

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ СКРИТИ ИСТИНИ

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2006

chitanka.info

На моето семейство — с любов и благодарност

ПРОЛОГ

Аз съм писателка. Най-новият ми роман, трети подред, заслужи похвали от критиката и се задържа доста дълго в класациите за бестселъри, факт, който година по-късно все още се опитвам да проумея. Не минава ден, без да изпитам дълбока благодарност. Само на трийсет и три години съм. Малцина писатели постигат моя успех през живота си, а още по-малко на моята възраст, още повече при скромното начало на кариерата ми.

Ако се има предвид как бе осмяна първата ми книга, би трябвало да се откажа. Това, че не го направих, говори или за неудържим творчески порив, или за упоритост. Предполагам, че е по малко и от двете.

А също и заради Грейс.

Нека ви обясня.

Аз съм от Мидъл Ривър^[1]. Малко градче в Северен Ню Хемпшир, което, вярно на името си, е разположено на двата бряга на река, намираща се между две други, Кънектикът и Андроскогин. Родена съм и израснах там. Това означава, че съм живяла не само в сянката на Уайт Маунтинс, но също така и на Грейс Металиъс.

„Грейс коя?“, ще попитате.

Ако не бях родом от Мидъл Ривър, вероятно и аз нямаше да знам коя е. Прекалено млада съм. Предизвикателният ѝ бестселър „Пейтън плейс“ е публикуван през 1956-а, шестнайсет години преди да се родя. По същата причина съм пропуснала филма и телевизионното шоу, които последвали излизането на книгата. До моето раждане през 1972 г. филмът вече бил прибран в архивите, а вечерното телевизионно шоу било свалено от екран. По това време подготвяли следобедно шоу, но Грейс починала седем години по-рано и името ѝ било забравено от повечето хора.

Винаги ме е изненадвало колко бързо е залязла славата ѝ. Казват, че когато „Пейтън плейс“ била публикувана за пръв път, името на Грейс Металиъс било в заглавията на пресата из цялата страна. Била

една неизвестна дотогава жена, която написала шокиращ роман, съпруга на учител от Ню Хемпшир, която говорела за секс, млада жена с маратонки и джинси, която се осмелявала да разкаже истината за живота в малкия град и — дори още по-нечувано — за копнежите на жените. Макар по днешните стандарти „Пейтън плейс“ да е съдържана книга, през 1956 г. тя предизвикала истински шок. Била забранена в няколко американски общини, в много библиотеки, а също и в Канада, Италия и Австралия; Грейс била отбягвана от съседите си и получавала заплашителни писма; съпругът ѝ загубил работата си, децата ѝ били подложени на тормоз от съучениците си. И през цялото това време милиони хора, както мъже, така и жени, тайно четели „Пейтън плейс“.

Но хорската памет е толкова непостоянна, колкото и циганското лято, което Грейс сравнява с жена в уводните редове на творбата си.

При споменаването на „Пейтън плейс“ само десетилетие след публикуването, хората по-скоро си представяли Миа Фароу и Райън О'Нийл от телевизионната екранизация, как Бети Андерсън дразни Родни Харингтън на задната седалка в колата на Джон Пилсбъри или как Констанс Макензи и Томас Макрис се целуват и прегръщат на брега на езерото нощем, но не и Грейс Металиъс. „Пейтън плейс“ вече имала свой собствен живот, олицетворение на тайните в малките градчета, на скандалите и секса. Авторката вече не била важна.

Но тя никога не загубила значението си за Мидъл Ривър. Дълго след като „Пейтън плейс“ била засенчена от много по-откровено написани романи, Грейс била ту възхвалявана, ту обругавана — защото в Мидъл Ривър знаели онова, което другите не знаели, и това, че градът не носи точно същото име, нямало значение. Важно било колко силно вярват в това хората. Ние знаехме, че „Пейтън плейс“ не описва живота в Джилмънтън или Белмонт, както е широко известно. „Това сме ние“, заявяват в Мидъл Ривър, когато книгата излиза за пръв път и убеждението остава завинаги.

Тази история ми бе много добре позната. Макар да бяха минали много години от публикуването на „Пейтън плейс“, когато пораснах достатъчно, за да чета сама, да прекарвам часове наред в библиотеката, да се заключвам в банята, за да пиша тайно в дневника си, и да съзнавам, че следвам стъпките на известна личност, дори и тогава хората продължаваха да говорят. Между Пейтън плейс и Мидъл Ривър

имаше прекалено много прилики, за да не бъдат забелязани, като се започне от разположението на града, през ред герои, като богатия собственик на вестника, избухливия, но иначе добродушен доктор, обожаваната от всички госпожица учителка и градския пияница, и се стигне, абсолютно категорично, до фабриката за хартия. В „Пейтън плейс“ собственик на фабриката и съответно най-влиятелният човек в града е Лесли Харингтън; в Мидъл Ривър този човек се казваше Мийд. От Бенджамин Мийд се излъчваше същата арогантна сила, както и от Лесли Харингтън. И също като Родни, сина на Лесли, и синът на Бенджамин, Сенди, бе самоуверен и необуздан.

Скептиците казваха, че тези прилики са чисто съвпадение. В своя защита те изтъкват, че Мидъл Ривър е доста по на север от градовете, в които е живяла Грейс Металиъс. Освен това няма доказателство, че тя някога е минавала по Оук стрийт, че е виждала червените тухлени сгради на фабрика „Нортууд“, нито че е дочула част от градските клюки, докато е седяла в някое сепаре в заведението за бързо хранене на Оми.

„Чисто съвпадение“, твърдяха скептиците.

„Но чак пък в такава степен?“, казваха си хората в Мидъл Ривър.

Имаше и други прилики между измисления Пейтън плейс и реалния Мидъл Ривър — най-вече скандали — някои от които ще разкажа по-нататък. Сега трябва да спомена само едно сходство, което е от личен характер. Две от главните действащи лица в книгата са Констанс Макензи и дъщеря ѝ Алисън. Те поразително напомняха за живеещите в Мидъл Ривър Кони Макол и дъщеря ѝ Алиса. Също като измислените си двойници, Кони и Алиса живееха сами в родния дом на майката. Тя имаше магазин за дрехи, както и Констанс Макензи. Дъщеря ѝ Алиса бе родена в Ню Йорк, а после се бе върнала в Мидъл Ривър с майка си и бе израснала като затворено дете, което винаги се бе чувствало различно от връстниците си.

Къде е личният момент ли? Кони Макол е моята баба, а Алиса е майка ми.

Казвам се Ани Барнс. Всъщност Ан. Но Ан е прекалено сериозно име за едно много сериозно дете, каквото явно съм била от самото начало. Майка ми често казваше, че само няколко дни след раждането ми вече ѝ се искало да ме нарече Джой, Дейзи или Гей, само че вече ме била записала в градския съвет като Ан. Наричайки ме Ани, тя се

опитваше да смекчи нещата. Всичко се нареждаше чудесно, тъй като презимето ми започва с буквата „И“. Ан И. Ани. „И“ идва от Илейн — друго сериозно име. Според сестрите ми обаче аз съм късметлийка. Двете са наречени на гръцките богини Фийби и Сабина. Те го намираха за ужасно претенциозно, макар и много типично за майка ни, чиито художествени фантазии често клоняха към митичното. По времето, когато аз съм родена обаче, баща ни вече бил болен, финансите ни били ограничени и мама била настроена много по-прагматично.

Ако думите ми са прозвучали като критика, било е неволно. Уважавах майка си безкрайно много. Тя бе уловена в капана на смяната на поколенията, разкъсвана между стремежа да се утвърди като личност и желанието да има семейство. Налагало ѝ се е да избира. Мидъл Ривър не би ѝ позволил и двете.

Това е едно от нещата, които ненавиждам в града. Както и начина, по който са се отнесли с майка ми и баба ми по времето, когато романът „Пейтън плейс“ се появил за пръв път.

Преди това всички в Мидъл Ривър вярвали, че баба ми, както е редно, е била омъжена, че живее в Ню Йорк със съпруга си, когато заченала майка ми, но скоро след това мъжът ѝ починал.

Когато „Пейтън плейс“ предложил и друг възможен сценарий, хората започнали да се ровят в регистрите за ражданията и смъртните случаи и истината излязла наяве.

Ако си мислите, че баба ми е могла да съди Грейс Металиъс за клевета, грешите. Дори и да успеела да докаже умисъл от страна на писателката — което тя определено не би могла — през петдесетте години никой не бързал да завежда дело, както се прави сега. Освен това баба ми съвсем не искала да привлича допълнително внимание към себе си. Героинята на Грейс — Констанс Макензи, има късмет — единственият, който разбира за тайната ѝ, е Томас Макрис, който я обича достатъчно, за да приеме стореното от нея. В реалния свят баба ми не е имала такъв човек до себе си. Изобличена пред целия град като неомъжена майка на незаконородено дете, тя била обект на шушукания и презрителни погледи години наред. Това ѝ оказало голямо влияние. И без това не била особено общителна по характер, а после съвсем се затворила в себе си. Ако не бил магазинът, на който разчитала за прехраната си и който поддържала с тихо достойнство — и достатъчно

умение, че да привлече дори и сдържаните клиенти — тя сигурно щяла да се превърне в отшелничка.

Аз наистина не обичах този град. Смятах го за потискащ, закостенял и жесток. Наблюдавах сестрите си и виждах интелигентни жени, прехвърлили трийсетте, чийто живот минава безцелно в един град, който смазва свободната воля и честността. Гледах майка си и виждах жена, която, съблюдавайки порядките в Мидъл Ривър, почина на шейсет и пет — прекалено млада. Вглеждах се в себе си и виждах жена, толкова наранена от преживяванията си през детството в този град, че е трябвало да го напусне.

До голяма степен обвинявах Мидъл Ривър за всичко това. За останалото бе виновна Грейс Металиъс. Книгата ѝ промени живота на всички ни — моя вероятно повече от този на останалите. След като в градчето смятах, че майка ми и баба ми са свързани с „Пейтън плейс“, когато аз самата се залових с писане, сравненията с Грейс бяха неизбежни. С изключение на изказванията на местната собственичка на книжарница, която ми оказваше подкрепа като учителката на Алисън Макензи в „Пейтън плейс“, сравненията бяха винаги подигравателни. Бях свито дете, с нос, забоден в книгите, после самотна тийнейджърка, която пише своите измислени истории за жителите на града. Успях да засегна доста хора. Нямах никаква представа, че издавам нечии тайни, не предполагах, че казвам истината. Не знаех какво представлява инстинктивното прозрение, още по-малко подозирах, че го притежавам.

„Прекалено умна е“, отбелязваше един от засегнатите субекти. „Има някаква лоша жилка в това дете“, заявяваше друг. „Ако не внимава — предупреждаваше трети, — ще се забърка в същата каша като Грейс.“

Заинтригувана, макар и напук на останалите, аз научих колкото е възможно повече за Грейс. Докато растях, се отъждествявах с нея в най-различни аспекти, от изолацията, която тя е изпитвала като дете, до вкуса ѝ към силните мъже и до подхода ѝ към писателската кариера. Тя се превърна в част от характера ми, понякога дори в моето второ аз. В самотата си разговарях с нея, водех с нея истински разговори чак докато отидох в колежа. Неведнъж съм си представяла, че сме свързани — и това съвсем не бе лошо, защото харесвах духа ѝ. Тя често е заявявала, че пише заради парите, но според това, което узнах,

е ставало въпрос за нещо много повече. Изпитвала е нужда да пише. Искала е да го прави добре. И да приемат работата ѝ сериозно.

Аз също. Дори само в това Грейс можеше да ми служи за вдъхновение, защото централната тема в „Пейтън плейс“ съвсем не е сексът. Ако се абстрахирате от пикантните подробности, ще разберете, че това е историята на жени, които отстояват себе си. Аз самата пишех за това.

Но знаех какво е станало с Грейс. Първоначалните впечатления са много упорити — след като веднъж била определена като автор на романи, в които се говори за секс на задната седалка, винаги щяла да си остане такава. Затова аз избягах да пиша за секс. Внимателно избрах издателя си. Вместо да попадна във властта на публичната представа, както се случва с Грейс, манипулирах образа си. Имиджът бе от изключителна важност. В биографията ми не се споменаваше за Мидъл Ривър, а се наблягаше на по-изтънчения ми живот. От голяма полза бе и фактът, че живеях във Вашингтон, средище на светски живот, въпреки горещата политическа атмосфера; важно бе също, че Грег Стийл, съквартирантът ми, беше национален кореспондент в една от големите телевизионни мрежи и аз го придружавах на множество щатски приеми и официални събития; не беше без значение и фактът, че се бях превърнала в доста стилна жена, която уверено носи модели на „Армани“, които караха тъмната ми коса, бледата кожа и доста раздалечените очи да изглеждат екзотично.

За съжаление Мидъл Ривър съвсем не ме виждаше такава — защото е вярно, че първоначалните представи остават. Градът продължаваше да ме счита за своята Грейс. Беше без значение, че ме няма цели петнайсет години, през които бях станала известна в национален мащаб. Когато се върнах през август миналата година, всички вярваха, че съм там, за да ги опиша в някоя от книгите си.

Иронията се състоеше в това, че изобщо не си го бях помисляла сериозно, преди да започнат да ме питат. Именно *те* ме наведоха на тази мисъл. Но и аз не отрекох. Бях толкова ядосана, че исках да ги притесня. Майка ми беше мъртва. Исих да знам защо. Сестрите ми бяха убедени, че е починала вследствие на падане по стълбите, причинено от загуба на равновесие. Съгласна съм, че падането я е убило, но ме тревожеше загубата на равновесие. Исих да знам *защо* равновесието ѝ е било толкова крехко.

Нещо ставаше в Мидъл Ривър. Нямахме нищо официално документирано — само Бог знаеше, че там всичко е скрито-покрито. Но в „Мидъл Ривър Таймс“, който получавах всяка седмица, винаги пишеха за някой болен. Вярно е, аз съм писател и дори да не бях родена с живо въображение, щях да го развия покрай кариерата си. Така че с лекота мога да съчинявам сценарии. Но вие нима не бихте си помислили, че има нещо нередно, ако хората в един малък град от около пет хиляди жители непрекъснато боледуват?

Както обикновено, съчиняването на добър сюжет ми отне известно време. Отначало бях прекалено вцепенена, за да измисля каквото и да е. Сестрите ми съвсем не ми бяха описвали ситуацията като толкова сериозна, колкото вероятно е била, така че смъртта на майка ни дойде за мен почти като гръм от ясно небе. Бих могла да кажа, че Фийби и Сабина са ми спестявали излишни тревоги, но трите си знаехме, че не е така. Имаше установен ред. След като не питам за нещо, да не ми казват. Не бяхме особено близки помежду си.

Погребението бе през юни. Прекарах в Мидъл Ривър три дни и си тръгнах с мисълта, че едва ли някога ще се върна.

После вцепенението ми отслабна и започна да ме гризе смътна тревога. Беше свързана с Фийби, която бе толкова потресена от смъртта на мама, че не позна гласа ми по телефона, а когато пристигнах в Мидъл Ривър, беше толкова отнесена, че бе трудно да се говори с нея. Било съвсем естествено смъртта на мама да засегне най-тежко именно нея — това ми изтъкна спокойно Сабина, когато я попитах. Двете не само работеха и живееха заедно, но именно Фийби бе намерила майка ни в подножието на стълбите.

И все пак през онези три дни в Мидъл Ривър забелязах у Фийби нещо, което след известно време и след по-трезво обмисляне странно ми напомни за нестабилността на мама. И това ме измъчваше. Как да си обясня болестта на мама? Как да си обясня, че Фийби е болна? Естествено, въображението ми заработи с пълна пара. Мислех си за рецесивните гени, за фармакологични усложнения, за медицинска грешка. Спомних си за трихлоретилена, използван за почистване на печатните преси в цеха малко по-нататък по улицата, на която се намираше магазинът. Представих си отрова, макар да няхах представа защо някой би искал да отрови майка ми и сестра ми. От всички сценарии, които ми хрумнаха, най-много ми допадаше този, който бе

свързан с отделянето на токсични газове в атмосферата от фабрика „Нортууд“. Мразех семейство Мийд. Те бяха отговорни за най-голямото унижение в живота ми. Идеално подходяха за ролята на злодея.

Бях разговаряла достатъчно често с Грег и колегите му за значението на безпристрастността, така че не можех да обвинявам само „Нортууд“. През онези топли юлски седмици посвещавах времето си както на последното редактиране на новата ми книга, така и на обмисляне на други възможни обяснения.

Всъщност отделях повече време на последното. Не бях обсебена от темата. Но колкото повече проучвах нещата, толкова повече тя ме заинтригуваше.

Изключих трихлоретилена, защото той причинява рак, а не симптоми, наподобяващи Паркинсон, каквито имаше мама. Отхвърлих и възможността за фармакологични усложнения, защото нито мама, нито Фийби вземаха нещо, освен витамини. Живачно натравяне би било идеалното обяснение, а и фабриката използваше живак. Или поне го беше използвала в миналото. За мое съжаление щатските регистри показваха, че „Нортууд“ са преустановили употребата му още преди години.

Най-накрая се натъкнах на оловото. Магазинът на мама — „Ателието на мис Лиси“, беше ремонтиран преди четири години най-вече с декоративна цел, но също и за да се остърже и свали от стените старата боя, която съдържаеше този метал. От проучванията си бях разбрала, че натравянето с него може да причини неврологични смущения, както и проблеми с паметта и концентрацията. Ако мама и Фийби са били в магазина, докато са го ремонтирали, и ако вентилацията не е била на ниво, може да са вдишали значително количество оловен прах. Мама беше по-възрастна и затова състоянието ѝ се е влошило по-бързо.

Натравянето с олово звучеше много логично. Решаващият аргумент за мен бе, че сградата е собственост на семейство Мийд. Предложението за ремонта беше тяхно и те бяха наели майстора. Нищо не би ми харесало повече от това да изоблича Мийд като отговорни за последствията.

Разбира се, имах нужда от факти. Опитах се да разбера от Фийби дали двете с мама са били в магазина по време на ремонта, какви

предпазни мерки са били взети, дали датата му е предхождала появата на първите симптоми у мама. Но въпросите ми я объркваха.

Сабина съвсем не бе объркана. Тя заяви съвсем категорично, че само влошавам нещата.

„Влошавам“ бе ключовата думичка тук. Фийби така и не се съвземаше след смъртта на мама, а моето въображение не спираше да работи.

В края на юли взех решение. Август обещавахе да бъде особено тежък в столицата — горещ, влажен и ужасяващо пуст. Повечето от приятелите ми щяха да отсъстват чак до Деня на труда. Грег бе получил от телевизията цял месец отпуск и се канеше да тръгне за Аляска, за да изкачи връх Макинли — едно триседмично тежко катерене, без да се включва пътуването дотам и обратно. Нямах особени причини да оставам във Вашингтон, а имах основателен повод да замина. Бях направила каквото мога отдалеч. Трябваше да съм близо до Фийби, за да преценя дали онова, което си мислех, че съм забелязала у нея, наистина са симптоми на болест. Трябваше да поговоря с хората, за да разбера колко от свалената от стените боя е съдържала олово и как е била отстранена. Един телефонен разговор не беше достатъчен, но и цяла дузина нямаше да свършат работа.

Не бях прекарвала повече от един уикенд в Мидъл Ривър от петнайсет години насам. Това, че сега бях склонна да го направя, говори колко загрижена бях.

Между другото, ако си мислите, че изобщо не съм виждала майка си и сестрите си през тези години на изгнание, не е така. Виждахме се. Всяка зима се срещаме в някое топло кътче. Мястото беше различно, но уговорката ни оставаше една и съща. Аз плащах разносните на всички, включително и на мъжа на Фийби, докато бяха все още женени, както и на по-постоянния съпруг на Сабина и на децата им. Същото важеше и за летата, когато се срещаме в Бар Харбър. Разполагах с пари и ми беше приятно да ги харча за годишното събиране на цялото семейство. Макар и неизказано на глас, всички разбираха отвращението ми от безкрайните шушукания, които щяха да плъзнат из града, ако си покажа носа там.

Права бях. Както и очаквах, през август, макар да бях паркирала пред дома на Уилоу стрийт през нощта, до обяд на следващия ден новината за пристигането ми се бе разнесла. Когато отскочих набързо

до пощата, ме спряха шестима души — *шестима!* — за да ме попитат дали съм се върнала, за да пиша за тях.

Не им отговорих, просто се усмихнах, но въпросът продължи да се повтаря. Толкова често го чувах през следващите няколко дни, че въображението ми се развихри. Някои хора в Мидъл Ривър бяха изнервени. Питах се какви ли тъмни малки тайни крият местните жители.

Тъмните малки тайни от лично естество не ме интересуваха. Нямах намерение да играя ролята на Грейс Металиъс. Двете с нея не бяхме разговаряли от години — доколкото можеше изобщо да се „говори“ с мъртвец. Бях си спечелила собствено име. Имах свой живот, приятели, кариера. Единствената причина да бъда в Мидъл Ривър бе да намеря обяснение за болестта на майка си и сестра си. Може би беше заради оловото. А може би — не. Както и да е, трябваше да разбера.

А и заради снимката. Няколко дни преди да замина от Вашингтон, седях на кухненската маса с лаптопа си и довършвах редакцията на следващата си книга. Утринното слънце напичаше дървения под с обещанието за поредния ужасяващо горещ ден. Климатикът бе изключен, прозорците бяха отворени. Знаех, че ми остава по-малко от час, преди да се наложи да променя това, но обичах да слушам птиците на самотното дърво в задния ни двор.

Бях с къси джинси, изрязана тениска и най-леките си чехли. Косата ми бе вързана на конска опашка и нямах грим. Не бях работила и петнайсет минути, когато изритах настрани чехлите. Дори изстуденото ми кафе с мляко се потеше.

Облегнах се назад, загледана в екрана на лаптопа, опрях пети в ръба на стола, сложих лакти на коленете си и отпуснах брадичка върху китките си.

Щрак.

— Писателят по време на работа — заяви Грег с широка усмивка, когато се приближи откъм вратата.

Той обикновено бе красивото лице на новините, а не човекът, който снима. Но бе силно запален по дигиталното фото. Дни наред бе проучвал, преди да реши точно какъв апарат да си купи за пътуването.

— Това новият ли е? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна той, докато си играеше с разни копчета.
— Осем мегапиксела, десеткратно оптично увеличение, петкратен

автофокус. Истинска прелест.

Протегна ми фотоапарата, за да мога да видя екрана и снимката, която бе направил.

Първата ми мисъл бе, че съвсем не изглеждам като жител на Вашингтон, че имам вид на наивно провинциално момиче, каквото не желаех да бъда. Втората мисъл, която ми мина през ум, бе, че много приличам на Грейс Металиъс от прочутата ѝ снимка.

О, имаше разлики. Аз съм слабичка, а тя — по-едра. Косата ми е права и вързана високо на конска опашка, докато нейната е стегната ниско на тила и е чуплива. На снимката тя е с карирана памучна риза, навити до средата на прасеца джинси и гуменки; аз бях с къси джинси и без обувки. Но тя седи пред пишещата си машина с вдигнати на стола крака като мен, с лакти на коленете и брадичка, опряна на ръцете. Очите ѝ са тъмни като моите и се взира в думите, които е написала.

„Пандора в сини джинси“, така се нарича фотографията. Официалната авторска снимка на Грейс от първото издание на „Пейтън плейс“ е била репродуцирана хиляди пъти. Стори ми се странно, че Грег неволно ми бе направил подобна снимка, малко преди да се върна у дома.

Тогава го изтиках от съзнанието си. Седмици по-късно обаче щях да се сетя. По това време Грейс вече направо ме побъркваше.

Нейната история няма щастлив край. Колкото и голям успех да е имала с „Пейтън плейс“, тя получила малка част от парите от продажбата на романа и ги похарчила най-вече за разни използвачи, които се навъртали около нея и искали част от печалбата. Объркана от критиките, които приравнявали „Пейтън плейс“ с второразредната литература, тя сама вдигнала летвата за следващата си книга толкова високо, че нямало как да не се провали. Започнала да пие. Омъжвала се три пъти — два от които за един и същи човек — и имала многобройни връзки. Чувствала се грозна, бездарна и необичана, пропила се и починала на тридесет и девет години.

Нямах никакво намерение да постъпвам като нея. Имах дом, приятели. Имах успешна кариера, новата ми книга щеше да излезе напролет и имаш договор за следващи. Не се нуждаех от пари или похвали като Грейс. Не търсех отчаяно бащинска фигура в живота си,

както е правила тя, и нямах съпруг, който да изгуби работата си, или деца, които да бъдат тормозени от съучениците си.

Исках единствено да науча истината за болестта на сестра си и за смъртта на майка си.

[1] Middle River (англ.). — Средна река. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Пристигнах в Мидъл Ривър в полунощ — истинско малодушие от моя страна. Ако исках, можех да тръгна от Вашингтон в седем сутринта и да стигна в града навреме, за да мина по Оук стрийт посред бял ден. Но тогава щяха да ме видят. Малкото ми BMW кабриолет, което бях купила на старо, но което обожавах, щеше да изпъква сред пикапите и минивановете, а и вашингтонският номер щеше съвсем да ме издаде. В Мидъл Ривър ме очакваха през юни за погребението, но не и сега. Точно затова дори само лицето ми щеше да предизвика изпитателни погледи.

Но аз не бях в настроение да бъда оглеждана, а още по-малко да се превръщам в обект на клюки. Колкото и самоуверена да бях във Вашингтон, самочувствието ми постепенно се бе стопило, докато шофирах на север. Изпих бутилка минерална вода „Евиан“, хапнах сандвич със сьомга от „Сътън плейс“ и за десерт млечен шоколад „Тоблерон“. Навих нагоре крачолите на белите си джинси, вдигнах яката на вносната си жилетка, прихванах косата си с бамбукови игли в хлабав кок на тила — правех всичко възможно, за да си придам по-светски вид, но без голяма полза. Докато стигна до Мидъл Ривър, отново се чувствах като непохватното саможиво хлапе, каквото бях, когато напуснах града преди петнайсет години.

„Съсредоточи се“ — казах си за стотен път, откакто бях тръгнала от Вашингтон. „Вече не си непохватно хлапе. Намери мястото си. Ти си успяла жена, талантива писателка. Такова е мнението на критиците, читателите го потвърждават. Мнението на хората в Мидъл Ривър не е важно. Тук си по една-единствена причина.“

Точно така. Достатъчно бе да си спомня, че мама няма да е у дома, когато пристигна, и гневът ми пламваше отново. Бях потънала в него и в топлия нощен въздух, когато, в знак на предизвикателство, малко преди началото на града вдигнах гюрука на колата. Когато той се появи на хоризонта, можех да го видя като на длан.

За непредубеденото око, особено в ясна лунна нощ, гледката бе очарователна. В „Пейтън плейс“ главната улица се казва „Елм“^[1]. В нашия град — „Оук“^[2]. Минава през центъра на града и е достатъчно широка, за да има тротоари, дървета и да може да се паркира на нея по диагонал. Магазините от двете ѝ страни са осветени приглушено нощем, така че бегло да се вижда какво се продава в тях: редица косачки за трева във „Фарнъм хардуер“, рафтове със списания в „Нюз енд Чууз“, щанд с витамини в аптеката. Зад ъгъла се намира местният бар, „Шийп пен“, тъмен, с изключение на керамичната халба с пенлива бира, която виси високо над входа.

Когато стигнах до кръстовището на „Оук“ и „Пайн“, от лявата ми страна остана пилонът с табелата на бръснарницата, където Джими Сако бе подстригвал местните хора години наред, преди да предаде ножиците си на Джими-младши. Пилонът проблесна на светлината от фаровете и обля в сияние пейките от двете страни на ъгъла. В хубаво време тези пейки бяха пълни с хора и тук се разменяха толкова много клюки, колкото и в железарския магазин на улица „Уилоу“. През нощта бяха пусти.

Поне обикновено бе така. Сега на едната от тях нещо помръдна и моментално се сепнах. Барнаби? Възможно ли бе? Той беше мъничко коте, когато напуснах града. Котките често живеят и повече от петнайсет години.

Не можах да се сдържа, отбих встрани и паркирах. Оставих вратата отворена, стъпих на тротоара и много внимателно се приближих до пейката. Някога много обичах Барнаби. И което бе важно, той ме обичаше.

Но това не беше Барнаби. Отблизо го забелязах. Тази котка беше пъстра, имаше оранжеви ивици, а не сива козина, и беше много по-пухкава, отколкото Барнаби някога. Негов потомък? Възможно. Старият котарак бе оставил след себе си цяла върволица котенца през годините. Майка ми, която знаеше слабостта ми към него, ме бе осведомявала.

Успокоена от слабото ухание на тоник за коса, който се носеше от ламперията на бръснарницата зад пейката, протегнах ръка на новия ѝ пазач. Котаракът я подуши отгоре и отдолу и после побутна с глава палеца ми. Усмяхнах се и започнах да го почесвам зад ушите, докато

той бавно замърка. Нищо не може да се сравни с мъркането на котка. Липсвало ми бе.

Тъкмо се изправях, когато чух шепот. „Котките имат нокти“, вероятно това бяха думите, но когато се озърнах, нямаше сенки, нямаше човешки фигури.

Котката продължи да мърка.

Ослушах се, но единственият звук от верандата на бръснарницата бе това мъркане. Отново се огледах. Все така нищо.

Отдавайки го на умората, се върнах в колата и продължих. И отново останах удивена от очарованието на града. От другата страна на улицата се намираше банката, а малко по-навътре от тротоара и градският съвет. Зад мен беше католическата църква, а отпред — конгрегационистката, чиито бели високи шпилове бяха приглушено осветени. Всяка бе заобиколена от малка горичка, многобройно „паство“ от дървета, които хвърляха сенки под лунната светлина. Истинска мечта за всеки поет.

Но аз не бях поет. Нито непредубеден минувач. Знаех тъмните малки тайни, скрити в мрака, и те далеч не се отнасяха само до мъже, които също като Барнаби бяха посели семето си из града. Знаех, че на табелата между „Фарнъм“ и „Хардуер“ има празно място — там, където по-рано бе стоял надписът „и син“, докато същият този син не бе арестуван за сексуален тормоз над деветгодишно съседско дете и изпратен в затвора за дълго време. Знаех, че когато старият господин Хариман починал, в семейството му избухнала люта свада, вследствие на което смесеният магазин „Хариман“ бе разделен на магазин за хранителни стоки и пекарна, два отделни търговски обекта, всеки със собствена врата, помещения и табела и със солидна тухлена стена помежду им. Знаех, че има петна от изгорено, изтъркани и избледнели, но все пак видими върху каменната фасада на редакцията на вестника, където Гънър Шлевиценз, градският пияница, бе запалил пожар, разгневен, че главният редактор е объркал името му в статията. Знаех, че част от тротоара пред банката е ремонтирана, след като Карл Холт се опитал да използва камиона си като смъртоносно оръжие срещу невярната си жена, която работела вътре.

Тези неща бяха известни в Мидъл Ривър, всички местни жители ги знаеха, но нямаха желание да ги споделят с външни хора. Мидъл

Ривър бе затворено общество, лицето му бе внимателно гримирано, така че да се скрият брадавиците.

Вкопчена в тази мисъл, успях да се предпазя от носталгията, докато не минах покрай розите на гостилница „Роудс енд“. Тогава тя ме порази до мозъка на костите. Макар да не виждах цветовете им в тъмното, уханието им ми бе толкова познато, като детски спомен, напомняше ми за лятото в Мидъл Ривър също като сладкия мирис на дъба, острия аромат на елата и влажната почва.

Поддавайки се за миг на илюзията, отново бях дете, което се прибира у дома с шоколадови пенита от „Нюз енд Чууз“, след като е пазарувало за пръв път само, и използва тези розови храсти като ориентир по пътя за вкъщи. Усещах вкуса на шоколада, възбудата от това, че си сам, чувството, че вече си голям, и само мъничко страх, усещах аромата на розите — невероятно сладък и благоуханен — и знаех, че съм на прав път.

Сега, както и тогава, завих наляво по „Кедър“, но едва бях минала завоя, когато натиснах спирачките. На улицата, на по-малко от пресечка разстояние, осветено от фаровете в мрака, зърнах голо тяло, не — две тела, издайнически преплетени заедно. Докато се изправят и хукнат към дърветата, заливайки се от смях, аз бях навела глава, със затворени очи и зачервени страни. Когато погледнах отново, вече ги нямаше. Но изчервяването ми остана.

Хлапетата в града го наричаха „голямото разголване“ и години наред беше една от най-дръзките лудории. В Мидъл Ривър това бе еквивалентът на забавленията из нощните клубове и означаваше да правиш секс в центъра на града посред нощ. Тази двойка щеше да получи по-малко точки, задето го правеше на „Седър“, вместо на „Оук“, и освен това щяха да им бъдат отнети точки, ако актът не завършеше с... хм... кулминация. Дали щяха да кажат истината за което и да било от двете, бе доста съмнително, но преразказването на случката щеше да означава продължаване на традицията.

В детството ми тук бях гледала на този номер като на връх на покварата. Сега, забелязвайки тези двамата, които явно се забавляваха, докато вършат нещо, което така или иначе щяха да правят някъде другаде, ми се стори забавно. На Грейс щеше много да й хареса. Щеше да го опише в някоя от книгите си. За бога, та тя дори сама би го направила, вероятно с Джордж, високия, сексапилен грък, който бе

първият ѝ и трети съпруг и често неин партньор в дръзкото ѝ непокорство.

Все още се усмихвах, когато стигнах до реката. Въздухът изведнъж стана по-топъл и по-влажен и едва усещах движението му покрай зачервеното си лице, докато шофирах. Нощните звуци на жабите и щурците надмогваха шума от двигателя на колата ми, но реката течеше тихо, сякаш тази нощ бе решила да не се състезава с тях. И все пак знаех, че е там някъде. Тя винаги присъстваше не само по име, но и в действителност. Повече от седемдесет процента от работоспособното население на града получаваше заплатата си от счетоводството на „Нортууд“, а реката бе движещата сила на фабриката.

На следващата пресечка завих по „Уилоу“. Не бе най-хубавата улица в града, такава по-скоро бе „Бърч“, където живееше елитът — в тухлени къщи в колониален стил, обвити в бръшлян. Но „Уилоу“ компенсираше липсата на великолепиe с очарованието си. Тук къщите бяха във викториански стил и нямаше дори две еднакви. Под лунната светлина се виждаха най-различни заострени високи прозорчета, напречни греди и декоративни первази; фаровете ми осветяваха дървени огради с най-различна височина и стил. Градините отпред съвсем не бяха така безукорно подкастри и подредени като тези на „Бърч“, но бяха потънали в зеленина. Кленовете бяха разперили нависоко пищните си корони; рододендрони, горски лавър, люляци и декоративни храсти, макар и отдавна прецъфтели, бяха богато разлистени. А върбите, чието име носеше улицата, растяха покрай реката — високи и величествени, доколкото можеше да излъчва достойнство едно плачещо дърво, а подобните им на фонтан корони бяха толкова грациозни, че хората с готовност им прощаваха купищата листа, които капеха по моравите им.

Очарователна централна градска част, типични за Нова Англия къщи, стара фабрика — разбирах какво би могло да накара случайния посетител да се влюби в Мидъл Ривър. На външен вид бе привлекателно място. Но мен не можеше да ме заблуди. Тази роза имаше бодли — прекалено често се бях убожда на тях, за да забравя. Не бях дошла, за да се поддавам на чара му, а за да намеря някои отговори.

Естествено, бях по-уклончива в съобщението, което бях оставила на телефонния секретар на Фийби по-рано през деня. Малкото въпроси, които бях задала, откакто бях тук за последен път, съвсем не бяха приети добре. Фийби беше разстроена, а Сабина настръхна. Сега не исках да засегна никого.

След като мама си беше отишла, Фийби, която бе най-голямата от нас, живееше сама в къщата, където бяхме израсли. Ако все още имах някакъв дом в Мидъл Ривър, бе именно там. Изобщо не ми мина през ум да отседна другаде.

„Здрасти, Фийби — бях казала след телефонния сигнал — аз съм. Вярваш или не, но съм на път към вас. Смъртта на мама продължава да ме измъчва. Мисля, че просто трябва да прекарам известно време с вас, момичета. Сабина не знае, че идвам. Ще я изненадам утре. Но не исках да те плаша, като пристигна посред нощ, без да съм се обадила. Не ме чакай. Ще се видим сутринта.“

Къщата ни беше петата от лявата страна, жълта, с бели первази, които блеснаха на светлината на фаровете ми, когато завих по алеята. Заобиколих минивана на Фийби и паркирах отзад, до гаража, където колата ми нямаше да се вижда от улицата. Погледнах към небето, нито едно облаче. Оставих гюрука свален, слязох и извадих чантите си от багажника. Преметнах част от тях през рамо, взех в ръце останалите торби и се заизкачвах по страничните стълби, после внезапно спрях. Дотежа ми не толкова багажът, който мъкнех, колкото спомените. Сега те не предизвикваха у мен гняв, а само тъга. Мама нямаше да е у дома. Повече никога нямаше да я заваря вътре.

И все пак си я представих там, точно до кухненската врата, седнала до масата, чака ме да се върна. Лицето ѝ щеше да е чисто, късата ѝ чуплива руса коса — пригладена зад ушите, а очите ѝ — пълни със загриженост. О, и щеше да е с пижама. Този спомен ме накара да се усмихна. Тя твърдеше, че ги носи, за да ѝ е по-топло, и вероятно беше вярно, макар че като малка си я спомням с нощница. Промяната настъпи, когато бях тийнейджърка. Тогава тя е била малко над четирийсетте и доста по-слаба от когато и да било през живота си. Тъй като нямаше тлъстини да я топят, сигурно ѝ е било по-студено. Така че може да е било заради топлината.

Но подозирам и нещо друго. Баба ми, която винаги бе носила пижами, почина, когато бях на четиринайсет. Промяната у мама

настъпи скоро след това. Тогава тя зае мястото на майка си и не ставаше дума само за нощното облекло. След като Кони си отиде, мама се превърна в моралния стожер на семейството и оставаше будна, докато и последната от нас се прибере у дома, без да се е забъркала в неприятности — неприятности беше ключовата дума, защото те водеха до безчестие. Пиянско поведение на обществени места, разюздано държане, нежелана бременност — такива неща обсъждаха жителите на Мидъл Ривър сред аромата на тоник за коса, който се носеше над пейките пред бръснарницата, сред миризмата на лак в железарията или седнали да похапнат яхния при Оми. Най-големият страх на мама беше да не стане обект на хорските приказки.

Грейс Металиъс бе попаднала право в целта в това отношение. Колкото и притеснена да е героинята ѝ от „Пейтън плейс“ Констанс Макензи тайната ѝ да не излезе на бял свят, тя е направо ужасена от хорските приказки, когато това става факт.

Имайте предвид, че освен фиаското с Ейдън Мийд, никога не съм давала на мама повод за тревоги. Не излизах по срещи. Вместо това, скоро след като започнах да шофирам, отивах с колата до Плимут в събота вечер, сядах в някое кафене и четях. Да стоя сама някъде, където никой не ме познава, бе по-добре, отколкото да съм сама в събота вечер в Мидъл Ривър. А и мама ме чакаше, докато се прибера, което малко смекчаваше болката от самотата.

Усетила с пълна сила същата тази самота, сега се качих по стъпалата, отворих вратата и влязох вътре. Мама не беше там, но пък и кухнята, която помнех, също я нямаше. Тя беше ремонтирана основно преди две години, когато мама вече бе болна, но изпълнена с решителност. Бях видяла промените, когато дойдох за погребението, но докато се качвах по задните стълби, мислено си бях представила старата кухня с очукания плот, остарелите кухненски уреди и покрития с балатум под.

На приглушената светлина от лампичките под горния ред шкафчета, тази нова кухня искреше от цветове. Стените бяха боядисани в тъмночервено, плотът беше от бежов гранит, а на пода имаше кафяви теракотени плочки. Уредите бяха от неръждаема стомана, включително и машината за компресиране на боклука.

Аз няхах машина за боклук. Нито устройство за лед на вратата на хладилника. Тази кухня бе много по-модерно оборудвана от моята

във Вашингтон. Останах силно впечатлена, тъй като през юни бях прекалено улисана в грижи, за да я забележа.

Кухненската маса беше кръгла, с кленов плот и крака от ковано желязо, а столовете край нея бяха бели, с напречни пръчки по гърба. Оставих чантата с лаптопа си на един от тях, угасих светлините, минах през коридора и отидох до всекидневната в предната част на къщата, за да угася лампата. На малкото диванче там заварих сестра си Фийби, завита с плетена на една кука покривка. Очите ѝ бяха затворени и лежеше съвсем неподвижна.

От трите ни тя най-много приличаше на мама. Имаше същото високо чело и ясни зелени очи, същата чуплива руса коса, типичните тънки устни на семейство Макол. Сега изглеждаше по-стара, отколкото преди месец, вероятно измъчена от усилията да продължи напред. Дори не можех да си представя какво ѝ е било през последния месец. Собственото ми усещане за самота, когато се върнах в къщата, където мама я нямаше, бе нищо в сравнение с това, което Фийби изпитваше всеки ден. Тя не само бе живяла с мама, с изключение на краткотрайния си брак, но и работеше с нея. Загубата я съпътстваше денем и нощем.

Оставих чантите си на пода, отпуснах се на ъгъла на дивана и леко докоснах това, което предполагах, че е ръката ѝ под завивката.

— Фийби? — прошепнах. Тъй като тя не се помръдна, леко я разтърсих.

Бавно отвори очи. Загледа ме неразбиращо, а после неразбирането ѝ се превърна в объркване.

— Ани? — Гласът ѝ бе необичайно носов.

— Чула си съобщението ми, нали?

— Съобщение — повтори тя, явно замаяна.

Дожаля ми за нея.

— На телефонния ти секретар! Предупредих те, че пристигам. — Бях предположила, че в къщата свети заради мен.

— Аз не... на секретаря ли? Мисля, че... сигурно съм го чула. — Очите ѝ се проясниха леко. — Замаяна съм от хапчетата. Настинала съм. — Това обясняваше носовия говор. — Колко е часът?

Погледнах часовника си.

— Дванайсет и десет. — Прецених, че е много вероятно да е замаяна от хапчетата, затова реших да разведря малко атмосферата с

усмивка. — Кухнята ме стресна. Все очаквам да видя старата.

Не съм сигурна дали изобщо чу забележката ми. Седеше намръщена.

— Защо си тук?

— Имах нужда да ви погостувам.

След съвсем кратко колебание тя попита:

— Защо сега?

— Август е. Във Вашингтон е голяма жегата. Довърших редакцията на книгата си. Мама я няма.

Фийби не помръдна, но се поразсъни.

— Значи е заради мама. И Сабина смята така.

— Казаха си на Сабина, че идвам? — смаях се аз. Предпочитах да ѝ звънна сама.

— Бях у тях за вечеря. Нямах как да не ѝ кажа.

Чудесно. Не исках да се караме. Тя тъй или иначе щеше скоро да разбере.

— Мама ми липсва — казах. — Нямах време да жалея за нея. Искам да науча повече за последните ѝ дни, от какво е страдала, нали разбираш?

— Ами къщата?

Намръщих се.

— Какво за нея?

— Сабина каза, че ще я поискаш.

— Тази къща ли? — изненадах се аз. — И защо да я искам? Имам си собствен дом. Този е твой.

— Сабина каза, че въпреки това ще я потърсиш. Че знаеш всички дребни правни хитрини и че ще стане дума за пари.

— Пари ли? Имам купища пари. — Но не се изненадах, че според Сабина ще искам още. Тя винаги очакваше най-лошото от мен, поради което предпочитах сама да ѝ се обадя, за да ѝ кажа, че съм тук. Тогава можех да разсея съмненията от самото начало. — Нима поисках нещо от наследството на мама?

Фийби не отговори. Изглеждаше така, сякаш се опитва да си спомни.

— Мама почина едва преди шест седмици — продължих аз. — Сабина през цялото време ли се притесняваше за това?

— Не. Само... само когато разбра, че идваш, предполагам.

Това бе достатъчно, да се окажа част от детинските ни препирни. Сабина беше средната сестра, което би трябвало автоматично да я превърне в миротвореца в семейството, но изобщо не бе така. Единайсетте месеца разлика между нея и Фийби я бяха накарали да жадува за внимание от страна на родителите ни, а с моето появяване две години по-късно ситуацията се бе влошила.

Сега само казах:

— Затова се обадох на теб, а не на нея. Знаех, че няма да се зарадва на посещението ми, а това е много тъжно, Фийби. Израснала съм в Мидъл Ривър. Семейството ми е тук. Защо тя трябва да се чувства застрашена?

Фийби все така не помръдваше на дивана, но очите ѝ бяха зорки като на мама, когато се тревожеше, че сме направили нещо нередно.

— Тя вече не те познава. Аз — също.

— Аз съм *сестра ти*.

— Ти си писателка. Живееш в голям град и пътуваш навсякъде. Храниш се навън по-често, отколкото вкъщи. Познаваш *известни личности*. — Очите ѝ се отвориха по-широко, когато си спомни и още нещо. — И *партньорът ти в живота* непрекъснато се появява по телевизията.

— Той не ми е партньор — напомних ѝ аз.

— Съквартирант тогава — съгласи се тя и се опита да си поеме въздух през запушения нос. — Но дори и това е нещо толкова различно от порядките в Мидъл Ривър. Тук неомъжените жени не си купуват апартамент заедно с неженени мъже.

— Двамата с Грег се грижим един за друг. Но това е изместване на темата. Аз съм ти сестра, Фийби — повторих вече умолително, тъй като разговорът ме караше да се чувствам по-самотна, отколкото при влизането ми в кухнята, където не заварих мама. — Опитвах се да споделям с вас богатството си през последните няколко години. Нали затова бяха съвместните ни ваканции! Ами парите за новия микробус... Та дори и новата кухня — добавих, макар моята част да бе само в новите уреди. — Защо мислиш, че бих се опитала да взема нещо твое?

Фийби изведнъж отново доби замаян вид и измъкна ръка изпод одеялото. Затвори очи и ги потърка с палец и показалец.

— Не знам. Не съм правила списък.

— Фийби! — укорих я аз.

— Предполагам, че не би го направила, но Сабина казва...

— Не Сабина — прекъснах я. — *Ти*. И *ти* ли не ми вярваш?

Отговори ми с дрезгав глас:

— Понякога се чувствам объркана.

Отпусна ръка. Отвори очи и изглеждаше толкова окаяно, че отново ми дожаля за нея. Нещо определено не беше наред.

— Заради настинката е — успокоих я, но нещо изведнъж ме разсея. Тъй като завивката й леко се бе смъкнала, можех да видя с какво е облечена. Усмихнах се и я подразних: — Това пижама ли е?

Тя моментално настръхна.

— Какво лошо има в пижамите?

— Нищо. Просто това беше обичайно за мама.

— Беше й студено. Сега на мен ми е студено.

В стаята не беше студено. Дори напротив, беше горещо. Бях влязла в града със свален гюрук, докато Фийби стоеше на затворени прозорци. В къщата нямаше климатик. Дори и топлият въздух навън би раздвижил този тук вътре. Нощната влага сигурно би се отразила добре на настинката на Фийби. И отново се замислих колко измъчена изглежда тя.

— Отдавна ли боледуваш? — попитах я.

Тя въздъхна.

— Не боледувам. Това е просто настинка. Съвсем обикновена. Клиентите в магазина непрекъснато ни заразяват. Късно е. Най-добре да си лягам.

Станах от дивана, преметнах чантите си през рамо, после погледнах назад. Фийби се държеше за облегалката с една ръка, докато с другата се опираше на седалката. Напомни ми за мама, за последния път, когато я видях. Това не беше хубаво.

— Сериозно, Фийби, добре ли си?

Вече изправена на крака, тя вдигна и двете си ръце.

— Добре съм. Хайде върви. Аз ще угася.

Вече бях в коридора, когато във всекидневната светлината угасна и сега стълбите бяха осветени само от лампата горе. Качих се до площадката и тръгнах по коридора към стаята, която винаги е била моя. Оставих чантите си вътре и се обърнах да изчакам Фийби. Тя се движеше бавно и ми се струваше леко нестабилна. Дали бе замаяна от

късния час? Може би. Но слабото съмнение, което бях изпитала след последното си идване тук, сега стана по-ясно.

Тя се приближи, висока почти колкото мама, което бе с десетина сантиметра под моя ръст, и каза:

— Стаята ти е както си беше. Не съм пипала нищо.

— Не съм се притеснявала за това. Ами твоята стая? Още ли спиш в нея?

— А къде другаде да спя?

— В мамината. Тя е най-голяма. Сега това е твоята къща. Имаш право на тази спалня. Сабина не го ли предложи последния път, когато се видяхме?

— Може и така да е — отвърна Фийби, отново объркана. — Но това би означавало да преместя всичките си вещи, а толкова години съм прекарала в моята стая. — В очите ѝ отново се появи тъга. — Мислиш ли, че имам сили за това?

Би трябвало да ги има. Беше само на трийсет и шест. Явно обаче тя бе изтощена и физически, и емоционално. Запитах се как ли успява да се справи с магазина.

Тъй като не исках да изразявам съмненията си, когато тя изглежда толкова уязвима, казах само:

— Е, в колко часа ставаш сутрин?

— В седем. Отваряме в девет.

— Можеш ли да останеш вкъщи, ако настинката ти се влоши?

— Няма да се влоши.

— Добре тогава. Ще се видим ли на закуска?

Тя кимна, намръщи се и добави:

— Освен ако не остана по-дълго в леглото. Изтощена съм. Може да е от настинката. Или пък защото ужасно ми липсва мама. — Мина покрай мен със странно виновна усмивка и продължи по коридора.

— Искаш ли да угася лампата? — попитах аз.

Тя погледна назад.

— Лампата?

Посочих към стълбищната площадка.

Тя зяпна изненадано.

— Не. Остави я. Ако онази нощ светеше, мама нямаше да се спъне. Беше тъмно. Ако можеше да вижда, нямаше да падне, а ако не беше паднала, още щеше да е жива.

— Тя беше болна — напомних ѝ аз. — Не е било толкова заради тъмнината, колкото заради лошото ѝ равновесие.

— Заради тъмнината беше — заяви Фийби и се скри в стаята си.

Спах лошо. След като отворих прозорците, дръпнах завивките и свалих всичките си дрехи, някак успях да се приготвя към топлината, но тъй като вече бях свикнала с големия град, ми пречеха шумовете тук. Трафик, да. Сирени, да. Боклукчийски камиони — също. Но дървесни жаби и щурци — не. Естествено, докато лежах будна, си мислех за мама и за това дали Фийби също е болна, и ако е така, дали е заради оловото, или заради нещо друго, и всеки път, когато се събудех през нощта, ме налягаха подобни мисли. Настъпи утрото и нощните звуци утихнаха, което означаваше, че сега се долавяше шумът на реката. Къщата ни беше разположена на брега. Водата се спускаше покрай нас, понесла водни обитатели от горното течение, листа и треви от бреговете и всичко това минаваше устремно покрай камъните, които ограждаха бреговете ѝ.

Стана седем часът и започнах да се заслушвам за Фийби, но едва към седем и двацет долових признаци на живот в къщата. Облякла тениска за сън, седях на ръба на леглото и тъкмо се канех да стана, когато в стаята влезе Сабина.

Двете с нея приличахме на семейство Барнс — бяхме наследили тъмната коса на татко, бледия тен и пълните устни. Когато бяхме деца, тези черти се съчетаваха у нея далеч по-добре, отколкото у мен. Сабина бе красива и харесвана от всички. А аз — не. И двете бяхме високи метър и седемдесет, макар сестра ми винаги да бе твърдяла, че е по-висока от мен с цял сантиметър. Не спорех с нея за това. Имаше достатъчно други поводи за спор. Дори сега, докато се приближаваше към леглото, усетих какво предстои.

Опитах се да разсея напрежението с усмивка.

— Здравей. Щях да ти се обадя. Фийби будна ли е?

— Не — тихо отвърна Сабина. Скръсти ръце и ги притисна до тялото си. — Искях първо да поговоря с теб. Много ѝ беше трудно, Ани. Не искам да я тревожиш.

Смаяна от рязката ѝ атака, подхванах с небрежен тон:

— Добре съм, благодаря, че попита. Ти как си?

Тя дори не мигна.

— Можем да си разменяме любезности колкото щеш, но това е наистина важно. На Фийби ѝ е трудно да приеме, че мама я няма. Не знам защо си тук, но ако мислиш да предизвикваш неприятности, моля те, не го прави.

Бях достатъчно ядосана, за да ѝ отвърна в същия тон.

— Фийби страда не само от това, че мама я няма. Тя изглежда физически отпаднала. Казва, че е от настинката. Чудя се дали не е нещо друго.

— О, така е — потвърди Сабина, — но не можеш да помогнеш. Начинът, по който се държи — също като мама. Това е естествена реакция, появява се понякога след смъртта на обичан човек. Говорих за това с Мариан Стейн.

— Коя е Мариан Стейн?

— Психотерапевт, работи в града. Държа всичко под контрол, Ани.

— Фийби ходи ли при нея?

— Разбира се, че не. Фийби няма нужда от терапия, а само от повече време. Ще ѝ мине.

— Ходила ли е на преглед при лекаря си?

— Няма нужда. Настинките минават. Симптомите изчезват.

Знаех, че не бива да споменавам за оловото. Нямах да се приеме добре. Затова казах:

— Мама имаше диагноза Паркинсон. Тази болест се предава по наследство.

Погледът на Сабина стана суров.

— Именно *затова* — заяви тя все така тихо, но по-злъчно — не бива да си тук. Тя има нужда от насърчение. Ти си толкова негативно настроена, че ще ѝ повлияеш зле.

— О, стига, Сабина — сопнах ѝ се аз. — Имам достатъчно ум, че да не го споменавам пред нея. Но проучих какво пише в интернет за болестта на Паркинсон, след като лекарите поставиха тази диагноза на мама. Ако мама е боледувала от нея и ако и Фийби я има, двете с теб сме изложени на по-голям риск. Ти самата не се ли тревожиш за това?

— Ако мама е боледувала? — обвинително повтори Сабина. Бе скръстила здраво пред гърдите си.

— Има и други причинители на симптомите, които тя имаше — изтърсих аз и незабавно съжалих.

— Знаех си! Знаех си, че ще си набъркаш носа, където не ти е работа! Е, кажи къде беше миналата година или предната година, или по-предната! Много ти е лесно да ни критикуваш сега...

— Не ви критикувам.

— ... но *ти* не беше тук. Ние бяхме, Ани. Двете с Фийби водехме мама на лекар, купувахме ѝ лекарства, гледахме да ги пие редовно, защото иначе щеше да забрави. Фийби на практика ръководи магазина през последните пет години...

— Пет ли?

— Да, пет. Точно откогато мама не се справяше *добре*.

Пет години сериозно объркваха теорията за оловото. Това значеше, че мама се е разболяла дълго преди магазинът да бъде задръстен с прахоляк от наситена с олово боя. Все още можеше да има някаква връзка, поне що се отнася до Фийби, но трябваше да я потърся сериозно. Ядосах се.

— Защо не сте ми казали още тогава?

— Защото теб те нямаше! — извика Сабина и веднага снижи гласа си. — И защото симптомите бяха толкова леки, че отначало си мислехме, че се дължат на възрастта ѝ, и защото Фийби беше насреща да поеме работата ѝ, а и защото мама щеше да се ужаси, ако разбере, че говорим зад гърба ѝ. Знаеш каква беше. *Мразеше* да приказват за нея. Затова не ти казахме — не казахме на *никого* — докато симптомите не я издадоха съвсем явно, но дори и тогава ти остана настрана. Така че не ни критикувай, Ани — предупреди тя. — Нямаш никаква представа какво ни беше. Направихме най-доброто, което беше по силите ни.

Замълчах. Какво бих могла да кажа? Да, изпитвах вина. Така беше от мига, в който разбрах, че мама е починала. Все си повтарях, че съм дошла тук с определена цел; такъв бе първоначалният план. Но може би мисията ми бе доста по-широка, отколкото си бях представяла. Затова мислено разширих първоначалния план с:

Истина номер едно: Да, бях дошла в Мидъл Ривър, за да разбера дали мама е починала от нещо, което сега засяга и Фийби, но освен това бях тук и защото изпитвах вина.

Бях длъжница на сестрите си. Искях да им се реванширам, задето не бях помагала, докато мама е боледувала.

Не че можех да го кажа на глас пред Сабина. Думите определено биха заседнали в гърлото ми.

Вместо това я попитах:

— Как са Лиса и Тими?

Двете деца на Сабина бяха съответно на дванайсет и на десет години. Всъщност знаех как са. Редовно си пишехме с тях в електронната поща и често си бяхме разменяли вести през последния месец, макар да не вярвах, че Сабина знае за това. Децата ѝ бяха прозорливи — знаеха, че между мен и майка им има напрежение. Връзката ни беше нещо, което пазехме в тайна. Никой не искаше да си навлече гнева ѝ, като ѝ го съобщи.

Тя малко се отпусна, когато стана дума за децата.

— Добре са. Вълнуват се, че си тук. Вероятно ще пристигнат по-късно с колелетата си. Искат да знаят колко време ще останеш.

— Те ли искат да знаят — подразних я въпреки волята си, — или ти?

Тя не отрече.

— Аз. Фийби също. Това е нейната къща.

Определено прозвуча като намек.

— Като стана дума, не искам къщата. Не искам магазина. Не искам от парите на мама. Единственото, което искам, както ви казах и през юни, е да имам тази стая на разположение, когато идвам.

Сабина ме изглежда подозрително, явно се съмняваше, че казвам истината.

— Колко време ще останеш?

— Ако Фийби няма нищо против, до празника по случай Деня на труда.

— Цял месец ли? — попита тя, явно разтревожена. — Какво ще *правиш* през цялото това време?

— Имам малко работа. Но най-вече смятам да си почина. Да помогна на Фийби. Да се погрижа да оздравее. Да поговоря с хората в града.

— С кого?

Резкият ѝ въпрос отново ни върна на тепиха.

— Не съм мислила чак дотам.

— Шегуваш ли се? Ани Барнс да не е помислила чак дотам? Знам защо си тук, Ани. За да ни докараш неприятности. Ще си поприказваш с хората из града най-невинно, както в детството ни, ще задаваш въпроси за неща, които не ти влизат в работата, ще ядосваш когото свариш, а после ще се върнеш във Вашингтон и ще ни оставиш нас да оправяме кашата. А да не забравяме и въпроса с писането ти. Имаш малко работа... Каква работа?

— Финални редакции, каквито поиска издателят на книгата ми, която ще излезе напролет. Интервюта в писмен вид, от които ще имат нужда. Обмисляне на нова книга.

Сабина стисна устни.

— Да не си намислила да пишеш за нас... сега, когато мама си отиде?

— Не.

— Смятам, че точно това възнамеряваш. Ще зададеш въпросите си и ще ядосаш хората, а после ще се върнеш във Вашингтон и докато ние оправяме цялата бъркотия, ти ще напишеш нещо, което още повече ще усложни положението. — Вдигна ръце с дланите напред. — Моля те. Умолявам те. Моля те, Ани. Гледай си своята работа.

Едва бе изрекла молбата си, когато се извърна на пети, закрачи към вратата и я отвори.

Там стоеше Фийби. Явно напълно потънала в своите си мисли и просто изненадана, че вижда Сабина, тя каза:

— Не знаех, че си тук. Но тъкмо приготвям... хм... мисля... какво си мислех току-що... ами, май ще направя яйца за закуска. Да приготвя ли и за трите ни?

[1] Бряст (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Дъб (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Клиника „Мидъл Ривър“ се намираше на Седър стрийт, почти на километър от „Оук“. Също като града — доста символично — сградата ѝ бе по-голяма, отколкото изглеждаше отпред, и заемаше цяла пряка, чак до улицата покрай училището, простираше се край затревени площадки и разбира се, многобройни кедри и дъбове. Както се и полага, входът откъм училищната улица водеше право в малко спешно отделение, в което през годините бяха лекувани безброй рани, получени на игрището, възпалени гърла и алергични пристъпи. Най-старите жители на Мидъл Ривър бяха родени тук и тук бяха раждали своите деца, но това е било отдавна, когато клиниката е била истинска болница. Сега, освен при най-спешни случаи, ражданията и други сериозни случаи се насочваха към Плимут.

На първия етаж бяха кабинетите на лекарите, които обслужваха града като част от Медицинска служба „Мидъл Ривър“. На втория се разполагаха специалистите — екип физиотерапевти, двама по източен масаж и един по акупунктура. Както и кабинетите на психотерапевтите — в малките градове винаги има такива, в сградата се помещаваха също адвокати, инвестиционни консултанти и компютърни специалисти. Сенди Мийд не беше придирчив, той притежаваше сградата и искаше всеки кабинет да е зает. Може би щеше да откаже да даде някое от помещенията под наем за видеотека, специализирана в забавления за възрастни — все пак си имаше принципи, но с всичко останало беше съгласен, стига редовно да си получаваха месечния наем.

Сградата бе красива тухлена постройка с бели капаци на прозорците, улуци и портал. За последен път бях идвала тук, за да посетя спешното отделение в Деня на благодарността, преди окончателно да напусна града след смъртта на татко. Сам Уинчъл, собственик на вестника, чието семейство живееше в друг щат, винаги се присъединяваше към празничната ни трапеза. През онази година той се поряза лошо, докато остреше ножа за пуйката. Аз бях най-

близка с него и затова трябваше да го докарам до клиниката, докато другите останаха вкъщи да поддържат храната топла.

Преди да дойда този път, вече бях закарала Фийби до работата ѝ, бях се отбила до пощата и се бях натъкнала на мнозина, които питаха дали имам намерение да пиша за тях, бях ходила до магазина за хранителни стоки на Хариман и се бях върнала, за да заредя хладилника с храна. Беше отчайващо празен. Яйца за трима? Фийби нямаше достатъчно дори за един. След като Сабина си тръгна — без повече спорове — двете се задоволихме с кутия стара зърнена закуска. Без мляко.

Не се заблуждавах. Докато обикалях града, се бях отбила и до „Нюз енд Чууз“ за плик шоколадови пенита. Можех да задоволя глада си за шоколад и с пакетче дражета М&М, но тях можех да си ги купя навсякъде и по всяко време. Шоколадовите пенита, приготвяни ръчно от семейство Уокър вече три поколения подред, бяха нещо различно. Струваше си риска да бъда забелязана от още повече хора.

А и без това новината вече се бе разнесла. Предполагам, че собствените ми сестри са казали на приятелите си, които са споделили със своите приятели, а те на свой ред, с други. Нямах намерение да минавам по Оук стрийт с кабриолета си — това би било нагло самохвалство от моя страна още първия ден след пристигането ми — но нямаше как да остана незабелязана в едно градче, където отчаяно се нуждаеха от тема за разговори.

Томас Мартин, лекарят, който се бе грижил за майка ми, беше директор на клиниката в Мидъл Ривър. Според разбиранията на градските жители беше новодошъл, установил се преди три години, когато старият доктор Уеслър се пенсионира. „Мидъл Ривър Таймс“ го описваше не само като уважаван общопрактикуващ лекар, а и като човек със степен по бизнес администрация, която му служеше чудесно да се справя с изискванията към ръководството на една модерна клиника.

Не се обадох предварително, за да си запазя час за посещение; клиниката в Мидъл Ривър все пак не бе някоя от натоварените болници в големите градове. Нито пък споделих със сестрите си какво се каня да направя. Не исках да имам публика, нито напразни спекулации с идването ми. Официално бях тук просто за да благодаря на лекаря, че се е грижил за майка ми в последните ѝ дни. Макар да се бях срещнала

с него след погребението, тогава не бях в състояние да му изкажа подобаващо благодарността си. Въпреки че признателността ми би била съвсем неуместна, ако се окажеше, че е оплел конците в нейния случай и е поставил грешна диагноза. Но той бе външен човек, също като мен, и макар и само по тази причина не исках да го подозирам излишно.

Когато отидох, той имаше пациент, но секретарката му ме позна. Някога бяхме съученички, аз — вечно заровила нос в книгите, а тя — мажоретка. Тя разтвори широко очи и се усмихна, което някога изобщо не бе правила, когато ме видеше.

— Изглеждаш страхотно, Ани — с изненада в гласа възкликна тя, после незабавно добави съчувствено: — Съжалявам за майка ти. Беше добра жена, винаги много мила, независимо дали човек си купува нещо от магазина ѝ или не. А когато идваше тук, винаги беше много учтива. Някои хора не са такива, нали знаеш. Мразят попълването на формуляри и обвиняват нас за това. Е, и ние мразим купищата бумаги. Ани, ама ти наистина изглеждаш страхотно. Сигурно е чудесно да си известен.

— Аз не съм чак толкова известна — отвърнах, защото писателският успех беше нещо различно. Хората не познават лицето ти, не си заобиколен от почитатели, не ходиш с охрана. Името ми бе познато сред читателите, но само толкова.

Не че споделих това гласно. Бях непохватна в социалните контакти, винаги се настройвах отбранително, това бе условен рефлекс, който бях придобила по отношение на всичко в Мидъл Ривър.

— Надявах се да се видя с лекаря, за да му благодаря за грижите за майка ми. Той излиза ли в обедна почивка?

— Тъкмо му е време за нея — весело отвърна тя и стана. — Ще му кажа, че си тук.

След малко той се показа. Носеше задължителната бяла престилка върху синя риза с разкопчана яка и панталони в маскировъчен цвят. Косата му бе тъмна и къса, очите — ясни и сини, а тялото — слабо. Когато се изправих, за да го поздравя, забелязах, че сме почти еднакви на ръст, той може би бе по-висок само с онзи допълнителен сантиметър, за който сестра ми винаги претендираше.

Некомпетентен новак? Ако беше така, то той не показваше никакви признаци, че изпитва вина. Вместо това пристъпи към мен с

дружелюбна усмивка и протегнатата ръка.

— Ти си героинята на деня.

Моментално се почувствах обезоръжена от топлотата му, макар че вероятно бих го харесала и само защото не беше родом от Мидъл Ривър. Още повече, че тъй като не беше местен, нямаше никакви емоционални прегради, които да ме карат да си гълтам езика. С лекотата, която бях постигнала през последните петнайсет години, казах:

— Явно и някой друг, освен Линда вече ти е подшушнал нещичко за мен.

— Трима от общо четирима пациенти тази сутрин — потвърди той със закачливо пламъче в очите.

— Моля те, не вярвай на всичко, което казват. Имам и много други черти в характера си.

— Както всички нас — отбеляза той и без много официалности ме хвана за ръка. — Кафето е от мен — обяви категорично и ме поведе навън.

Кафенето всъщност се оказа малък ресторант, собственост на двама от внуците на Оми. Заведението бе доста по-младо от това на Оми и се наричаше „Хамбургери и зърна“, като „зърната“ явно беше кафето, ако се съди по наситения аромат, който ни посрещна още от прага. В добавка към хамбургерите се предлагаха сандвичи и салати. Решихме да се задоволим с кафето.

— Искаш ли да рискуваме и да седнем отвън? — попита Том, хвърляйки поглед към двора с кръглите масички от ковано желязо, разположени под сянката на чадърите.

Усмихнах му се признателно. Фактът, че той разбираше нежеланието ми да ме заглеждат, ме накара да го харесам още повече.

Но присъствието ми вече не бе тайна за никого. Би било абсурдно да се крия сега.

— Разбира се — отвърнах безгрижно.

Наложих си да се усмихна дръзко и тръгнах пред него към една маса в дъното на двора покрай групичка от хора, които определено ми изглеждаха познати и съвсем открито ме зяпаха. Големи бурета от уиски, преливащи от пъстроцветни циганчета, ограждаха двора от затревените площи. Седнах на слънце, леко встрани от сянката на чадъра. Все още бе достатъчно рано, за да се радва човек на топлината.

След като се настани, Том каза:

— Двамата с теб имаме нещо общо. Прекарал съм десет години във Вашингтон — колеж, медицинска академия и стаж.

— Наистина ли? — възкликнах аз и връзката помежду ни стана още по-здрава. — Къде?

— Университетът „Джорджтаун“.

— Значи сме били колеги там. Близко до Уисконсин ли си живял?

— За известно време. После в Дюпон Съркъл. Невероятно градче. Ужасно горещо през лятото, но прекрасно.

— Горещо през лятото — съгласих се и отпих от кафето си.

И в Мидъл Ривър ставаше топло — може би още днес следобед щеше да е горещо — но я нямаше онази безмилостна влажна жегата, която изгаряше Вашингтон ден след ден.

— Затова ли си тук — попита Том, — за да избягаш от жегата?

Стана ми забавно.

— Какво ти казаха твоите пациенти?

— Че си тук, за да пишеш. Че ти си еквивалентът на Грейс Металиъс за Мидъл Ривър и че аз, разбира се — очите му отново проблеснаха, — няма как да не знам за паралела с „Пейтън плейс“.

— Явно наистина знаеш — отбелязах аз.

— А как иначе? На това разчита туризмът в града. В хотела се предлагат уикенди в стил „Пейтън плейс“, градският историк организира обиколки на „истинския Пейтън плейс“, вестникът излиза със специален брой „Пейтън плейс Таймс“ на първи април всяка година. А и книжарницата. Човек не може да влезе там, без да я забележи. „Пейтън плейс“ е изложена на видно място заедно с „Читателско помагало“, в което са посочени паралелите между литературния град и нашия.

— Помниш ли „Пейтън плейс“?

— Аз съм на четиридесет и две. Книгата е излязла, преди да се родя, но стоеше на нощното шкафче на майка ми години наред, цялата оръфана от прелистване. Прочетох я, когато се преселих тук.

— Накара ли те да премислиш решението си?

— Нее. „Пейтън плейс“ е художествена измислица. Мидъл Ривър има свои собствени герои, но не е лошо място.

Бих могла да възразя и да му кажа, че Мидъл Ривър е ужасно място за всеки, който не отговаря на очакванията му. Но това би

прозвучало като злобна забележка на огорчен човек. Затова само се прокашлях, и казах:

— Сенди Мийд сигурно ти е направил страшно примамливо предложение, за да те накара да напуснеш мястото, където си се установил след Вашингтон и да дойдеш тук.

— Атланта — спокойно отвърна той, — но исках по-спокоен живот. Купих си къща на „Ийст медоу“. Три пъти по-голяма е от всичко, което бих могъл да си позволя другаде, а така ми останаха пари за ремонти.

— Ани? — обади се някой с любопитство.

Озърнах се и видях една жена, която веднага познах, макар да не я бях виждала от години. Казваше се Памела Фароу. Беше една година след мен в училище, но славата ѝ на лесно момиче, което бързо си ляга с момчетата, беше стигнала не само до моя клас. По онова време тя беше привлекателна, с лъскава черна коса, топли зелени очи и женствени извивки на съответните места, дълго преди ние останалите да се развием. Сега косата ѝ не беше толкова лъскава, нито пък очите ѝ толкова яснозелени, а извивките ѝ бяха по-щедри.

Възрастта не ѝ се бе отразила така добре, както на мен.

Съжалявам. Това беше грубо от моя страна.

Компенсирах я с разкаяна усмивка.

— Здравсти, Памела. Много време мина.

— Ти все си заета. Чуваме за невероятните събития, които стават около теб. Наистина ли живееш с Грег Стийл?

Не бих предположила, че Памела знае кой е Грег; не ми приличаше на човек, който гледа новините, вечерни или каквито и да било.

Ето че отново бях груба в мислите си и именно затова мразех Мидъл Ривър. Той предизвикваше най-лошото у мен. Бях прекарала тук по-малко от дванайсет часа и вече се държах заядливо. Беше защитна реакция, разбира се. Хапливите ми думи или мисли в този случай компенсираха чувството ми за малоценност в социален аспект. Кое то вече не бе истина. Поне не и във Вашингтон. Тук обаче се връщах назад.

Кимнах в отговор и отново пийнах от кафето си.

— Знаеш ли, много се радваме да научим нещо ново за теб — продължаваше излиянията си Памела. — Ти си най-известната ни

личност.

Тя се обърна към мъжа до себе си. Непознат за мен, с очила, риза и вратовръзка, прилежно сресан и излъчващ консерватизъм. Направо се смаях, когато Памела го представи.

— Ани, това е съпругът ми, Хал Хийли.

Никога не бих предположила. Никога. Или Памела много се бе променила, или този брак беше едно недоразумение. Протегнах ръка, той я стисна малко прекалено силно.

— Хал беше поканен да живее тук и да стане директор на училището — гордо обяви Памела и това също ме изненада.

Директорът на гимназията по мое време беше привлекателен мъж, който донякъде приличаше на Томас Макрис от „Пейтън плейс“. Хал Хийли по-скоро изглеждаше като задръстен чуждак.

— Женени сме от шест години — продължи Памела. — Имаме две малки дъщери. Вие с Грег още нямате деца, нали?

Тъй като не исках да обяснявам, че с Грег нямаме интимна връзка, просто казах:

— Не, нямаме. Предполагам, че и двамата познавате Том?

— О, да — отвърна Памела и едва хвърли бегъл поглед към него. Вероятно трябваше да се почувствам поласкана от вниманието ѝ, ако не считах това поведение за крайно грубо спрямо Том. — Е, кажи ми — продължи тя, с поверителен тон, — всички се питаме — наистина ли ще пишеш за нас?

Усмихнах се, сведох глава и разтрих слепоочията си. Все още с усмивка на лице, вдигнах поглед.

— Не. Не съм тук, за да пиша.

Лицето ѝ помръкна.

— И защо не? Искам да кажа, има толкова неща, за които да се пише. Мога да ти разкажа толкова истории... — Тя спря рязко, когато съпругът ѝ леко я стисна за рамото.

— Скъпа, те пият кафе. Сега не му е времето.

— Е, аз наистина мога — настоя тя, — така че, ако си промениш мнението, Ани, обади ми се. Изглеждаш толкова различна. Много преуспяла. Винаги съм знаела, че ще стигнеш далеч.

Тя се усмихна широко, махна с ръка и позволи на съпруга си да я отведе.

Смаяна се обърнах към Том.

— Изобщо не е знаела нищо подобно. Някога бях истински трън в петата за всеки — върлинесто хлапе, което си въобразява какво ли не. И пишех разни тъпи историйки.

— Е, сега не е така — отбеляза той и внезапно доби леко притеснен вид. — Прочетох „На изток от самотата“ и толкова я харесах, че си купих и прочетох и двете ти предишни книги. Ти си забележителна писателка. Успяваш да уловиш чувствата само с няколко думи. — Дори се изчерви. — Според мен успехът ти е напълно заслужен. Така че по отношение на Мидъл Ривър ти си тази, която се смее последна. Такива като Памела, те наистина се гордеят с теб. Ако изобщо има значение, никога не съм чул лоша дума за теб.

— Прекалено отскоро си в града — казах аз, поклащайки глава, но думите му бяха някаква утеха. Напомняше ми за Грег, но не толкова на външен вид, колкото с поведението си. И двамата бяха добродушни и можеха да се изчервяват. „Честни“, беше думата, която ми идваше наум.

Да. Знам. Искаше ми се да го харесам, защото имах нужда от приятел, не исках да обмисля възможността Том да е хитър и ловък измамник. Майка ми беше мъртва. Трябваше да не го забравям.

Но тогава Том подхвана единствената тема, която можеше лесно да ме накара да го забравя.

— Какво знаеш за Грейс Металиъс? — попита той.

Усмихнах се.

— Почти всичко. — Можех да съм абсолютно категорична в това отношение, както за много малко неща в живота си. — Какво искаш да знаеш?

— Наистина ли пианството ѝ я е довело до смъртта?

— Пиела е много, някои източници твърдят, че е изпивала близо двеста грама водка всеки ден в продължение на пет години. И е починала от цироза на черния дроб. Като събереш едно и едно...

— Ясно. Какво толкова ужасно е имало в живота ѝ, че се е налагало да търси убежище в алкохола? Дали това, че не е могла да напише достойно продължение на „Пейтън плейс“?

— О, тя е написала продължение. Издателят ѝ настоял да го направи. Но тя самата нямала желание, затова претрупала работата само за месец. Наложило се да наемат друг автор, анонимен, който да редактира книгата, за да стане годна за публикуване. Както и да е,

заклеймили я. След това имало и други две книги, едната от които била любимата ѝ. Никоя от тях не била добре посрещната.

Без да се притеснява, той се обърна към мен:

— Значи сега и ти имаш една много успешна книга, както Грейс и романът ѝ „Пейтън плейс“. Тревожиш ли се дали ще успееш да постигнеш отново успеха на „На изток от самотата“?

— Разбира се, че се тревожа — смело си признах аз. — Става дума за егото ми, за професионалната ми гордост, дори за оцеляването ми като писател. Светът е жестоко място. Но много обичам самия процес на писане.

— А Грейс не?

— О, напротив, обичала го е. Но моят успех не дойде след първото усилие както при нея. Когато отбележиш победния гол още с първото излизане на терена, е много трудно да надминеш себе си следващия път. Освен това е имало и други фактори, които са я дърпали назад, например агентът ѝ. Откраднал е доста пари от нея. А малкото, които получила, пропиляла. Имала е доста скъпи вкусове.

— Като за момиче от Манчестър ли? — попита с усмивка Том и забелязал изненадата ми, добави: — Е, и аз съм слушал екскурзовода на обиколката из „Пейтън плейс“. Израснала е в Манчестър с майка си и баба си.

— Точно така. Заобиколена от жени. Като мен.

— Баща ѝ ги е напуснал — уточни той, — а твоят е починал. Има разлика.

— Но и двете сме били около десетинагодишни, когато това е станало, и крайният резултат е един и същ. В дома е липсвал бащата, който да упражнява контрол. Тази роля са изпълнявали жените. Били са силни, защото се е налагало да бъдат такива. Което ме довежда до причината да съм тук. — „Крайно време беше, Ани!“ — Искам да поговорим за мама.

Лицето му стана сериозно.

— Съжалявам за смъртта ѝ. Бих искал да можах да направя повече.

— Падането я е убило. Знам това. Счупила си е врата и е починала от задушаване. Но наистина ли страдеше от Паркинсон?

Не изглеждаше изненадан от въпроса ми.

— Трудно е да се каже — призна той. — Имаше множество симптоми. Треперенето на ръцете, проблеми с равновесието, трудности при ходене — все неща, определено присъщи за болестта на Паркинсон. Проблемите с паметта напомнят за Алцхаймер.

— Но ти си решил, че е Паркинсон.

— Не. Повечето симптоми, които се поддаваха на лечение, бяха онези, свързани с Паркинсон, затова именно тях лекувах.

— Посъветва ли я да се обърне към специалист? — попитах малко рязко, тъй като Том Мартин в крайна сметка бе само общопрактикуващ лекар и макар да изпитвах най-голямо уважение към него и колегите му заради начина, по който се справяха с най-различни проблеми, все пак тук не ставаше дума за обикновена настинка.

— Да — спокойно отговори той. — Дадох ѝ адреса на един колега в Дартмут-Хичкок, но тя така и не отиде при него. Струваше ѝ се прекалено сложно. Но това не беше толкова важно. Консултирах се с колегите там, както и в Бостън. Запознах се със случая ѝ посредством компютъра и потвърдиха диагнозата ми. Едно пътуване до Дартмут-Хичкок не би могло да постигне нещо повече от това. Няма никакви тестове, които категорично да установят както Паркинсон, така и Алцхаймер. Диагнозата е стриктно клинична, преценката зависи изцяло от лекуващия лекар. Лечението, което предписах, ѝ помагаше, доколкото това въобще е възможно.

— В семейството ми няма случаи на нито едната от двете болести.

— Не е задължително да е наследствено състояние.

— Възможно ли е да е имала по-малко и от двете?

— Възможно е.

— Каква би била вероятността за това на нейната възраст?

— Слаба.

Колкото и да не бях специалист в областта, все пак се съгласих.

— Може ли симптомите ѝ да са били резултат от нещо друго?

Той леко се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Не знам. — Нарочно се стараех да бъда уклончива. — Нещо във въздуха например...

— Като киселинен дъжд ли?

— Може би — съгласих се аз. — Като се имат предвид въздушните течения, Нова Англия е подложена на влиянието на най-различни токсини от заводите в Средния Запад. Но си мислех по-скоро за нещо от местен характер, като например оловото.

— Олово ли?

— От боите. Цялата стара боя беше свалена, когато направиха ремонт на „Мис Лиси“. Въздухът сигурно е бил наситен с олово.

Да. Знам. Сабина ми каза, че мама е имала симптомите от пет години, а ремонтът бе преди четири. Ами ако преди това мама просто е остарявала? Губела е интерес към домакинските грижи? Или е била в криза, дължаща се на менопаузата? Ами ако натравянето с олово е дошло в добавка към другото?

Том се усмихна тъжно.

— Не. Съжалявам. Проверих това от самото начало. Нямаше никакво олово в кръвта ѝ.

Здраво се сепнах. Бях сигурна, че е олово.

— Възможно ли е да го е имало и да е изчезнало?

Той поклати глава.

— Сестра ми, изглежда, има същите симптоми.

Това го накара да се намръщи.

— Сабина?

— Фийби.

— Изобщо не съм забелязал никакви симптоми. Какви са?

— Лошо равновесие. Проблеми с паметта. Отскоро са. Когато бях тук през юни, забелязах едва началото на процеса. Сабина казва, че това е част от скръбта ѝ по мама. Симптоми, наподобяващи нейните. Но ако не е така?

— Ако не е така, трябва да дойде при мен — посъветва ме той.
— Мислиш ли, че ще можеш да я доведеш?

— Не знам. Може да се окаже трудно, докато Сабина я пази. Ако Фийби дойде на преглед, ще можеш ли да прецениш дали проблемът е реален, или всичко е на психосоматична основа?

— Вероятно. Майка ти не можеше да контролира симптомите. При сестра ти може да не е така. Това би било от голямо значение. Освен това мога да я изследвам за олово.

Допих кафето си и оставих чашата.

— Да се върнем на другото. Нали се сещаш, киселинен дъжд или каквото и да било. Смяташ ли, че има извънредно много болести в този град?

Той изпи кафето си, сякаш потънал в мислите си за малко. После примигна и остави чашата.

— Може би.

— Каква, мислиш, е причината за това?

— Опитвам се да реша каква е, откакто съм дошъл.

— Как?

— Наблюдавам. Задавам въпроси.

— И какво е мнението ти?

Остана мълчалив, просто въртеше чашата си на плота и я гледаше. После спря, постоя за миг неподвижен и най-сетне вдигна очи.

— Киселинен дъжд или нещо подобно. Но не си го чула от мен.

— И защо не?

— Защото нямам научно доказателство.

— Поставяш диагноза като Паркинсон или Алцхаймер без научно доказателство — изтъкнах аз.

— Тук става дума за друго. За много голям проблем, който е силно политизиран. Мога да изкажа мнението си и дори да посоча определен модел, но има такива, които ще кажат, че съм луд, и те може да се окажат достатъчно силни, за да унищожат доброто ми име в този град.

— Би ли рискувал здравето на хората заради доброто си име? — попитах аз, настръхнала наново.

Том се изправи на стола си, доста напрегнат.

— Живял съм достатъчно дълго във Вашингтон и познавам някои хора там. Споделям с тях разни неща, повярвай ми. Може да е вярно, че засега думите ми не са оказали никакво влияние, но до известна степен съм с вързани ръце. Трябваше да направя своя избор — да стана политик или лекар. Да, тревожа се за репутацията си. Смятам, че съм най-способният лекар, който този град е имал някога, отчасти защото задавам всички възможни въпроси и лекувам пациентите си съобразно всеки отделен случай. Ако се откажа от практиката си и поема на кръстоносен поход, за да защита каузата си, кой ще се грижи за хората тук?

— Заместник — отвърнах аз, разбрала какво има предвид, — но такъв, който може да е толкова задължен на семейство Мийд, че да отрече всичко, което ти се опитваш да прокараш във Вашингтон. Говорил ли си с някой Мийд за това?

— За кое?

— За киселинния дъжд или каквото е там.

Много предпазливо, той попита:

— Защо да говоря с някого от семейство Мийд?

— Защото те са собственици на единственото индустриално предприятие в града.

— Мислех, че обсъждаме замърсяването, идващо от Средния запад.

— Така беше.

Том замълча за миг. След малко каза:

— Казват, че съм сбъркал адреса.

— За кое, за киселинния дъжд или за другото?

Очите му задържаха погледа ми.

— За другото.

— Какво е то?

— Не съм сигурен.

— Правил ли си проучвания?

— Няколко.

— Можеш ли да ми подскажеш нещо?

— Ако го направя и някои хора разберат, може да остана без работа.

— Както би могъл да изгубиш доброто си име ли?

— Задаваш много въпроси — леко се подразни той.

Укротих малко топката, дори се усмихнах.

— Много по-дипломатична съм, когато съм във Вашингтон. Тук се връщам към старото си аз. Винаги съм задавала много въпроси. Това не ми донесе нищо добро като малка.

— Може и сега да се окаже същото — предупреди ме той. — Има хора, които ще кажат, че просто си търсиш изкупителна жертва за смъртта на майка ти.

— Така е. Почти ми се щеше да си ти.

— Понякога и на мен ми се е искало. Когато някой пациент умре, се разкъсвам от съмнения какво още съм могъл да направя. Но в този

случай бях напълно безсилен. Проучих симптомите на Алиса, консултирах се с колеги, посъветвах я да иде другаде за второ мнение. Задавах ѝ всякакви въпроси, за които можех да се сетя, за да разбера дали не е била изложена на вредни вещества. Без да я изпращам да търси напразно лек за някаква мистериозна болест, направих каквото можах, за да облекча страданията ѝ.

— Знам — казах аз. И наистина го вярвах. — Но сега трябва да си намеря друг.

Ако бе почувствал облекчение, че вече не го подозирам, то изобщо не го показва.

— Внимавай, Ани. Семейство Мийд властва над този град. Знаеш го по-добре от мен.

Помълчах за миг.

— Значи си чул и тази история?

— За теб и Ейдън Мийд ли? — Той кимна.

— Е, какво пък. — Поех си дълбоко въздух. — Работата е там, че сега съм друг човек. Тези, които държат властта в Мидъл Ривър, не са единствените силни на деня. Ти може и да си с вързани ръце, но аз не съм. Знам как да задвижа нещата. Виж какво — подхванах кротко, — може да е вярно, че симптомите на мама наистина са били в резултат от болестта на Паркинсон или на Алцхаймер, но сега и Фийби проявява същите, а ти казваш, че не се дължи на оловото. Разполагам с цял месец, имам сили, а също и стимул да използвам и двете. Така че смятай, че мога да ти свърша черната работа. Не ме е грижа за репутацията ми тук и определено няма защо да се тревожа за работата си. Грижил си се за майка ми, затова съм дошла да ти благодаря. Така казах на секретарката ти. Вероятно новината вече е обиколила половината град. — Наведох се през масата към него и едва прошепнах настоятелно: — Насочи ме в правилната посока, Том. Ще ти бъда вечно задължена.

Той изпи остатъка от кафето си, взе и моята празна чаша и остави и двете на близкия сервизен плот. Тъкмо бях започнала да си мисля, че това е всичко, когато той се върна, отново седна на мястото си и каза съвсем тихо:

— Чудя се дали не е живак.

Въздъгнах.

— Не може да е. Фабриката престана да го използва, много преди майка ми да се разболеє.

— Но живакът е уникален в това отношение — обясни Том. — Прониква в тялото, засяда в някой орган и чака. Симптомите може да не се проявят с години след като си бил изложен на влиянието му. Именно това прави толкова интригуваща вероятността в Мидъл Ривър да става дума за натравяне с живак.

Усетих прилив на адреналин.

— Интригуваща е много слабо казано. Сигурен ли си, че именно така действа?

— Че остава скрит ли? Напълно. Проблемът е, че никога не съм успявал да свържа някой от пациентите си с инцидент, при който е имало излагане на въздействието му. Направи това, Ани, и ще надминеш Грейс.

ТРЕТА ГЛАВА

Това ми стигаше, за да сменя посоката. Не беше олово. Живак — и не ставаше дума за планетата Меркурий^[1] или симпатичния крилат бог от гръцката митология. А за подвижното сребристо вещество, което се намира в термометрите. Метал. Не бях специалист по темата, тъй като бях прегледала разни материали и бързо — макар и явно много неоснователно — го бях отхвърлила като възможност. Но беше направо невъзможно да живееш във Вашингтон и да не си чувал полемиките. Рядко минаваше седмица, без в „Поуст“ да се появи статия, посветена на проблема, а той наистина бе сериозен. Според природозащитниците живачните емисии бяха опасни за здравето. Насрещната страна, чиито печалби зависеха от продукцията на отделящи живак фабрики, упорито се противопоставяха на законодателните ограничения.

Ако трябваше да се намери злосторник, живакът бе идеален кандидат и ако фабриката бе замърсителят, толкова по-добре. Вярно, че „Нортууд“ в момента не използваше живак. Това ме бе отклонило от следата. Но Том отново ме върна на нея с твърдението си, че живакът може да остане скрит в човешкото тяло години наред, преди да се изявят никакви симптоми. Ами ако нещо наистина се бе случило преди много време? Семейство Мийд сигурно знаеха за потенциалната опасност. А ако фабриката е замърсила града без знанието им, би било срам за тях. Но ако са знаели и не са предприели нищо, или още по-лошо — ако са скрили истината, тогава можеше да им бъдат предявени криминални обвинения.

Положих усилия да озаптя мислите си. Живакът бе много опасна тема от оловото. Дори и само поради тази причина трябваше да се подходи внимателно — не че винаги бих предпочела този начин на действие. Но вече бях възрастен човек и — бих искала да вярвам — отговорен. Репутацията се градеше върху хладнокръвието и здравия разум. Не исках да си правя заключения, преди да получа информация, защото имаше много наистина неотложни въпроси. Ако живакът

наистина бе в основата на проблема и негов източник бе фабриката, трябваше да разбере защо майка ми, а вероятно и сестра ми, са засегнати. Никоя от тях не работеше там. Надолу по течението на реката — да. Но не и на място, където директно да бъдат изложени на действието му. И защо майка ми и сестра ми, а не баба ми преди тях? След като почти не бе боледувала през живота си, Кони бе починала от сърдечен аневризъм.

Определено трябваше да се потърсят някои отговори. Не исках да се вълнувам прекалено, преди да направя някои връзки. Това означаваше да започна отначало и да направя списък със симптомите на живачното натравяне, случаите, при които човек можеше да се окаже изложен на влиянието на живака, и различните предприятия, които отделят живачни емисии. Том не бе успял да свърже никого от пациентите си с директен контакт с метала. Трябваше аз да опитам.

Най-напред обаче трябваше да се отбия до магазина за дрехи, за да видя Фийби. Бях ѝ обещала, тъй като карах нейната кола, а тя можеше да ѝ потрябва. Бях обещала също да ѝ занеса обяд.

Натоварена със салати от „Хамбургери и зърна“, се върнах по „Седър“, пресякох „Оук“ и продължих нататък към „Уилоу“. Вместо да завия надясно към вкъщи, този път направих ляв завой и минах покрай цяла редица къщи във викториански стил. Но скоро те свършиха и стигнах до магазините.

Ако на „Оук“ се предлагаха стоки от първа необходимост, като храни, здравословни продукти и комунални услуги, „Уилоу“ задоволяваше малко по-различни нужди. Тук имаше книжарници, магазини за компютри и антикварни стоки. Също и два козметични салона, балнеоцентър, както и железарията. Магазини, в които продаваха мебели на старо, офис консумативи, свещи и лампи. Имаше и фитнес зала. И ателие за рамки. Магазин за автомобилни части. Тук се намираше и „Ателието на мис Лиси“.

Мис Лиси беше моята прабаба Елизабет, която отворила някога магазина. Баба ми, която го наследи след смъртта ѝ, би могла да промени името на „Ателието на Кони“, в което също имаше известен чар, ако не беше вечният ѝ стремеж да не се набива на очи. След като тя почина, бизнеса пое майка ми, но по това време магазинът вече се бе превърнал в нещо установено тук и не биваше да се рискува със

смяна на името. Освен това, тъй като майка ми се казваше Алиса, „Ателието на Лиси“ напълно ѝ пасна.

Колкото и изненадващо да беше, същото важеше и за управлението на магазина. Тя бе искала да стане писателка, а не управител на магазин. Бе се заела с тази длъжност, след като ние тръгнахме на училище, когато стана ясно, че може да печели повече, работейки за Кони, отколкото ако продава разказите си на местните списания. А парите ни бяха нужни. Като търговски представител на фабриката — да, същата фабрика „Нортууд“ — татко печелеше добре, но не достатъчно, че да спестява за образованието ни. За това бе определена мамината заплата. А после татко почина и останахме само с доходите на мама.

„Мис Лиси“ заемаше двата етажа на малка дървена къщичка в редица от други подобни, като всяка си имаше мънищък двор и веранда и само толкова място между две къщи, колкото да се паркира кола, да се натовари камион и да е безопасно от гледна точка на пожарната служба. Семейство Мийд, които притежаваха всичко от едната страна от улицата и даваха имотите си под наем за магазини, се гордееха с предвидливостта си. След като бяха изгубили част от фабриката при пожар през петдесетте, преди тухлите да заменят дървесината, те знаеха какво може да стане, когато август се окаже горещ и сух и целият град изгори от слънцето. Това лято беше доста влажно, но Мидъл Ривър не можеше да забрави острата миризма на пушек, която бе останала дни наред след адските пламъци.

Магазинът бе на речния бряг. От тази страна на улицата наемът бе по-висок, но разположението определено си струваше. Всяка къща имаше задна веранда, идеална за обяд навън, тематични изложби и както в случая с „Мис Лиси“ — разпродажби. Освен това задните дворове стигаха чак до алеята покрай реката, сцена на прочутите октомврийски разходки, когато листопадът бе в разгара си и първите нетърпеливи купувачи бързаха с коледните подаръци. Онези, които бяха от страната на „Уилоу“, която нямаше изглед към водата, изтъкваха, както е обичайно за завистници, че на тях поне не им се налага да гледат към „другата страна“, както наричаха най-бедния квартал в Мидъл Ривър. Мийд притежаваха земята и в онзи район и разкрасяваха речния бряг с дървета и цветя. Но след като листата окапеха, нямаше как да се скрие мизерията на къщите там.

През този август земята бе влажна, върбите величествени, а речният бряг — зелен.

Колкото до „Мис Лиси“, по време на ремонта преди четири години той бе боядисан и отвътре, и отвън във всякакви нюанси на зеленото, които се съчетаваха изненадващо добре. По-рано пак беше в зелено, но в един тон. Сега имаше разнообразието, което човек би срещнал на една горска поляна.

Дъските на външните стени бяха в сиво-зелено, а капациите на прозорците и вратите — в горско зелено. Вътре всяка стая бе различна — една беше жълто-зелена, друга бледозелена като целина, друга синьо-зелена, а една маслиненозелена. Опаковъчната хартия бе в бледо сиво-зеленикаво, пазарските торбички — в патешко зелено, а калъфите за рокли и костюми — в ябълково зелено. И разбира се, никоя покупка не излизаше от магазина, без да е отрупана с най-различни зелени панделки. Навсякъде се забелязваше и логото на магазина, също преработено по времето на майка ми, когато на преден план излязоха маркетингът и модернизацията. То представляваше нарисувана с четка врата на килер, която сякаш се отваря с цип и разкрива името на магазина, изписано в тревистозелено.

Паркирах минивана на алеята и минах отпред. Трябваше да призная, че е много красиво. Колкото и да се опасявах, че толкова различни оттенъци на зеленото ще са прекалено много, отвън сиво-зеленото, тревистото и горско зеленото се съчетаваха чудесно. Също и хортензиите, които растяха в изобилие пред къщата. Те цъфтяха в много бледозелено.

Качих се по двете стъпала и прекосих верандата. Входната врата вече бе отворена. Бутнах мрежата против насекоми и влязох, придружена от звъна на малка камбанка. За миг просто останах на мястото си и се огледах. Не можех да си спомня кога съм била тук за последен път, определено не и след погребението, тъй като тогава беше затворено от уважение към паметта на майка ми. Бях във фойето, а вратите право пред мен и встрани водеха към други стаи. Стълбите, които се намираха по-навътре и вдясно, водеха към втория етаж, където имаше още стаи. Във всяка се предлагаха определени стоки — бельо, спортни дрехи, вечерно облекло, грим и какво ли не още.

Маркетинг и модернизация? О, да, фойето бе идеалният пример за това. Когато бях дете, тук имаше рафтове и закачалки с всекидневни

рокли, каквито носеха тогава жените в Мидъл Ривър. А сега имаше сини джинси и ежедневни панталони, тениски, поло блузи и пуловери, все от популярни марки. Определено бе мой тип място.

— Ани, здравей — каза Фийби, появявайки се откъм стаята вдясно.

Сега не изглеждаше толкова уморена, както по-рано, и гласът ѝ звучеше по-малко носово. С тоалет в цвят слонова кост — блуза, панталон и чехли, сресана и с лек грим, тя изглеждаше елегантна и властна. Освен това толкова приличаше на мама, че усетих как гърлото ми се стяга.

Когато тръгна към касата, я последваха две клиентки, които сигурно бяха майка и дъщеря. Майката бе по-нисичка и по-слаба от дъщерята, но чертите им бяха почти еднакви. А също и съсредоточените им върху мен погледи — дори на момичето, което не бе на повече от петнайсет години, така че едва ли ме помнеше. Но очевидно знаеше коя съм. В това нямаше никакво съмнение. Въпреки дългия бретон, който почти напълно скриваше очите ѝ, забелязах, че ме е познала.

Намигнах ѝ. „Защо да не го стресна малко?“ — помисли си дяволчето в мен. Кимнах на майка ѝ.

— Как е? — подхвърлих на минаване и влязох в стаята, откъдето бяха дошли. Тук имаше обувки. И отново ми направи впечатление огромната разлика между изложените в момента модели и онези, които се продаваха последния път, когато бях идвала. Не се виждаха типичните дамски кожени обувки. Имаше маратонки и спортни сандали, обувки на ниска подметка и други с каишка над петата, както и официални обувки на висок ток и с тънки каишки за вечерно парти, макар че в Мидъл Ривър такива събития със сигурност нямаше. Не можех да си представя някой тук да се облече строго официално. Църковни празници, сватби и годишнини, тържества по случай рождени дни — тези поводи не изискваха прекалено официално облекло, освен ако не се провеждаха извън града, което напоследък бе по-скоро правило. От онова, което бях чела във вестника, знаех, че дори и училищните балове вече се организираха другаде.

— Мога ли да ви помогна? — попита някой с любезен тон.

Обърнах се и се озовах лице в лице с млада жена, около трийсетте. С тъмна коса, висока и слаба, облечена с копринена блуза,

тесни черни панталони и черни сандали. Елегантна и сдържана, тя не показва с нищо, че знае коя съм. Аз също не я познах и затова ми беше лесно да се усмихна приветливо.

— Аз съм сестра на Фийби, казвам се Ани.

Сега очите ѝ се разшириха видимо.

— Фийби ми каза, че си в града, но не и че ще идваш в магазина.

— Тя протегна ръка. — Аз съм Джоан. Работя тук.

— На пълен работен ден ли? — попитах, докато се здрависвахме.

— Да. Започнах да работя през уикендите и през лятото, докато бях още в гимназията, но след като завърших колеж, съм тук по цял ден. Миналата година Фийби ме направи управител.

— Значи трябва да ти благодаря — казах аз. — Последния месец тук сигурно е било много трудно.

Джоан кимна.

— Обичах майка ти. Винаги е била добра с мен и имаше страхотен усет към модата. Истинска мъка бе да гледам как състоянието ѝ се влошава. Все искаше да идва тук, но ѝ ставаше все по-трудно.

— Заради стълбите ли? — Мислех си за проблема ѝ с равновесието.

— И заради боледуването. Ако не настинка, то грип. Половината време беше в леглото, а тя мразеше това. Много ѝ беше неприятно също, че забравя имената на хората, че губи мисълта си наред изречението. А компютърът беше още един проблем. Трябваше непременно да сме до нея, когато вписва продажбите. Горката Фийби. Напрежението ѝ се отрази доста.

Бих могла да попитам в какво точно се изразява това по отношение на поведението и здравето на сестра ми. Но Джоан ми бе непозната, което превръщаше разпита в предателство спрямо Фийби. Затова просто кимнах и казах:

— Магазинът изглежда чудесно. Много модерен. Колко от това е твое дело?

— Не много — призна тя. — Фийби е тази, която го зарежда. — Тя погледна покрай мен към сестра ми, която дойде при нас. Каза ѝ тихо: — Искаше да ти напомня за Ню Йорк.

— Всичко е готово — енергично отвърна Фийби. — Направих резервациите.

— Резервации за едно пътуване по повод зареждане на стока? — попитах аз.

— Да. Искаш ли да излезем някъде за обяд?

За да ѝ напомня, вдигнах високо торбичката със салатите, при което — шегувайки се с разсеяността си — тя чукна с пръст главата си, вдигна очи и ме поведе към задния двор.

На верандата беше топло, но слънцето вече се бе преместило достатъчно, така че грубите широки дъски на пода бяха засенчени. Откъм реката полъхваше лек бриз, носещ уханието на диви цветя — жълт киселец и мускатова роза, синя върбинка и морав върболист. Забелязах и няколко незабравки, които винаги бяха расли тук.

Седнахме на една малка масичка и отворихме кутиите със салати и бутилките с чай.

— Как се чувстваш? — попитах аз.

— Добре съм. Защо питаш?

— Настинката ти, изглежда, е попреминала.

— Обикновена настинка. — Тя взе вилицата си. Ръката ѝ постоя за миг над салатата — или по-скоро потрепери, не бях много сигурна кое от двете — преди да остави вилицата и да полегне в скута ѝ. После попита: — Къде ходи, след като ме остави?

Ръката ѝ бе потреперила, реших аз. Сега се опитваше да го прикрие.

Небрежно, докато хапвах, изредих къде в града се бях отбила, като завърших със зареждането на хладилника вкъщи.

— А после къде беше? — продължи Фийби, без изобщо да обърне внимание на последното, нито пък да ми благодари.

— В клиниката. Искях да поговоря с Том Мартин.

— Защо?

— Да му благодаря за грижите за мама. Ти няма ли да хапнеш?

— Ще хапна. — Погледна към торбичката, откъдето бях извадила кутиите. — Там има ли някакви салфетки?

Проверих.

— Не. Вътре има ли?

— В кабинета ми.

Понечи да стане, но изглежда, не ѝ беше лесно, тъй като се опря на облегалките на стола, като се опита да го премести назад.

— Аз ще ги донеса — побързах да предложа, за да прекратя усилията й. — И без това трябва да ида до банята.

Тръгнах, преди да е започнала да спори с мен.

— Отгоре на хладилника са — извика тя подире ми.

Кабинетът беше на втория етаж. Използвах банята в съседство, която явно бе ремонтирана след последното ми идване, а после хвърлих един бърз поглед на кабинета, докато минавах през него. Тук също бе правен ремонт. Пространството бе добре организирано, с две бюра едно срещу друго, вградени шкафове и етажерки, подходяща маса за компютър, факс и телефон. Едното от бюрата беше чисто — или беше на Джоан, или просто стоеше в резерва. Другото, на което имаше снимка на родителите ни, явно беше на Фийби. Върху него бяха разпилени документи и нищо не си беше на мястото. На стената зад него висеше голяма коркова дъска, покрита с малки разноцветни бележки. Явно имаше повтарящи се. Забелязах текста „Да направя резервации за Ню Йорк“ на четири различни листчета. Очевидно това бе нещо важно и Фийби не искаше да го забрави.

Ако се съди по бележките обаче, тя не беше сигурна, че няма да забрави. Запитах се колко ли от тези листчета служат на същата цел и дали не компенсират изневеряващата й памет.

Фийби използваше разноцветни листчета; мама бе използвала тетрадки. Дълго преди да се разболе, тя бе записвала свои мисли, бележки и неща, които не искаше да забрави, в тетрадка с телена спирала, по една на година. Те бяха тук, подредени, заемаха подобаващото им място на етажерките вдясно от бюрото на Фийби.

Някой друг път щях да ги прочета. В края на краищата, мама беше писателка. Можех да се обзаложа, че нещо от нея е останало в онези тетрадки.

Сега обаче, като знаех, че сестра ми ме чака, взех две салфетки от купчинката върху високия до кръста ми хладилник и се върнах на верандата. Най-напред ме посрещна приятната топлина навън, после миризмата на прясно окосена трева и звукът от сенокосачката, която бръмчеше през няколко къщи. В хранилката край реката имаше кадънки, мъжкият — яркожълт, а женската — жълто-зеленикава. Идваха и отлитаха, като понякога се скриваха сред върбите, преди отново да долетят, а друг път прелитаха чак отвъд реката. В този слънчев ден отсрещният бряг изглеждаше безобиден и привлекателен.

Не можех да зърна къщите през дърветата, покрай реката бе пълно с рибари — мъже и жени от всички възрасти. Преброих поне десетина, и то само в пролуката между клоните на нашите върби. Докато ги наблюдавах, един слабичък младеж улови нещо, откачи го от куката и го пусна в една кофа. Това занимание не беше просто спорт. С улова някой щеше да вечеря.

Гледката беше като видение от миналото — старомодна, но много истинска. Топлина, ухания, птици, риби и спокойствие — истинска идилия, трябваше да го призная.

„Това е троянски кон“, долових шепот в главата си. Бързо се обърнах да видя дали някой не си прави шега. Но наоколо бръмчеше само една муха.

Махнах с ръка да я изгоня и се обърнах към Фийби. Беше хапнала от салата си, докато ме нямаше, но сега вилицата ѝ стоеше на ръба на пластмасовата табла. Беше се отпуснала по-ниско в стола, облегла глава назад и затворила очи. Когато обаче придърпах стола си на сянка, звукът я сепна и я накара да застане нащрек. Очите ѝ се спряха на моите. За миг ме изгледа неразбиращо, а после с нескрито раздражение.

— Сигурно си уморена — казах и ѝ подадох салфетка.

Тя отново се отпусна на мястото си, взе салфетката, огледа я, после я остави на масата. Изгледа ме предпазливо, с ръце върху облегалките на стола.

— Кажи ми къде беше тази сутрин.

Хвърлих ѝ заинтригуван поглед.

— Не ти ли казах вече?

Тя помълча, сякаш обмисляше въпроса ми и се опитваше да събере нови сили.

— Е, кажи ми как се почувства. Беше ли ти неловко?

— Неловко ли?

— Да видиш Мидъл Ривър. Като знаеш, че си израсла тук. Сигурно е доста странно място в сравнение с Вашингтон.

— Аз не ги сравнявам. Мидъл Ривър е това, което е. Не ме кара да се чувствам неловко.

— Но се преструваш, че не съществува.

— Не е така. Това е родният ми град. Казвала съм го в много интервюта. Не е тайна.

Фийби сбърчи вежди.

— Спомена, че си ходила в клиниката. — Кимнах. — Да видиш Том? — Отново кимнах. — Какво каза той?

— И двамата познаваме и харесваме Вашингтон, така че поговорихме за това. Той е много интересен човек. Мисля, че е чудесно, че Мийд са успели да го привлекат тук.

— Дойде заради сестра си — каза Фийби. Взе вилницата си, после я остави и взе студения чай. Бутилката стигна до устните ѝ доста уверено.

— Той не ми спомена за сестра. Тук ли живее? — попитах я.

Очите на Фийби се оживиха. Явно се радваше, че може да ме осведоми.

— Премести се тук с Том. Тя е със забавено умствено развитие и известно време е била в специализирана клиника, докато Том не я взел оттам. Тук може сам да се грижи за нея.

Бях трогната.

— Това е толкова мило.

— Така че не очаквай нищо — предупреди ме Фийби.

Не я разбрах.

— Какво да очаквам?

— Да те покани на среща. Двамата може и да имате много общи неща помежду си, но той не излиза на срещи. Прекарва цялото си свободно време със сестра си. Тя е мисията в живота му. Това кара някои хора да се чудят.

— На какво се чудят?

Фийби се усмихна иронично.

— Дали между двамата няма нещо, нали знаеш?

Трябваше ми минута да осъзная какво има предвид, толкова нелепа беше идеята по отношение на Том.

— Това е отвратително, Фийби.

— Не съм казала, че аз мисля така — възрази тя, — а само че някои го правят. Знаеш какви са хората. Все търсят нещо пикантно. Аз харесвам Том. Много е привлекателен, не мислиш ли?

— Така е и с него ще станем приятели. Но дали ще излезе нещо повече... — Поклатих глава отрицателно. Между нас нямаше никакво физическо привличане.

— Как е Грег? — попита Фийби.

— Добре. След ден-два ще замине на голямото си приключение.

— Ти защо не си с него?

— Защото съм тук. — Но Фийби не питаше точно това. Въздъгнах. — И преди съм ти казвала. С него не сме двойка.

— Защо не? Какво чакаш?

— Нищо — спокойно отвърнах аз. — Но и не бързам за никъде.

— А би трябвало. Виж какво стана с мен. Аборт след аборт, защото чаках прекалено дълго.

За първи път чувах Фийби да изтъква като фактор за абортите си възрастта — но пък не обсъждахме често тази тема. Болезнените въпроси обикновено бяха забранени за обсъждане по време на уикендите, които прекарвахме заедно. Но сега, когато сама спомена за това, ми беше любопитно.

— Не бих нарекла началото на трийсетте преклонна възраст — отбелязах аз. — Във Вашингтон това е съвсем в реда на нещата.

Фийби изведнъж се ядоса.

— Е, Вашингтон не е Мидъл Ривър. Може би онези жени са различни.

— Лекарят наистина ли каза, че е заради възрастта ти?

— Нямаше нужда да го казва. Очевидно е.

Изобщо не бях съгласна, че е очевидно. Много малко от приятелките ми имаха деца засега; бяха заети да градят кариерата си. Но знаех за доста жени в края на трийсетте и дори прехвърлили четирийсетте, които бяха износили нормално децата си до термина. И обратното, бяха чувала за много млади жени, които имаха по няколко аборта.

Питах се дали излагането на въздействието на живака може да доведе до аборт. Почти всяка статия по темата споменаваше за уязвимостта на малките деца. Бременните жени не биваше да ядат риба, която съдържа висока концентрация на живак, защото дори и малко количество можеше да увреди плода.

Порази ме мисълта, че като жител на Вашингтон знам повече за политическите дебати около разпоредбите за живака, отколкото какво точно причинява той в действителност на човешкото тяло.

Трябваше да науча повече.

Когато се прибрах, включих лаптопа си и използвах телефонната линия на Фийби, за да се включа в интернет — и как бих могла да не проверя най-напред електронната си поща? Казах си, че трябва да го направя заради работата си; това беше извинението ми. Но разбира се, имаше и още нещо. Така че ето я и *истина номер две: Замесено е егото ни; искаме да се чувстваме желани.*

В моя случай, като се има предвид самотното ми детство, гледам на електронната поща като на истинско забавление. Вярно, организирах си го сама. Но колко хубаво беше да вляза във виртуалната си къщичка, независимо къде се намирах в момента, и да намеря най-различни съобщения от приятелите си.

И сега не останах разочарована, макар съобщенията в пощенската ми кутия да не бяха само от приятели. Бързо изтрих нежеланите имейли и прибрах в отделна папка свързаните с работата ми съобщения, които не се нуждаеха от отговор — едно от издателя ми, който потвърждаваше, че е получил последната редакция на книгата ми, и едно от моя агент, който ми пожелаваше приятно пътуване. Литературният ми агент искаше да знае дали бих се заинтересувала от произнасянето на реч на благотворителна вечеря в Айдахо през пролетта, но тъй като това беше времето, когато работех най-усилено, учтиво отказах.

Бях си оставила най-хубавото за края и едва сега прочетох имейлите от трите ми най-близки приятелки — Аманда, графичен дизайнер, Джослин, професор в колеж, и Бери, професионален доброволец. Питаха ме, всяка посвоему, как е минало пътуването ми и как съм била посрещната в Мидъл Ривър.

Грег бе изпратил кратичка бележка. Той винаги ми пишеше кратко, често беше просто бележка в полето „Относно“. В тази пишеше: „Пристигна ли?“. Натиснах бутона „Отговор“, написах: „Да. Ти събра ли багажа?“, и изпратих имейла.

Приключила със забавната част, отворих прозорчето на интернет търсачката, но едва бях набрала думите „живачно натравяне“, когато чух нещо откъм алеята пред къщата. Досетих се какво е, усмихнах се и станах от масата в кухнята. Тъкмо бях излязла на страничните стълби, когато племенниците ми, Лиса и Тими, захвърлиха колелетата си и изтичаха към мен.

Прегърнах и двамата едновременно. Това беше истинското ми завръщане у дома. Ако имаше една-единствена причина да прекарам известно време в Мидъл Ривър, то това бяха те.

Отдръпнах се леко назад и огледах първо едното потъмняло и светнало личице, после и другото.

— Надявам се, забелязвате, че дори не се налага да се навеждам — казах аз. — И двамата сте толкова високи. Какво става тук?

— След три месеца навършвам на тринайсет — напомни ми Лиса.

— А аз ще порасна висок като татко — обади се и брат й, за да не остане по-назад.

— И двамата сте истински съкровища — обявих аз — и сте толкова сладки. Тъкмо от каквото имам нужда през първия си ден тук.

— Мама казва, че ще останеш цял месец — попита Лиса.

След като кимнах, Тими измърмори:

— Не е честно. Трябва да се връщаме на училище след три седмици.

— Можем да направим страшно много за три седмици — уверих ги аз. — Най-напред обаче ще ви направя лимонада. — Знаех, че я обичат, а майка им никак не я харесва. — После искам да ми разкажеш всичко за момичешкия скаутски лагер — обърнах се към Лиса — и държа да знам с какво толкова си била заета, че не ми писа по-рано за това.

— С Робърт Волкер — обади се намръщен Тими.

— О, голям умник си, няма що — засегна се Лиса, но се изчерви.

— Робърт Волкер. — Повторих името с лека закачка, когато Тими хукна нанякъде. — А ти трябва да ми разкажеш за бейзбола — извиках след него. — Спечелихте ли първенството? — Той се бе отдалечил по алеята. — Върни се тук, не съм свършила с теб!

Но изведнъж разбрах какво става.

— Тази кола е страшно готина — долетя до мен възторженият му вик, докато обикаляше около беемвето. — Уха.

Прегърнала Лиса през рамо — не ми се искаше да я пускам — тръгнах заедно с нея към кабриото.

Застанал от другата страна на колата, Тими ме погледна с ококорени очи.

— Ще ни повозиш ли, лели Ан?

Някога Лиса бе започнала да ме нарича „лели Ан“. Тогава беше на две години, изведнъж бе започнала да говори много, но винаги слагаше „и“ на грешната думичка. Никой не я поправяше, най-малко пък аз. Харесваше ми да съм „лели Ан“. И досега това ме стопля и ме кара да се чувствам специална и обичана — искаше ми се да се наслажда на това усещане поне за малко. Реших, че ако ги поразсея достатъчно дълго време, може би с домашни курабийки, които да хапнат с лимонадата, може и да забравят. Още не бях готова да тръгна из града със свален гюрюк.

— По-късно — казах на Тими. — Хайде да си поприказваме първо и да влезем вътре.

Но Лиса се измъкна от ръката ми и изтича към колата.

— Страхотна е, лели Ан. Сигурно е приказно да караш такова нещо. Още само три години, считано от октомври, и аз ще мога да го правя. Ще дойдеш ли пак тогава? — Едва си пое дъх и се обърна към брат си: — Щеше да е супер и ние да си имаме такава кола, нали?

— Може ли да ни повозиш, *моля те*, лели Ан?

Тими ме гледаше умолително. С късо подстриганата си руса коса, широки рамене и очаквания му висок ръст той много приличаше на баща си. Лиса пък определено беше от семейство Барнс, с дългата си черна коса — сега вързана на конска опашка — и стройната си фигура. И двете деца бяха наследили характера на баща си. Винаги съм харесвала Рон Матен. Той беше добър човек, сърдечен и с него бе много по-лесно да се разбереш, отколкото със сестра ми.

Но сега бях несправедлива. Хората винаги харесваха Сабина. Тя може да бъде мила, забавна и сърдечна, само не и към мен. Същото важи за Фийби, макар и в по-малка степен, и част от мен знаеше, че заслужавам враждебността им. Докато растяхме, се държах отвратително с тях. Като оставим настрана начумереното ми поведение въкъщи, те двете неведнъж бяха ставали жертва на унищожителните ми критики в малките статии, които пишех в гимназията като кореспондент на „Мидъл Ривър Таймс“.

Бях се опитала да компенсирам това с ваканциите, които организирах, но ако се съди по думите на Сабина тази сутрин, явно не бях постигнала целта си. Тя беше права. Това определено беше *истина номер едно*. *Трябваше да бъде тук, докато мама е боледувала.*

Сестрите ми бяха понесли цялата отговорност — и нямаше смисъл да се оправдавам с това, че не са ми казали колко сериозно е състоянието ѝ, че не сме особено близки с тях, или че не се чувствам добре дошла тук. Ставаше дума за моята майка. Трябваше да помогна.

Семейството ни се смаляваше, по-възрастното поколение си беше отишло. Несъмнено тъкмо затова бе станало толкова важно да имам сестри, но не просто да знам, че ги има. Искях да съм близка с тях. Враждебността помежду ни никога досега не ме бе притеснявала. Сега беше различно.

По време на престоя си в Мидъл Ривър осъзнах много истини и това бе една от тях, но не точно в този момент.

— *Моля те* — настояваше Тими, застанал от другата страна на колата.

Лиса се присъедини към молбата му.

— Можем първо да се повозим и *после* да си поприказваме.

— А къде ще седнете? — строго попитах аз. — Колата е само за двама.

— И двамата ще седнем на мястото до шофьора — заяви Тими.

— Малки сме — добави Лиса.

— Ако ни повозиш сега, ще ти измия колата.

— А аз ще ти сготвя нещо за вечеря. Страхотна готвачка съм.

— Така ли? — обърнах се към Лиса, като си мислех, че за момиче, което още не е навършило тринайсет, тя е забележително уверена в себе си. — Какво можеш да готвиш?

— Чили.

— О. Звучи изкусително.

— Чакай само момчетата да видят това — прошепна Тими, докато галеше с ръка бронята на колата. Вдигна пълните си с обожание очи и зачака.

Ако някой друг ме беше помолил, вероятно щях да откажа. Но аз обичах много тези две хлапета и с удоволствие ги глезех. Дори и всички в Мидъл Ривър да ме видеха как минавам из града с лъскавото си BMW със свален гюрук, сигурно щяха да разберат, че го правя заради децата. Определено не целях да впечатля местните жители. Не ме интересуваше какво мислят в града за мен.

Освен това изведнъж ми се прииска да се повозя с колата.

— Добре — предадох се най-сетне. — Направо ме изнудихте.

Само след миг децата се бяха настанили на седалката, прилежно бяха закопчали колана и потеглихме. Следобедът бе идеален за разходка, достатъчно горещ, така че ветрецът, който галеше лицата ни, да е приятен. Горещината и бризът не бяха нещо ново за мен, имаше ги и във Вашингтон. Различното тук беше, че не бързах за никъде. Разполагахме с толкова време, колкото пожелаем. Просто си обикаляхме насам-натам, без да отиваме на някое конкретно място. Слушах бръмченето на двигателя (равномерно и галещо слуха, бих могла да добавя), някоя и друга косачка за трева, съскането и прашенето на пръскачките по моравите, хлапетата, които викаха на приятелите си. Беше забавно. Непривично. Разтоварващо.

Излязохме на „Уилоу“ и стигнахме чак до края ѝ, после завих първо насам, после натам под пъстрата сянка на дърветата, по тесните улички из покрайнините на града и децата непрекъснато махаха на всеки, когото зърнат. Поразходихме се покрай реката за малко, после пак се върнахме към центъра на града и тогава забелязах, че трябва да заредя с бензин. Завих и тръгнахме към бензиностанцията в края на „Оук“.

Това се оказа тактическа грешка. Като начало, в Мидъл Ривър нищо не беше на самообслужване; в края на краищата, нямаше как да се разпространяват клюки, ако хората нямаха възможност да побъбрят. Тъкмо бях спряла до колонката, и откъм сервиза се появи Норми Зуибъл. Той едва бе успял да завърши гимназия и оттогава работеше при баща си на бензиностанцията. Онзи Норми, когото помнех, имаше повече коса, но винаги си е бил малко пълничък. Освен това винаги беше много любезен и дружелюбен и това не се беше променило, поради което ни трябваша цели двацет минути да заредим с гориво. Още преди да пъхне автомата на мястото му, трябваше подobaващо да се възхити от колата. После, докато пълнеше резервоара, ме осведоми за всички съученици от гимназията, които вероятно помнех. Продължи да говори дълго след като автоматът бе спрял да подава гориво. Платих в брой, само за да ускоря бягството ни.

Сега пък Тими и Лиса започнаха да питат колко е часът и размениха притеснени погледи, като обясниха, че трябвало да вземат някакво лекарство за майка си от аптеката, но тя затваряла в четири, а вече бе почти толкова.

Нямах избор. Минах направо по „Оук“ и паркирах пред аптеката, като останах в колата, докато децата изтичаха вътре. Само минута след това един огромен черен джип „Кадилак“ с тъмни стъкла се появи иззад ъгъла. Подмина и рязко спря, после даде назад и застана така, че да блокира пътя ми. Шофьорът свали стъклото на прозореца си. Не бих могла да сбъркам тази квадратна челюст, орлов нос и буйна кестенява коса.

Предварително знаех, че ще се сблъскам с Ейдън Мийд, ако остана в града цял месец. Само се молах това да се случи по-късно, а не толкова скоро.

[1] Mereury (англ.) — химичния елемент живак. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кейтлин Дюпюи направо щеше да се пръсне от мъка. Тя поначало мразеше пазаруването с майка си, мразеше дрехите, които тя я караше да купува (и които Кейтлин за нищо на света не би облякла пред приятелките си), както и целия съпътстващ шум — „това те прави по-слаба“, „това е по-подходящо за фигурата ти“, „другото те прави по-дребна“, „за бога, махни най-сетне тази коса от очите си“. Майка ѝ никога не ѝ казваше направо, че е грозна и дебела — прекалено възпитана бе за подобно нещо — но тези дребни забележки вършеха същата работа. Кейтлин се депресираше, докато беше близо до Никол, но нямаше как да го избегне. Може и да ненавиждаше покорството, което бе длъжна да демонстрира, но всичко бе свързано — покорството водеше до доверие, доверието до привилегии, привилегиите до независимост, а независимостта до Кевин Старк, макар майка ѝ, разбира се, да не знаеше за Кевин. Кейтлин трябваше да запази това положение, но не можеше да разсъждава трезво в присъствието на майка си, а след „Ателието на мис Лиси“ беше последвал обяд и тенис мач между двете в клуба (където трябваше да носи онези противни бели униформи като в някой санаториум за дебелици, но те бяха задължителни за клуба), после се разходиха с колата и през цялото време майка ѝ беше до нея, дори и в тоалетната, защото беше сряда, а през лятото Никол Дюпюи имаше почивен ден в сряда.

Никол бе изпълнителен асистент на Ейдън Мийд, което означаваше, че тя е връзката на Ейдън с външния свят. Тя поемаше телефонните му разговори и отваряше писмата му, но най-съществената ѝ задача за деня беше електронната поща. Ейдън много обичаше електронната поща. Смяташе, че тя много успешно руши представата за изостаналия провинциален град и макар малко от съобщенията в нея да бяха важни, тъй като всъщност баща му ръководеше фабриката, непрекъснато му препращаха разни заповеди и доклади, така че наистина обемът на пощата бе значителен. Работата на Никол се състоеше в това, да поддържа илюзията за важността на

Ейдън, като отговаря на всяко съобщение по начин, който предполага, че той е на бюрото си, работи усърдно и контролира всеки аспект от бизнеса.

В основни линии, както Никол често бе казвала на приятелките си, така че и Кейтлин го бе чувала, работата ѝ беше да продава, а това беше тъкмо по специалността ѝ. Тя беше добра в продаването, представянето на пазара, опаковането. Беше подредила живота си, използвайки уменията си — от бедно момиче, каквато се бе родила, се превърна в жена, достатъчно умела и изискана, че да си намери богат съпруг. Фактът, че Антон Дюпюи не притежава и половината от парите, с които според нея би трябвало да разполага, бе само временно разочарование за Никол. Е, какво пък, нямаше да има скътани пари за старостта, нито пък щеше да остави милиони в наследство, когато си отиде. И без това я интересуваше само настоящият момент. Имаше достатъчно пари, за да създава *впечатление*, че е богата, а само това беше важно. Семейство Дюпюи живееше на Бърч стрийт. Караха коли последен модел, членуваха в кънтри клуба и пазаруваха на воля.

Тогава как да се обясни фактът, че Никол работи? Власт. Не ѝ се налагаше да работи, обясняваше тя на приятелките си. Сама бе избрала да го прави, защото, в крайна сметка, имаше само едно дете, което ходеше на училище и не се нуждаеше от нея, а благотворителните обеда не бяха особено по вкуса ѝ. Имаше нужда от интелектуални занимания (Кейтлин едва не се задавяше всеки път, когато чуеше *този* аргумент, защото знаеше, че майка ѝ обядва на работното си място не за да свърши повече работа или да чете Джейн Остин, а за да гледа любимия си дневен сериал на малкия телевизор, който криеше в един шкаф), а и Ейдън Мийд бе започнал много да разчита на нея, така че всичко се нареждаше чудесно. Какво би правила тя с времето и ума си, ако нямаше работата си? И ако при това ѝ плащаха добре — а случаят беше именно такъв — още по-хубаво. А и много ѝ харесваше почивният ден в сряда.

„Така мога пълноценно да прекарам времето си с дъщеря ми“, казваше тя — още една от дежурните ѝ реплики. Планираше целия ден, така че да компенсира времето, когато е на работа. И точно затова часове след самата случка Кейтлин най-сетне остана сама в спалнята си и можеше да се обади. Кевин вдигна още на първото позвъняване.

— Здравей, съкровище.

— Тя знае — с тиха паника в гласа изрече Кейтлин. Беше навела глава и косата скриваше лицето ѝ, което обикновено ѝ носеше утеха, но не и сега. — Загазили сме.

— Майка ти ли?

— Ани Барнс. Видяла ни е снощи.

Последва миг тишина, а после Кевин възкликна невярващо:

— Няма начин. Беше тъмно. Бяхме в светлината на фаровете за около пет секунди. Тя дори не знае кои сме.

— Непрекъснато си го повтарям, но тя влезе в „Ателието на мис Лиси“, докато бях там с майка ми, и ми намигна. Знам, че беше нарочно. Ако беше видял израза ѝ, щеше да разбере, че е вярно.

— Как? Как би могла да ни познае?

— Не знам — отвърна Кейтлин. — Може би заради косата ми.

„Или заради дебелия ми задник“, помисли си, макар да не го каза гласно. Кевин твърдеше, че за него тя не е дебела, но това беше само защото знаеше, че ще я разстрои, ако ѝ каже истината.

— Сякаш никоя от приятелките ти няма дълга руса коса! — изтъкна той. — *Не би могла да знае коя си.* Тя не живее тук.

— Кевин, тя ми *намигна*. Казвам ти, не знам как, но тя знае.

Кевин помълча за минутка.

— Каза ли ти нещо?

— Разбира се, че не! Нямахме време — искам да кажа, тя влезе в другата стая и повече не се видяхме — но съм сигурна, че е казала на сестра си, а Фийби вероятно вече е споделила с Джоан, Джоан пък ще каже на майка си, която работи за Джеймс Мийд и много често се среща с майка ми в работата. Какво ще правим, Кевин? Ако разбере, с нас е свършено! Тя ще *побеснее*. Ще ме затвори вкъщи за цял месец, ще ме разпитва всеки път, щом изляза, дори ще ме прати някъде далеч, ако се наложи. Ще заплаши родителите ти с какво ли не. Ще те обвини в *изнасилване*.

— Никога не съм те насилвал.

— Става въпрос за *правни* термини, Кевин. Аз съм непълнолетна!

— А майка ти не е ли правила същото, което правим ние, когато е била на седемнайсет?

— Разбира се, че го е правила и точно затова толкова ме подозира. Бои се, че ще постъпя като нея.

— Тя съвсем не се справя зле.

— Тя мрази баща ми. Почти не си говорят. Вече дори и секс не правят.

— Откъде знаеш?

— Чух я да споделя с една приятелка по телефона.

— Е, при нас положението не е такова. Ние се обичаме. Освен това просто се забавлявахме.

На Кейтлин ѝ идеше да го удуши, задето не може да разбере.

— Кевин. Мисли. Да се забавляваме, е още по-лошо, защото това води до бебета, а именно така съм се появила аз. Тя направо ще откачи, ако разбере, че пия противозачатъчни, и изобщо няма да иска да чуе за любов. Ще си мисли само за баща ти, който работи във фабриката. — Тя потърка слепоочията си. Трябваше да се сети, че ще я хванат. *Винаги* така ставаше. — Какво си мислехме?

— Че ни е много хубаво.

О, наистина беше хубаво. Винаги ѝ беше хубаво с Кевин, от самото начало. Той ѝ беше първият. А колко нежен беше, о, господи! Толкова внимателно докосваше гърдите ѝ, толкова се вълнуваше, когато сваляше дрехите ѝ, че ръцете му трепереха, а после бе толкова грижовен и мил, и така се *разстрои*, когато тя прокърви. Мислела бе, че ще се чувства благодарна, задето е поискал да прави секс с нея. Онова, което не бе очаквала да усети, бе страстта. Но я изпитваше всеки път. Това не бе първият път, когато се любеха навън. Тъй като не разполагаха с усамотението на спалнята, бяха правили секс в гората, зад училището, дори и горе на Купърс пойнт. А също и на Оук стрийт, на Уилоу стрийт и сега на „Седър“.

Кейтлин никога нямаше да намери друг като Кевин. Ако всичко свършеше, отново щеше да е единственото момиче, което си няма гадже. Ако всичко свършеше, щеше да се почувства по-грозна от всякога. Щеше просто да престане да съществува.

— Ани Барнс ще ни издаде — извика тя през сълзи. — Ще го направи дори и само от злоба, защото тя никога не е правила секс навън. А и кой ли би спал с нея? Тя не е имала приятели. Ама никакви! Била е грозна и чудата!

— Да, все така са ни казвали, но днес я видях и изобщо не ми се стори грозна. Влезе в магазина, докато подреждах щандовете.

— О, господи. Ето как е разбрала. Сигурно си имал страшно гузен вид.

— Тя не ме видя.

— Изобщо ли?

— Изобщо.

Кейтлин отметна косата от лицето си.

— Направо не мога да повярвам, че Ани Барнс трябваше да мине по улицата точно в онзи момент.

— Може би няма да ни издаде.

Кейтлин изпадна в отчаяние.

— Да. Как ли пък не. Да не мислиш, че няма да го опише в някоя от книгите си? Кевин, знаеш ли коя е тя? Жената пише книги и е дошла да пише за Мидъл Ривър, защото именно това прави, само че сега е богата и известна и целият свят чете написаното от нея. Много сериозно сме загазили — извика тя. — Какво ще правим?

ПЕТА ГЛАВА

С разтуптяно сърце гледах в огледалото за обратно виждане как Ейдън Мийд оглежда първо колата ми, после и мен, но това усещане нямаше нищо общо с физическото привличане. Дори не съм сигурна, че съм изпитвала такова привличане към Ейдън, когато бях на осемнайсет и се срещаме в горичката на Купърс пойнт. Тогава изпитвах някакво страхопочитание — Ейдън беше най-търсеният двайсет и една годишен младеж в Мидъл Ривър и се интересувахе от мен! Или поне така си мислех.

Сега знаех истината, поради което сърцето ми биеше ускорено от гняв. Опитах се да се овладеея, докато той оглеждаше колата ми, но чувството остана все така живо и дори се засили, когато той отвори вратата на колата си, слезе и се доближи до мен.

Петнайсет години бяха доста дълъг период да таиш в себе си гняв. „Спокойно, Ани — напомних си аз. — Бъди разумната жена, каквато си във Вашингтон, жена, която не действа импулсивно и затова е много по-силна.“

— Хубава кола, Ани Барнс — небрежно подхвърли той, но колкото повече се приближаваше, толкова по-неуверен ставаше. — Ани?

— Аха.

— Приличаш на нея, но не съвсем. Наистина си се променила много.

Ако го беше казал като комплимент, щях да се успокоя, но тонът му ме ядоса още повече.

— Не и ти, Ейдън — отбелязах аз. — Изглеждаш същият. По-стар, но все същият.

Той се ухили самодоволно.

— Надявах се да кажеш „по-стар и по-зрял“.

— По-зрял? — Не можех да се сдържа. — Колко брака имаш вече? Четири ли?

— Този ми е трети. Четири щеше да е прекалено, не мислиш ли?
— Според мен и три на неговата възраст бяха прекалено, но преди да успее да му го кажа, той продължи: — Значи си следила живота ми, а?

— Не точно твоя. Чета „Мидъл Ривър Таймс“ от началото до края всяка седмица. По-добро четиво е дори от списание „Пийпъл“, по-пикантно. Винаги ме смайва. Описва всяка от сватбите ти така, сякаш ти е първата.

— Татко! — долетя писък откъм колата.

Ейдън вдигна ръка, за да накара гласчето да млъкне. Не можех да видя нищо през прозорците, макар всъщност да нямаше нужда.

— А, вече си станал и татко — отбелязах любезно. — Колко деца имаш?

— Пет.

— Общо ли?

— Три от Джуди и сега две от Бев. С Линдзи нямахме деца.

Намръщих се озадачена.

— Линдзи беше първата ти съпруга. Не се ли ожени за нея тъкмо защото беше бременна?

Разбира се, че беше така. В града много се бе шумяло около новината. После тя беше пометнала и набързо се разведоха. Бракът бе продължил само шест месеца.

— Не — излъга Ейдън, после хвърли поглед към колата си в отговор на нов вик оттам.

— Татко, той ме рита! Престани, Мика!

— Мика, прибери си краката! — изкрещя Ейдън. Отново се обърна към мен. — Много си хаплива, Ани. Но винаги си била такава. Доколкото си спомням, между нас имаше нещо, докато ти не развали всичко.

Язвителната му забележка не заслужаваше отговор.

— Доколкото аз си спомням — казах с усмивка, — между нас никога не е имало каквото и да е, защото теб просто те нямаше на срещите. Уговоряхме се да се видим в осем и аз седях сама в гората, докато ти се появиш към десет или единайсет. После ми излизаше с някакво обяснение как си се задържал в работата и колко си изморен, и че ще ми се обадиш след няколко дни, както и правеше. После Майкъл Кори те обвини, че имаш връзка с жена му, а ти заяви, че не може да е

вярно, тъй като на въпросните дати си бил с мен. Потвърди го под клетва. И аз не го отрекох.

— Не — самодоволно се съгласи той.

— Защото да го отрека — продължих аз, доволна, че мога да се освободя от спомена, — би означавало да призная пред целия град, че не сме били заедно, а ти знаеше, че не бих го направила. Знаеше, че никога не съм излизала с друг и считам за голяма чест да бъда избрана от един Мийд. Беше убеден, че няма да пропусна шанса да бъда твоя приятелка пред хората.

Той се ухили.

— Така направи.

— И че по-скоро ще излъжа, отколкото да кажа, че всъщност си ми връзвал тенекия всеки път.

— Така и стана.

— Да, излъгах, но не и под клетва като теб, никога не съм лъгала под клетва. — Престанах да се усмихвам. — Бях твоето алиби чак до вечерта на бала на гимназията. Ти ми предложи да ме придружиш.

— Като отплата — каза той.

— И после ми погоди номер.

Той се подсмихна.

— Нямаше как. Бях зает.

— Така че си останах вкъщи цяла нощ, облечена в най-красивата рокля от магазина на майка ми. Бях казала на всички в училище, че ще си ми кавалер. След като така и не отидох, решиха, че съм си го измислила.

— После се отметна от думите си и каза, че си излъгала и за предишния случай — подхвана историята Ейдън, — само че никой не ти повярва. В края на краищата, аз бях този, който се беше закълел да каже истината. Толкова беше жалка тогава. Хората разбраха защо постъпих така с теб.

— Макар че излъга.

— Лъжата ми беше за добро. За Майк Кори изобщо нямаше да е от полза да научи истината за Кики и мен. Двамата отново се събраха, след като скъсах с нея.

Отправих му най-уверената си усмивка.

— За добро? Така значи. А какво би направил, ако ти кажа, че сега нося микрофон и записвам всичко?

Забелязах мигновена изненада в очите му, но го разсея смразяващ кръвта писък откъм колата. Този път гласецът беше потъничък.

— Оставете бебето на мира! И двамата! — изрева Ейдън. — Или ще ви дам да разберете, като се приберем вкъщи!

„Значи биеш и децата си?“, щеше ми се да го попитам, но това би сменило темата. Още не бях приключила с предната.

Сега Ейдън не беше толкова самоуверен.

— Нямах микрофон. Не си знаела, че ще се появя иззад ъгъла.

— Не, но знаеш ли, радвам се, че го направи — отвърнах му и беше самата истина.

Бях се опасявала от тази среща. Сега, след като бе станало, бях запазила спокойствие. Това беше доказателство, че вече не съм онова самотно момиче, което Ейдън Мийд бе зарязал да го чака в гората, което бе излъгано в нощта на единствения си абитуриентски бал, което бе разочаровано, унижавано и компрометирано. Жената, в която се бях превърнала, заяви с ясен и уверен глас:

— Винаги съм искала да ти кажа, че те смятам за абсолютно влечуго. Ти ме използваш, Ейдън. Никога няма да забравя това.

Погледнах зад него, когато друг голям джип се появи иззад ъгъла. Беше съвсем същия като на Ейдън, с тъмните стъкла и всичко останало, само дето на вратата му имаше емблема на фабрика „Нортууд“. Спря също толкова рязко, както и колата на Ейдън, и остана с работещ двигател на улицата, докато шофьорът слезе и дойде при нас. Около четирийсетте, интелигентен на вид, той беше облечен с джинси и спортно яке с емблемата на фабриката на малкия джоб.

— Баща ти е изровил томаховката — каза той на Ейдън. — Хората от рекламата току-що се появиха, а ти не си вдигах мобилния.

Ейдън погледна ядосано към собствената си кола и извика:

— Телефонът ми звънял ли е, Мика?

Извърнах се леко на седалката, за да зърна детето, но друго привлече вниманието ми — човекът седеше на мястото до шофьора в джипа с емблемата на „Нортууд“. Ако се съди по силуета, беше мъж, а профилът му отговаряше на член от семейство Мийд. Явно Джеймс. По-големият брат, наследникът, мозъкът, който стоеше зад успешното развитие на фабриката в последно време, и дясната ръка на баща си.

Не разбрах дали детето отговори на Ейдън или не, но той спореше с човека от фабриката.

— Не ги очаквахме преди четири часа. — Когато забеляза, че онзи ме гледа, ме представи с язвителен тон: — Това е Ани Барнс. Върнала се е в града, за да създава проблеми.

Забележката му изобщо не ме притесни. Изглеждах добре и го знаех. Подадох ръка на мъжа и му се усмихнах вежливо.

— А вие кой сте?

— Тони О'Рурк — отвърна той.

— Той е нашият оперативен вицепрезидент — вметна Ейдън, — което означава, че той е отговорен за дейността на фабриката. Старият се обажда на него, когато има проблем с някого от нас. — На Тони, който много възпитано бе стиснал ръката ми, той каза: — Онези казаха, че ще дойдат в четири, така че ще бъда там.

— Той те вика веднага.

Лицето на Ейдън остана студено като гласа му.

— Сега съм зает.

Явно усетил тона, Тони леко вдигна ръка и отстъпи крачка назад, после се оттегли напълно. Ейдън го проследи с поглед как си тръгва. Когато отново се обърна към мен, устните му бяха здраво стиснати, но подхвана оттам, докдето бяхме стигнали.

— Значи си се върнала в града, за да си отмъстиш. Съжалявам, съкровище, но няма за какво да мъстиш.

— Тогава няма за какво да се притесняваш, нали така? — небрежно подхвърлих аз, а това наистина го изнерви. Изведнъж сякаш целият настръхна.

Попита загрижено:

— Да пишеш ли си дошла?

Погледнах към аптеката тъкмо в мига, когато се появиха Тими и Лиса.

— Е, все пак тъкмо с писане се занимавам.

— Колко изкарваш от една книга?

— „На изток от самотата“ тъкмо се подготвя за втори тираж. Мисля, че общият тираж ще стигне два милиона.

— Колко ще получиш ти?

Стана ми забавно.

— Съжалявам. Не обсъждам финансите си.

— Мога да разбера.

— Съмнявам се. Семейство Мийд контролира Мидъл Ривър, но не и Ню Йорк или пък Вашингтон. — Усмихнах се. — Не можеш да ме стреснеш, Ейдън. — После се обърнах с усмивка към племенниците си: — Взехте ли каквото е нужно?

Вместо отговор, Лиса вдигна торбичката с лекарствата.

— Здравейте, господин Мийд — поздрави тя с уважение, което пролича и в тона на брат й, докато двамата се настаняваха и нагласяха колана на седалката до мен.

Възпитано помолих Ейдън:

— Опасявам се, че се налага да те помоля да преместиш колата си.

Той вероятно щеше да поспори с мен — семейство Мийд винаги се гордееха с това, че последната дума е тяхна — ако едно от децата му не бе извикало: „Тааати, много ми се пишка!“.

Ейдън изръмжа недоволено, потупа беемвето ми и се отдалечи.

В огледалото за обратно виждане го видях как се качва в черния джип, тръшва вратата и потегля. Сърцето ми вече не туптеше развълнувано. Може и да се бях молила срещата ми с него да е на един по-късен етап, но някой горе си знаеше работата. Не че молитвите ми не се сбъднаха, просто се бях молила лошо. Трябваше да си пожелаая двамата да се сблъскаме и всичко да приключи. Сега, след като това бе станало, бях спокойна и доволна.

Не бих могла и да си мечтая за по-добро развитие на нещата.

След като се върнахме у дома, докато Тими миеше колата ми с любов, каквато само десетгодишно хлапе може да изпитва, а Лиса, вече почти жена, приготвяше чили от готова смес, аз влязох в интернет, за да поопресня знанията си относно натравянето с живак.

Имаше два вида — остро и хронично.

Остро живачно натравяне се получава в резултат на интензивно излагане на въздействието му за кратък период от време, най-вече при поглъщане на веществото или при вдишване на неразредени изпарения. Симптомите започват да се проявяват с кашлица или стягане в гърдите и преминават в проблеми с дишането и стомаха. Фатално става положението, когато се развие пневмония. Ако живакът

е погълнат, може да се появи силно гадене, повръщане и разстройство, може да се стигне и до постоянни бъбречни увреждания.

Майка ми и сестра ми не попадаха в тази категория. Хроничното живачно натравяне обаче не можех да отхвърля толкова лесно. То се изразява в многократно нискоинтензивно излагане на влиянието на заразени материали и тъй като симптомите не се проявяват веднага, излагането може да е било и много по-рано. Освен това симптомите на хроничното живачно натравяне се различават доста при повечето от жертвите. Някои страдат от кървящи венци, други — от изтръпнали крайници. Някои имат затруднения в говора и трудно ходят или непрекъснато менят настроението си и изпитват силна раздразнителност, апатия или свръхчувствителност. В по-късните етапи на хроничното живачно натравяне може да бъде засегната и централната нервна система, както и функцията на бъбреците и черния дроб. Сериозен риск са и вродените деформации, затова предупреждават бременните да не ядат от онези видове риба, които задържат висока концентрация на метала. Връзката между живачното натравяне и аутизма при малките деца е цяла тема сама по себе си.

Отворих и много други сайтове в търсене на различни симптоми. Докато приключа с тях, вече бях намерила описание на всички онези, които бях видяла при майка ми и които започвах да забелязвам при сестра ми — лекото треперене на ръката, проблемите с равновесието, загуба на паметта и честото забравяне на мисълта посред разговор.

За съжаление тези симптоми можеха да бъдат приписани също така на болестта на Алцхаймер, Паркинсон или на цял куп други болестни състояния. И още по-лошото бе, че диагностицирането на живачно натравяне със сигурност е почти невъзможно. Острото живачно натравяне може да бъде доказано, тъй като изследванията на кръвта, направени до няколко дни след излагането на влиянието на живак във високи дози, показват завишени нива на метала. След тези няколко дни обаче, той засяда в нервната система и повече не се проявява в кръвните тестове, поради което те са безполезни. При урината е същото — живакът изобщо не напуска организма, затова не може да бъде уловен с такова изследване.

Изводът? Хроничното живачно натравяне изобщо не може да бъде диагностицирано категорично.

От друга страна, ако се установи, че човек със специфични симптоми е бил изложен на влиянието на живак, може да бъде доказано по косвен път. Тук именно идваше ред на фабрика „Нортууд“. Да, знам, че съм предубедена. Опитвах се да намеря доказателства за вината на фабриката. Но къде другаде бих могла да търся виновник? Ако толкова много от хората в Мидъл Ривър боледуваха, както подозирах, източникът на живак трябваше да е значителен. Фабриката отговаряше на това описание.

— Какво правиш, лели Ан? — попита Лиса.

— О, просто едно проучване — отвърнах аз. Тя ще предположи, че става дума за книга. Подчертах последната част от информацията и я копирах в една папка с останалото. — На този етап всичко е много неопределено. — Затворих папката и обърнах гръб на лаптопа. — Чилито ухае прекрасно, скъпа. Майка ти ли те научи да го приготвяш?

— Не, татко, той е готвачът. Мама се прибира, когато е време да сядаме на вечеря. — Очите ѝ се отместиха към вратата и се разшириха от възнание. — Ето я и нея. Тръгнала си е от работа по-рано, за да се види с теб. — Изтича до вратата и отвори мрежата против насекоми. — Здравсти, мамо. Влизай. Готвя вечеря за леля Фийби и лели Ан.

Сабина влезе, изморена и напрегната същевременно.

— Ти си най-прекрасното момиче на света — каза тя и целуна дъщеря си по челото. — Искаш ли да помогнеш на Тими да свърши с колата, за да мога да остана за малко насаме с лели Ан?

— Първо трябва да разберам чилито — отвърна момичето и отиде до печката. С прецизни движения, според мен заучени внимателно, тя си сложи ръкавица, вдигна капака на голямата тенджерка, разбърка яденето така, че да не разплиска от него, после отново върна капака на мястото му, свали си ръкавицата и ни се усмихна.

— Браво — поздравих я с усмивка.

Тя излезе с гордо изражение.

Вратата с мрежата против насекоми едва-що се бе затворила, когато Сабина се отпусна на стола на масата срещу мен и каза с едва прикрит гняв:

— Току-що ми се обади Ейдън Мийд. Искан да знае защо си тук. Какво си му казала?

— Нищо — отвърнах ѝ. Раздразнението ѝ ме подразни. — Той не ме е питал защо съм тук. — Поне не със същите думи. — Защо пита теб?

— Защото сигурно си му казала нещо, което го е провокирало. Питам те дали пишеш книга и ти ми отговори, че не е така. Той смята, че пишеш. Мисли, че си обсебена от идеята да постъпиш като Грейс.

— Това няма нищо общо с Грейс.

— При теб *всичко* е свързано с Грейс. Тя е таяла неприязън към малките градчета. Ти също.

— Не е таяла неприязън към малките градчета. Просто не е можела да се приспособи към живота в тях.

— *Мразела* го е. Виж само „Пейтън плейс“.

— Обрисувала е реалистична картина. В онзи град има също толкова хубави неща, колкото и лоши.

— Видя ли? Защиатаваш я.

— Разбирам я. Знам какво е да не можеш да си намериш мястото. Имам сериозни основания да тая неприязън към Мидъл Ривър. Но защо бих искала да напиша книга за него? Имам достатъчно идеи за бъдещи книги, които нямат нищо общо с този град. Ейдън Мийд сигурно има много гузна съвест, щом си мисли, че ще пише книга за него.

— Или за нас. Защо иначе си тук?

— Това е домът ми.

— Поправка — възрази Сабина. — Домът ти е във Вашингтон. Тук си израсла, но напусна този град. Отхвърли ни.

— Поправка — върнах ѝ го моментално, — вие ме отхвърлихте. В Мидъл Ривър бях толкова нещастна, че се наложи да си тръгна. И нямам намерение да се връщам. Вярвай ми. Харесвам живота си. Но корените ми са тук. Имам нужда да се върна към тях.

— Защо? Мама я няма.

— Но ти си тук. Фийби е тук. Вие сте най-близките ми роднини.

Ето я и истина номер три: Копнежът ми да имам семейство изплува на повърхността, преди да успея да го потисна, а вярвайте ми, бих искала да мога да го скрия. Споделянето на чувства не беше нещо обичайно за нас.

Протегнатата ръка към Сабина ме правеше уязвима.

Но думите ми явно я накараха да замълчи. Уморено въздъхна и се облегна на стола.

— Тогава се опитай да се поставиш на мое място, Ани. В трудно положение съм. Той ми е работодател.

Сабина беше главният отговорник за компютрите в „Нортууд“, горе-долу специалист по всичко, що се отнася до информационните технологии. Когато някой компютър се повредеше, тя беше насреща. Когато някой служител имаше нужда от обучение, пак нея викаха. Тя беше човекът, който свързваше новите машини в мрежата, когато системата трябваше да се изчисти от вируси и зарази, и нейна беше тежката дума, когато дойдеше време за купуване на нови компютри и програми. Последното, разбира се, означаваше, че тя трябва да обучи всеки от служителите — до последния човек, когато се правят нововъведения.

Тъй като аз самата бях относително грамотна в това отношение, т.е. можех да правя онова, от което се нуждаех, и по-точно, да разменям електронна поща с приятели, да пиша и да търся информация, но почти нищо друго, изпитвах най-голямо уважение към нея. Подозирах, че работи много повече от когото и да било от семейство Мийд.

— Те имат много по-голяма нужда от теб, отколкото ти от тях — заявих аз, основавайки се на горното предположение.

— Не е вярно — възрази Сабина. — Плащат ми добре, а осигуровките са двойно по-високи, отколкото бих получила другаде. Имам две деца, за които да се грижа. Но ти не би могла да разбереш това.

Не. Не бих могла. Избягвайки точно този спор, попитах:

— Сабина, знаеш ли нещо за натравянето с живак?

— Трябва ли да знам?

— Симптомите, които имаше мама, са много сходни.

— Мама беше болна от Паркинсон. — Тя се намръщи. — Защо не можеш да приемеш болестта ѝ? Толкова ли се страхуваш, че и ти ще се разболееш някой ден?

— Не е заради това. Просто тези симптоми ме притесняват. Същото важи и за Фийби. А от онова, което чета в „Мидъл Ривър Таймс“, изглежда, че много хора страдат от един или друг от същите симптоми.

— Така ли? — усъмни се тя.

— Ако онова, което съм прочела, е вярно. Нали знаеш рубриката...

— Знам, болестите засягат всички. Приеми го, Ани. Мидъл Ривър остарява. Възрастните хора боледуват повече.

— А по-честите аборти при младите жени? А зачестилите случаи на аутизъм при децата?

— Накъде биеш? — попита направо сестра ми.

— Фабриката. Мислиш ли, че тя би могла да е източникът на замърсяване?

— Не.

— Чувала ли си някога да се споменава за живак там?

— Не.

— А знаеш ли, че живакът е горещо обсъждана тема в последно време?

— *Не*. Какво целиш с всичко това?

Отстъпих леко.

— Не знам. Просто се чудех за някои неща.

Сабина стана, уморена и натъжена.

— Познавам те, Ани. Чуденето ти не води до нищо добро. Моля те, умолявам те, не прави нищо, което би направило живота ни тук труден. Съпругът ми работи за фабриката. Аз работя там. Това е прехраната ни, бъдещето ни — за нас и за *децата* ни. Не можем да си позволим да ровиш и да объркваш всичко.

Не се ровех. Всичко, което правех, мислех си аз, когато отново влязох в интернет същата вечер, след като Фийби си беше легнала, бе да науча повече за един проблем, който може би, само може би, причинява вреда.

В основни линии, има два източника на живачни емисии — природни и в резултат от човешката дейност. Природните идват от изригванията на вулкани, ерозията на почвата и скалите и океанските изпарения. Имало ги е винаги и не могат да бъдат контролирани.

Замърсяването с живак в резултат на човешката дейност е съвсем друга тема. Тук основните виновници са двама. В първата група са пещите за горене на смет, в които се унищожават отпадъци,

съдържащи живак, като например термометри, флуоресцентни лампи и зъбни пломби. В другата група са заводите, които използват като гориво петрол и въглища. Тези заводи са най-големият замърсител с живак в страната; токсините, които комините им бълват, остават във въздуха векове наред. Още повече, че след като попадне във въздуха, живакът може да се озове в почвата и да се смеси с бактериите, които я обитават. Тогава се превръща в метил живак, който е изключително токсичен. Освен това се акумулира от живите организми, което означава, че става по-опасен с изкачването по хранителната верига. Живакът не е толкова опасен в една риба лещанка, колкото в една пъстърва. На свой ред, тя не е толкова силно заразена, колкото риба меч или риба тон, които са по-големи. Човекът, тъй като е на върха на хранителната верига, страда най-силно от ефекта на натрупването.

Макар част от замърсяването с живак да се пренася по въздуха и да идва от индустриални предприятия в Средния запад, близо половината се излъчва в атмосферата от заводите в Нова Англия. В Ню Хемпшир тепърва предстои да бъде приета забрана срещу замърсяването с живак, което означава, че този щат е сред най-големите нарушители в тази област.

И това беше нещо. Но все още се нуждаех от най-важната част от информацията. Наложих се да поровя здраво; явно индустриалците не желяеха миналото да надига грозната си паст. Но макар и скрита под редица допълнителни връзки, най-сетне намерих онова, което търсех: фабриките за хартия наистина бяха сред известните замърсители с живак.

Ако „Нортууд“ изхвърляше живак, най-вероятният обект на заразяване беше реката. Магазинът на майка ми беше на брега, не много далеч от фабриката надолу по течението. Тя бе прекарала там по-голямата част от трудовия си живот. Сега сестра ми бе поела бизнеса. А и още много други хора работеха в различните магазини по брега на Мидъл Ривър. И всички техни клиенти седяха часове наред на верандите, наслаждавайки се на слънцето, и поглъщаха потенциално вредните пари. А всички жители на града от „другата страна“ ловяха риба в реката и ядяха улова.

Възможностите бяха безброй.

Не знаех дали да се вълнувам, или да се ужася. Имах нужда да стъпя здраво на земята, както и да поискам съвет за посоката, затова

изключих лаптопа и се обадох на Грег. Всъщност очаквах той да е излязъл някъде, за да отпразнува последната си вечер във Вашингтон, но извадих късмет. Беше си у дома.

— Здравей! — усмихнах се облекчено на себе си.

— Здравей и ти — отвърна ми той и отговори на въпроса ми от електронната поща. — Всичко е опаковано, благодаря.

— Тогава защо не празнуваш?

— Това правя.

О. Не беше сам.

— О, боже. Да се обадя ли друг път?

Но той се държеше свободно както винаги.

— Тъкмо чакаме да ни донесат поръчаната по телефона храна, така че сега е много удобно. Какво има?

Нямах нужда от повече насърчение.

— Може би попаднах на нещо тук — започнах нетърпеливо. — Симптомите на майка ми съвпадат с тези при хронично натравяне с живак.

— Живак? Хм. Имаш ли някаква представа как може да се е заразила?

— От нашата фабрика за хартия.

— Те изхвърлят ли живачни отпадъци?

— Вече не. Но някога са го правили. Фабриките за хартия са известни замърсители с живак. Отпадните им води отиват право в реката. Майка ми работеше на брега на реката години наред. От известно време там работи сестра ми, която също не е добре.

— Същите симптоми ли?

— Някои. И има настинка. Един от ефектите на хроничното натравяне с живак е отслабване на имунната система. Чести настинки, грип, пневмония.

— Не съм сигурен, че можеш да получиш живачно натравяне само като работиш близо до реката. Мисля, че трябва да има директен контакт, като например да си ял или докосвал нещо.

— Възможно е — признах аз. — Но те моля да опресниш паметта ми. Какви са последните разпоредби относно живака?

Грег не се поколеба; неговата сила бе в това да обобщава новините на разбираем език.

— Всички са съгласни, че вредните емисии трябва да се ограничат. Неразбирателството е относно това как и кога. В разпоредбата за чист въздух са предложени основните насоки и срокове, но агенцията за защита на околната среда намали пропорционално действието на насоките и удължи сроковете за изпълнението им.

— Под натиска на влиятелни кръгове ли?

— Определено. Освен това има и система за размяна на точки. Всички заводи замърсяват. Точно колко им е позволено да замърсяват, се измерва с точки. Един завод, който има чисто производство, така че не му се налага да използва точките си, може да ги продаде на друг, който не иска да пречиства емисиите си. Чистият завод получава пари, за да компенсира разходите си за пречистване, а онзи, който замърсява, продължава да го прави. Опонентите на системата изтъкват, че това ще доведе до създаването на горещи точки, където замърсяването е по-страшно от всякога. Искаме ли да живеем на подобно място?

— Не. Но майка ми и сестра ми — голяма част от Мидъл Ривър — може би правят точно това.

— Пряк контакт, Ани. Не забравяй. Освен това, ако бях на твое място, не бих обвинил никого, преди да науча повече. Въпросът е в това, къде изхвърлят. Ако са спазили предписанията, фабриката ви може да е сред отличниците в областта.

— Как мога да разбера?

— Питай.

— Не мога да питам във фабриката. Ще побеснеят.

— Тогава се обади на щатската агенция за опазване на околната среда.

— А те как биха могли да знаят дали фабриката е нарушила правилата? „Нортууд“ няма ли да прикрие следите си?

— Ще се опитат. Ако ги хванат, ще трябва да платят глоби да скрият *и това*. Но все пак ще го има в архивите на щата.

Чудесен довод и именно затова се бях обадила на Грег. Предложенията му винаги бях интелигентни, уместни и дипломатични. Тъй като бях склонна да реагирам импулсивно имах нужда да се поуча, особено от последното.

„Щатска агенция за опазване на околната среда“, записах си аз, после казах:

— Ще прегледам отново архивите на местния вестник, за да разбера кой е боледувал и от какво. Здравната рубрика е много изчерпателна.

— По-добре би било да поговориш с местните лекари.

— Но така ще издам какво правя.

— Толкова ли е страшно?

— Да. Фабриката е собственост на семейство Мийд, а те са зли. Ако разберат, че се ровя в това, ще си отмъстят на сестрите ми. Но все пак поговорих с лекаря на майка ми. Именно той ме насочи към живака, но сам е в деликатно положение. Фабриката контролира голяма част от града, включително и клиниката. — Помълчах за миг. — Когато стане дума за Мидъл Ривър, всъщност се намесва и фабриката. Винаги се стига до това.

— А ти много би искала да си отмъстиш на семейство Мийд — обади се Грег.

— Мама беше болна от нещо. Може би и Фийби.

— А ти много би искала да си отмъстиш на семейство Мийд — повтори той.

Не казах нищо. Познаваше ме много добре.

— Разбира се, че бих искала — признах накрая.

— Мислиш да направиш като Грейс ли?

— Съвсем не. Грейс е написала книга. Аз няма да го направя.

— Дори и ако намериш връзка? Дори и ако разплетеш цялата история и успееш да промениш нещата?

— Ако всичко се промени, няма да има нужда от книга.

— Ами ако откриеш, че са се опитали да скрият истината? От това би излязла чудесна история.

— Това е *твоя* територия, Грег. Ти си журналистът. Аз пиша художествена литература.

— Също като Грейс.

— Аз не съм Грейс.

— Така казваш — подразни ме той, като деликатно загатна сериозността на думите си. — Повтаряш го непрекъснато през дванайсетте години, откакто се познаваме. Но тя е твой идол. Проходи в кариерата си, подражавайки й.

— Кариерата ми е напълно различна от нейната.

— А сега вече си много известна, което означава, че можеш да пишеш за каквото си искаш и да си сигурна, че много хора ще го прочетат.

— Читателите ми няма да го харесат.

— Но ще имаш доста широка аудитория. — После попита с искрено любопитство: — Грейс нарочно ли го е направила? Дали е написала „Пейтън плейс“ с явното намерение да обърне колата със сеното? За да предизвика скандал ли, го е направила?

— Дали го е направила със зъл умисъл? — попитах го с усмивка. Това беше израз, който Нийл — адвокат и приятел на Грег, наш общ приятел — използваше непрекъснато. — Не мисля. Обичала е да пише и е познавала малките градчета. Просто е пишела за онова, което познава.

— Но е имала търкания.

— Да. Никога не е могла да приеме традиционната роля на жената, просто не е могла да бъде красивата, усмихната, покорна съпруга и майка, която хората са очаквали да бъде. Носела е джинси и мъжки ризи. Никога не е чистела вкъщи, освен в ъгълчето, където стояла пишещата й машина, а това е доста показателно само по себе си — разсъждавах аз. — Отхвърляла е образа на жената от петдесетте години, не искала да играе ролята на съпруга на учител и да участва в разни комисии, да председателства сбирки и да организира разпродажби на сладкиши. Била е изключителен творец и е дразнела господаря на къщата с постоянното си тракане на пишещата машина. Писането е било нейната страст. Просто не я е интересувало нищо друго. Затова била изолирана от обществото.

— И е отвърнала подobaващо.

— Казала е истината.

— И си е отмъстила.

— Това е спорно, като се има предвид колко отвисоко и колко бързо е пропаднала след излизането на книгата й.

— Но е казала онова, което мисли.

— Така е — трябваше да го призная. — А ти какво искаш да кажеш, Грег?

— Че те обичам. Не искам да те видя как страдаш. Възхищавам ти се за това, че си там, че искаш да разбереш какво не е наред с Фийби. Ако можеш да откриеш определен модел в боледуването на

жители на Мидъл Ривър, който да предполага масово живачно натравяне, и виновник се окаже фабриката, аз обещавам да ти помогна да напишеш книгата. Просто не искам да пострадаш междувременно.

— Как да пострадам? Хората в Мидъл Ривър вече и без това ме мразят. Какво мога да загубя?

Той се забави с отговора. После ми отвърна с онази загриженост и доброта, която толкова отчаяно търсех.

— Дълъг път си изминала, Ани. Когато те срещнах за пръв път, ти все още се опитваше да се дистанцираш от Мидъл Ривър. Вече си успяла. Но старите ти чувства бликват на повърхността, когато заговориш за града. Настръхваш и се настройваш отбранително. Не съм сигурен, че атмосферата там е здравословна за теб.

— Аз също — отговорих му, осъзнала по-ясно положението си и изпълнена с решимост. — И аз те обичам, Грег. Lek път.

ШЕСТА ГЛАВА

Том Мартин отново си тръгна късно от клиниката. Днес се бе наложило да разреши спора между двама радиолози, които спореха за задачите си, но обикновено закъсняваше заради пациенти. Спешните случаи неизменно се появяваха в края на работния ден, а Том имаше меко сърце. Не можеше да остави някой пациент да се тревожи цяла нощ какво точно не е наред с него, ако само половин час, отделен от собственото му време, би свършил работа. За щастие жената, която бе наел да се грижи за сестра му, проявяваше разбиране.

При все това не искаше да злоупотребява. Реши да се прибере право вкъщи, бързо се измъкна през страничната врата на клиниката и закрачи към паркинга, когато чу някой да го вика по име. Без да забави крачка, той само се извърна. Елиът Ролинс бе излязъл от сградата и подтичваше след него.

Елиът беше ортопед, едър и добродушен на вид здравеняк, с прилично подстригана брада и широка блестяща усмивка. Беше свестен, с весел характер и повече социални умения, отколкото интелектуални интереси. Благодарение на много партита в колежа, повечето в компанията на Ейдън Мийд, му се бе наложило няколко пъти да кандидатства в медицинското училище, преди най-накрая да влезе. Беше дошъл в Мидъл Ривър веднага след като бе приключил стажа си и беше прекарал тук цели три години, преди Том да бъде назначен.

Вероятно би могъл да припише дистанцията помежду им именно на това; Елиът нямаше да е първият, който не харесва новия си началник. Но имаше и друго. Бяха различни по характер, поведение, вкусове. По принцип всеки си гледаше своята работа и не се интересуваше от другия.

Затова Том се изненада, че го вижда. Другата причина бе, че Елиът обикновено бе сред онези, които си тръгваха първи от работа, а не последни. Той имаше една голяма стара къща в южния край на града, където живееше с жена си и двете си деца, и винаги имаше бира

в хладилника край басейна. През лятото обикновено си тръгваше от клиниката към четири.

— Почакай — обади се Елиът с присъщия си сърдечен тон. — Имам въпрос.

Том едва забави крачка.

— Съжалявам. Закъснявам. Трябва да се прибирам.

Елиът се изравни с него и тръгнаха редом.

— Как е Рут? — попита той.

— Добре е, благодаря.

— Значи се разбират с Мари Дженкинс?

Мари бе жената, която се грижеше за сестрата на Том. Тя беше сестра в спешно отделение и бе на ръба на изтощението, когато Том я нае, и работата много ѝ харесваше. Рут имаше нужда някой да я наглежда, но денят ѝ не беше тежък. Обратното. Всичко при Рут беше бавно. Трябваше да ѝ се помага в миенето и обличането и да се води три пъти седмично до Плимут, където посещаваше занимания в различни програми. Не можеше сама да се оправи с DVD плейъра, но ако я оставеха, можеше часове наред да гледа „В търсене на Немо“, „Красавицата и звярът“ и „Цар лъв“. Много обичаше да ѝ четат; дори и когато не разбираше съвсем съдържанието и често заспиваше, преди да свърши първата глава.

Мари беше толкова благодарна за отдиха след напрежението в спешното отделение, че нямаше нищо против еднообразието. Когато всичко бе тихо и спокойно, тя четеше или готвеше. Том не възразяваше срещу това.

— Много добре се разбират — каза той на Елиът. Вече бе стигнал до пикапа си, отвори вратата, метна вътре куфарчето си и свали прозореца. — Какво има? — попита той, докато се качваше в колата.

— Двамата с Джули ще правим барбекю в петък вечер. Защо не минеш?

Том се усмихна.

— Благодаря, но не мога. Мари почива през уикенда, а Рут напоследък е нервна с непознати, така че би било много сложно. — Той затвори вратата.

— О! — възкликна Елиът и се наведе през смъкнатото стъкло. — Е, тогава може би друг път. — Бързо си пое дъх. — Слушай, жената,

която днес се отби при теб, не беше ли дъщерята на Алиса Барнс?

Именно това бе въпросът, който Елиът бе искал да зададе, разбра Том. При това явно беше важно за него, щом го задаваше с цената на това, да го покани на барбекю. Развеселен и достатъчно любопитен, че да пренебрегне за миг бързането си за вкъщи, Том отговори:

— Тя беше. Искаше да ми благодари, че съм се грижил за майка й.

— Е, много мило. Не успя ли да поговори с теб на погребението?

— Не и за това.

— Аха. Значи е дошла сега. Тук е за цял месец, нали знаеш? Каза ли ти какво ще прави?

— Не мисля, че е решила със сигурност.

— Значи не е споменала, че ще пише?

— Не и пред мен — отвърна Том по-невинно, отколкото му се полагаше, но вече усещаше накъде бие Елиът. — Да не би да се притесняваш, че ще пише за нас?

— Зависи — небрежно подхвърли Елиът. — Разправят, че може да го направи. Не знам за теб, но не бяха минали и десет минути след като дойдох в града, и вече ми бяха разказали за „Пейтън плейс“. Вярно, че Ейдън ми беше говорил за връзката и такава определено се забелязва. Това е направо мания.

— „Пейтън плейс“ е стара история. Случило се е преди петдесет години.

— В Мидъл Ривър смятат, че може пак да се случи. Казват, че Ани Барнс може да го направи. Не съм сигурен дали го искаме.

— И защо не? — реши да позлорадства Том. — Ние сме съвестни граждани.

— Разбира се, че е така, но си помагаме в разни неща, за които не искаме външни хора да знаят. Ти искаш ли тя да пише за Нейтън Янси?

Не. Том не искаше. Когато бе дошъл в клиниката, Нейтън бе един от хематолозите в нея. Бе изминала цяла година, преди да дойде инспектор на проверка и да установи, че дипломата на Нейтън е фалшива. Тихомълком го помолиха да напусне и той си тръгна, без да получи компенсация или препоръки. Разбира се, можеше да се изтъкне, че Том не може да носи отговорност за лекар, който е бил назначен от старото ръководство на клиниката. Но си оставаше фактът,

че ако се разбереше за Нейтън, доверието в клиниката щеше да се разклати и репутацията ѝ да пострада.

Същото би могло да се случи и ако се разнесе мълва за Елиът Ролинс. За съжаление Елиът бе сред приближените на семейство Мийд и разчиташе на известна закрила. При все това Том нямаше намерение да поема вината заради силните на деня, ако и когато избухнеше скандал.

— Какво да ти кажа, Елиът. Предупредил съм те. Ако изписваш прекалено много лекарства на определени пациенти...

— Не изписвам прекалено много лекарства на никого — сръза го Елиът, вече не толкова дружелюбно. — Казвал съм ти го и по-рано, повтарям го и сега. Облекчаването на болката е съществена част от практикуването на медицина. Това е основното.

— Разбира се, когато става дума за много възрастни хора. Началникът на полицията не спада в тази категория.

— Искаш ли да му съобщиш, че трябва да страда?

— Не е нужно да страда — възрази Том. — Може да отслабне двайсетина килограма и да започне да прави упражнения. Като се добави физиотерапия, гърбът му ще се оправи.

— Да не би вече да си станал и специалист ортопед?

— Не. Няма нужда. Това е въпрос на здрав разум. Ти му предлагаш патерица, Елиът. Сега вече е пристрастен и проблемът се усложни.

— Нямах доказателство, че е пристрастен.

— Всеки, който взема тези болкоуспокояващи толкова често, колкото го прави той, е пристрастен.

Елиът пхна ръце в джобовете си. Леко дъвчеше ъгълчето на устната си.

— Тя за това ли те разпитваше?

— Кой? — Том не се сдържа да не попита.

— Ани Барнс. Когато е разговаряла с теб днес.

— Не. Благодарни ми за грижите за майка ѝ. — Вече го бе казал, но не беше лошо да го повтори.

— Това би отнело само няколко минути. Двамата прекарахте заедно навън много повече.

— Да не би да си ни следил? — попита Том, но не изчака отговор. Нямаше защо Елиът да ги следи, за да разбере къде са били.

Мидъл Ривър бе пълен с шпиони. Знаеше си, че фактът, че е пил кафе с Ани, ще стане тема на разговори. Затова небрежно обясни: — Поговорихме си за Вашингтон. И двамата сме завършили университета „Джорджтаун“.

Елиът не изглеждаше съвсем убеден.

— И през цялото време сте си говорили за Вашингтон?

— През повечето. Поговорихме и за майка й. Това е основното, което я вълнува. — Той извади ключа и запали мотора. — Съжалявам, но наистина трябва да се прибирам. Виж какво, ако намеря кой да остане с Рут, ще се опитам да дойда в петък вечер. Става ли?

Елиът не отговори. Но пък и Том не му представи възможност да го направи. Даде на заден, завъртя волана, настъпи газта и с облекчение остави едрия ортопед зад себе си. Погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза, че Елиът е сложил ръце на кръста си. Том осъзна две неща — първо, че винаги би предпочел да остане със сестра си пред гостуването у Елиът в петък вечер, и второ, че колегата му съвсем не е приключил с въпроса за Ани Барнс.

СЕДМА ГЛАВА

Започнах да тичам, когато бях на осемнайсет. Тъкмо се бях преместила във Вашингтон и се опитвах да залича миналото си и да стана нов човек — с нов поглед към живота, нови приятели и нови интереси. В Мидъл Ривър тренираха бейзбол, баскетбол и футбол. Но бягане — не и в *нашия* град! Дори това стигаше като причина да се захвана с него. Имаше, разбира се, и други причини, като главната сред тях се казваше Джей Райли, младши преподавател, който бе помогнал за настаняването на първокурсниците в моето общежитие и който беше атлет. Влюбих се в него от пръв поглед.

По стечение на обстоятелствата се оказа, че съквартирантката ми — Таня Фрай, която и до днес много обичам, активно участва в състезания по бягане от дванайсетгодишна и макар съвсем да не притежавах естествените ѝ наклонности към спорта, аз се включих в тренировките със забележителна лекота. Разбира се, тя ме въведе бавно и постепенно. Но към края на първи курс аз можех да пробягам десет километра за четиридесет и шест минути — което, ако не знаете, съвсем не е лошо постижение.

Така и не успях да привлека вниманието на Джей, но новото ми аз просто разцъфтя. Излизах с други мъже. Някои тренираха бягане, други — не. Всички се възхищаваха на краката ми в шорти. За мен това бе изцяло ново преживяване.

С течение на времето започнах да се състезавам по-малко и повече тичах просто заради удоволствието от бягането. Винаги се чувствам по-добре, след като съм тичала. Казвали са ми, че става въпрос за химическа реакция, свързана с ендорфините, но никога не съм се задълбочавала в научното обяснение. Със сигурност знам, че след това умът ми е по-бистър, тялото ми — по-гъвкаво, а инстинктите ми — в пълен синхрон с останала част от мен. След тичане се чувствам като добре смазана машина. И обратното, когато не съм тичала няколко дни, съм отпаднала и без енергия.

Така се чувствах, когато се събудих във вторник, затова си облякох потник, шорти, сложих си маратонките, направих упражненията си за разтягане направо в кухнята и се измъкнах от къщи, докато Фийби се бореше със собствената си летаргия, като пиеше кафе и хапваше яйца.

Обикновено тичам в шест сутринта, за да избегна горещината и да се прибера навреме за най-плодотворните си часове за работа, но в Мидъл Ривър бе по-хладно, отколкото във Вашингтон, а и сега не работех. Бягането тук в осем часа обаче, повдигаше друг проблем. Жителите на Мидъл Ривър щяха да са будни и на крака.

Затова, както бях направила и при обиколката с кабриолета предния ден, се придържах към задните улички и беше много приятно. Нямаше коли; районът бе жилищен, къщите бяха раздалечени една от друга и макар понякога да забелязвах някой и друг от обитателите им, докато полива моравата си или плеви цветните лехи, помежду ни имаше достатъчно разстояние, така че те едва ли ме забелязваха.

Тичах в северна посока по „Уилоу“ и когато стигнах до края на улицата, завих на изток и пресякох града по тротоарите, които бяха неравни и напукани на места, но удобни за бягане като засъхнала блатиста почва. Тези улици не носеха имена на дървета; когато основателите на града ги изчерпали, не им оставало друго, освен да започнат да наричат улиците на самите себе си. Така че тук бяха „Хариман“, „Фарнъм“ и „Рай“. Имаше също улица „Кулидж“, „Клапър“ и „Хейнс“ — и разбира се, улица „Мийд“. Никое от семействата, дали имената си на улиците, не живееше в този квартал; те бяха по-близо до центъра на града, в по-големи и по-внушителни домове. Тук къщите бяха дори по-скромни от нашите на „Уилоу“. Представляваха едноетажни или двуетажни постройки с островърхи покриви, до които често имаше залепени пристройки. Всички обаче бяха добре поддържани, със спретнати алеи и цветни лехи и подходящи си по цвят капаци на прозорците и врати.

Имах си любима къща тук — една дървена постройка в самия край на Хайд стрийт бе закътана под няколко елови дървета и приличаше на захарната къщичка от приказките заради шоколадовата си на цвят обшивка и бледорозовите капаци и врати.

Тук живееше Оми. Но повече за нея по-късно.

Чувствах се добре и тичах с постоянно темпо. Завих надясно в края на улицата и тъкмо се канех да се връщам към центъра на града, когато забелязах и друг бегач.

„Друг бегач! — иронично отбелязах аз наум. — Докъде е стигнал Мидъл Ривър?“

Бих могла да го попитам — да, бегачът беше мъж — ако беше по-близо, но той беше на пресечката през няколко улици. Погледна ме, докато минаваше, и после изчезна.

„О, божичко, скъпа, той е много хубав“, прошепна някакво похотливо гласче в главата ми.

Тъй като бездруго не можех да видя добре толкова надалеч, изобщо не обърнах внимание на забележката, но коментаторът не се предаде. Този път не беше бръмчене на муха, нито шум от кола и думите бяха кристално ясни.

„Висок е. Харесвам високите мъже — напомни ми тя. — Кой мислиш, че е?“

„Нямам никаква представа“ — отвърнах мислено.

„Нищо друго не може така да раздвижи кръвта ти както гол до кръста мъж.“

„Той е бегач — възразих аз. — Тази голота е различна. Вероятно е потен и рошав.“

„Потта е ужасно секси. Последвай го, скъпа!“

„Няма.“

„Няма ли? За бога, за какво ли те бива!“

— Хей! Ти не си ли Ани Барнс? — извика един мъж, който се бе появил на алеята пред къщата си по време на краткото ми разсейване. Беше нисък и прехвърлил средна възраст, пълна противоположност на бегача (добре де, все пак получих някаква обща представа за него), и явно очакваше да спра и да си побъбря с него.

Да спреш и да си поприказваш, бе нещо обичайно за жителите на Мидъл Ривър. Не и за мен. Особено пък докато тичах.

Вдигнах ръка за поздрав на минаване, но не намалих. Бях намерила вярното темпо. Чувствах се добре.

Дали се държах грубо? Вероятно. Когато си в Рим, си длъжен да постъпваш като римляните, гласеше поговорката.

Но чувството ми за вина стигаше само дотук. Градът вече и бездруго си мислеше най-лошото за мен. Малко грубост от моя страна

само щеше да затвърди мнението им.

Вече сигурно си мислите, че *всички* в Мидъл Ривър са ме мразели, докато живеях в града. Не е така. Имах неколцина приятели. Вярно, не бяха точно мои връстници. Но ме подкрепяха.

Една от тях беше Марша Клаусон. Тя открай време притежаваше книжарницата. Намираше се на „Уилоу“ през три врати от „Ателието на мис Лиси“ и за мен бе нещо като втори дом. Като дете прекарвах часове наред седнала с кръстосани крака на изтъркания дървен под пред лавиците с книги и преглеждах всичко подходящо за възрастта ми, преди да си избира коя да купя. Такава уговорка имахме с баща ни — всяка от нас можеше да си купува по една книга в месеца. Макар по онова време да имахме малко пари за удоволствия, той искаше да си направим собствени малки библиотеки. Една книга месечно давала добър старт, казваше татко.

После той почина. Тогава бях на десет, а майка ни продължи традицията, но тя никога не греиваше толкова горда от покупките ми, колкото татко. Освен това ме насочваше към книги, които тя смяташе за подходящи. В резултат аз започнах да прекарвам повече време в градската библиотека. Имах по-зрял вкус. Вече бях минала на Дж. Д. Селинджър, Джек Лондон и Урсула К. Ле Гуин, докато повечето ми връстнички още четяха Луиза Мей Алкът. Не съм сигурна дали майка ми би одобрила това, че чета „Повелителят на мухите“ или „Великият Гетсби“, но тези книги ме вълнуваха. Те бяха моето бягство.

Госпожа Клаусон, изглежда, го разбираше. Аз бях нейният „щатен рецензент“ дълго преди тази практика да се превърне в нещо обичайно. По взаимно споразумение пазехме рецензиите ми анонимни. И двете бяхме съзаклятнички в това. Така аз можех да чета книги, без да ги купувам; а госпожа Клаусон можеше да говори за книгите, без да ги е чела. Продължих да ѝ изпращам рецензии дълго след като бях напуснала Мидъл Ривър. Понякога все още го правех. За кореспонденцията си използвахме традиционната поща. Колкото и компютризирана да бе сега книжарницата, тя не беше човек, който би писал имейли. Нито пък бих могла някога да я нарека Марша. Сега тя приближаваше осемдесетте и щеше винаги да си остане госпожа Клаусон, и не само от уважение към възрастта ѝ. Тя бе елегантна дама

много преди елегантността да стигне до Мидъл Ривър. Предполагам, фактът, че се отличаваеше от останалите, ме привличаше също толкова силно към нея, колкото и книгите ѝ.

Освен това обичах аромата ѝ. Всичко в нея ухаеше на орлови нокти — от парфюма, който слагаше зад ушите си, до торбичките с билки, които ароматизираха дрехите ѝ, и сапуна, с който миеше ръцете си. Около нея винаги се носеше облаче, ухаещо на орлови нокти, следваше я навсякъде, където отидеше. Това може и да не беше любимият ми аромат, както и ароматът на розите. Той бе свързан с крайпътния ресторант „Роудс енд“ и означаваше, че съм на път за къщи. А мирисът на орлови нокти извикваше в съзнанието ми образа на книжарницата. И също като при кучето на Павлов вече не ми беше нужен аромат, за да се почувствам отново като в миналото; стигаше само да прекрача втрے и усещането, че съм добре дошла, ме завладя изцяло.

Петнайсет години не бяха променили много външността на госпожа Клаусон; тя все така носеше прилежно изгладена блуза и ленени панталони. Забелязах, че сега е по-ниска, отколкото когато напуснах града, и с повече бръчици. Не бях в състояние да забележа това през юни, когато бе дошла у дома да поднесе съболезнованията си. Но очите ѝ светнаха, когато ме видя да влизам, и оставяйки двама клиенти пред масата с книги на Грейс, мигновено дойде при мен.

— Виж ти, виж ти, виж ти! — Усмихна ми се колебливо и ме огледа дружелюбно от глава до пети. — Ето те и теб. Най-известната ни писателка.

— Втора по известност след... сега си когото имам предвид — напомних ѝ. Това беше наша стара закачка.

— Тя е мъртва, а ти си жива — заяви собственичката на книжарницата. Щадейки болния си от артрит врат, тя се обърна с цялото си тяло и стиснала ръката ми, ме поведе към клиентите, които бе оставила преди малко. — Това е Ани Барнс. Ани, нали помниш старата ми приятелка Каролий Хейнс. А тази красива дама е дъщеря на нейна добра приятелка, казва се Тайра Ан Мур, от Тусон е и е дошла на гости тук заедно със съпруга си и двете им дъщери.

Каролий се усмихна учтиво. Може и да беше приятелка на госпожа Клаусон, но никога не е била моя. Нито пък, като се замисля, на майка ми. Семейство Хейнс живееше в голяма къща в стил „Крал

Джордж“ на улица „Бърч“. Каролий винаги бе смятала, че хората от викторианските къщи по „Уилоу“ са по-долни от нея. Беше висока, слаба и скована жена. Дори бръчиците около устата ѝ бяха сякаш запечатани там. Сигурно защото вечно присвива презрително тънките си устни.

Тайра Ан беше различна. Русокоса и висока само метър и шейсет, от нея се излъчваше топлота и добродушие. И двете звучаха в тона ѝ.

— Ани Барнс? Не мога да повярвам! Ти си една от любимите ми писателки.

— Значи сме наравно — усмихнах ѝ се. — Тусон е един от любимите ми градове.

— Ани е израснала тук — с гордост заяви госпожа Клаусон. — Тъкмо се канех да го отбележа, когато се появи. Години наред прекарваше с часове в тази книжарница. Затова съм наредила книгите ѝ на полицата най-близо до тази маса.

— В сянката на Грейс — вметна драматично Каролий.

— „На изток от самотата“ е страхотна книга — с ръка на сърцето заяви Тайра. — Не мога да повярвам, че наистина си ти! Изглеждаш толкова нормална. Искам да кажа, земна. Тук ли прекарваш лятото? За да пишеш ли, се връщаш? Работиш ли върху нещо ново?

— И аз бих искала да знам това — намеси се Каролий.

— Вече завърших новата си книга — отговорих на Тайра. — Ще излезе от печат напролет.

— Това не отговаря на въпроса — настоя Каролий.

— О, Каролий! — смъмри я госпожа Клаусон. — Остави я на мира. Съвсем наскоро загуби майка си. Върнала се е, за да прекара малко време със сестрите си, нали така, скъпа?

Едва бях успяла да кимна, когато към нас се присъедини и трети клиент. Горедолу на моята възраст, с тъмнокастения коса и маслинен цвят на кожата. Имаше звучен глас.

— Това сигурно е идеалното място за един писател. Зад всеки ъгъл се крие по някоя тайна.

— Хуанита! — скастри я Каролий.

Госпожа Клаусон ни представи една на друга.

— Ани, това е Хуанита Хейнс. Омъжена е за най-малкия син на Каролий, Сет.

Никога не се бях интересувала от Сет, нито пък той от мен. Но сега чувствата ми мигновено се смениха. След като вече знаех, че се е влюбил в жена от латиноамерикански произход и се е осмелил да я доведе в Мидъл Ривър, ми стана много симпатичен. Освен това изпитвах съчувствие към горката жена, която трябваше да се сблъска със свекърва като Каролий в град като Мидъл Ривър.

— Приятно ми е да се запознаем, Хуанита. Тук ли живеете със Сет, или само гостувате?

— На гости са — отговори вместо снаха си Каролий. — И двамата се занимават с инвестиционни фондове в Ню Йорк. Рядко ги виждаме. Няколко дни тук, няколко дни там. Със сигурност не достатъчно, че да чуят някакви тайни.

Хуанита се засмя лукаво.

— Но все пак чух за отец Уилям.

Каролий й изшътка, но Тайра явно бе заинтригувана.

— Какво за него?

— Има си възлюбена.

— Мери Барет му е икономка — строго я поправи Каролий. — Живее в къщата му, защото там има свободна стая, а отец Уилям се нуждае от наема.

— Той не й взема пари за наем — обади се госпожа Клаусон.

— Знам това, Марша, но сега просто си играем на думи. Той й дава да ползва стаята, а в замяна тя почиства къщата и църквата. Това е делово споразумение и е равносилно на наем. Няма нищо между тях двамата.

— Питър, приятелят на Сет, твърди друго — подразни я Хуанита. — Той върши дърводелски услуги на отец Уилям. Видял ги е в леглото. Каролий бе стиснала здраво устни.

— Питър Духотън е пияница, също като баща му преди него, и не е никакъв приятел на Сет. Просто бяха в един и същи клас в училище. Наистина, Хуанита, не бих вярвала на приказките на Питър. Отец Уилям е духовен човек и е живял тук много повече от теб.

Бих се обадила в подкрепа на Хуанита, но тя съвсем явно се забавляваше от ситуацията. Беше красива жена и личеше, че притежава самоувереност и бърз ум. Реших, че Каролий има достоен противник в нейно лице.

— Хей — заяви Хуанита, — на мен ми е все тая каквото и да прави отецът. Той е страхотен.

— Тогава нека не разпространяваме клюки.

— Да ги разпространяваме ли? — повтори снаха ѝ с едва сдържана усмивка. — Няма как да го направим, след като всички вече знаят, поне с такова впечатление останах, когато бяхме на църква.

— *Ние* сме конгрегационисти — отбеляза Каролий. — Отец Уилям е католик. Нямах впечатление за него, тъй като не сме били в неговата църква.

— Но много хора са били — възрази по-младата жена. — Приятелят на Сет, Джон, ни разказа по време на закуска, а нито той, нито баща му са пияници. И двамата са от доброто общество тук, в Мидъл Ривър. По думите на Джон посещаемостта на литургиите е висока както винаги. Според него повечето хора не се притесняват особено какво прави отец Уилям нощем, стига да е с жена.

Каролий изгледа гневно госпожа Клаусон.

— Виждаш ли какво става? И те го одобряват.

Госпожа Клаусон реши да успокои приятелката си.

— Не, не, Каролий. Те просто приемат нещата каквито са.

— Но приказките...

— От приказките няма вреда. Всичко си остава в рамките на града.

— Освен ако — вмъкна Каролий — някой не реши да напише книга за това. — Стиснала устни, тя погледна към мен.

Толкова бях ядосана от тази жена, че ми се искаше да ѝ отговоря подобаващо и вероятно бих се унижила с нещо от рода на: „Да напиша книга ли? Това може да се окаже добра идея, защото отец Уилям не е единственият, който има интимна връзка с икономката си, всъщност може да е решил да последва примера на твоя съпруг, който години наред се промъкваше вкъщи всеки петък, докато ти ходеше при козметичката, за да си уреди сметките с вашата дългогодишна икономка, как ѝ беше името...“. Но Тайра Ан Мур, все така впечатлена от името ми, се намеси, за да спаси положението:

— Ще ни кажеш ли за новата си книга, Ани? Какво е заглавието? Разказва ли за някого от героите в „На изток от самотата“? Кога излиза, през кой месец? — Преди да успея да отговоря, тя продължи: — Просто не мога да повярвам, че си тук. Ще купя по една от всичките ти

книги, за да ми дадеш автограф. Би ли го направила? Не, ще купя по две книги — една за мен и една за приятелката ми, която обича книгите ти също толкова много...

* * *

Сам Уинчъл също бе сред малцината, които смятах за приятели, докато живеях в Мидъл Ривър. Беше по-млад от госпожа Клаусон, сега вероятно бе на около шейсет и пет, което означава, че е бил на четирийсет, когато работехме заедно, и на петдесет, когато напуснах града. Също като Сет Бъзуел в „Пейтън плейс“, Сам беше син на влиятелен човек — на щатски сенатор. Като героя на Грейс, и той бе наследил достатъчно пари, за да притежава местния седмичен вестник и да може да си позволи къща на Бърч стрийт. Както и измисленият Сет, Сам презираше тесногръдите хора и не понасяше онези, които обичаха да налагат властта си над околните. Това означаваше, че не харесва особено не само личности като Каролий Хейнс, а също и Сенди Мийд.

При все това Сам беше запален по голфа и беше един от четиримата, които изиграваха осемнайсет дупки в клуба. До него се стигаше за четирийсет минути и той ходеше там всеки четвъртък, освен когато валеше обилно. Правеше го, когато работех за него през летните ваканции в гимназията, и ако се съди по благоговението, с което продължаваше да пише за голф във вестника си, явно не се бе променил.

Четворката на Сам включваше и Сенди Мийд. Кавгите им на зелената поляна бяха пословични, както и разказите за случаите, когато турнирът се бе играл без един участник след някой особено разгорещен спор, разгарял се с яростна сила, макар и за кратко.

Уважавах Сам не по-малко от госпожа Клаусон. Но винаги го наричах само с първото име. Единствените хора, които се обръщаха към него с „господин Уинчъл“, бяха отдалеч, но това траеше само докато той махнеше с ръка и отривисто ги приканеше да го наричат „просто Сам“.

Подредих така нещата, че да пристигна в редакцията на „Мидъл Ривър Таймс“ в единайсет часа в четвъртък. Да, исках да се видя със

Сам, но още повече исках да се поровя в архивите на вестника, за да преценя колко са болните в града. Вярно, че нямаше да е изчерпателна оценка. Грег имаше право; лекарите можеха да ми дадат точно число, но само ако искаха, и в случая това ако бе съществено. Можеха лесно да се съюзят срещу мен, а после да съобщят на семейство Мийд, че съм разпитвала. Струваше ли си рискът? Все още не. Реших, че мога да постоя при Сам, докато той тръгне за играта си на голф, а после да преглеждам броевете на вестника колкото си искам. Служителите му нямаше да са наоколо. Вестникът излизаше в четвъртък сутрин, така че само след около час редакцията щеше да опустее.

Сградата беше разположена на централно място на Оук стрийт, прясно боядисана, с измити двукрили прозорци и обновени капаци и врати. Сам открай време си беше придирчив и взискателен в това отношение и явно не се бе променил.

Едва бях прекрачила прага обаче, когато усетих миризмата на пура. Взискателността на Сам никога не бе включвала грижата за дробовете му. Пурата в устата му бе също толкова неотменна част от личността му, колкото сивите панталони и папийонката. Никой от работещите при него не се оплакваше от миризмата; ако го направеше, щеше незабавно да бъде уволнен. Замислих се над факта, че един ден, когато Сам си идеше оттук, мястото трябваше основно да се дезинфекцира, за да се махне тази миризма.

Рецепцията беше пуста, а кожените столове наоколо — празни. Отстрани на главното помещение имаше два офиса. Запътих се към десния, водена както от силната миризма, така и от навика.

Излегнат в стола с още горещия брой на „Мидъл Ривър Таймс“ в ръце, Сам ме забеляза и се усмихна широко. Столът изскърца, когато се изправи, а вестникът се озова на бюрото сгънат небрежно. Той стана, приближи се, прегърна ме през рамо и ме притисна бащински.

— Крайно време беше да се появиш тук — измърмори сърдито. — Вече обиколи почти целия град.

— Не съм обиколила целия град — възразих аз. — В случай че си забравил, има прекалено много места, където не съм желана.

Сам изпръхтя.

— Това е минало. Сега си уважавана писателка. Можеш да идеш където си поискаш. Много се гордея с теб, Ани.

Усмигнах се.

— Благодаря ти. Това значи много за мен. Колкото до останалото, е, нали знаеш, хората се влияят от чуждото мнение, всичко е малко преувеличено.

— Именно затова ти ще продължиш да преуспяваш. Защото нищо не може да ти завърти главата, а това е *поредната* разлика между теб и Грейс — добави той, подхващайки разговор, който в миналото бяхме водили неведнъж. Сам, както и госпожа Клаусон, споделяше увлечението ми по Грейс.

Защитих я както винаги.

— Не знам дали успехът я е замаял. Просто не е била подготвена за него и не е знаела какво да прави. Не съм сигурна, че и аз бих знаела по онова време. „Пейтън плейс“ е родоначалник на ново поколение. Никой не е имал представа какво да очаква.

— Е, сега знаем — заключи Сам и повдигна вежда. — Затова искам да ми обещаеш нещо. Каквото и да напишеш, докато си тук, искам да го публикувам в поредица.

Засмях се.

— Не съм дошла, за да пиша.

— Сенди казва, че ще пишеш. Звънна ми по-рано днес и ми нареди да измъкна каквото мога от теб. — Погледна часовника на стената. — Ще се срещна с него след четирийсет минути и можеш да си сигурна, че ще знае за посещението ти тук и ще иска да чуе за какво сме си приказвали.

— Изнервен ли е? — попитах аз, наслаждавайки се на ситуацията.

След като бях израснала в този град абсолютно безсилна, сега определено изпитвах удоволствие от реакцията им спрямо мен. Бях го усетила много лично при срещата си с Ейдън. По отношение на Сенди чувството бе по-общо, по-всеобхватно и предвид властта му в този град — дори по-сладко.

— О, нали знаеш — пренебрежително махна с ръка Сам.

Но аз не исках да оставя нещата дотук.

— Не, не знам. Какво са направили семейство Мийд?

Сам изръмжа неопределено.

— Какво не са направили? Не ме карай да започвам тази тема. Двамата със Сенди много внимаваме как стъпваме, когато другият е наблизо. Мога да ти изредя десетки неща, които ме дразнят у него.

— Кажи ми едно — подканих го аз.

Сам ме пусна, отиде до бюрото си и прилежно сгъна вестника.

— Едно? Ако ти кажа нещо, а ти напишеш за него, може да се окаже, че следващия вторник компютрите ми няма да работят, а ако това стане, в четвъртък няма да има вестник. Не че прехраната ми зависи от един брой, но би било крайно неприятно. Да не говорим, че ще ми причини големи разправии с рекламодателите.

— Сенди не би саботирал компютрите ти. Сестра ми е компютърният му специалист, а тя никога не би направила подобно нещо.

— Дори ако от това зависи работата ѝ? И тази на съпруга ѝ? И двамата работят за семейство Мийд, а той ще използва този факт до край. Ако си загубят работата, можеш да бъдеш сигурна, че няма да си намерят друга в този град. Тогава как ще издържат децата си?

— Могат да повдигнат обвинения срещу Сенди.

— И кой ще свидетелства срещу него? — тъжно се усмихна Сам.
— Ето ти едно нещо, което ужасно ме ядосва у него. Това не е ново, Ани. Нищо не се е променило.

Мислех си, че това *трябва* да се промени, че семейство Мийд наистина са злодеи, че ако мога да докажа, че фабриката заразява града с живачни отпадъци и така нарушава закона, семейството най-сетне може да си получи заслуженото.

Сам каза:

— Трябва да тръгвам, иначе ще пропусна чая си. Хайде. Ще те изпратя до колата. Нека старият Сенди да чуе за това.

— Всъщност бих искал да поостана и да почета вестника. Да наваксам малко.

— Защо? Изпращам ти го всяка седмица.

Погледнах го виновно.

Той въздъхна.

— Но ти не го четеш.

— Преглеждам го отгоре-отгоре — отвърнах, което не беше съвсем вярно. Често пропусках по някоя и друга статия. Обикновено обаче изчитах всичко от край до край. Но не помнех абсолютно всичко, поради което имах нужда от време.

Сам, в неведението си, беше достатъчно поласкан и ме остави да поработя.

Започнах с последния брой, този, който четеше той. От него научих с големи подробности, че библиотеката е получила поредната субсидия от семейство Мийд за закупуването на нови книги, че към клиниката в Мидъл Ривър се е присъединил офталмолог на пълно работно време, че пожар от „другата страна“ на реката е унищожил две къщи, оставяйки без дом единайсет души, че щатските власти отново са орязали бюджета за нашите училища, което налагаше извънредно събрание в града през септември, за да се обсъди какво може да се направи по въпроса, че местен водопроводчик е бил задържан за шофиране в нетрезво състояние, че за трети пореден път през уикенда вандали са разбили с бейзболни бухалки пощенски кутии на „Бърч“ и „Пайн“, че семейство Хепълуейт, които бяха собственици на „Роудс енд ин“ и спонсорираха туристическите обиколки в стил „Пейтън плейс“, в събота ще празнуват петдесетата годишнина от сватбата си, и че Оми се възстановява от прекарана пневмония.

Новината за Оми ме обезпокои. Харесвах я. Откакто се помнех, беше стара, баба за всички, както и прабаба на много внуци в семейството си. Без да приказва много, тя бе безкрайно мила с всички. Някога, когато седях сама в някое сепаре в заведението ѝ за бързо хранене, тя идваше при мен с чаша чай и ми правеше компания. Понякога това само влошаваше положението — все едно да идеш на кино с майка си в събота вечер и да видиш, че всичките ти приятелки са там с гаджета. Друг път бе истински Божи дар.

Оми имаше добро сърце. Зарекох се да се отбия и да я видя. Оставих настрана днешния брой на „Таймс“ и се преместих в голямата стая, където течението на вестника от последните месеци стоеше спретнато подредено на дървени лавици, и се заех да го преглеждам. Рубриката „Здраве“ се намираше винаги на четвърта страница, горе вляво. Сам бе взискателен и в това отношение. Вярваше, че хората искат да знаят къде точно да потърсят любимата си рубрика, и не искаше читателите да му звънят с оплаквания, че не могат да намерят каквото им трябва.

Започнах в хронологичен ред да се връщам назад и четях колона след колона. Не ми отне много време да прегледам всичко, което се пазеше на хартия, след което се преместих в стаята отляво, за да видя и онези броеве, които се съхраняваха на микрофилм — и през цялото време си водех бележки, като записвах дати, имена и болести.

Повечето вестници вероятно не изреждаха подробно болните, че да оправдаят подобно равение, но Сам имаше усет по отношение на маркетинга. Знаеше, че хората обичат да виждат имената си написани. Мидъл Ривър бе достатъчно малък, а „Мидъл Ривър Таймс“ достатъчно жаден за новини, така че подробностите бяха не само напълно оправдани, но и желани. Онова, което в някой друг град биха сметнали за несъществено, тук задължително се включваше — огнище на дребна шарка в местния клуб на скаутите с имената на заболелите деца, случайна поява на лаймска болест или астма. Счупените крайници се описваха прилежно — с имена, причина за счупването (например катастрофа с кола, падане от колело, по време на футболен мач), а често дори се споменаваха цветът на гипса и от кого е бил сложен. В рубриката, освен това се изреждаха имената на лекарите, които посещаваха конференции извън града. Нашият Том Мартин водеше в тази категория както в посещаването, така и в организирането на семинари. Неговата специалност беше на общопрактикуващ лекар и не би могъл да ми даде кой знае каква информация относно вероятността за живачно натравяне.

Но имаше и други. Отбелязвах си всяко споменаване на болестта на Алцхаймер и Паркинсон. Записвах всичко, свързано с аутизма (например факта, че тригодишният син на Алис Лъо Клер е бил записан в специално училище за деца с това заболяване), с проблемите с дишането и храносмилането, и отбелязвах със звездичка тези случаи, при които се споменаваха историята на заболяването (например, че Сузана Олбън се възстановява от поредния спонтанен аборт). Записвах преждевременните раждания и раждането на болни бебета.

Докато преглеждах микрофилмите, попаднах на съобщението за сватбата на Сет и Хуанита Хейнс. Беше на първа страница в брой от юни преди две години. Събитието се бе провело в Ню Йорк и от подробното описание ставаше ясно, че е било много изискано, така че липсата на снимка беше странна, съмнявах се, че не са го увековечили. Каролий Хейнс бе не само тесногръда, но и страхлива.

Върнах се в броевете пет години назад — не защото бях планирала да стигна точно дотам или да отделя точно толкова време, а защото продължавах да дъвча шоколадови пенита и все си казвах, че ще прочета само още един брой, и така отново и отново. Когато приключих, бях изписала доста страници с бележки.

Прелистих ги бавно, надявайки се да открия някакъв модел. О, потенциал несъмнено имаше. Много хора боледуваха, доста от тях имаха симптомите на майка ми. Но дали беше натравяне с живак? Нямах представа.

Казах си, че се нуждаю от още информация, че трябва да седна с карта на града и да отбележа с точки адресите на засегнатите, за да видя дали няма огнища на зараза, че трябва да разбера дали „Нортууд“ наистина изхвърля живачни отпадъци и ако е така, да предприема следващата стъпка. Казах си, че не бива да се тревожа от липсата на бързи отговори, че това е само началото.

Но бях обезкуражена. След като бях унищожила запаса си от шоколадови пенита, вече бях и гладна. Беше следобед и имах нужда от протеини. Можех да се върна у дома, но всички в града вече знаеха, че съм тук, така че нямаше смисъл да се крия повече. Освен това все си мислех за Оми. Тя беше третият и последен човек от приятелите ми тук. Бях я видяла за кратко на погребението, но тогава не бях в състояние да говоря с нея, както не бях го направила и с госпожа Клаусон или Сам. В днешния вестник пишеше, че е боледувала. Много ми се искаше да я поздравя.

Така че прилежно върнах микрофилмите в чекмеджетата — точно в предишния им ред, за да не се разбере, че съм била тук — и излязох от редакцията. Мидъл Ривър съвсем не беше оживен голям град, но в този горещ августовски четвъртъчен следобед центърът му не беше напълно безлюден. До моята кола имаше поне още десетина, паркирани на съответните места диагонално на улицата. Разбира се, само моята беше кабриолет. Този модел не беше практичен за градче като Мидъл Ривър. Зимата тук изискваше автомобили със задвижване и на четирите колела, а всекидневните грижи включваха мъкнене на големи товари, освен това винаги имаше нужда от по-голямо пространство за цялото семейство.

Метнах чантичката си в колата и се пъгнах зад волана. За щастие носех джинси. Дори и през плътната материя можех да усетя горещината на напечената от слънцето седалка. Всъщност усетих жегата с цялото си тяло, така че си сложих слънчевите очила, запалих мотора и погледнах назад, за да изляза от мястото си. Не видях коли на пътя. Но ме наблюдаваха. Няколко души ме гледаха точно отсреща, застанали пред железарията на Фарнъм, а малко по-надолу друга

групичка ме зяпаше откъм хранителния магазин на Хариман. Шофьорът на пикапа, спрял на тротоара пред „Нюз енд Чууз“ и явно чакащ някого, не свали очи от мен, докато три дечица не изскочиха от магазина с малки кафяви пликове с бонбони и не се качиха в колата.

Не магнах за поздрав на никого. Жената, в която бях започнала да се превръщам, преди да напусна Мидъл Ривър, не беше свикнала със светските любезности. Превключих скоростите и тръгнах по „Оук“, пресякох „Пайн“, както и „Седър“. Сладкият аромат на розите пред ресторанта „Роудс енд“ там се носеше под горещото следобедно слънце. До училището завих наляво и минах край няколко дървени къщи, пред които буйно растяха кремове, цъфнали в оранжево и жълто, преди отново да завия наляво към паркинга пред заведението на Оми. Имаше само още няколко коли, което беше добре. Но колкото и да ми се искаше да видя старата жена, не бях в настроение да чакам да се освободи място, и то не само заради нежеланието ми да бъда зяпана. Стомахът ми къркореше, а миризмата на храна дори и тук, навън, бе доста силна.

Заведението за бързо хапване бе съвсем автентично. Било построено от бащата на Оми в началото на деветнайсети век като павилион за хранене. Имало дървен плот (нещо ново и модерно за онова време), който се разгъвал напред, за да се обслужват клиенти и отвън. Впоследствие било пристроявано, разширявано и ремонтирано многократно. През цялото това време обаче запазило вида и атмосферата на заведение за бързо хранене.

И с Оми бе така донякъде. Дребна жена с бяла коса, прибрана на кок, набръчкано лице и безкрайно сини очи, тя изглеждаше ту много стара, ту не чак толкова, според това как я приема човекът насреща. Действителната ѝ възраст не беше от значение. Както и фамилното ѝ име. Малцината, които го знаехме, не можехме нито да го напишем правилно, нито да го произнесем, но това не беше важно. Дъщерите ѝ бяха американизирали оригиналното арменско име, а после всички се бяха омъжили за местни жители от френско-канадски произход, така че истинската ѝ фамилия се беше изгубила. Оми имаше правнуци, а вероятно вече и праправнуци, но си оставаше баба за всеки, който отваряше вратата на заведението ѝ.

Всъщност, макар външно да изглеждаше като типична арменска баба, вътрешно тя съвсем не беше такава. Като начало, имаше отличен

усет към бизнеса. Освен това направо живееше с работата си. Дълго след като други прабаби в града се бяха оттеглили да почиват на верандите си и да плетат, докато се полюляват в столовете си, тя бе останала в заведението да надзирава наемането и уволняването на персонал, ремонтите и промените в менюто. Официално бе предала собствеността на най-голямата си дъщеря още преди години, но това бе само на хартия. Заведението беше част от самата нея.

Там, където първоначално бяха стояли колелетата на фургона, от който бе започнало всичко, сега имаше основи от здрави тухли. Стените бяха от излъскана неръждаема стомана и панели от декоративни плочки между широките прозорци. Плочките бяха в синьо, зелено и бяло, както и табелата високо горе на покрива. „При Оми“, пишеше на нея като признание за силата на тази жена. Беше подарък от семейството ѝ, поставена няколко десетилетия по-рано. Преди това изобщо нямало надпис.

Долових лек шепот, но сега не беше Грейс. Беше вътрешният ми глас, който ми казваше, че това място е специално. Друго подканяне не ми беше нужно. Грабнах чантата си, слязох от колата и влязох вътре.

ОСМА ГЛАВА

Определено се готвеше нещо — пилешки хапки, подсказваха ми ароматите и цвърченето от пържене — но с Оми човек не можеше да е сигурен. Колкото и да се бе американизирала, колкото и да разбираше нуждите на жителите на Мидъл Ривър, Оми ценеше арменския си корен. Тоест готвеше толкова често агнешко, колкото и телешко, печеше сладкиши както с многолистно тесто, така и с обикновено, освен със сол, пипер, магданоз и мащерка, често подправяше ястията с канела, кардамон, индийско орехче и чесън. Нови блюда като пилешки хапки, спагети и салата „Цезар“, се появяваха в менюто, за да осъвременят асортимента, но там винаги присъстваха и традиционните ястия — пилешко със зеленчуци, макарони със сирене и яхнията на Оми — всички приготвени в арменски стил. Заради това всеки аромат в кухнята носеше печата на Оми.

Освен това уханията се задържаха дълго, защото тя мразеше климатичните инсталации. Харесваше ѝ да държи прозорците отворени и осигуряваше комфорт на клиентите си със старомодни вентилатори. И тъй като те не успяваха да премахнат влажността от въздуха, миризмите оставаха.

Сега вентилаторите бръмчаха леко и раздвижваха въздуха. Саймън и Гарфънкъл звучаха дискретно откъм тонколоните, вградени в тавана, докато хладилната витрина с напитките жужеше и тихичко им пригласяше. Долових ясно тези звуци, защото каквито и разговори да се бяха водили по-рано, заглъхнаха при влизането ми.

Почувствах се неловко и се обърнах към вашингтонската си мантра. Във Вашингтон бях успял човек. Там имах приятели. Можех да вляза в „Галилео“, „Кинкейдс“ или „Кашион“ и да бъда като всички останали. Именно това бях искала най-много, когато напуснах Мидъл Ривър — да мога да вляза в ресторант и да съм като всички останали. Не искаме ли всички точно това — да бъдем част от нещо по-голямо, да принадлежим към нещо? Ето я и *истина номер четири: Може да се*

подиграваме на хората, които ни смятат за различни, но в крайна сметка копнеем да принадлежим към общността им.

Застанала до вратата, с коса, развята от близкия вентилатор, докато всички погледи бяха вперени в мен, аз копнеех за това в този град. Мидъл Ривър бе родното ми място. Тук бях прекарала най-важните осемнайсет години от живота си и през по-голямата част от тях се бях стремилa, бях се молила и бях *копняла* да бъда част от цялото. Разбира се, по онова време не бих го признала. Не го бях *съзнавала*. Едва сега, точно в този миг, разбрах колко е вярно.

Имах нужда от Оми.

Стегнах се, пренебрегнах втрепените погледи и се озърнах. С течение на времето заведението се бе разширило и в дълбочина. През сводест вход вдясно от кухнята се влизаше в помещение за шейсет души, но масите там сега бяха празни. По това време на деня хората сядаха отпред. На бара имаше петима мъже — трима от дългата страна и двама встрани. От дванайсетте сепарета в предното помещение и пристройката вдясно бяха заети три.

Не видях Оми. Но тя щеше да ме намери. Винаги го правеше.

Любимото ми сепаре беше петото откъм вратата, в ъгъла. Винаги се бях чувствала защитена тук и бях по-спокойна. Беше свободно и сякаш ме приканваше.

На път към него минах покрай сепаре с две жени, които разпознах като съседки на Сабина. Погледите ни се срещнаха. Те не се усмихнаха, както и семейството в съседното сепаре.

По нататък видях Памела Фароу и съпруга ѝ, бяха сгушени един до друг и се държаха за ръце. Хал бе напълно погълнат от жена си. Памела ме погледна за миг и бързо отклони очи към съпруга си — никаква усмивка, нито поздрав, просто един бегъл поглед. Доста по-различно поведение от вниманието, което ми оказа предния ден.

Може би беше толкова влюбена в съпруга си, че не можеше да мисли за нищо друго. По-вероятно обаче беше някой да я е посъветвал.

Или тя просто много ясно съзнаваше, че единият от мъжете на бара бе Джеймс Мийд. Човек не можеше да не го забележи — изопнат гръб, замислено мрачно лице и поразителна прошарена коса. Нея видях едва сега, одева само го бях зърнала през тъмните стъкла на колата му. Ако не познавах баща му, който открай време беше с

побеляла коса, може би щях да се изненадам — Джеймс нямаше още четирийсет.

Джеймс не ме плашеше. Не работех за него и не му дължах нищо. Естествено, Памела сигурно си мислеше, че ако се държи приятелски с мен, той ще каже на баща си, който беше председател на училищния комитет, а от него зависеше продължаването на договора на съпруга ѝ като директор на гимназията.

Това не ме притесняваше. Не ми липсваше престорената ѝ любезност. Не бях дошла да се сприятелявам с когото и да било или да се опитвам да влияя на хората. Събиранията на класа никога не са били сред любимите ми събития. Имах си приятели. Много приятели.

Сега се замислих за тях и се настаних в сепарето. Вече звучеше Джеймс Тейлър, когато оставих чантичката си на дървената пейка и опрях лакти на тъмнозеления плот. В този миг поне се чувствах уверена в себе си.

Менюто бе пъхнато между салфетника и бутилка кетчуп. Извадих го, разгърнах го и се зачетох. Малко по малко разговорите, секнали при появяването ми, бяха подети отново.

— Тъкмо имам нужда да изпия чаша чай — чух мил, познат и много желан глас.

Вдигнах поглед, докато Оми се настаняваше срещу мен. Бездънно сините ѝ очи бяха леко избледнели, а бузите ѝ бяха набръчкани като намачкан креп. Изглеждаше по-бледа, отколкото си я спомнях, но усмивката ѝ бе все така сърдечна, както винаги. Импулсивно се изправих, опрях се на масата и се наведох да я целуна по бузата.

— Изглеждаш по-добре от последния път — отбеляза тя с тона на любяща баба, а в думите ѝ се долавяше съвсем слаб акцент. Била съвсем малка, когато родителите ѝ пристигнали в Америка, и израсла с другите деца, говорейки английски. Ако имаше някакъв акцент, то беше само когато го искаше съзнателно. Това придаваше на гласа ѝ уникална звучност.

— Мина време — казах аз. — Шокът донякъде отмина. Чух, че си била болна.

— Нищо страшно.

— Пневмонията не е нищо.

— О, вече е, след като е минала — пренебрежително махна с ръка тя. — Когато си на моите години, това си е в реда на нещата. Два-три пъти в годината все има някаква настинка или нещо подобно. Прекалено много хора минават оттук с вируси и зарази. Вече не мога да устоявам толкова лесно, както по-рано. Остарявам.

Замислих се дали наистина е така, или имунната ѝ система е подложена на атака от друго нещо. Определено си струваше да се разгледа и този вариант, но по-късно. Посочих менюто.

— Ако се съди по това, човек би казал, че си на четирийсет. Има много нови неща.

Оми се усмихна.

— Трябва да задоволя всички вкусове, ако искам да остана в бизнеса.

Снижих гласа си:

— Ако целта ти е да останеш в бизнеса, не трябва да пиеш чай с мен. Усещам, че другите ти клиенти биха предпочели да ме няма тук.

Съседките на Сабина вече бяха станали и плащаха на касата.

Оми отговори също с по-тих глас:

— Не им обръщай внимание. Страхуват се от теб.

— Страхуват ли се?

— Ти казваш истината.

— А те не, така ли?

Оми не отговори. И двете знаехме, че лицемерието се шири на воля в градчетата като Мидъл Ривър. Под красивата му фасада имаше дебел слой мръсотия. Грейс го бе открила. Това бе сред основните теми в „Пейтън плейс“, както и в собствения ѝ *живот*. Бе имала мечти и идеали, но те много често се оказвали предадени.

— Какво крият? — прошепнах аз.

— А какво не крият? — отвърна ми също шепнешком Оми.

— Кажи ми последното.

Тя започна с голямо удоволствие:

— Виждаш ли онези тримата на бара? В средата е Дъг Харц, този, който изглежда леко нервен. Забелязваш ли как поглежда през рамо към теб?

Така беше.

— Какъв му е проблемът?

— Гордее се, че не плаща данъци. Споделял го е с доста народ, така че целият град знае. Явно смята, че ако плаща и му плащат в брой, може да се измъкне от контрола.

— И защо се притеснява от мен?

— Ти си от Вашингтон. Там е централата на данъчните служби. Мисли си, че ще го издадеш.

— Това е смешно — възроптах аз, връзката ми изглеждаше абсурдна. — Ами двете жени, които току-що си тръгнаха? Тях какво ги плаши?

— Успехът ти. Срещат се тук всеки следобед в два часа, за да работят върху книгата, която пишат заедно. Правят го вече три години, а още няма резултат. И ето те теб. За много хора в този град ти си всичко онова, което те никога няма да станат.

— Дори и за Джеймс ли? — попитах я, защото присъствието му на бара беше осезаемо.

— Дори и за Джеймс — заяви Оми и изсумтя смутено. — Да остане във фабриката под контрола на баща си... Представяш ли си? Абсолютна загуба. Джеймс е най-умният от тях.

— Не достатъчно, за да напусне Мидъл Ривър — отбелязах аз.

Но този път Оми не се съгласи.

— Защо да напуска? — възрази тя меко, но категорично. — Животът тук е много по-добър, отколкото на други места. Опитвал е какво е да живееш другаде. Замина да учи в колеж, а после и в университета. По едно време прекарваше на път четири дни в седмицата, работейки за фабриката. Знае какво е и избра да се върне.

— Избра? Или беше принуден... — Можех да си представя как Сенди му казва, че е свободен да си тръгне, но ако избере този път, няма да получи и цент от парите на семейството. — Изнудването може да приеме много различни форми.

Оми не отговори. Вместо това махна на внука си да дойде и ме попита:

— Какво ще хапнеш?

Поръчах пилешка салата с балсамов оцет и студен чай. Напитката ми пристигна, преди някоя от двете ни да подеме прекъснатия разговор. Семейството вече се бе изнесло, пееше Ван Морисън, а аз се бях загледала в мъжа до Джеймс. Седеше с приведени рамене, вперил поглед в дланите си, които стискаха бутилка бира.

Изглеждаше крайно потиснат. Можех да се обзаложа, че дори не подозира присъствието ми в заведението.

Изведнъж го познах.

— Това не е ли Алфи Монро? — прошепнах аз.

Оми кимна и отново му хвърлих бърз поглед, после отклоних очи, отпих от чая и се заех да го изучавам над ръба на чашата си.

Алфи Монро беше прекарал целия си живот във фабриката. Трудлюбив и съвестен, той постепенно се бе издигал в йерархията, докато бе стигнал до стъпалото точно под синовете на Мийд, и бе високо уважаван за труда си. Мъжът, когото си спомнях, бе горд и спретнат на вид. Сега трябваше да е малко над петдесетте. Този човек тук изглеждаше по-стар и не бих го определила нито като спретнат, нито като горд.

Дали бях чела нещо за него във вестника? Не си спомнях.

— Да не би да не е добре? — попитах аз, но въображението ми вече се бе развихрило. Ако фабриката отделяше токсични отпадъци, човек, който работеше в самия ѝ търбух, бе изложен на още по-голям риск. Семейство Мийд работеха в офисите, далеч от прякото производство. Но не и мениджърът.

— С тялото му всичко е наред, но не и с духа му — отвърна Оми. — Пренебрегнаха го, когато Сенди назначи Тони О'Рурк за мениджър на завода.

Не бях чела за това. Във вестника нямаше нищо такова и знаех защо. Сам Уинчъл не би одобрил един външен човек да измести Алфи, но той беше прагматик. Разбираше, че каквото и да кажеше във вестника си, нито би променил решението на Сенди, нито би помогнал на Алфи. Протестът му се изразяваше в това да не пише нищо.

Представих си как Тони О'Рурк разхожда из града Джеймс Мийд в онзи голям черен джип и усетих леко раздразнение.

— Защо Алфи не получи поста?

— Семейство Мийд имали нужда от някой по-опитен.

— Че кой би могъл да има повече опит от Алфи? Целият си живот е прекарал във фабриката.

Оми се замисли за миг, докато отпиваше от чая си. Очите ѝ бяха тъжни, когато остави чашата.

— Сенди заяви, че имат нужда от нов подход.

— Подход към какво?

— Към рационализиране на производството. Преведох си това като стремеж към икономии.

— Иска повече производителност за по-малко пари, нали?

Оми не възрази. Докато пийваше отново от чая, Памела и Хал станаха от местата си и минаха покрай нас, без дори да ни погледнат. Салатата ми пристигна. Започнах да се храня. Дъг Харц и приятелите му се смъкнаха от високите си столове пред бара, бръкнаха в джобовете си, оставиха пари до чиниите си и последваха Памела и Хал навън. След тях влезе групичка от тийнейджъри. Момичетата бяха съвсем еднакви — джинси с ниска талия, къси тениски и изправени коси. Две от петте притискаха мобилни телефони до ушите си. Някои ме погледнаха, докато минаваха. Една се обърна повторно.

Стори ми се позната. След миг се сетих, че я видях с майка ѝ в „Ателието на мис Лиси“ предния ден. Тогава реших, че едва ли има повече от петнайсет години. Сега, с приятелките ѝ наоколо, всички с разпуснати дълги коси и спирала на миглите, изглеждаше на осемнайсет.

Леко вдигнах ръка и размърдах пръсти в таен поздрав, просто знак, че сме се виждали и преди. В крайна сметка беше клиентка на Фийби. Не исках да бъда груба.

Горкото момиче доби ужасен вид. Нямах представа какви ли страхотии са ѝ разправяли за мен. Забързано последва приятелките си до най-крайното сепаре в дъното на помещението, където се събраха всички. Зазвуча гласът на Шаная Туейн.

— Е — усмихна се мило Оми, — казват, че си дошла да пишеш. Все още ли си момичето на Грейс?

— Не. Намерих си свой собствен път.

— Двете още ли си говорите?

Ако някой друг ми бе задал въпроса, щях да се почувствам обидена. Чуването на гласове и разговорите с личности, които вече не са между живите — това не беше нещо, което нормалните хора правят.

Но Оми знаеше за тези разговори. Бях ѝ се доверила веднъж, когато мислех, че губя разсъдъка си. Тогава бях на петнайсет. Тялото ми най-сетне — едва-едва и доста късно — бе започнало да се променя. Жените в семейството ми изпитаха облекчение, че съм „нормална“ поне в това отношение. Но бяха прекалено самоуверени по отношение на проблеми като месечен цикъл, гърди и емоции, за да

имат желание да слушат моите тревоги; дори и ако бях успяла да ги изразя с думи, което не можех. Колкото до мен, аз се чувствах като непозната в собственото си тяло. Дори да забравех за миг за физическите промени, бях ужасена от връзката си с Грейс.

— Имаш нужда от приятел — беше ми обяснила тогава Оми. — Грейс те разбира.

— Грейс е *мъртва* — бях се дръпнала уплашено.

— Ами, да. Но това не означава, че не е тук с нас.

— Като дух ли? — попитах скептично.

— Зависи. Виждала ли си я?

— Не. Само я чувам. Но как е възможно това? Никога не съм чувала гласа ѝ в реалния живот. Откъде знам как звучи?

— Знаеш достатъчно за нея, за да си го представиш.

— Грейс е мъртва — повторих аз.

— Това е духът ѝ.

— О, Оми! Не мисля така.

— Е, аз пък мисля. Ти дойде да ме питаш и аз ти казвам. Грейс Металиъс не е била щастлива жена. Починала е сама и неудовлетворена. Може би ти си средството ѝ да получи удовлетворение. — Преди да успея да възразя, Оми попита: — Какво ти казва?

Какво ми бе казвала Грейс? Беше ме насърчавала, дори ме бе предизвиквала на моменти. Бяхме спорили, казвах ѝ някои много ужасни неща, но тя винаги се връщаше за още. Казваше ми, че имам талант да стана добър писател, а по онова време неувереното ми его на петнайсетгодишно хлапе имаше нужда да чуе това.

С Грейс продължихме да си говорим, докато напуснах Мидъл Ривър. След като отидох във Вашингтон, станах друг човек. Вече нямах нужда от нея, затова разговорите ни престанаха.

Оми бе попитала дали с Грейс още си говорим. Няколко пъти бях доловила тих шепот, но не бях сигурна дали не е мъркане на котка или бръмчене на муха. А гласът, който ме предизвикваше да действам, когато онзи мъж само по шорти и маратонки бе пресякъл пътя ми сутринта? Определено беше на Грейс, но бе просто на шега — по-скоро моето второ аз, отколкото нещо друго.

— Не — отвърнах на Оми, като леко поизкривих истината. — Грейс не харесва Вашингтон. Веднъж е била там, за да представи

продължението на „Пейтън плейс“. Журналистите не се отнесли добре с нея.

— Мисля, че по душа е била момиче от малкия град.

— И да, и не. Мразела критичното виране в личния живот на всеки в малкия град, ненавиждала очакванията на дребнавите хора. Големите градове я очаровали — Париж, Лос Анджелис, Лас Вегас, Нью Йорк. Но в тях не можела да бъде себе си. Не знаела какво да облече или какво да каже. Така и не се научила да бъде тактична и вечно изтърсвала нещо прибързано, което после ѝ се връщало тъпкано.

Оми се засмя широко.

— Но не и ти. Виждаш ли колко далеч си стигнала? — Тя се наведе към мен. — Е, относно писането — вярно ли е?

Бях задоволила първоначалния си глад и оставих вилицата.

— Вече подписах договор за една книга, която да бъде издадена следващата година. — Поспрых за миг. — Оми?

— Какво, скъпа?

— Мислиш ли, че хората тук боледуват необичайно много?

Тя се замисли.

— Не знам какво е положението другаде.

— Докторът казва, че майка ми е имала болестта на Паркинсон. Тя не е единствената в града с тази диагноза.

Старата жена ме загледа по-внимателно.

— Не.

— Мислиш ли, че има причина да са толкова много?

— Каква причина?

— Не знам. Имало ли е някакви приказки — нали разбираш, за нещо във въздуха, което да разболява хората?

— Винаги има разни приказки. Ако някой настине, веднага решават, че е заради бацили във въздуха.

— Не това имам предвид.

— Знам.

— Тригодишният син на Алис льо Клер страда от аутизъм — казах аз. — Дали тя би поговорила с мен?

— Съмнявам се. Тя има още четири деца, за които да се грижи, а няма мъж да ѝ помага.

— Няма мъж ли? Мислех, че има поне двама.

Майка ми бе твърдяла — с подobaващо порицание в тона — че да се отгатне кой е бащата на някое от децата на Алис, било популярна игра в Мидъл Ривър. Явно Алис никога не скъсваше напълно с бившите си мъже.

— Според последните сметки са трима — потвърди Оми. — Но след като поставиха тази диагноза на малкия, всички се държат настрана. Не искат някой да ги обвини. Убедени са, че е свързано с гените.

Чу се приглушен телефонен звън. Инстинктивно посегнах към чантичката си, но звукът бе дошъл някъде откъм кухнята. Няколко секунди след това звънна телефон по-близо. Джеймс Мийд извади мобилния си апарат.

— Аутизмът може да е резултат и от излагане на въздействието на токсични материали — казах на Оми. — Алис не би ли искала да разбере истината?

Оми се усмихна тъжно.

— И да си мисли, че е оставила бебето си да бъде изложено на вредно въздействие? — Далечният телефон звънна отново. — Освен това семейство Мийд плащат медицински осигуровки на работниците си.

О... Алис работеше във фабриката. Като се имат предвид специалните нужди на едно дете с аутизъм, тя не би могла да се справи без тези осигуровки, а работата ѝ е още един аргумент.

Джеймс Мийд прибра телефона в джоба си. Алфи Монро стана от високия стол пред бара и мина покрай нас.

— Ами семейство Дахил? — попитах Оми, когато той отмина и вече не можеше да ни чуе. — Колко от тях имат проблеми с бъбреците?

Проучването ми бе показало, че страда вече трето поколение. Всички бяха работили във фабриката, макар да не помнех на каква длъжност.

— Проблемите с бъбреците се предават по наследство — каза Оми.

— Възможно е. Добре, много е вероятно. Но ако все пак е свързано с работата им?

Оми тъкмо се канеше да ме предупреди нещо, когато внукът ѝ извика откъм входа за кухнята:

— Оми, на телефона е братовчедката Ара.

Очите ѝ блеснаха.

— Трябва да се обадя — каза тя. Стана, наведе се да ме целуне по бузата и прошепна: — Опитай със семейство Макрийди. Те доста изстрадаха в последно време. Търсят каква е причината.

Едва успях да схвана какво ми казва и нея вече я нямаше, а вниманието ми беше привлечено от друго движение — Джеймс Мийд бе станал от мястото си. Остави пари за сметката на плота и се приближи към мен. Това съвсем не бе случайно. Знаеше, че съм тук, и определено бе решил да спре при мен.

Джеймс беше внушителен мъж. Не само бе най-високият в семейството, но и най-красивият, и не го казвам само за да си отмъстя на Ейдън. Просто бе вярно. Също като Сабина и мен, Джеймс и Ейдън имаха сходни черти — гъста коса, тъмни кафяви очи, прав нос, квадратна челюст. Но при Джеймс, както и при Сабина, цялото бе много повече от прост сбор от частите. Човек можеше да обърне внимание на косата на Ейдън, на очите му или на устните. При Джеймс впечатляваше излъчването за сила. Говореше тихо. Но всички го слушаха.

Той застана пред мен със сериозно изражение на лицето. Беше облечен с джинси и синя риза, с разкопчана яка и навити до лакътя ръкави. Сребърните нишки в косата му придаваха по-голям авторитет.

— Преди малко ми се обади брат ми, беше силно разгневен — каза той с тихия си властен глас. — Видял е колата ти отпред. Смята, че си замислила нещо.

Нещо у Джеймс ме объркваше. Щеше ми се да не е чак толкова висок и очите му да не са толкова проницателни. Имах нужда от повече дистанция и затова се облегнах назад.

— Бях гладна — отвърнах аз. — Дойдох да хапна.

— Притесняваш го.

— Защо?

Джеймс явно обмисли въпроса, но погледът му остана все така остър. Може да е плод на въображението ми, но ми се стори, че той търси у мен мотив и умисъл. Най-накрая, със същия тих глас, каза:

— Бих могъл да кажа, че Ейдън се чувства виновен за случилото се преди години, но се съмнявам, че е така. По-вероятно е да се страхува от перото ти. Не знае какво се каниш да напишеш.

Усмяхнах се.

— Щом се страхува от перото ми, значи крие нещо. Чудя се какво ли е.

Джеймс почти отвърна на усмивката ми.

— На твое място не бих го правил.

— Кое?

— Да се чудя. Това може да създаде проблеми. Ейдън не би го искал.

— Трябва ли да ме е грижа какво иска Ейдън?

— Да. Сабина и съпругът ѝ работят за нас — изтъкна фактите Джеймс, — а освен това сме наемодатели на Фийби. Заложено е много.

Усетих как ме обзема гняв.

— Това заплаха ли е?

— Не от мен. Само предавам какво каза брат ми. Той искаше да ти напомня също, че се отнесохме добре с баща ти, когато се разболя. „Нортууд“ му плащаше надници дълго след като вече не бе продуктивен служител. Направихме го от лоялност.

Намекът беше, разбира се, че в замяна и ние сме длъжни да проявим лоялност, или по-точно, аз съм длъжна, тъй като именно аз заплашвах установения ред, а това още повече ме вбеси. Не дължах абсолютно нищо на семейство Мийд.

— От лоялност ли беше? — нахвърлих се аз. Вероятно беше прибързано, но не харесвах Джеймс Мийд. — Или от страх? Баща ми е работил във фабриката ви през целия си живот. Може би е знаел неща, които бихте предпочели другите да не разберат. Отнасяте се към служителите си подозрително добре. Дали не е, защото искате да ви бъдат верни и да не надигнат глас, ако видят нещо нередно?

Не биваше да го казвам. Осъзнах го в мига, в който думите излязоха от устата ми. И ако сама не го бях разбрала, изражението на Джеймс щеше да ми подсказва, че съм се изтървала. Изведнъж застана нащрек и внезапно се заинтригува лично от спора ни.

Без да откъсва очи от моите, той се настани на пейката, която до преди малко бе заемала Оми. Облегна лакти на масата, а големите му длани бяха влудяващо отпуснати.

— Има ли нещо нередно във фабриката? — попита ме със спокойствие, което режеше като нож.

За малко да отстъпя. После се съвзех. Май импулсивно бях изтърсила обвинението си. Но беше глупаво да отстъпвам, след като

залогът бе толкова висок.

Затова казах:

— Аз питам теб. Има ли нещо нередно във фабриката?

Той се облегна назад. Не отговори, само ме изгледа продължително. За миг челюстта му трепна, но иначе бе напълно неподвижен. Изглеждаше много проницателен. Това ме притесняваше най-много.

Беше се втренчил в мен. Аз също го гледах втренчено. Пееше Елтън Джон. Харесвах Елтън Джон, но сега не ми доставяше удоволствие.

— Какво е то? — попитах настоятелно.

— За фабриката ли ще пишеш? — попита той.

— А трябва ли?

— Така ли е?

— Невероятно — отбелязах аз. — Никой тук не иска да говори с мен, освен да ме пита дали пиша книга. Колкото повече ме питат, толкова повече ме заинтригуват. Ако още някой попита, току-виж съм го направила.

Той не каза нищо, само продължи да ме гледа.

— *Какво е?* — повторих аз, този път по-раздразнено.

Измина цяла минута преди да ми отговори и сега изглеждаше искрено заинтригуван. Намръщи се. Гласът му бе още по-тих:

— Мразиш ли ме?

Въпросът му ме изненада.

— Не теб. А онова, което представляваш.

— Семейството ми.

— Онова, което то представлява.

— Власт.

— Не бива едно-единствено семейство да притежава толкова много власт. Хората не бива да се страхуват за живота си, ако изкажат мнението си.

— За живота си?

— За прехраната си — поправих се аз. — Ти току-що заплаши двете ми сестри и зет ми.

— Не съм. Ейдън го направи. Аз само предадох съобщението.

— Същото е.

— Не — заяви той спокойно и уверено. — Не е. Аз не съм брат си. Нито баща си.

Погледнах го право в очите.

— Значи не би излъгал под клетва като Ейдън и не би подкупил държавни служители като баща си, за да не повдигнат обвинения?

Джеймс дори не мигна.

— Никога не съм лъгал под клетва.

— А подкупвал ли си държавни служители? О, не ти се налага. Баща ти го прави вместо теб.

Бях напипала болна тема. Личеше си по потъмнелите му очи и стиснатите челюсти.

— Ти не ме познаваш — каза той. — На твое място не бих изгарял мостовете след себе си.

— Това означава ли, че ако напиша книга за фабриката, ще ми съдействаш?

— Зависи какво искаш да кажеш в книгата си. Ако е просто злословие от страна на една жена, която мрази този град...

— Не мразя Мидъл Ривър. Ако изобщо си направя труда да напиша книга, то ще е, защото ме е грижа за този град.

— Наистина ли?

— Тук съм израснала. Семейството ми живее тук.

— Отговори на въпроса.

— *Никога* не бих написала книга от злоба. Не мисля, че съм способна на такова нещо.

Въпросът му остана да виси във въздуха. Той продължи да ме гледа изпитателно, предизвиквайки ме да отговоря. И изведнъж това, че ме питаше, не беше толкова лошо. Бях голямо момиче. Нямахте защо да отговарям злобно. Можех да се издигна над миналото.

— Да, наистина ме е грижа — признах аз. — Тук има много хубави неща.

— Какво например?

— Има четири сезона. Дървета и цветя. Добри училища. Марша Клаусон и Сам Уинчъл живеят тук. Това заведение за хранене. Оми. — След като той не каза нищо, продължих: — Бръснарницата. Магазинът за железария. „Ателието на мис Лиси“. Закуските в „Роудс енд ин“. Шоколадовите пенита. — Той продължаваше да мълчи. — Есенният фестивал през октомври — отбелязах, защото това беше една хубава

традиция, а имаше и други такива. — Бъдни вечер на кръстовището на „Оук“ и „Пайн“. Фойерверките на стадиона по случай Четвърти юли. Дори и клуба „Голямото разголване“ — засмях се аз. — Не мога да повярвам, че хлапетата още го правят, но всъщност засякох една двойка, докато се прибирах онази вечер.

— Ти някога правила ли си го?

Отново застанах нащрек. Подиграваше ми се. Знаеше, че не бях излизала с момчета. Целият град го знаеше.

Но изражението му не беше нахално, а по-скоро любопитно.

— Не — отвърнах спокойно. — Прекарах по-голямата част от последната си година в гимназията на „Купърс пойнт“, чакайки да се появи брат ти.

— Ако изобщо има значение за теб — каза Джеймс, — смятам, че нямаше право да постъпва така.

— За кое по-точно — за това, че имаше връзка с омъжена жена, или че използваше мен за прикритие?

— И за двете.

Извинението беше косвено. Но изглеждаше искрено. А това ми се стори странно. Напомняйки си, че Джеймс е от семейство Мийд, аз облегнах лакти на масата и леко се приведох напред.

— Ако се опитваш да ме размекнеш, няма нужда. Тук съм, за да бъда близо до сестра си. Не изглежда добре.

— Какво й е?

— Не знам.

— Том какво смята?

— Том? — Изненадах се, но се съвзех бързо. — Том не лекува Фийби. Искях само да му благодаря за грижите за майка ми.

— Ами Сам? Той какво мисли?

Това определено бе намек. Джеймс се опитваше да ми каже нещо. Вероятно бе продължение на онова, което поначало искаше да ми подсказе, и по-точно, че ме наблюдават.

— Сам ми е приятел — казах аз. — Отбих се да го поздравя.

— И остана там три часа, след като той си тръгна — отбеляза Джеймс.

— А това — заявих аз — е едно от нещата, които *мразя* в Мидъл Ривър. На кого му влиза в работата къде ходя и какво правя? Вие Мийд, да не би да имате шпиони на всеки ъгъл?

Джеймс изсумтя.

— Няма нужда от шпиони и тук не става дума за разни ъгли. Тази твоя кола се набива на очи. Другия път я остави у дома.

— Другия път ще го направя — отвърнах неприязнено и добавих иронично: — Някакви други предупреждения? Съвети? Послания?

Джеймс стана от пейката и се изправи в целия си ръст.

— Само един въпрос. Ейдън иска да знае защо не си в столицата с любимеца на жените.

Споменаването на Грег ми даде сили.

— Любимецът на жените? Интересно.

— Онзи кореспондент.

— Знам кого имаш предвид. Не съм там с него, защото съм тук — изтъкнах логично и вдигнах брадичка. — Ейдън има ли други въпроси?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кейтлин Дюпюи нямаше голям избор къде да седне в сепарето. Напълно объркана да види пак Ани Барнс, тя просто се остави да бъде повлечена от другите. Когато всички се настаниха, тя се оказа с лице към предната част на заведението, което си беше чист късмет. Ако седеше отсреща, нямаше да може да види, че Ани си говори с Джеймс Мийд, а това бе важно. Ани в разговор с Джеймс беше лоша новина.

Нямаше значение какво мисли Кевин; Ани наистина я бе разпознала. Първо онова намигане в „Ателието на мис Лиси“, а сега и помахването. Ани не махна на никое от другите момичета. Явно знаеше за Кейтлин и Кевин. О, със сигурност знаеше. Ами ако точно в този миг между другото казваше на Джеймс нещо от сорта: „Няма да повярваш какво видях да прави момичето на Дюпюи онази нощ“. Джеймс щеше да каже на брат си, а той на майка й. А това означаваше, че тя ще го чуе от два различни източника, ако се брои и секретарката на Джеймс, която бе майка на управителката на Фийби. Тогава нямаше как Кейтлин да успее да я убеди, че не е вярно. Не че имаше голям шанс да я заблуди, дори ако го разбере само от един източник. Никол бе направо вманиачена и се притесняваше за девствеността на дъщеря си дори повече, отколкото за теглото й.

Какво да прави? В идеалния случай Кевин вече би трябвало да е поел контрол над събитията, да е потърсил Ани и да я е накарал да се закълне, че ще пази тайна. Но той все още мислеше, че Кейтлин си въобразява. Освен това Кевин щеше да си глътне езика, ако се приближи до жена като Ани Барнс. А и защо да се притеснява? Родителите му не се интересуваха дали излиза с Кейтлин. Баща му щеше само да го поздрави за избора и да си вземе друга бира. А майка му? Майка му *обожаваше* Кейтлин. Сигурно си *мечтаеше* синът й да се ожени за богато момиче.

Кейтлин нямаше намерение да се омъжва за Кевин, докато не порасне достатъчно. Но със сигурност не искаше да го види в затвора сега.

— Кейтлин! Къде си?

Тя примигна, озърна се и забеляза, че приятелките ѝ я зяпат. Засрамена, тя отвърна рязко, без да се обръща конкретно към някого:

— Не може ли човек да се замисли за нещо?

— Какво по-точно?

— Сигурно за Кевин. Тя непрекъснато си мисли за Кевин.

— Не е непрекъснато — отвърна Кейтлин не без известна гордост. Тя беше спала с момче последна от приятелките си. Много дълго си бе мислила, че изобщо няма да ѝ се случи. Сега, когато се опасяваше, че нещо би могло да обърка плановите ѝ, внезапно ѝ хрумна една идея. — Всъщност си мислех за Ани Барнс. Знаете ли, че тя седи там отзад?

— Видях я — каза Бетани.

Кристъл кимна.

— И аз.

— Ани Барнс тук? — възкликна Шона и се извърна да погледне, а в следващия миг се обърна и Джен.

— Не, не! — приглушено им викна Кейтлин. — Не се обръщайте! Ще разбере, че я гледаме.

— Защо е тук?

— Точно това искам да знам и аз — заяви Кейтлин. — Някакви идеи?

— Вижте, тя е с Джеймс Мийд! Уха!

— Да не искаш да кажеш, че излизат заедно, Кристъл? Няма начин. Той е прекалено стар.

— Не е чак толкова стар. Майка ми казва, че прошарената му коса е заради грижите, които му създава баща му.

— Мисля, че така прилича на Ричард Гиър.

— И той ако е *стар*!

— Ани Барнс също не е особено млада. Може наистина да са гаджета.

— Той не проявява интерес. Има малко дете.

— Това пък какво значение има?

— Наистина ли се предполага, че *не знаем* за това дете?

— Мооля те! Всички знаят. Сам Уинчъл не написа нищо във вестника, защото Сенди Мийд му е наредил. Той е бесен, че Джеймс е

осиновил някакво бебе. Не може да разбере защо синът му не вземе да си направи едно по обичайния начин.

— Може би не може.

— Не може ли?

— Ами ако е стерилен?

— Да бе, как ли пък не!

— Някой виждал ли е бебето?

— Не знам, но е момиче. Майка ми видяла Джеймс в магазина на Хариман да купува пеленки с лепенки на Снежанка. Бебето е било вкъщи с баващата.

— Тя е от Ийст Уиндъм. Можете ли да си представите? Не е ли могъл да си вземе някоя от Мидъл Ривър?

— Сигурно баща му е забранил. Явно не иска хората да виждат бебето и да говорят за него. Малката е от Китай.

— Виетнам.

— Все тая.

— Това означава да отгледа хлапето напълно откъснато от наследството на дедите му. Джеймс знае ли изобщо какво прави?

— Джеймс Мийд винаги знае какво прави — заяви Бетани.

Кейтлин бе напълно съгласна. Джеймс наистина винаги знаеше. Може би трябваше да поговори с *него*. Може би щеше да успее да го убеди да не казва на никого. Сега, след като той самият беше баща, може би щеше да оцени трудното й положение.

„Браво, Кейтлин. Все едно на прасетата да им поникнат крила.“

Тя се върна към първоначалния си план. Трябваше да притисне Ани.

— Ани Барнс у сестра си ли е отседнала?

— Да.

— Не е много дружелюбна — оплака се Бетани. — Била излязла да тича тази сутрин и просто подминала Бъз Мадиган, след като той я поздравил.

— *Ти* би ли се спряла да си поговориш с Бъз? — попита Шона. — Искам да кажа, той може да не спре да приказва с часове. Ако съм излязла да тичам за тренировка и спра да си побъбря с него, от тренировката няма да излезе нищо.

— Мислите ли, че ще прекарва много време в магазина? — небрежно подметна Кейтлин.

— В „Ателието на мис Лиси“ ли? Не. Ще пише.

— А къде ще го прави? — продължи с въпросите Кейтлин. — В къщата ли?

— Кой знае?

— Има ли някакво значение?

Кейтлин сви рамене.

— Просто си мислех... щом всички разправят, че е дошла тук, за да пише, може да си е наела квартира.

— Не. Настанила се е при Фийби.

Бетани се наведе напред и разтвори широко очи.

— Ами ако Грег Стийл ѝ дойде на гости?

— Това ще е *супер*!

— О, боже. Толкова е секси.

— Може да се окаже проблем, ако се е забъркала с Джеймс.

— Тя има ли някакви приятели в града? — опита се да разбере Кейтлин.

— Не.

— Няма.

— Нито един.

— Ами спортната зала? — обади се Кейтлин. — Майка ти е член на клуба, Джен. Мислиш ли, че Ани Барнс може да иде да тренира там?

— Мама не е споменавала нищо — отвърна Джен и я погледна подозрително. — Защо задаваш всички тези въпроси?

— *Любопитна* съм.

— Само не ми казвай, че си чела книгата ѝ.

— Не. Просто съм любопитна. Да не би да е противозаконно?

Елиът Ролинс тръгна рано от клиниката, но не за да се прибере у дома. Колата му остана на паркинга, а той тръгна пеша, пресече улицата и влезе в ниската тухлена сграда, в която се помещаваше полицейският участък.

Полицейският участък. Все още му беше малко странно да го нарича така. Вярно, че имаше арестантска килия — даже две, но беше съмнително дали някоя от тях би могла да задържи човек, ако е решил да избяга. Елиът бе израснал в Ню Йорк, където полицейските

участъци бяха съвсем различно нещо. Този тук беше повече за показ. Същото важеше и за началника на полицията. Маршал Грийнуд правеше каквото е по силите му, за да създава впечатление, че Мидъл Ривър спазва законите. Истината бе, че провиненията, които не бяха дело от някой пряко или непряко свързан с фабриката, бяха малко, а „Нортууд“ се грижеше за своите хора.

Маршал излизаше по три пъти на ден с полицейската кола да патрулира по улиците. Спираше да поприказва с когото видеше, така че обиколката, която по принцип би отнела половин час, понякога се проточваше до два. През останалото време беше зад бюрото си.

Том Мартин беше прав за наднорменото му тегло, но Маршал нямаше как да скрие този факт. През зимата носеше яке, което да прикрие корема, изскочил над колана му. Но лете направо опъваше копчетата на ризата. Тя беше синя, за да подхожда на джинсите му. Наричаше това униформа, за да не се налага сутрин да губи време в избиране на дрехи. Синя риза, сини джинси, „Демерол“, „Окси Контин“, „Ксанакс“. Седеше с изправен гръб в широкия стол с висока облегалка. Ергономичният стол му бе подарен от неговия приятел и благодетел Сенди Мийд и вероятно струваше повече от цялото останало обзавеждане на офиса. Решаваше кръстословица в едно доста дебело списание с кръстословици. Цял куп такива бяха облеgnати до етажерката с документи зад бюрото му. Маршал бе пристрастен и към тях.

Седеше на бюрото си, когато забеляза Елиът.

— Тъкмо навреме, доктор Ролинс — обади се с дрезгав глас. — Трябва ми дума за кожна болест. Шест букви, третата е „з“.

Елиът се подразни. Изобщо не искаше да е тук. Проблемът не бе негов. Той беше само посредникът, а и не обичаше кръстословиците.

— Аз съм ортопед, а не дерматолог.

— О, хайде — подкани го Маршал. — Нали учите всичко в медицинското училище. Не може да е много трудна дума, иначе нямаше да е в моята кръстословица.

— Остави кръстословицата, Маршал. Трябва да поговорим. — Пъхна ръце в джобовете на панталоните си. — Ани Барнс души наоколо. Вчера беше в клиниката и бърбореше с Том. Той твърди, че не е говорила за нашите работи, но е само въпрос на време. Дватамата с теб може здраво да загазим, ако научи за специалните рецепти.

Маршал се намръщи.

— И защо, за бога, да научи?

— Защото е дошла да рови в малките ни тайни, а точно тази е много пикантна. Само помисли. „Началникът на полицията в Мидъл Ривър пристрастен към болкоуспокояващи“. Хубаво заглавие ще стане, нали?

Маршал остави молива си.

— Вземам болкоуспокояващи за болките в гърба. Не съм пристрастен.

— Искаш ли да го докажеш, като останеш без тях за известно време?

По израза му беше ясно, че не иска. После се намръщи.

— Държиш се така, сякаш вината е моя. Не съм искал Джеб Макгинис да се блъсне пиян в колата ми. Бях ранен при изпълнение на служебния си дълг, а ти беше главният ортопед в моя случай. Просто следвам лекарските предписания. Ти си този, който изписва лекарствата.

— А ти си този, който настоява за тях — отвърна му рязко Елиът, защото съвсем нямаше намерение да опере пешкира сам. — Ти предложи да изписвам рецептите на името на жена ти, така че осигуровката ѝ да покрие количествата, които пиеш над допустимата доза. Това е измама на здравната система. Ето ти и друг горещ проблем. Искаш ли да те съдят за това?

— Не искам да ме съдят за нищо — сърдито каза Маршал и от деловия му тон Елиът разбра, че е привлякъл вниманието му. — Какво точно искаш да ми кажеш с цялото това обсъждане?

— Вече ти го казах — заяви Елиът доволно и се запъти към вратата. — Струва ми се, че оценяваш сериозността на проблема. Сигурен съм, че ще направиш каквото можеш, за да се уредят нещата.

— Какво, по дяволите, бих могъл да направя? — извика Маршал, но Елиът вече беше на прага.

— Ще измислиш нещо — каза той. — А думата е екзема. Не ти ли се иска *това* да е единственият ти проблем?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вече имах списък с хора от Мидъл Ривър, които са боледували. И знаех, че фабриките за хартия произвеждат живачни отпадъци. Сега трябваше да свържа двете. И по-точно трябваше да разбера дали „Нортууд“ е от заводите, които са изчистили производството си, или продължава да замърсява.

Как да разбера? Това беше дилемата, пред която се бях изправила, докато стоях до прозореца на кухнята с кафето си в ръка в петък сутринта. Прозорецът заемаше стената от край до край и пред мен беше целият двор. Наслаждавах се на меката зелена морава, очертана от цветните лехи на майка ми — морави астри, оранжеви кремове и бели лилиуми. По-навътре в двора диви слънчогледи се полюляваха под топлия бриз заедно с надвисналите ниско към земята клони на плаещите върби зад тях. А още по-нататък като жива сиво-синкава лента течеше реката.

Денят бе облачен и сякаш се колебаеше между дъжда и слънцето, а това напълно съответстваше на моята нерешителност. Да, щатската комисия по опазване на околната среда щеше да има информация относно мерките за пречистване, които „Нортууд“ взема, но не ми се искаше да се обърна към тях. Стигаше само едно издайническо обаждане от някой свързан със семейство Мийд и всичко щеше да отиде по дяволите.

Алтернативата бе тайничко да говоря с вътрешен човек от фабриката, но изборът ми бе много ограничен. Човекът трябваше да е достатъчно високо в йерархията, за да може думите му да имат тежест, а и за да знае истината за положението в завода. Изобщо не бих се изненадала, ако Сенди Мийд разправя на служителите си, че производството на фабриката е чисто, макар това съвсем да не отговаря на истината.

Кандидатите ми за информатори се свеждаха до четирима. Единият беше Алфи Монро. Ако имаше зъб на семейство Мийд, задето е бил пренебрегнат за поста, за който е работил през целия си живот,

може би щеше да ми помогне. Друг вариант беше Тони О'Рурк. Той познаваше фабриката отвътре, без да е израснал в Мидъл Ривър и да има връзки тук, които да го задължават към Мийд. Ако предположим чисто хипотетично, че е открил нещо нередно във фабриката, оплакал се е на Сенди Мийд и е бил отрязан безцеремонно, може би щеше да стане мой съюзник, дори само за да спаси собствената си кожа.

Друг възможен избор бе Ейдън Мийд. Точно така. Ейдън Мийд. Ейдън имаше високо мнение за себе си, винаги го беше имал и винаги щеше да го има и беше всеизвестно, че е загрижен за полагащото му се място във фабриката. Ако му бе писнало да свири втора цигулка след Джеймс, може би с проблема с живака щях да успея да го подтикна да организира преврат. Дали би се вслушал в мен? Странно, но си мислех, че да. Определено ми се бе сторило, че той е заинтригуван, може би дори впечатлен от това каква бях станала и къде живеех. Може и да се заблуждавах или въображението ми да се бе развихрило, или просто да мислех прекалено по вашингтонски, но подозирах, че бих могла да го съблазня, ако реша.

Не бих го направила, разбира се. Дори да оставим етичния въпрос настрана, понеже беше женен, аз го презирах прекалено силно и не бих понесла докосването му. Но бих могла да го подведа, чак до ръба. Можех да измъкна от него каквото ми е нужно и после, когато имам достатъчно уличаваща информация срещу завода, да го зарежа. Можех да го използвам така, както той ме бе използвал някога. Това би било справедливо възмездие, нали?

И оставаше Джеймс. Беше намекнал, че стои на страната на правдата. Но ако това наистина бе така и ако действително имаше проблем с живачните отпадъци, той трябваше вече да е направил нещо. Той беше наследникът. Дали вярвах, че би рискувал позициите си, като се опълчи срещу баща си? Не, не вярвах.

Стресна ме едно силно тупване откъм антрето, последвано от две по-тихи. Ужасена, оставих чашата на масата и изтичах натам. Заварих Фийби на средата на стълбите, седнала с изправен гръб, да разтрива лакътя си. Успокоена, че не е паднала отвисоко, бързо изкачих стъпалата. Вдигнах ръкава на пижамата ѝ, за да видя лакътя. Нищо не стърчеше от кожата.

— Не мисля, че е счупена — казах аз. — Нещо друго боли ли те?

Фийби изглеждаше ужасно, по-изтощена и измъчена от когато и да било. Погледна ме със замъглени очи и попита с неуверен глас:

— Защо все забравям, че си тук?

— Можеш ли да свиеш лакътя? Направи го, макар и много предпазливо.

— Ударих го в парапета. Не знам какво стана. Кракът ми се плъзна.

Ако беше обута с пантофи с гладка подметка, можеше и да повярвам на обяснението ѝ. Но тя беше боса като мен, а стъпалата бяха застлани с мокет.

— Изгубила си равновесие. Да не ти се вие свят?

— Не. Просто се разсънвам много бавно.

— Когато бяхме малки, не беше така.

— Заради настинката е.

— Май си по-добре — възразих аз. Гласът ѝ вече не бе толкова носов. — Как спа?

— Като пън — отвърна тя.

Не беше вярно. Бях се будила от скърцане на дъските на пода, и то неведнъж, а два пъти през нощта. Не смятах, че ме лъже. Просто не помнеше.

— Хайде — хванах я за другата ръка. — Нека ти помогна да слезеш.

Тръгнахме бавно, тя се олюляваше. Но докато стигнем до кухнята, стана ясно, че не е ударена лошо. Сипах ѝ чаша кафе и седнах до нея.

Попитах внимателно:

— Притесняваш ли се, че имаш някои от симптомите, които имаше мама?

— Симптомите на *мама* ли? О, не е това. Просто съм настинала.

— И симптомите ти са също като при мама. Фийби, ами ако мама изобщо не е страдала от болестта на Паркинсон? Ами ако е била засегната от нещо друго, свързано със замърсяването на околната среда, като, да речем, живак?

Фийби ме изгледа, сякаш съм луда.

— И къде, за бога, би могла тя да се натъкне на него?

— Фабриката.

— *Нашата* фабрика ли?

Кимнах.

— Нищо й няма на фабриката ни. Освен това двете с мама не сме се доближавали до нея.

— Не е нужно да си ходила там — казах аз, основавайки се на предположенията си. — Ако фабриката замърсява реката, а вие ядете риба...

— Не и от реката. Купуваме си риба от магазина на Хариман. А Сабина работи във фабриката, а си е съвсем добре. *Всички* са добре. Преди няколко седмици бях в офиса й, минах да я взема от работа. Ходихме да садим цветя на гроба на мама.

Гробът на мама. Сърцето ми се сви при тези думи. Едно беше да си мисля, че мама е била болна, че е паднала по стълбите или че е посещавала фабриката. Съвсем друго бе да си я представя заровена в гробището на хълма зад църквата. Усетих огромна празнина вътре в себе си.

Стана още по-зле, когато Фийби отклони поглед към прозореца.

— Трябва ни дъжд, беше *ужасно* сухо лято — каза сестра ми с глас, толкова приличащ на маминия, че дори тя погледна за миг към печката, където би трябвало да стои мама. Като не я видя там, заплака. Сведе глава и закри очите си, а аз изобщо не знаех какво да направя. Не бяхме семейство, което открито изразява чувствата си, а аз също страдах. Но Фийби се нуждаеше от нещо.

Носна кърпичка, реших бързо и хукнах към банята. Върнах се с няколко и тя веднага ги взе. Докато ги притискаше към очите си, придърпах стола си по-близо, седнах и разтрих ръката й. Не изглеждаше кой знае каква утеха. Когато плачът й утихна, казах:

— Съжалявам, Фийби. Изминалите няколко седмици бяха най-тежки за теб.

— Просто не знам какво ми има — съкрушена изхлипа тя, притиснала кърпичките до очите си. — Все се спъвам и си губя мисълта, и правя като мама, но съм прекалено *млада*, за да имам нейната болест, нали?

— Да — отвърнах й. Изведнъж се замислих, че може да не става въпрос за живачно натравяне или каквото и да било друго. Сестра ми може би бе просто депресирана. — Мисля, че трябва да идеш при доктор Мартин.

Фийби поклати глава. Откри лицето си, стегна се и май се успокои донякъде.

— Не. Наистина съм добре — каза тя, бършейки очите си. — Съвсем естествено е да се притеснявам понякога. Летните настинки се проточват ужасно дълго.

— Може би трябва да си починеш малко от работата.

Тя, изглежда, се стресна.

— И какво да правя?

— Да си почиваш.

— Не. Само да си седя у дома и да се притеснявам още повече. Освен това магазинът се нуждае от мен. — Издуха си носа и успя да се усмихне колебливо. — Ето, вече съм по-добре.

Отново се почувствах безпомощна.

— Мога ли да ти приготвя нещо? Яйца? Зърнена закуска... Пица?

Сега Фийби се усмихна по-уверено.

— Мама никак не обичаше да ядем пица за закуска, нали?

Усмигнах се в отговор.

— Вярно.

— Ти никога не си обичала пица колкото ние със Сабина. Нарочно си оставяхме парчета от вечерта, така че да можем да си хапнем на другата сутрин.

— Не видях да има в хладилника.

— Не. Няма пица. Но не е страшно. Напоследък храната има странен вкус. — Очите ѝ срещнаха моите. — Дори и кафето не ми действа както по-рано. Какво означава това?

— Не знам. Може доктор Мартин да знае.

— Няма да ходя при доктор Мартин.

— Ако се страхуваш от това, което може да установи, само вредиш на себе си.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали ти не се чувстваш зле.

Не. Не ми беше зле. Но се нуждаех от чист въздух. Погледнах часовника. Наближаваше осем.

— Ще поседиш ли тук за малко? — попитах я.

Фийби кимна.

— Имаш ли нещо против да изляза да потичам?

— Защо да съм против? — срязва ме тя.

Не отговорих, просто изпих остатъка от кафето си и се качих да се преоблека. Когато се върнах в кухнята, Фийби не беше помръднала. Седеше все така загледана в чашата си с кафе, както я бях оставила.

— Да ти донеса ли нещо, преди да изляза? — попитах я.

Тя вдигна поглед и се намръщи.

— Къде отиваш?

— Да тичам — отговорих ѝ, макар вече да ѝ бях казала. — Ще се върна след четирийсет минути. Недей да си правиш закуска. Ще я приготвя, като се върна.

Излязох, преди да съм започнала отново да се тревожа за нея, набързо се раздвижих и потеглих.

Небето бе притъмняло и въздухът беше задушен. Тръгнах трудно и бавно, после ускорих темпото, когато краката ми загоряха. Следвах маршрута, който бях избрала вчера по същото време — да, бях забелязала този факт — и бях нащрек. Не знам защо. Определено не си търсех любовна авантюра. Може би просто някой, с когото да си говоря за бягането.

„Когато адът замръзне. Признай си, скъпа. Хареса ти как изглежда...“

„Не видях как изглежда — възразих аз. — Беше прекалено далеч.“

„Видя достатъчно. Иначе защо го преследваш сега? Хей, това той ли е?“

„Не. Някакъв човек коси моравата си на ъгъла на улицата.“

„О, жалко. И аз искам да видя нашия човек. Кой е той?“

„Откъде да знам? — отвърнах аз, дишайки по-тежко, след като отново ускорих темпото. — Няма ме в града от петнайсет години. Не познавам и половината от живеещите тук.“

„Но те познават теб. Сега знаеш какво е да те следят с поглед. Все ти повтарях колко е неприятно, но ти не ми вярваше.“

„Не е чак толкова зле, ако го очакваш.“

„Не е толкова зле ли? Разни хора да те зяпат, сякаш имаш рога, а после да те питат защо не можеш да приличаш на Хариет Нелсън!“

„Ти самата си излизала на срещи, Грейс. Освен това за теб е било по-лошо, защото си пиела, псувала и си ходела облечена в мъжки дрехи.“

„Исусе, това си е мое право!“

„Вярно е, но всяко поведение си има определени последици. Ти си правела всичко възможно да шокираш хората.“

„А ти не, така ли?“

„Правех го. Но бях много млада. А ти си била над трийсет. Защо си била толкова опака?“

„Как иначе бих могла да разбера кой е приятел и кой враг? Хората са двулични, скъпа. Всички са много мили, когато искат нещо от теб, а щом веднъж го получат, те намушкват в гърба. Смятах, че си го разбрала след Ейдън Мийд.“

Мислех си, че не всички хора са двулични — определено не Грег и останалите ми приятели във Вашингтон — когато изведнъж се разсеях, но съвсем не от лекия дъждец, който заръмя.

„Ето го! О, боже... Това е той!“

Така беше. Тъкмо бях завила на ъгъла и го зърнах, тичаше една пряка напред. Изведнъж дишането ми сякаш стана по-шумно. Чудех се как той не го чува, но предполагам, че шумоленето на дъжда в листата на дърветата го заглушаваше. Той не забави, не се обърна. Имах чудесен изглед към стройния му гръб. Отново беше без тениска; шортите му бяха прилепнали и стигаха до средата на бедрото.

„Страхотна гледка.“

„Аха.“

„Бягай по-бързо!“

„Не мога. Ще разваля тренировката си. Освен това ми харесва да го гледам — макар да не е най-добрият бегач, когото съм виждала. Не е особено грациозен. Мисля, че има плоски стъпала.“

„Но е висок и с широки рамене. И тъмна коса. Харесвам тъмнокосите. Моят Джордж беше с къдрава тъмна коса. Беше грък. Разказвала ли съм ти за него?“

„Аха. Много пъти.“

„Господи, колко недоволна беше майка ми. Искаше да се омъжа за чистокръвен американец. Ние самите бяхме от френско-канадски произход, като повечето от хората, които идваха в Манчестър, за да работят във фабриките. Майка ми искаше да сме нещо повече от тях. Каквото и да направеше баща ми, все не беше достатъчно добро за нея. Тя го прогони. По дяволите, той завива зад ъгъла! Не го оставяй да се измъкне!“

„Какво искаш да направя?“

Едва не се изсмях налудничаво. Бягах по-бързо, отколкото обикновено, и бях скъсила малко дистанцията, но дишането ми беше опасно ускорено. С плоски стъпала или не, но беше бърз.

„Извикай му! — нареди Грейс. — Накарай го да спре. Може да се окаже, че това е той.“

„Кой той?“ — попитах.

„Идеалният. Адам.“

„Не търся никакъв Адам.“

„Разбира се, че търсиш, скъпа. Всички го правим.“

„Идеалният мъж не съществува. Нали тъкмо това се опитваш да кажеш в книгите си? Всички мъже, описани там, са противни типове.“

„Не всички. Харесвах Арман Бергерон и Етиен дьо Монтини. Те са силно влюбени в жените си във «В Рая няма Адам».“

„Етиен е насилник.“

„Жена му го подтиква към това. Тя се превръща в истинска кучка. Ами Джино Донати? Той е направо прекрасен. Бих се влюбила в такъв като Джино. Той има потенциала да се превърне в идеалния мъж. Онзи отпред също. Господи, скъпа. Размърдай се. Вече е зад ъгъла. Тичай по-бързо!“

Нямах намерение да го правя. Успокоена от хладния дъждец върху кожата ми, аз се върнах към по-разумно темпо и продължих да тичам право напред. Можеше и никога да не разбере кой е другият бегач, ако онова тъничко вътрешно гласче не бе ме подтикнуло да погледна надясно, докато бягах.

„Виж ти, виж ти. Да не повярваш!“

Бегачът бе спрял на половината разстояние надолу по пряката, стоеше под дъжда и гледаше право към мен, опрял ръце ниско на бедрата си. Забелязах, че диша тежко. А понеже бе вир-вода, косата му изглеждаше по-тъмна, отколкото беше в действителност. В мига преди да го закрие един огромен стар дъб, зърнах сивите кичури. После той се скри зад къщите по улицата.

Отидох на работа заедно с Фийби — имам предвид, наистина се захванах да работя в магазина. Не беше нещо, което бих избрала по принцип; когато бях дете, „Ателието на мис Лиси“ беше мястото, което най-малко обичах. То олицетворяваше всичко, което не бях. Майка ми

донякъде подсъзнателно разбираше това и ме оставяше да работя в задната стая. Естествено, аз си въобразявах, че ме крият, за да не прогонят клиентите.

Хрумна ми, че сега пак бих могла да навредя на продажбите, макар и по съвсем различни причини. Но бях толкова загрижена за Фийби, че пренебрегнах опасенията си. Беше ме предупредила, че сутрин ѝ е трудно, и тази сутрин видях, че е така. Не можеше да си намери чантичката, макар да бе на съвсем видно място до бюфета в коридора, а след като я намери, не можеше да открие ключовете за минивана, които бяха вътре в нея. Докато ги търсеше, бе само по сутиен, защото не можеше да намери блузата, която искаше да си облече, а когато най-сетне я откри, тя се оказа на пода в пералното помещение, тъй като бе паднала от закачалката.

Това ѝ дойде в повече — тя просто се срина.

— Виж я само! — извика, стиснала блузата. — Толкова внимателно я изгладих онзи ден, а гледай сега. Не мога да я облека такава.

— Изглежда си добре.

— Омачкана е. Не мога да нося омачкана блуза.

— Тогава вземи друга — предложих аз.

— Но точно тази блуза си отива с тази пола, а само я виж. Закачих я *толкова* внимателно, не знам защо е паднала, но не мога да се покажа на работа в този вид. И какво ще правя *сега*!

Приготвих дъската за гладене, включих ютията и изгладих блузата. Фийби я взе, качи се горе и слезе, като се държеше за парапета. Изглеждаше чудесно, но явно беше нещастна. Каза, че е заради дъжда, после измърмори нещо за това, че купувала неподходящи неща.

— Какви неподходящи неща? — попитах я.

Тя махна разсеяно.

— Какви неподходящи неща? — повторих аз.

На което тя троснато отвърна:

— За какво говориш?

Усетила, че губя битката, я накарах да седне на масата с чаша сок, яйца и препечена филийка, както и чаша кафе, и докато тя ровеше из чинията си, аз си взех душ и се облякох. Когато тя свърши, взех

ключовете, разперих чадър над главите ни, докато стигнем до минивана, и после я закарах до долния край на „Уилоу“.

Бяха изминали години, откакто за последен път бях идвала в магазина толкова рано, и макар компютрите да бяха осъвременили много процеса, някои задължения си оставаха същите като преди. Касовите бележки от предния ден трябваше отново да се сверят; съобщенията от доставчиците от Западния бряг, които бяха оставени след края на работния ден, трябваше да бъдат прегледани; да се подготвят парите за внасяне в банката. Новополучената стока трябваше да се провери, да ѝ се сложат етикети и да бъде наредена на рафтовете; трябваше да се съобщи на клиентите, които чакаха тези дрехи. Останките от кафе в машината трябваше да се изхвърлят и да се сложи нова кана.

Също като мама, и Фийби разчиташе на фирма за почистване, която идваше всяка седмица, но всеки ден се пускаше прахосмукачка. Трябваше да се подредят рафтовете и да се подравнят закачалките; дрехите, които бяха разбъркани от предния ден, трябваше да се сгънат отново и да се подредят според размера. Проверяха се пробните, останалите там дрехи се прибираха, а меките зелени завеси се дръпваха настрана.

Тъй като „Ателието на мис Лиси“ си бе изградило репутация, че поддържа асортимент от дрехи в стилове, които малко други магазини в централната и северната част на Ню Хемпшир зареждат, телефонните заявки бяха редовна част от продажбите; повечето подобни заявки се изпълняваха по време на затишие в работата през деня, но други се подготвяха, преди магазинът да отвори за клиенти, за да бъдат доставени със сутрешната поща. Днес имаше само една поръчка за опаковане.

Фийби я възложи на мен. Ясно ми даде да разбера, че двете с Джоан (която за мое облекчение вече бе пред компютъра, когато пристигнахме) са единствените с достатъчно опит, за да се справят със *сложните* неща (Фийби подчерта думата), и аз ни най-малко не се засегнах, нито тогава, нито по-късно, когато ме прати да сгъвам тениски и джинси и да подреждам кутии с обувки според размера им. Беше чудесно упражнение в оказването на помощ — не беше изморително, но практично — а и така имах възможност да наблюдавам взаимоотношенията ѝ с Джоан.

Тук нямаше изненади. След като вече бях усетила колко е компетентна, предполагам, че тя ще върши по-голямата част от работата. Това ме разстройваше. Беше поредното доказателство за влошеното състояние на Фийби. При все това обаче Джоан бе безкрайно внимателна, мила и съпричастна. Работеше така, че да накара сестра ми да си мисли, че върши своя дял от работата.

Джоан се държеше като съучастник. Но такава бях и аз тази сутрин, докато помагах на Фийби да се приготви за работа. Улеснявахме я в усилията ѝ да припише проблема на продължителната настинка или още по-зле — да го пренебрегне напълно. Но всички правим това за любимите си хора, нали? Правим го и заради себе си. Ние също искахме Фийби да е здрава.

И тя изглеждаше такава, след като магазинът отвори врати за клиенти, но предполагам, че това беше победа на волята ѝ. Забелязвах как надява на лицето си маската на любезно внимание при появата на клиент и как бързо я сваля, когато звънчето над вратата оповестеше, че купувачът си е тръгнал. А звънчето не спираше. Макар магазинът съвсем да не беше претъпкан като „Ниймън Маркъс“ в деня преди Коледа, хората влизаха един след друг. Вярно, беше петък. Точно това беше денят, в който импулсивно да си купиш шорти, тениска или сандали за уикенда, който обещавахе да е слънчев въпреки дъжда навън. Пощальонът дойде и си тръгна, изпратен от звънчето, след като остави мокри стъпки по пода. Същото направи и момчето от куриерската служба, което донесе три големи кашона.

— Август е натоварен месец — обясни Джоан, докато ѝ помагах да прегледа кашоните, които се оказаха пълни с джинси, блузи с дълги ръкави и спортни екипи. — Колкото и да е горещо, хората започват да се замислят за есента. На витрината трябва да изложим дрехите за училище. А също и есенните пуловери и панталони. Тези са поръчани още през март.

— Ти беше ли на договарянето с Фийби? — попитах я. Знаех, че мама е била прекалено болна, за да иде.

— Не. Беше сама.

Това ме накара да се почувствам малко по-добре. От съдържанието на кашоните се виждаше, че се бе справила отлично. Цветовете, модели, материи — всичко бе съвсем подходящо и елегантно.

Но това е било през март. Сега беше август.

— Смяташ ли, че е в състояние да замине за Ню Йорк? — попитах аз.

Джоан срещна погледа ми и тихо отговори:

— Предложих да тръгна с нея, но тя настоява, че съм нужна тук. Ти какво мислиш?

Определено не мислех, че е готова да замине сама за Ню Йорк, и се убедих още повече в това по време на обяда. Бях изтичала да взема салати, но тъй като продължаваше да вали, седнахме да хапнем в кабинета ѝ. Бъркотията там беше непоносима. Докато ме е нямало, Фийби, явно в пристъп на ярост, е решила, че след като не може да *намери* каквото и да било, трябва да подреди всичко наново. Само за няколко минути бе изпразнила всички рафтове и чекмеджета. Стресната от хаоса, предложих да ѝ помогна да върне нещата по местата им, но тя настоя, че трябва сама да го свърши. Предложих да хапнем другаде. Тя отхвърли и тази идея.

Така че седнахме там, но Фийби почти не хапна. С разсеян и объркан вид взе вилцата си, после я остави, зарови в безпорядъка на бюрото си и извади някаква бележка. Едва я погледна, остави я, вдигна вилцата си и тъкмо се канеше да бодне от салатата, когато отново я остави и изрови друга бележка. Продължи в същия дух, без да свърши нищо определено и без да хапне нещо. Тогава осъзнах колко е предпазлива, докато в магазина има клиенти, колко внимателно говори, как уж небрежно докосва всичко, покрай което мине — стена, рамка на врата, плот — за да пази равновесие, колко отчаяно се стреми да поддържа образа на здрава жена, след като изобщо не беше здрава.

Когато звънна телефонът, стана още по-лошо — съдейки по онова, което чух от разговора, явно беше доставчик, но Фийби беше съвсем объркана, не можеше да си спомни кой е, нито каква поръчка е направила при него. Мъчейки се да отгатне за какво става дума, тя бе на ръба на сълзите, когато най-сетне остави телефонната слушалка.

Очевидно забравила, че съм в стаята, тя опря чело на дланта си и промърмори:

— Толкова съм объркана... о, господи... какво ми *става*? Не може да съм болна... прекалено млада съм... Магазинът е мой, а без мен... той няма... няма да върви... няма кой да ме отмени, ако състоянието ми се влоши... И тук е достатъчно зле, а сега ми предстои и Ню Йорк.

С болка в сърцето я попитах:

— Какво трябва да се прави в Ню Йорк?

— Другата седмица... дали ще съм по-добре? Просто не знам... а ако не съм добре, няма да се справя... едно е да обслужвам клиенти тук... толкова дълго съм го вършила, че го мога и насън... но другото е трудно... човек трябва да може да мисли трезво, а понякога напоследък съм толкова далеч от всичко, че направо се *плаша*.

— Фийби — извиках, за да привлека вниманието ѝ. Когато очите ѝ се спряха на моите, повторих въпроса си: — Какво трябва да се прави в Ню Йорк?

Тя примигна, преглътна, отклони очи, после ме погледна отново.

— Има изложение и договаряне. Всички, от които купувам, ще бъдат там, за да покажат колекциите си за празниците.

— Трябва ли да правиш поръчки на място?

— Не. Мога да изчакам до края на месеца. Но има куп формуляри за попълване, а ми е трудно да следя нещата, кой какво продава, да видя модните линии и да преценя какво ще се продава тук. — Прокара ръка в косата си и пророни измъчено: — Просто трябва да съм там.

Ако страдеше от болестта на Паркинсон, лекарствата щяха да ѝ помогнат. Разбира се, ако беше болна именно от това, дългосрочната прогноза не беше добра и в този случай пътуването щеше да е съвсем напразно, тъй като в крайна сметка щеше да се наложи да затвори магазина.

Но аз не вярвах, че има Паркинсон, и ако симптомите ѝ бяха психосоматични и свързани с депресия, пропускането на това пътуване само щеше да ги влоши. Освен това, ако успеех да я закарам до Ню Йорк, можех да я заведа при лекар специалист. Нямаше дори да ѝ казвам предварително. Щеше да побеснее, но всичко щеше да е уредено. И никой в Мидъл Ривър нямаше да разбере нищичко.

— Мога да дойда с теб — обадох се аз.

Фийби се стресна.

— Ти? *Ти* нищо не разбираш от купуване на дрехи.

— Непрекъснато пазарувам все пак — засмях се аз.

— Не е същото.

— Знам. — Добих сериозен вид, защото и тя беше много сериозна. — Но мога да се оправя с подробностите и с формулярите.

Ще ти бъда асистент. Ще се грижа за организацията на пътуването — полети, хотели и кой продавач на кой щанд е. Ти ще трябва само да гледаш дрехите и да решиш кои ти харесват. Ще бъде забавно, Фийби. Никога не сме правили подобно нещо само двете.

Тя изглеждаше заинтригувана, но леко нащрек.

— Не, не сме.

— Знам някои страхотни ресторанти. Можем да си направим миниваканция, глътка въздух за теб. Не си почивала, откакто мама умря.

Очите ѝ светнаха.

— Може най-сетне да се отърва от тази... каквото и да ми има.

— Определено — съгласих се аз.

— Ами, тогава... — Гласът ѝ заглъхна.

Свъси вежди. В настъпилата тишина отначало се уплаших, че е изгубила мисълта си. Но не беше. Напротив. Явно в момента бе съвсем съсредоточена, както личеше и от ясения ѝ поглед. Когато тази яснота мина в загриженост обаче, внезапно ми хрумна, че тя може да не иска да ходи в Ню Йорк точно с мен. Оказа се, че нейните грижи са други.

— Ами какво ще каже Сабина? — попита тя най-сетне.

Сабина и Рон живееха на Рандолф Роуд, още една от онези тихи улички, наречени на ранните заселници в Мидъл Ривър. Къщата им беше типична за крайбрежието правоъгълна постройка, по-стара от някои от околните, но в отлично състояние благодарение на сръчността на Рон с чука и пироните. Беше боядисана в бледосиньо с бял кант. Нямаше голяма морава, нито идеално подрязани храсти, никакви облагородени цветя. Озеленяването тук бе съвсем естествено и се състоеше от високи борове, покрили с игличките си земята под тях, и шубрак от дива папрат.

След като се бях отбила в магазина на Хариман, пристигнах у тях в ранния следобед с продукти за вкусна вечеря. Сабина и Рон бяха на работа, а Тими не се виждаше никакъв. Лиса, която четеше книга, излегната в хамака зад къщата, много се зарадва, като ме видя. Развълнувано надникна в пазарската торба, която пъхнах в ръцете ѝ.

— Какво си донесла, лели Ан?

— Говеждо филе — отвърнах аз, грабнах втората чанта и се запътих към къщата. — И пресен зелен фасул, малки червени картофчета и продукти за салата от спанак. Има и сирене „Бри“, и солени бисквити. А също и боровинки, и малини, и рецепта за маслено тесто. Искаш ли да ми помогнеш да изненадаме родителите ти?

Забавлявахме се страхотно. Поръчах ѝ да измие продуктите, а после ѝ показах как да отрязва връхчетата на фасула и как да разполови картофите. Смесихме фасула с нарязани бадеми, а картофите поръсихме с пресен риган. Разбъркахме масленото тесто, сложихме го във формичка за печене и го пъхнахме във фурната. Пригответихме марината за филето, намазахме го добре и го оставихме настрана. Измихме плодовете. Спанакът — също. Подредихме масата.

Не готвех често, но когато се захванех, никоя рецепта не ми се струваше прекалено сложна — не и след като имах приятелка като Бери Бари. Тя разбираше много от готварство. Трябваше само да ѝ кажа какво искам — както го бях направила в имейла, който ѝ изпратих от офиса и на който тя веднага отговори — и веднага получавах примерно меню с рецепти, плюс съответните заместители, в случай че онова, което бе споменато в рецептата, не може да се намери.

Този път бях избрала нещо семпло; най-вече защото Рон беше от мъжете, които предпочитат месо и картофи. Въпреки това, когато Тими се появи с колелото си на алеята, от кухнята се носеше божествено ухание.

Фийби се присъедини към нас малко по-късно, а след това и Сабина. И на двете връчих по чаша вино. Уморена, Фийби с удоволствие се отпусна в един стол на верандата. Сабина беше по-напрегната, явно не бе съвсем сигурна защо съм тук.

А *защо* бях тук? Официалната версия беше, че искам да я размекна и да спечеля доверието ѝ, така че да не се противопостави на ходенето ми в Ню Йорк с Фийби. Но и тук имаше една по-дълбока истина, свързана пряко с последната. Протяхах ръка на Сабина. Искях да ѝ покажа, че разбирам колко много работи, и да я облекча поне за една вечер. Да ѝ благодаря за това, че се е грижила за мама, когато мен ме е нямало. Да се порадвам на двете ѝ страхотни деца и на дома ѝ.

Само един поглед към закъснелия Рон обаче, и забравих всичко това. Не знам защо не ми бе хрумнало по-рано. Източникът на

информация, който търсех, беше точно под носа ми. Рон работеше в отдела за поддръжка на машините във фабриката. Ако някой знаеше за наличието на живак в завода, това беше именно той. Нали така?

Грешка. И при това *двойна*. Но трябваше да изчакам почти до края на вечерята, за да го разбера, защото не можех да го попитам направо с влизането му през вратата, нито пък пред всички на масата. Сабина щеше да побеснее. Затова изчаках, докато се нахраним, и се постарах да съм любезна и мила. Отговорях на въпросите на децата за Вашингтон, на Рон, който питаше за Грег, на Сабина, която попита какви подправки съм използвала за маринатата на месото. Моят час настъпи, когато минахме на десерта. Бях забравила да купя бита сметана за сладкиша. Сабина предложи да отскочи до магазина.

Взе моята кола и двете деца. Фийби се върна на верандата, докато ние двамата с Рон се заехме да мием съдовете и аз не чаках дълго. Веднага щом останахме сами, му казах какво подозирам и направо го попитах какво знае.

— Не много — отвърна той, а дългите му ръце бяха потънали до лакти в мивката, пълна с пяна от препаратите за съдове. — Работя предимно в пакетажния цех и спедицията. Това е чак от другата страна на фабриката.

— Чул ли си някакви приказки?

— Говорим си за коли, яhti и спорт.

— Никой ли не е споменавал *живак, замърсяване* или *разпоредби*!

Той не ми отговори, само изплакна една табла и ми я подаде.

— Има ли някакви повтарящи се заболявания сред работниците?
— опитах отново.

Рон се зае да търка загорелия тиган с тел, явно с намерение да остави нещата така, но аз настоях и попитах дали би ми казал, ако има нещо.

Тогава ме погледна. Очите му бях пълни с обич, но бяха и много сериозни.

— Харесвам те, скъпа. Винаги съм те харесвал. Защиатавал съм те понякога, когато смятах, че Сабина е прекалено сурова с теб. Но

това е различно. Става въпрос за живота ни. Дори и да знаех нещо, а това не е така, залогът е прекалено голям.

— По-голям от живота и смъртта? — попитах смаяна. Не можех да предположа, че нещо би могло да е по-важно от живота и смъртта. Но това си беше само мое предположение, на което Рон спокойно възрази с *истина номер пет*:

— *Дали е по-важно от живота и смъртта? И още как. Става дума за работата ми и за жена ми. Ако ги загубя, и без това съм мъртъв.* Ти не разбираш с каква власт разполага семейство Мийд. Могат да ни съсипят.

— Разбирам. Изпитала съм го някога.

— Когато беше на осемнайсет. За мен е различно, Ани.

— *Ами живакът!* — попитах аз, защото това ми се струваше в основата на всичко. — Да, имаш семейство, ами тяхното здраве!

— Погледни ги. Те са добре. Аз съм късметлия — заяви той и се върна към тигана.

* * *

Когато се прибрах по-късно същата вечер, бях не по-малко объркана накъде да поема от сутринта. Обезкуражена и нуждаеща се от ободряване, влязох в интернет, за да потърся съчувствие от приятелите си, но най-напред трябваше да изчистя обичайните рекламни съобщения. Отметнах очевидните подозрителни писма, но внезапно се спрях. Едно изпъкваше. Подателят се беше подписал „ТруБлу“, а адресът беше често срещан. Не познавах никакъв ТруБлу, но темата на съобщението ме накара да изтръпна.

Знам за фабриката.

Можеше да е реклама на фабрика за кафе. Или за килими. Или фабрика за хора. Можеше да е съобщение с вирус, напомних си сама.

Но ако някой имаше информация за *нашата* фабрика, исках да я науча.

Изпълнена с решимост както никога досега, натиснах клавиша да отворя съобщението.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„До: Ани Барнс
От: ТруБлу
Относно: Знам за фабриката
Ровиш наоколо. Имам информация. Питай.“

Нямаше електронен подпис, нито нещо, което да подсказва кой е ТруБлу. Натисках всички възможни бутони, но не открих нищо, освен онова, което вече виждах на екрана. Хубавото бе, че компютърът не блокира, което означаваше, че ТруБлу не е някакъв опасен вирус или поне не действа моментално.

Натиснах „отговор“, но дори и когато клигнах два пъти върху адреса на ТруБлу, не научих нищо ново. Така. Какво знаех? Първо, че ТруБлу знае името и адреса ми, второ, че той (или тя — можеше да е и жена) знае, че се интересувам от фабриката, и трето, че имейлът е изпратен в девет и трийсет същата вечер, т.е. преди около час.

„До: ТруБлу
От: Ани Барнс
Относно: Знам за фабриката.
Кой си ти?“

Поколебах се, преди да натисна „изпращане“. Знаех, че като отговоря, ще потвърдя съществуването си, което беше огромна грешка, когато човек се опитва да се бори с нежеланите имейли. Но това не беше типично нежелано съобщение от онези, които рекламират нещо непотребно за мен. ТруБлу знаеше, че съм любопитна; той (или тя) споменаваше фабриката. Но дали беше *нашата* фабрика? Не непременно. Подателят можеше да е някой еколог-природозащитник, отговарящ на проучването ми за живака. Бях посетила доста сайтове;

всеки от тях би могъл да проследява посетителите си и да им отговаря, ако пожелае. Дали това означаваше зли намерения? Не непременно. Освен това пред вратата ми нямаше тълпи от други доброволци.

Изпратих отговора си, после поседях десетина минути, като на всеки трийсет секунди натисках бутона „изпращане/получаване“. Докато не осъзнах колко абсурдно е да смятам, че ТруБлу седи пред компютъра си и чака отговор, в случай че и аз съм пред компютъра си точно в този час.

При все това, колкото повече се точеха минутите, толкова повече исках да разбера кой стои зад това име. Импулсивно посегнах към телефона и се обадох на сестра си, компютърния специалист.

Докато телефонът й звънеше, се запитах дали е добра идея да се обадя точно на Сабина, като се има предвид темата на съобщението. Но вече бе прекалено късно; на телефона й се изписваше номерът на позвънилия. Тя щеше да разбере, че съм аз или Фийби, така че щеше да се обади. После тя вдигна телефона и сложи край на колебанията ми.

— Здравей — казах аз. — Нали не спеше?

— Не — отвърна тя, определено нащрек.

— Имам въпрос. Току-що получих имейл от подател с неизвестен за мен псевдоним. Как мога да го проследя?

— Рекламно съобщение ли е? — попита тя и в гласа й прозвуча известно облекчение.

— Не. Свързано е с работата ми. — Отново натисках „изпращане/получаване“. Нищо.

— Да не е някой почитател?

— Не.

— Заплашват ли те?

— Не. Мисля, че е свързано с едно проучване, което правя. Искам да проверя достоверността на източника.

— Не познаваш ли адреса?

— Ами, познавам го. — Казах й откъде идва писмото.

— Това не е хубаво — заяви тя. — Адресът е на базирана в интернет пространството пощенска служба, което прави проследяването почти невъзможно. Опитал ли обратен търсене?

— Не, получих съобщението преди малко.

— Ами, пробвай. Можеш също да потърсиш адреса с някоя интернет търсачка. Може да излезе нещо.

— В търсачката ли? За човек, който желае да остане *анонимен*?

Сабина не отвърна на предизвикателството ми. Беше спокойна, явно напълно уверена в знанията си.

— Който и да е той, може да е използвал същия адрес в някой чат или форум. Ако попадне в търсачка, може да се покаже на екрана ти. Не че така непременно ще научиш истинското му име, но ще има за какво да се захванеш. Опитай тези варианти. Ако не свършат работа, мога да поровя аз. Може да успея да открия някакъв код, който да ти подсказва нещо.

Предложението ѝ би ме зарадвало при други обстоятелства. Но изведнъж се почувствах виновна, че използвам Сабина, за да стигна до информация, която можеше да доведе до обрат, за който тя ме бе предупредила. Щеше да побеснее, ако разбере.

— Нека да опитам тези неща — казах аз. — Благодаря, Сабина. Помогна ми.

— Благодаря за вечерята — отвърна тя. — Сега сме квит.

Затворих телефона, като си мислех, че тази размяна на услуги при сестри е тъжно нещо, но мигом се разсеях, щом натиснах отново „изпращане/получаване“ на екрана.

„До: Ани Барнс

От: ТруБлу

Относно: Знам за фабриката

Няма значение кой съм. Знам за фабриката
«Нортууд».“

Отговорих незабавно.

„Много е важно кой си. Как мога да вярвам на думите ти, след като криеш името си? Може да си някой бивш служител, който има зъб на фабриката, и би казал всичко, само за да създаде проблеми. Само страхливците се крият зад анонимността.

Освен това кой твърди, че ровя наоколо?
И как намери адреса ми?
Ако търсиш пари, забрави.“

Още щом изпратих съобщението, си представих смайването на Грег. „Разполагаш с потенциален източник на информация, а си седнала да го обиждаш? Това категорично е против правилата, Ани. ТруБлу има нещо, което ти искаш. Докато не го получиш, отнасяй се нежно с него. Ако изгубиш информатора си, все едно да останеш без гребло насред езерото.“

Колкото и да натисках „изпращане/получаване“, нямаше никакъв отговор. Тъкмо бях започнала да мисля, че съм се озовала насред „езерото“, когато ТруБлу отговори.

„Съжалявам, скъпа, но предизвикателството ти не върши работа. Вече знам, че съм страхливец. Не съм бивш служител. От доста време съм в «Нортууд» и имам намерение да остана, така че нямам нужда от парите ти. Знам, че търсиш нещо, защото целият град го знае. А един електронен адрес е много по-лесно да се намери, отколкото да се проследи.“

Отговорът му беше показателен — и да, използвах местоимението за мъжки род. Една жена не би ме нарекла „скъпа“. Дори и Грейс не го правеше, а тя понякога беше много рязка.

Зет ми бе използвал това обръщение едва преди няколко часа, но ако сте си помислили, че Рон е ТруБлу, бъркате. Рон бе съвсем искрен и много сериозен, докато миехме чиниите. Не би рискувал работата си или жена си, като ми издаде тайните на фабриката. Освен това Рон нямаше собствен компютър, което означаваше, че ако е ТруБлу, трябва да използва компютъра на Сабина, а бе достатъчно умен да не го прави. А също беше и толкова отдаден на сестра ми, че не би излязъл от къщи, за да използва чужд компютър по това време на нощта.

Не, ТруБлу не беше Рон. Можеше да е всеки от четиримата мъже, които вече си бях набелязала като потенциални информатори. Или

някой съвсем различен и непознат за мен. Във фабриката работеха стотици хора на най-различни длъжности.

Следвайки съвета на Сабина, написах адреса му в интернет търсачка. Нямаше съвпадения. Същото се оказа и когато пуснах обратно търсене. „Електронните адреси са много по-лесни за намиране, отколкото за проследяване.“ ТруБлу беше прав за това. Тогава как се беше добрал до моя? Възможно беше, ако е свързан в мрежата на „Нортууд“ и разбира от компютри, да го е взел от компютъра на Сабина. Или съвсем встрани от „Нортууд“, но определено уязвим за хакери — от компютъра на Фийби. Или от този на Сам. За съжаление не можех да питам никого от тримата, без да се издам.

Всъщност проблемът с издаването стоеше и по отношение на ТруБлу. Изобщо не бях сигурна дали има намерение да ми даде някаква информация, или просто се опитва да разбере какво търся. Ейдън Мийд например, изобщо не би се *поколебал* да се свърже с мен под фалшива самоличност; Господ ми е свидетел, че и по-рано се е преструвал на друг пред мен. Само да научеше, че търся живак, и щеше да се постарее да не намеря нищо.

Този път формулирах отговора си по-внимателно.

„Ровя звучи прекалено подло за онова, което правя. Само се опитвам да открия истината за смъртта на майка си. Не обвинявам никого в нищо. Просто прекарвам лятната си ваканция, опитвайки се да си обясня смъртта ѝ.

Не искам да появявам, че е била болна от Паркинсон. Така никой не е виновен. По-скоро мисля, че е била изложена на въздействието на вредни токсини. Тя не работеше във фабриката, така че неразположението е хипотетично.

Казваш, че имаш информация. За какво е?“

Вече наближаваше единайсет и половина. Вярно, че беше петък вечер и ТруБлу вероятно нямаше да става рано на сутринта за работа. И все пак се питах защо е сам пред компютъра си. Затова зададох следващия си въпрос.

„И защo си буден и пишеш имейли толкова късно? Пил си прекалено много кафе? Гледал си страшен филм? Или страдаш от гузна съвест?“

След като изпратих съобщението, осъзнах, че съм пропуснала най-вероятната причина: поверителността. ТруБлу сигурно не искаше никой да знае какво прави. Това включваше съпруга, партньорка в живота или който и да било вкъщи.

Отговорът му дойде след минути.

„Наречи го всеотдайност към каузата. Би трябвало да спя. След няколко часа трябва да ставам. Ами ти? Винаги ли си нощна птица?“

Бързо набрах отговора, първото от няколко скоростно разменени съобщения.

„Само когато получавам бележки от непознати, които твърдят, че имат информация за мен. Защо си избрал псевдонима ТруБлу?“

„Ако ти кажа, ще се издам донякъде. Ти защo използваш ръкописен шрифт?“

„Аз съм човек на изкуството. Полага ми се. Делиш ли компютъра си с някого?“

„Не. А ти? Компютърът на сестра си ли използваш?“

„Съвсем не. И ако трябва да знаеш, тя не одобрява проучването ми. Нито пък другата ми сестра, Сабина, така че ако си мислиш да я издадеш пред шефовете, спести си труда. Тя направо ще побеснее, ако разбере, че си пиша с теб. Да не би да ви карат да подписвате някаква декларация за лоялност или нещо подобно?“

„Няма декларация за лоялност. Поне засега. Какви са предположенията ти относно вида на токсините, които са причинили смъртта на майка ти?“

„Ако ти кажа, ще се издам донякъде — цитирам теб. Но ти сам предложи услугите си. Никой друг не го е направил. Защо точно ти? Защо сега? Каква е ролята ти във всичко това? Какво ще получиш ти?“

Измина известно време без отговор, но не съжалявах за въпросите си. Първо, вярвах, че са важни. А и така имах време да пратя писмо до Грег. Той трябваше да е прелетял от Сан Франциско до Анкоридж по-рано днес. С него беше и лаптопът му.

Обясних му какво става и потърсих съвет. Да се доверя или не — това беше въпросът.

„Книга ли пишеш?“

„Винаги пиша някаква книга. Но не става дума за Мидъл Ривър. Действието се развива в Аризона и се разказва за семейство бобри.“

„Бобри? Детска книжка ли е?“

„Не. Хора, които се държат като бобри. Не споделят нищо един с друг, а всеки пази своите малки тайни вътре в себе си. Главната ми героиня е най-голямата дъщеря, която се опитва да открие себе си и да разбере какво иска от живота. Когато родителите ѝ умират, използва всички онези дребни тайни, които те са крили през живота си, за да сглоби картината на миналото си. Както се изразява рекламният ми агент, малките неща, които крием, се превръщат в улики в едно пътешествие към самия себе си.“

„Семейни тайни? И това ако не е нова идея!“

„За твое сведение единствените нови идеи, които съществуват, са свързани с развитието на новите технологии или медицината. Аз пиша за човешките взаимоотношения. Обрисувам емоционални портрети, които карат читателите да се замислят.“

„Докачливи сме, значи! Но сега ти ми издаде сюжета си. Не се ли страхуваш, че ще го открадна?“

„Шегуваш ли се? Дай един и същи сюжет на шестима писатели и ще получиш шест съвсем различни книги. Да не би да имаш намерение да се заемеш с писане?“

„Не, но ако имах такова, нямаше да съм толкова голям кавалер като теб. Няма ли да се притесниш, ако някой вземе, че използва твоя сюжет?“

„Само ако го напише по-добре от мен.“

„Ха-ха. Какво правиш, докато чакаш отговорите ми?“

„Явно обмислям сюжета, винаги е полезно да го обсъдиш гласно или в случая — да го разкажеш на приятел, не че ти си приятел, но разбираш какво имам предвид. Често най-добрите идеи ми идват нощем. И като стана дума за идеи, хрумна ми нещо. Искаш ли да ми звъннеш на мобилния телефон? Мога да ти дам номера и никой няма да разбере, че си се обаждал. Или ти ми дай своя. Чакането на няколко изречения е доста глупаво. Използваш ли чат?“

„Не. Не използвам чат. Нямам време за това. И не, никакви телефонни обаждания. Така е по-сигурно.“

„Но ти си анонимен, а аз не съм. Никак не е забавно.“

„Мисля, че е много забавно. Хубаво е да съм свободен от онова, което съм и което правя. На бюро ли седиш, или използваш лаптоп?“

Запитах се кой ли от моите „заподозрени“ би искал да избяга от себе си. Определено не и Ейдън Мийд. Прекалено самовлюбен беше, за да иска да се дистанцира от себе си. Предполагам, че всеки от останалите трима би могъл. Нали всички понякога се опитваме да избягаме от онова, което сме.

„Лаптоп. А ти?“

„Също. В леглото ли си?“

„Не. В кухнята. Трябва ми телефонна линия. Ами ти?“

„В леглото съм. Използвам безжична връзка.“
„Безжична? В Мидъл Ривър? Впечатлена съм.“

Едва го бях написала и осъзнах две неща. Първо, щом използва компютъра си в леглото, значи спи сам. И второ, ние всъщност флиртувахме.

Това също изключваше Ейдън Мийд. Ейдън не флиртуваше, той просто вземаше каквото пожелае. Изключих и брат му Джеймс; липсваше му чувство за хумор. ТруБлу беше грамотен — нито една грешка досега — и бе по-красноречив, отколкото си представях, затова реших, че не е Алфи Монро. Алфи беше от типовете, които си падат по големите и мощни машини.

Тони О'Рурк беше възможен вариант. За него не знаех нищо, най-малкото пък дали спи сам.

Бих включила и Том Мартин, само че той работеше в клиниката, а не във фабриката.

Флирт. Интересно. Никога не бях флиртувала в интернет досега. Грег изобщо нямаше да одобри. Но щеше ли да навреди, ако изкопча някаква информация? В този дух добавих още един ред към имейла си, преди да го изпратя.

„Мъж ли си?“

„Според последната проверка да.“

„Ха-ха. Какво правиш във фабриката?“

„Достатъчно, за да знам какво говоря. Ти какво търсиш?“

„Нещо, което да ме убеди, че си достоверен източник.“

„Опитай с това. Фабриките за хартия като «Нортууд» използват дървесина и я превръщат в хартия. Част от процеса включва използването на белина — за избелване на хартията. Белината, или хлорът, както е по-популярно, се произвежда в хлоралкални цехове. «Нортууд» разполага с такъв, който задоволява нуждите им.

Знаеше ли го?“

„Не. Продължавай.“

„Хлоралкалните цехове използват сол и електричество, да произвеждат хлор. По принцип се използва живак, за да се стабилизира продуктът, когато електричеството минава през солта. Казвам «по принцип», защото знаем, че живакът е изключително токсичен. Когато се изхвърля от хлоралкалните цехове като отпадък, той замърсява въздуха, почвата и водата близо до завода. Като се добавят кръговратът на водите и въздушните течения, се получава сериозно замърсяване на околната среда.“

„Имаме ли сериозно замърсяване тук?“

„Нортууд спазва всички щатски разпоредби. Вече не използваме живак.“

„Тогава какъв е проблемът?“

„Твой ред е. Ти ми кажи.“

Той може и да беше достатъчно силен, за да устои на предизвикателството, но аз не бях. А бях и нетърпелива. Флиртът бе хубаво нещо, *предпазливостта* беше хубаво нещо — но именно той пръв бе споменал живака. Ако разполагаше с някаква информация, исках да я получа.

„Живакът. Или все още го използвате в разрез със закона, или има замърсяване от миналото, което не е било почистено. Как се справям?“

„Не е зле. Забрави за първото; сега не използваме живак. Но миналото продължава да бъде проблем.“

„В какъв смисъл?“

„Ако ти кажа, какво ще направиш с информацията?“

„Зависи дали ще реша, че мога да ти вярвам, все още не си ми казал защо го правиш. Какво ще получиш от всичко това? Какво очакваш от мен? И защо сам не направиш нещо?“

„Защо сам не направя нещо? О, опитвал съм. Разговарял съм с разни хора, но те отказват да слушат. А съм и в трудна позиция. Ако стигна прекалено далеч, ще изгубя връзките си в «Нортууд». Те означават много за мен.

Какво очаквам от теб? Има информация, с която не разполагам. Ти трябва да ми я предоставиш. А за останалото — искам да бъдеш моят глас.“

Помислих си за Том. Той не беше ли приказвал с хората? Не беше ли и той в трудна позиция? Не, не вярвах, че Том е ТруБлу. ТруБлу беше казал, че е в „Нортууд“ от доста време. Том не само че беше в града отскоро, но и изобщо не работеше във фабриката.

И все пак той ме използваше. Това беше общото между двамата. Затова сега отговорих на ТруБлу:

„Тоест искаш да бъда твоя жертвен агнец.“

Натиснах бутона „изпращане“ по-рязко, отколкото беше нужно, но бях смаяна от хладнокръвието на този тип. Искаше да му свърша черната работа. Дотук с флирта. Той ме използваше.

Изкушавах се да изключа компютъра — да му затворя, тъй да се каже — просто да се обърна и да се махна. Така ме караше да постъпя моето старо аз, което отчаяно се защитаваше.

Но вече бях достатъчно голяма, за да спра за миг, да помисля и да осъзная, че ако този човек има информация, която може да ми е от полза, тогава използването щеше да е двустранно. Ако разполагаше със сведения, които биха могли да обяснят болестта на майка ми и едновременно с това уличават като виновник „Нортууд“, нямаше ли да постигна успех на два фронта?

„Как би могла да станеш жертвен агнец? Та ти ще поправиш неправдата. Ще разбереш защо е починала майка ти. Ще направиш нещо добро за всички, които живеят в Мидъл Ривър. Ако не друго, то помисли за децата. Живакът е пагубен за децата. Как можеш да обърнеш гръб на това?“

„Ти го правиш.“

„Не. Ако не се съгласиш да помогнеш, ще намеря друг. Занимавам се с това от доста време. Имам и други

варианти. Може и да не искам да изляза открито и да застана пред всички. Може и да не искам да жертвам името и мястото си. Но съм се посветил на тази кауза. Помисли си за това — може да не получиш по-добро предложение. Сега ще изключвам.“

Наистина мислих дълго над това и естествено, се успях на другата сутрин, което означаваше, че не ми остана време за бягане, понеже бях обещала да помагам на Фийби в магазина. Това развали настроението ми, което вероятно обяснява параноята ми. Бях убедена, че Фийби не ме иска близо до себе си, тъй като едва бяхме стигнали до магазина и тя ми връчи дълъг списък с дребни задачи. Сигурна бях, че е нарочно — да изхвърля боклука, да купя препарати за почистване, да занеса лично чифт чорапогащи на една местна клиентка.

Където и да отидех, хората ме зяпах; и в това бях убедена. Сякаш знаеха, че съм се свързала с ТруБлу, и подозираха, че двамата заговорничим да предизвикаме неприятности.

Всъщност не получих нищо повече от ТруБлу. Но пък имах съобщение от Грег, кратичка бележка, изпратена малко преди хеликоптерът му да кацне в базовия лагер на ледника Каилтна. Казваше, че му е студено, но се чувства изпълнен с енергия, че това ще е последният му имейл, докато не се изкачат на четири хиляди метра височина за четири дни, ако времето позволи, и че трябва да потърся потвърждение на всяко нещо, научено от който и да било информатор. Това ме подразни. Е, разбира се, че щях да проверя всичко. Да не би Грег да мислеше, че съм съвсем наивна?

През деня се наложи да свърша и куп други поръчки. Изпратих по пощата разни сметки, донесох обяд, напълних резервоара на минивана — след като чаках десет минути зад минибуса на „Роудс енд ин“, пълен с туристи, тръгнали на обиколка „Пейтън плейс“.

Фийби имаше и моменти на просветление; наистина разчисти безпорядъка, който бе сътворила в офиса си предния ден. Но освен че ме пращаше да върша разни дребни и досадни неща, ми възложи и някои напълно абсурдни задачи. В един момент например ме изпрати с цял списък адреси, на които да търся дърводелеца. Бил обещал да дойде в неделя в магазина, за да поправи всички рафтове и етажерки в

едната стая. Искаше той да потвърди, че ще дойде. А аз исках да знам защо този тип няма мобилен телефон, на който тя може да се обади. Господ беше свидетел, че почти всички в града имаха.

Така и не го открих, което ме наведе на мисълта, че Фийби е знаела, че няма да го намеря. Вярно, не бях справедлива. Не ме беше молила за помощ; сама ѝ предложих. Дали съм очаквала, че ще ме направи отговорник на магазина? Тя може би се опасяваше тъкмо от това — че ще се опитам да поема контрола, което беше направо нелепо. Аз бях писател, а не управител на магазин. И казвам това с най-голямо уважение към работата на Фийби. Аз направо бих излязла от кожата си при нерешителността на някои клиенти — „черната пола е супер“, „не, тъмносинята ще отива повече на обувките ми“, „но пък черната ме прави по-слаба“, „разбира се, бежовата ще бъде идеална за септември“.

Писането е самотно занимание, което означава, че правех само онова, което искам и когато реша. Да, трябваше да се съобразявам с графика на издателството, но книгата си беше лично моя отговорност. Имах пълен контрол над съдържанието. Работата ми не включваше задължения от типа да чакам някой да реши дали да си купи мокасини или чехли, пуловер с остро или кръгло деколте, вълнен или кашмирен. Нямах търпение за подобни неща. В никакъв случай не исках да се занимавам с магазина.

Може би *Сабина* ѝ беше внушила тази идея.

Отново параноя.

А това беше по вина на *Фийби*. Ако ми беше възложила задачи, които изискваха мислене, нямаше да имам време да си въобразявам разни неща. Но тя ми даваше само досадни задачи. Да тичам безсмислено из Мидъл Ривър. Това беше най-ужасният ми кошмар. Толкова беше неловко. Не само че всички ме зяпаха, където и да отидех, но и когато трябваше да разменим по някоя дума, се държах нащрек.

А и си имах сянка. Някой ме следеше. Бях убедена в това. Не мога да изброя колко пъти изпитах онова странно усещане за очи, втренчени в гърба ми, и колко пъти се извързвах бързо през рамо.

Така и не зърнах никого, разбира се.

Но имаше някой. Не разбрах кой е, докато не посетих гроба на майка ми на следващия ден. Дотогава бях в отвратително настроение,

което вероятно бе детинско, но беше факт. Преди да настъпи събота вечер, бях толкова ядосана на всички в Мидъл Ривър, че бях съгласна да помогна на ТруБлу, с каквото пожелае.

„До: ТруБлу

От: Ани Барнс

Относно: Твоето предложение

Имаш право. Какво ще правим от тук нататък?“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маршал Грийнуд беше изнервен. Знаеше, че ако Ани Барнс се е заела с неговия случай, можеше да си има неприятности. Единият вариант бе да се пенсионира. Беше на шейсет и шест и бездруго скоро щеше да го направи. За началник на полицията беше доста стар. Но в Мидъл Ривър нямаше много работа, а се нуждаеше от парите. Освен това жена му не искаше да ѝ се мотае вкъщи. Не го беше казала гласно, но с такова впечатление беше останал.

Като не се брои пенсионирането, другият очевиден вариант бе да зареже всички хапчета. Ако не взема нищо, значи не е пристрастен. Можеше просто да отрече всички обвинения. Да сложи край веднъж завинаги.

Издържа три часа и тогава болките в гърба му бяха толкова силни и така му идваше да си съдере кожата, че се отказа от тази идея. А и дори да успееше да се пребори със зависимостта си сега, трудно можеше да отрече миналото. Между лекаря му, здравната организация, която изплащаше осигуровките му, и аптеката имаше утъпкана пътека. Не, трябваше да има и друго решение.

Прекара по-голямата част от времето си в петък в опити да го намери. Но никога не го беше бивало в намирането на решения. Занимаваше се само с очевидните неща. Когато някой се напиеше, Маршал или го закарваше до вкъщи, или го прибираще в участъка, за да се наспи и изтрезнее. Когато някоя кола се блъснеше в дърво, първо се обаждаше да дойде линейка, а после викаше пътна помощ. Когато съпруг биеше жена си, придружаваше жената до дома на майка ѝ, а ако мъжът го направеше отново, викаше областния шериф.

Единствените загадки, с които се занимаваше, бяха кръстословиците му. В петък вечер се мъчеше коя би могла да е думата, означаваща „човек, който оказва сериозна подкрепа“. Десет букви, втората беше „о“, а последната „л“. Мина през всевъзможни варианти, накрая стисна здраво очи, тръсна глава и тръгна в съвсем различна посока. Бинго. Отговорът беше „покровител“.

Приел това за знак, рано сутринта в събота Маршал взе телефона и се обади на Сенди Мийд. Сенди бе най-уважаваният му приятел в Мидъл Ривър. Бяха учили заедно и макар Маршал да бе две години помалък, бяха съотборници във всички спортове. Сенди неизменно бе звездата на отбора, но Маршал бе по-добрият спортист. Той бе помагал на Сенди да се представя добре на достатъчно състезания, така че за награда си бе спечелил вечната му признателност. Сенди го взе за шеф на охраната във фабриката преди много години, негова бе заслугата и за назначението му в полицейския участък.

— Имаш ли минутка? — попита той сега.

Беше отвън на алеята и се обаждаше от колата си, така че Една да не може да чуе, но много внимателно бе преценил часа. По това време в събота сутрин Сенди щеше да е седнал в застлания с каменни плочи заден двор на голямата си къща на Бърч стрийт и да чете вестника с третата или четвъртата си чаша силно черно кафе, което икономката му държеше топло в каната.

— Тъкмо навреме се обаждаш — каза Сенди. Чу се приглушено шумолене от сгъване на вестник, а в слушалката ясно прозвуча онзи изкован от стомана глас на Мийд. — Тъкмо с теб исках да поговоря. Ани Барнс се е върнала. Знаеш ли?

— Знам — отвърна Маршал, доволен, че Сенди пръв повдига въпроса.

— Е, Ейдън направо не може да си намери място. Смята, че е дошла, за да рови старите истории. Ти какво мислиш?

Историята с лъжесвидетелстването не му бе дошла наум. Но той беше замесен и в това.

— Господи, надявам се, че не е така. Сигурно има някаква давност в подобни случаи. Какво каза Лоуъл?

Лоуъл Банкър беше адвокатът на Сенди.

— Твърди същото като теб — че давността е изтекла, така че не би могло да има съдебно преследване. Съсипването на репутацията е съвсем друго нещо. Тя може да опише всичко в някоя книга, като едва-едва прикрие истинските имена.

— Но защо ѝ е да се връща тук, за да го направи? Знае всички факти.

— Иска още. Не може да напише цяла книга само за онзи инцидент, затова се е върнала да изрови още скрити истории.

— За какво? — попита Маршал. Не беше глупав; нямаше сам да се издаде за хапчетата; освен ако не се наложи.

— Предполагам, че за фабриката. Ще ни обвини в какво ли не. Няма да може да докаже нищо, но ще се появи по телевизията и ще се раздрънка за това как изкуството отразява живота, а дори само приказките ѝ ще ни докарат Агенцията за защита на околната среда. Тя е опасна жена. Съвсем основателно винаги я сравняват с Грейс.

Маршал почерпи сили от увереността на Сенди.

— Какво мога да направя аз? — попита той с корава решителност, както подобаваше на непоколебимия началник на полицията, какъвто често виждаше сам себе си. *Непоколебим* — твърд като желязо. Беше срещнал думата в една от кръстословиците неотдавна. Много му хареса.

— Притисни я — каза Сенди. — Според мен колкото по-рано ѝ дадем да разбере, че не е добре дошла тук, толкова по-рано ще си тръгне. Ако продължи да упорства, имам и други варианти предвид, но нека видим най-напред какво можеш да направиш ти.

Маршал не беше лош човек. Гледаше на работата си повече като на противодействие, отколкото на въздействие — още две хубави думички. Но сега имаше поръчка от Сенди Мийд, а той беше човек, на когото трябваше да се угоди.

Да намери Ани, беше лесно. Бледозеленият миниван с логото на „Мис Лиси“ биеше на очи също толкова много, колкото и кабриолетът ѝ, а и самата Ани непрекъснато влизаше и излизаше от разни магазини и обикаляше града от единия до другия му край — Сенди беше прав, тя определено душеше наоколо и Маршал го забеляза веднага.

Известно време се задоволи да я следва, като спазваше нужната дистанция, но наблюдаваше всяко нейно движение. И при най-малкия повод щеше да я накара да отбие встрани и да я глоби. Но тя спазваше ограниченията за скоростта, използваше мигача на всеки завой, дори спря, за да минат две деца по пешеходната пътека в центъра на града. Беше сигурен, че ще я спипа в нарушение на ъгъла на „Оук“ до училището; половината град завиваше там, без да спре напълно, както повеляваше знакът „стоп“. Но тя го направи.

Тъй като не можеше да я притисне по този начин, той опита друг подход. Тази тактика беше доста подмолна (лукава беше по-деликатна дума), но предвид задачата, поставена му от Сенди, Маршал считаше,

че постъпва правилно. Превърна се в детектив, посещаваше местата, където се бе отбивала тя, и се опитваше да разбере какво е научила.

— Е — обърна се той към Джим Хауърд, сортировач на бутилки на градското сметище, — видях Ани Барнс да се отбива тук преди малко. Какво ти каза?

— Нищо особено — отвърна Джим.

Той беше тъжен и мълчалив човек, не беше симпатичен никому и затова беше сортировач на бутилки, а не полицай, помисли си Маршал.

— Не те ли пита нещо?

— Не.

— Нищо ли не каза?

— Каза „здравей“. — Човекът се зае с работата си.

— Поговори ли с някой друг?

Той поклати глава. После забеляза една кафява бутилка сред зелените в големия контейнер и я извади оттам.

— Е, гледай да ми кажеш, ако го направи, ясно? Много е хитрата жена. Мисли си, че ако разпитва хора като теб, ще ѝ кажат всичко само заради славата. Тя пише книга, нали знаеш, или поне се опитва.

Маршал повтори репликата си малко по-късно на бензиностанцията, където разбра, че Норми Зуибъл е също толкова наивен, колкото и Джим Хауърд.

— Тя пише книга? — невярващо възкликна механикът. — Това е супер!

Началникът на полицията много добре разпознаваше възхищението, когато се сблъскаше с такова. Тъй като трябваше да го пресече от корен, той се постара да бъде особено строг.

— Не и ако пише за някакъв покрит с машинно масло монтьор с наднормено тегло, който харчи половината си заплата за лотарийни билети. Кого, мислиш, че хората ще почнат да сочат с пръст?

Щяха да сочат Норми, а това щеше да му донесе неприятности. Всички знаеха, че играе на лотарията. Всички, освен родителите му. Те смятаха хазарта за грях и при това вярваха, че парите, които липсват в джоба на сина им в края на седмицата, са отишли в кутията за събиране на помощи в църквата. Нямаше значение, че Норми е навършил трийсет години. Той все още живееше в дома на родителите си, работеше при баща си, все още ходеше на танците в града с

пригладена назад коса и с лице, озарено от надежда. Сега лицето му бе пребледняло.

— Не би го направила — възрази той.

— О, и още как — увери го Маршал. — Ако бях на твое място, щях да стоя настрана от Ани Барнс. И щях да посъветвам същото и приятелите си — добави той и незабавно се възгордя от себе си. Да накара други да му вършат черната работа, бе щастливо хрумване.

Затова опита тактиката си и при Мерилу Уокър в „Нюз енд Чууз“, но едва след като си бе купил няколко бадемови сладки, докато чакаше двама почитатели на обиколките „Пейтън плейс“ да си тръгнат. Мерилу приближаваше петдесетте, беше от второто поколение от общо трите, които се бяха занимавали с магазина.

— Видях Ани Барнс да идва тук преди малко — отбеляза той, като довърши третия си сладкиш. — Какво си купи?

— Шоколадови пенита — гордо отвърна Мерилу. — Идва тук почти всеки ден. Казва, че са й липсвали нашите пенита. Във Вашингтон нямало нищо подобно.

— Тя не си тръгна само с торба бонбони.

— Аха. Купи също и вестник, няколко картички и карта на града.

— Картички? И карта? Защо карта?

— Предполагам, за да види кои са новите улици.

— Според мен прави някакво проучване — осведоми я Маршал. — Нали знаеш, че пише книга. Как би се почувствала, ако се озовеш в нея?

— И защо бих се озовала аз в книга?

— Защото си част от семейство, което има, да я наречем, интересна история.

За миг Мерилу не го разбра. После се намръщи.

— Ако намекваш за братовчедите ми, това е стара история.

— Беше кръвосмешение — напомни й Маршал. — Искаш ли случката да се появи на страниците на книга?

— Не.

— Тогава гледай да не се сприятеляваш особено с Ани Барнс. Писателите това правят. Омайват те с приказки, докато не споделиш онова, което по принцип не би казала. По-добре предупреди и семейството си. Внимавай, Мерилу. Родителите ти помнят, когато излезе „Пейтън плейс“. Питай тях. Те знаят какво беше тогава в града.

Тогава беше виновна Грейс Металиъс. Сега това е шансът за отмъщение на Ани Барнс. — Забелязал как го слуша Мерилу, той разбра, че думите му са стигнали до нея.

Взе си още една от бадемовите сладки в плика и излезе от магазина, но си мислеше за другите, които трябваше да получат същото предупреждение. Освен туристите в магазина имаше и деца. А те гледаха Ани Барнс със страхопочитание. Не беше ли забелязал момичето на Дюпюи няколко пъти днес да обикаля същите места като Ани?

Естествено, когато се сети да поприказва с Кейтлин, тя не се виждаше никъде. Затова се запъти към заведението на Оми за един закъснял обяд и там завари Хал Хийли, който тъкмо излизаше с жена си. Чист късмет. Да срещне Хал, беше още по-добре. Само за час той можеше да стигне до повече хора, отколкото Кейтлин Дюпюи за две седмици.

— Имаш ли минутка? — попита Маршал. Това беше обичайната му реплика.

Хал се усмихна на Памела.

— Ще ме изчакаш ли в колата, мила? — Целуна я по челото и я изпрати с поглед.

Маршал също — Памела беше красива жена. Той никога не би предположил, че ще се събере с толкова скован мъж като Хал. Чиста завист? Може би. Но не защото той самият желаше Памела. Просто си спомняше времето, когато двамата с Една се държаха като Памела и Хал. Всъщност беше много мило.

— С какво мога да ти помогна? — попита Хал с тихия си, делови глас.

Маршал се съсредоточи.

— Ани Барнс. Познато ли ти е това име?

— Разбира се. Двете с моята Пам са били приятелки в училище.

— Знаеш ли цялата история около Ани и Грейс?

— Да. Марша Клаусон ми разказа. Чел съм „Пейтън плейс“ няколко пъти.

— Значи знаеш какво има вътре. Доста пикантни истории, а?

Хал се изчерви. Леко сви рамене, явно му беше неудобно да говори за това.

— Да — обади се Маршал, за да не го мъчи повече. — Пикантни. От онова, което чувам, Ани Барнс е същата стока и честно казано, се притеснявам. Обикаля целия град. Забелязах, че хлапетата я гледат така, сякаш е новият им идол. Тя може да се окаже лош пример за подражание. Училището няма да започне поне още няколко седмици, но ти вече провеждаш учителски съвети. Не смяташ ли, че е редно да обърнеш внимание на учителите какво става?

Хал се замисли за минутка. Изглеждаше донякъде раздвоен.

— Не бих искал да подклаждам огън, който иначе би угаснал сам.

— Да угасне сам ли? — Шефът на полицията се изкашля, за да прочисти гърлото си и да се успокои. — Целият град е загрижен. Ани Барнс има почитатели в цялата страна, а онези от медиите са истински лешояди. Само да каже нещо на съответното място, и ще ни оклеветят във всички новинарски емисии. Това ли искаш?

— А как би могло да се спре само ако поприказвам с учителите?

— Така те няма да разговарят с Ани Барнс. Разбираш ли, това е основното. Ако се държим заедно и я възпрепятстваме, тя няма да изкопчи нищо.

Възпрепятстваме. Много харесваше тази думичка. Хал сигурно също я хареса, защото кимна.

— Звучи логично. Добра идея. Благодаря, Маршал. — Повдигна многозначително вежди, кимна към колата си и тръгна.

Кейтлин Дюпюи следваше Ани из града през по-голямата част от съботния ден, но така и не получи своя шанс чак до неделя сутрин, а и тогава си беше чист късмет. Тя рядко ходеше на църква — мразеше да седи между родителите си и да слуша проповедите за любов, след като такава липсваше както от дясната, така и от лявата ѝ страна. Ако питаха нея, това бе най-голямото лицемерие от страна на семейството ѝ.

Но за родителите ѝ беше важно хората да ги видят заедно в църквата, а тъй като Кейтлин не беше сигурна какво ще излезе от цялата тази история с Ани Барнс, реши, че е по-добре тази седмица да ги придружи.

И тогава на паркинга видя Ани, която слезе от кабриолета си и изтича от другата страна на колата, за да помогне на сестра си Фийби. После се срещнаха със Сабина Матен и семейството ѝ и поеха с тях по стъпалата. Ани обаче се отдели от групичката и тръгна да заобиколи църквата.

Кейтлин последва родителите си вътре, но после спря и каза единственото, което винаги ѝ гарантираше малко лично време:

— Искам да ида да видя баба. Ще се върна бързо.

Слезе по страничното стълбище и се измъкна през ниската врата. Озова се на алеята, която водеше към малката окосена морава и бялата дървена ограда на гробищата.

Мина забързано през вратата и тръгна по каменната пътека към гроба на баба си, но не спря там. Продължи нататък и изкачи възвишението, после слезе в падинката, заобиколена от дървета. Макар това да се смяташе за задния край на гробището, Кейтлин винаги го бе смятала за най-красивата част.

Ани беше до гроба на родителите си и това изведнъж накара момичето да се спре. Камъкът с надпис „Семейство Барнс“ не беше нов, но чимовете от страната на Алиса бяха. Тази смърт беше скорошна. Ако натрапеше присъствието си на Ани точно сега, това нямаше да ѝ помогне.

Но пък, доколкото тя знаеше, писателката бе идвала тук и преди. Кейтлин често идваше да поседи до баба си, както го бе правила и в старческия дом през месеците, преди да почине. Баба ѝ я беше обичала — *истински* я бе обичала. Когато целият останал свят ѝ се струваше непоносим, посещенията тук ѝ помагаша.

Може би Алиса Барнс помагаше пък на Ани и в такъв случай тя щеше да е по-кротка, по-спокойна и по-отзивчива към молбата на Кейтлин. Или поне тя така се надяваше. Не че имаше други възможности. Да хване Ани насаме така, че целият град да не ги види заедно, се оказваше почти невъзможно.

Когато наближи, забави крачка. Ани седеше на тревата, с крака, свити встрани. Беше със слънчеви очила. Но въпреки това беше ясно, че гледа онзи камък с новия гроб пред него.

Кейтлин чакаше тихо с надеждата, че жената ще вдигне очи и ще се усмихне. След като това не стана, направи крачка напред. Изчака, после отново пристъпи. Тъкмо щеше да се изкашля, когато Ани най-

сетне вдигна поглед. В първия миг Кейтлин не забеляза нищо, но после ѝ се стори, че веждите ѝ се повдигат леко. Изненада? Разпознаване?

— Здравей — каза тя. Гласът ѝ не издаваше нищо.

— Здравсти — отвърна Кейтлин и гласът ѝ издаваше всичко. Беше пресеклив. Толкова беше притеснена. И при най-малкото предизвикателство щеше да се обърне и да побегне. За да не го направи мигновено, тя побърза да изстреля думите си. — Трябва да те помоля за голяма услуга. Става въпрос за онази нощ. Знам, че ти знаеш, че бяхме ние, но искам само да кажа, че ще бъде много, много лошо, ако кажеш на някого за това, а ще стане дори и по-зле, ако напишеш за това в книгата си. Разбираш ли, родителите ми не знаят за Кевин. Те направо ще откачат, ако знаеха, защото той не е от момчетата, с които те искат да излизам, а няма никаква полза да им казвам, че се обичаме, защото любовта не означава съвсем нищо за моите родители. — Тя притисна ръце до сърцето си, където усещаше най-силна болка. — Кевин е толкова специален за мен. Той е първото момче, което някога изобщо се е интересувало от мен, и не го прави само заради секса, ако беше така, досега да ме е оставил, защото не мисля, че ме бива особено в това. На него му е все едно, че не съм хубава. Искам да кажа, той наистина ме обича — не е ли страхотно? — обича ме — както никой друг досега, освен баба ми, а тя е мъртва.

— Онази нощ ли? — попита Ани. Сега веждите ѝ бяха склучени.

Момичето усети, че се изчервява.

— Знаеш. Онази *нощ*. — След като Ани не каза нищо, а остана да седи с объркан вид, Кейтлин изпита първите си съмнения. — Ти ни видя, знам, че ни видя. Позна ме в мига, в който прекрачих прага на магазина на сестра ти. — Съмненията се засилиха. — Не си ли? — Ани я гледаше все така озадачено. Личеше си въпреки слънчевите ѝ очила. — Ако не си, защо ми намигна?

— Намигнах ти, защото ти беше зяпнала.

— Но после се случи същото и при Оми, искам да кажа, тогава ми махна.

— Познах, че си момичето от магазина.

Ани Барнс беше съвсем сериозна. И Кейтлин Дюпюи се почувства като *абсолютна глупачка*.

— О, боже мой — прошепна тя, а после пак, защото не знаеше какво друго да направи. Дали да остане? Да избяга? Да изкопае голяма

дупка и да се зарови до баба си?

Поглеждаше ту напред, ту назад, когато чу тихичко повикване отнякъде. Когато то се повтори, този път по-силно, тя се обърна към източника на звука. Ани беше свалила очилата си и ѝ махаше да се приближи.

Кейтлин не помръдна.

— Не мога да повярвам, че го направих — промълви смаяно и постави ръка на главата си. — Ти не си знаела.

— Как бих могла да видя нещо? Беше тъмно.

— Така каза и Кевин, но фаровете светеха и бях сигурна, че си ни видяла. А сега взех, че сама ти казах. — Обви ръце около кръста си, но очите ѝ все така се пълнеха със сълзи. — Това е толкова ужасно. Такава глупачка съм.

— Не си глупачка.

— Ти пък какво ли разбираш! — тросна се момичето. Не я беше грижа, че се държи грубо. Ани Барнс щеше да постъпи както си ще, независимо от нейното поведение.

— Била съм на твоето място — отвърна Ани. — Искаш ли да поседнеш при мен?

— Онова, което *искам*, е да забравиш какво ти казах, но това няма да стане, нали...

Не беше въпрос. Избърса сълзите си и погледна назад към гроба на баба си. Тя щеше да знае какво да направи сега. Но както стоеше тук, Кейтлин не усещаше нищо, което да ѝ подсказже накъде да тръгне.

— Няма да кажа на никого — повтори Ани.

Трябваше да послуша Кевин. Той беше прав. Сама беше объркала *всичко*.

— С мен е свършено. *Край*. Родителите ми ще го обвинят в изнасилване. Знаеш ли колко *ужасно* ще стане?

— Казах ти, няма да ви издам.

Кейтлин се ужасяваше само от мисълта какво я очаква. Отново сложи ръка на главата си, сякаш за да се задържи на земята. Едва тогава чу думите на Ани. Погледна я. Жената изглеждаше съвсем сериозна.

Всъщност изглеждаше така, сякаш е плакала. Очите ѝ не бяха много зачервени. Но лицето ѝ блестеше. Като мокро. И все пак тя продължи:

— Защо да казвам каквото и да било? Какъв е смисълът?

Кейтлин можеше да се сети за няколко причини, но изтъкна най-очевидната.

— Хм, книгата ти. — Гласът ѝ изтъня към края. Беше повече от ясно.

— Не пиша книга.

— Всички твърдят обратното.

— Грешат.

— Но можеш да кажеш на родителите ми.

— Защо да го правя? Не им дължа нищо. Не е моя работа какво правиш. На колко години си?

— На седемнайсет.

— Не смяташ ли, че ти е малко рано да правиш секс на улицата?

Кейтлин се скова.

— Виждаш ли? Съгласна си с тях.

— Не. — Усмивката ѝ беше някак странна. — Но аз съм възрастен човек. От мен се очаква да говоря такива неща.

Кейтлин се опита да разгадае усмивката ѝ.

— Да, освен това се очаква и да ни издадеш, нали?

— Защо да си правя труда? И без това никой няма да ми повярва. Ще кажат, че завиждам, защото аз никога не съм правила този номер. И са прави. Нямах много приятели, още по-малко пък от мъжки пол. Както вече казах, била съм на твоето място. — Тя потупа земята до себе си. — Сигурна ли си, че не искаш да поседнеш?

Кейтлин наистина искаше — не защото имаше нужда да седне, а защото нещо у Ани сякаш я притегляше. Сигурно беше свързано с усмивката ѝ или нещо подобно. Подсказваше ѝ, че Ани не е една от тях. Но Кейтлин вече знаеше това. Не биваше да разговаря с Ани. Из града се говореше, че е опасна.

На нея обаче съвсем не ѝ се струваше опасна, не и седнала тук, на гроба на майка си. Изглеждаше... тъжна.

Разбира се, можеше всичко да е преструвка. Можеше и да си тръгне оттук и да каже на първия срещнат, че е видяла как Кейтлин Дюпюи и Кевин Старк правят секс наред „Седър“ в нощта, когато бе пристигнала в града. Но явно не се канеше да стане и да го направи. Но след като вече беше тук, Кейтлин не виждаше нищо лошо в това да остане. Щеше да е по-добре, отколкото да седи до родителите си.

Можеше дори да ѝ е от полза. Ако с Ани станеха приятелки, може би щеше да успее да я убеди да не казва нищо. Не беше ли това един от любимите похвати на майка ѝ — спечели ги на своя страна, а после ти раздаваш картите. Понечи да се приближи, но спря.

— Сигурна ли си, че искаш да съм тук? Не си ли приказваш с майка си?

— Не. Просто си седя. Малко ми е самотно. Не съм най-обичаният човек в града.

Кейтлин много добре знаеше какво е усещането. Едва през последните две-три години беше успяла да си създаде приятели. Направи последните няколко крачки и се отпусна на тревата.

Ани ѝ се усмихна съвсем леко, преди отново да се обърне към надгробния камък.

— Сигурна ли си, че не се натрапвам? — попита момичето.

Ани кимна, явно доволна от тишината. Както и Кейтлин за известно време. В горичката пееха птички, но не толкова силно, че да заглушат далечните отгласи от църковните химни. Кейтлин хареса звученето на химните оттук. Помагаха ѝ да прочисти ума си, да се съсредоточи.

— Наистина ли няма да кажеш? — попита отново.

— Няма.

— Не си ли казала вече на сестра си Фийби? Или на Джеймс Мийд? Видях ви да си приказвате при Оми.

— Как бих могла да кажа на някого? Не знаех, че си била ти.

— А ще им кажеш ли сега, след като знаеш? — настоя Кейтлин, като *отново* се прокле за глупостта си.

Ани я погледна.

— Има и по-важни неща. Дори не знам името ти.

За съжаление всички останали в Мидъл Ривър го знаеха, тъй че дори да решише да го скрие сега, лесно можеше да се разбере коя е.

— Кейтлин Дюпюи.

— Кейтлин. Хубаво е.

— Аха. Красиво, леко и закачливо. Каквата майка ми се е надявала да бъда, но аз не съм.

— Защо си толкова сурова към себе си?

— Защото е истина. Аз съм най-голямото разочарование на майка ми. Е, след баща ми.

— Изобщо няма да се захващам с последното. Що се отнася до майките обаче, може би всички сме орисани да ги разочароваме. Просто не можем да бъдем такива, каквито те искат.

— Ти не си ли? — изненада се момичето. — Защо не? Искам да кажа, виж се само. Та ти си страшно преуспяла.

— Книгите ми се продават. Но това не е всичко.

Кейтлин се замисли. Продадените книги не бяха всичко. И все пак.

— Не ми изглеждаш толкова лоша.

Ани издаде гърлен звук.

— Не толкова лоша, колкото разправят ли?

— Сигурно са имали предвид, когато си била малка — вметна Кейтлин. — Така де, преди да заминеш оттук. Освен това мислех, че си грозна.

— И аз така мислех.

— Но ти изобщо не си. Напротив, много си красива. Всичко бих дала, за да изглеждам като теб. Аз съм наследила всички лоши черти на баща си — лошия му нос, лоша коса, лоша кожа. — Тя посочи към очите си. — Нося контактни лещи, а носът ми е коригиран. Също и зъбите, и челюстта ми. Имах най-ужасната обратна захапка, но я оправиха с фиксатор. Направихме какво ли не, за да изглеждам поне горе-долу прилично.

— Мисля, че си много привлекателна.

— *Никога* няма да стана много привлекателна. Така де, можем само да позакърпим нещата, а после да чакам лошите черти да се появят отново в собствените ми деца.

— Кой го казва?

— Майка ми. Казва, че е по-добре да се омъжа за богат съпруг, за да може да плаща пластичните операции на децата ми.

— Сериозно ли говориш?

— О, да. Майка ми много държи на красотата. Направила е всичко, което може за мен. Сега все ми натяква за нискокалорична храна, но почти се е предала по отношение на теглото ми, защото и в това отношение съм се метнала на баща си. Не знам дали диетата „Саут бийч“ ще има някакъв ефект. Изглежда, нищо друго не върши работа. Така де, ако сме при Оми и всички си поръчват пържени

картофки, мога ли само аз да не си поръчам? Все едно имам някаква огромно червено клеймо на челото си — „Д“, тоест дебела.

— Не си дебела.

— Съм. Питай, когото искаш.

— Не бих казала, че си дебела на фона на приятелките ти. Недей да се подценяваш сама. Не ти трябва да си кльоцава като някои от останалите.

— Видя ли? — хвана се за думата Кейтлин. — Забелязала си. Аз съм по-едра.

— Не си по-едра. *Нормална* си. И си много по-хубава и по-нежна.

Кейтлин не го повярва и за миг. Но ѝ беше приятно да го чуе от устата на известната писателка. По-хубава и по-нежна? Определено *искаше* да е такава.

Тази жена сигурно беше намислила нещо. Така трябваше да е. Защо иначе ще ѝ прави комплименти? Хрумна ѝ, че двете може да сключат сделка. Кейтлин можеше да ѝ даде нещо друго за книгата ѝ, а в замяна Ани да си мълчи за Кевин и нея.

— Знам разни истории за този град, които може би ще искаш да чуеш — тихо каза тя. — Готова съм да се договорим.

Думите още не бяха излезли от устата ѝ, а Ани вече клатеше глава.

— Тайната ти е на сигурно място. Не е нужно да плащаш за това.

— Сигурна ли си? Имам предвид, наистина не искам те да разберат за Кевин. А и мога да ти помогна. Знам много неща.

Ново поклатане на главата.

— Благодаря. Всичко е наред. — Жената отново се загледа в гроба.

— Съжалявам за майка ти. — Когато Ани само кимна, тя се надигна. — Трябва да се връщам. Не искам родителите ми да дойдат да ме търсят. Ще побеснеят, ако разберат, че съм си приказвала с теб.

Откъм горичката се чу някакво шумолене. Кейтлин погледна натам тъкмо когато се появи един мъж. Беше господин Хийли, директорът на гимназията. Явно бе толкова стреснат, че ги вижда, колкото и те него. Всъщност Кейтлин не бе само изненадана. Беше направо *слисана*.

— О, боже мой — измърмори тя. — О, боже мой, махам се оттук. — Отдръпна се от Ани и каза с по-висок глас. — Здравейте, господин Хийли. Тъкмо си тръгвах. Наминах да поседя на гроба на баба, а после чух шум насам и изтичах да видя какво е. Тъкмо си тръгвах. Довиждане.

Хал Хийли я проследи с поглед как се отдалечава. Когато се скри зад възвишението, той приглади с ръка косата си. Вратовръзката му беше наред; беше проверил това по-рано. Прокара палец и показалец от двете страни на устата си и се обърна към Ани. Тя седеше на тревата и изглеждаше, откровено казано, предизвикателно. Нито за миг не се съмняваше, че тази жена определено ще предизвика някакъв скандал.

— Защо беше тук Кейтлин? — попита той.

— Беше дошла да посети гроба на баба си.

— Да, и тя така каза, но не съм сигурен, че ѝ вярвам. — Той въздъхна. — Нямах да се обръщам към вас по този повод, но след като ви намирам тук, явно е трябвало да го направя. Тревожа се, госпожице Барнс.

— Ани.

— Знаеш каква е работата ми. Затова много от нещата, които хлапетата в този град вършат, е моя отговорност. Ето че сега, след петнайсет години, ти се връщаш и си тъкмо на възрастта на Грейс Металиъс, когато тя е шокирала и провокирала хората, живеещи тук.

— Не е нужно да ми обясняваш за Грейс. Аз самата съм изпитала ефекта от книгата ѝ повече от всеки друг.

— Тогава ще разбереш какво имам предвид. Децата тук са много впечатлителни. Освен това са леко заплени от славата ти. Ако разберат, че ровиш наоколо и търсиш пикантни истории, ще се втурнат да ти ги разказват. Достатъчно трудно е да ги контролираме и без подобни подстрекателства.

Трябваше да ѝ го признае; не се плашеше лесно. Гледаше го студено и решително — и при това тук, на гроба на майка си. Гласът ѝ също бе студен:

— Не ме интересуват пикантните истории и сексуални прегрешения.

— Е, това е хубаво — каза той. — Радвам се да го чуя. Тези деца са бъдещето ни. Трябва да сме сигурни, че ще израстат като отговорни граждани. Не бих искал нови трудности в и без това тежката ни професия.

Тя продължи да го гледа втренчено, но сега замълча. Хал реши, че е бил достатъчно ясен.

— Това е, което исках да кажа. Благодаря, че ме изслуша. Сигурен съм, че ще се съобразиш с думите ми. Всички искаме само най-доброто за децата си, не си ли съгласна?

— Напълно — отвърна тя.

Той кимна. Вдигна ръка и махна леко за довиждане, после заобиколи гробното място на семейство Барнс и тръгна нагоре по хълма към църквата. Щом се озова вътре, седна на едно свободно място на последната скамейка. Можеше да види главата на Памела в предните редици, черната ѝ коса изпъкваше ясно. От другата страна на пътеката забеляза Никол Дюпюи и Кейтлин, прилежно седнала до нея.

Беше готов да приключи с този въпрос. Но докато траеше службата, започна да се притеснява, че Кейтлин ще каже на майка си, че го е видяла да излиза от горичката. Предпочиташе Никол да чуе историята от него, а не от нея.

Затова изчака, докато службата свърши и присъстващите излязат навън да поприказват един с друг. Кейтлин отиде при приятелките си, а баща ѝ при своите приятели. Хал зачака близо до колата на Никол. За съжаление обаче, преди тя да стигне до него, се появи Памела и моментът отлетя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нещо се случи с мен онази неделя на гробището и то нямаше нищо общо с онова, което научих за Кейтлин Дюпюи, или другото, което по-късно щях да разбера за Хал Хийли. Като начало, беше свързано с това, че се наплаках на воля и приех, че майка ми си е отишла и не бих могла да направя нищо, което да я върне обратно. Можех да се боря. Можех да крещя и да беснея за това, което я беше отровило. Можех да сипя огън и жупел. Но мама беше изгубила равновесие, бе паднала по стълбите и си беше счупила врата. Каква полза от отмъщението? Щеше ли да я върне обратно в кухнята, очакваща ме да се прибера?

После Кейтлин дойде при мен със страховете си и аз се замислих за това как разочароваме родителите си. А Хал Хийли беше намекнал, че влияя лошо на младежта в Мидъл Ривър, така че се замислих и за това.

Все още бях потънала в мислите си, когато службата свърши и Фийби ме намери седнала до гроба. Гледах я как се приближава уверено, а после и не толкова стабилно, как се опира за всеки случай на всеки надгробен камък, покрай който минава. Тогава почувствах нещо — някакво прозрение — но трябваше да изминат още няколко минути, прекарани в мълчание до гроба на родителите ни, за да се оформи то в съзнанието ми. Стана ми кристално ясно, когато се появи и Сабина.

— Притесних се — оплака се тя, загледана право в мен. — Помислих си, че нещо се е случило. Ти така и не влезе вътре.

Вътре? Трябваше ли да се видя със семейство Хейнс, Клапърс, Хариман или Рай? Трябваше ли да се видя със семейство *Мийд*!

— Не — отговорих й спокойно. — Повече имах нужда да постоя тук.

— Бих поспорила за това. Проповедта на пастора беше за любовта в семейството.

— Сабина — обади се предупредително Фийби.

— За това как трябва да се разбират нуждите на другите — продължи Сабина, която явно не беше приключила с мен, — дори и когато тези нужди не съвпадат с твоите собствени. Пазехме ти място. Беше очебийно празно по време на цялата служба. Добре, знам, че не обичаш организираните църковни мероприятия. Всичко, което изисква подчинение на установения ред, е противно на характера ти. Но дори и като оставим настрана проповедта на пастора, която наистина беше добра, в случая е важно семейството. Присъствието ти в църквата заедно със семейството ти щеше много ясно да покаже на определени хора в този град, че понякога и ти можеш да се впишеш в обществото. Покажи им го и може би ние няма да сме подложени на толкова голям натиск. Приятелите ми задават въпроси. Съседите ми задават въпроси. Но теб не те е грижа. Това просто не те засяга. — На лицето ѝ се изписа отвращение и тя се обърна към Фийби. — Семейството ми ме чака. Искаш ли да те закараме до вкъщи?

Фийби се усмихна. Може би нямаше кураж да се сопне на Сабина, но не се огъна.

— Ще остана малко.

Сабина си тръгна с широки крачки. А ние двете не коментирахме станалото, Фийби и аз. Тя беше направила избора си и ѝ бях благодарна.

Но не и самодоволна. Това беше лукс, който не можех да си позволя по отношение на сестрите си.

Бях минала напред — или се бях върнала назад, наречете го както предпочитате — и докато седяхме там, мислите ми се проясниха. Преследването на отмъщение може и да бе благородна кауза, ако става дума за някакво прикриване на истината от страна на семейство Мийд. Но освен това беше и много изтощително. Изискваше непрекъснато подклаждане на гнева ми, нещо, на което бях способна на осемнайсет. Но на трийсет и три? Не можех.

Нито пък можех да оставя всичко така. Не можех да върна майка си обратно, но *истина номер шест: Не ставаше дума само за нея.*

Можех да водя битката заради Фийби, която явно беше болна. Заради Сабина, която говореше за уважение, но нямаше и представа за другите заплахи. Заради Хал Хийли, чиято загриженост за морала на хлапетата в града беше направо смехотворна предвид вероятността за

отрова във въздуха, който дишат, във водата, която пият, и в рибата, която ядат.

Не мога да кажа, че чух гласа на майка си. Дори не съм сигурна, че тя би искала да го направя. Също като Сабина, и тя винаги се страхуваше от приказките на хората.

Чух Грейс, но само отдалеч. Тя не обичаше гробищата. Но пък обичаше да рови в отдавна погребани неща. О, да, Грейс много си падаше по това.

Какъв е изводът ли? Мама я нямаше. Фийби беше болна. И без изобщо да се брои нуждата на Грейс да шокира хората, аз знаех, че това е правилният избор.

„До: Ани Барнс

От: ТруБлу

Относно: Какво ще правим от тук нататък?“

Зависи. Какви са плановете ти?

„До: ТруБлу

От: Ани Барнс

Относно: Какво ще правим от тук нататък?

Не съм се замисляла какво ще правя, освен да разбера дали нещо в Мидъл Ривър не е разboleяло майка ми. Не, не възнамерявам да пиша книга. Нали това ме питаш отново? А дори и да не го правиш, всички останали ме питат, но въпросът взе да се изтъква. Склонен ли си да ми помогнеш или не?“

„Зависи, освен с книга, има и други начини една злина да се направи достояние на обществото. Може да предадеш информацията, която ще ти дам, на «Вашингтон поуст», което няма да е по-различно от това да напишеш книга. Същото е и ако я дадеш на приятеля си Грег Стийл.“

„Разбирам, че тези варианти не ти допадат. Да не би да те е страх?“

„Страх ли? Съвсем не. Не забравяй, аз живея тук. Имам повече основания от теб да желая всичко да се оправи. Но ето какъв ми е проблемът: ако объркаш конците с онова, което ще научиш, този град ще се преобрази по такъв начин, че дори и твоята Грейс не би повярвала на очите си. Книга, вестник, вечерни новини — няма значение как се разпространява новината, стига да тръгнеш да вдигаш шум. Мидъл Ривър ще бъде обсаден не само от журналисти, а и от адвокати. Знаеш ли какво ще стане тогава?“

„Стълпотворение.“

„Меко казано. Адвокатите, които се занимават с дела за нанесени вреди на личността, идват на тумби и почват да дават всевъзможни обещания на де когото сварят. Организируют подписки и завеждат масови дела, снимат се на моравата пред градския съвет и се появяват на първите страници на вестниците, делото нашумява и успяват да извоюват тлъсто обезщетение. За съжаление те са единствените, които получават нещо от целия този шум. «Нортууд» губи куп пари, плащайки обезщетения за нанесени вреди, и в най-лошия случай банкрутира. При подобен вариант икономиката на града отива по дяволите заедно с работните места на хората, които живеят тук. А пострадалите, които уж получават пари за болките и страданията си? След като адвокатите вземат своя дял, след като се платят съдебните разноски и останалото се раздели между всички засегнати, отделният човек ще получи някаква мизерна сума.“

„Разбирам, че не обичаш адвокатите.“

„Грешиш. Съквартирантът ми от колежа е адвокат. И в огъня бих влязъл за него. Но той беше първият, който ме посъветва да избегна съдебните дела. Затова така и правя. Искам нещата да се оправят — ако не за мен, то поне за децата тук. Не искам градът да бъде съсипан, а точно това ще се получи, ако решиш да вдигаш шум.“

„Не искам да влизам в новините. Имам нужда от отговори. И ако отговорите ми дадат основание за това,

искам промяна.“

„Ако това е всичко, значи сме на една вълна. Работата е там, че щом веднъж ти дам информацията, ти можеш да правиш с нея каквото си искаш. Мога ли да ти се доверя, че сега казваш истината?“

„Аз питам, теб — мога ли да ти вярвам, че ще ми кажеш истината? Как мога да съм сигурна, че не си инструмент в ръцете на семейство Мийд и няма да ме пратиш за зелен хайвер, колкото да съм заета с нещо, докато съм тук?“

„Какво ще кажеш за това: Правителствените разпоредби разрешават определено ниво на замърсяване. Когато някоя фабрика като «Нортууд» го надвиши, е длъжна да запечата токсините в двестакилограмови варели и да ги складира на специално определено бунцище за токсични отпадъци. Това струва скъпо. Води до намаляване на печалбата. В някои случаи «Нортууд» са използвали други методи.“

„Какви методи?“

„Твой ред е. Дай ми нещо. Опитваме се да изградим взаимно доверие. Сподели нещо или край.“

„Току-що приключих с отбелязването на точки по картата на града, всяка точка представлява някой тежко болен през последните пет години, в някои случаи няма общ модел, в други — определено съществува. Примерно покрай реката. Хиперактивност, мускулна дистрофия, аутизъм — много проблеми има при децата от, «другата страна».

Може да е генетично предразположение. Може да е съвпадение. Може да е заради токсично замърсяване.

Какво мислиш?“

Не получих друго съобщение от ТруБлу, но това не ме разтревожи. При последната размяна на имейли вече бе станало доста късно. Легнах си и отново спях до по-късно, отколкото обикновено. Но

нали бях във ваканция все пак? За какво друго са ваканциите, ако не да поспиш до късно?

Така бях готова за бягане в осем часа. Грейс беше безкрайно доволна.

„Добро момиче, играеш си с огъня. Много си скучна по отношение на мъжете.“

„Моля, моля — възмутих се аз. — Не си ме виждала във Вашингтон. Излизала съм с някои необикновени мъже.“

„Необикновени?“

„Впечатляващи.“

„Джеймс Мийд е съвсем различен. Ситуацията е наситена с драматизъм. Той е враг номер едно.“

„Всъщност е враг номер две. Ейдън е номер едно — заради поведението му в миналото, което още не съм му простила. Но не се вълнувай прекалено — няма никакъв драматизъм. Сблъсках се с него, докато тичах. И какво от това?“

„Знаеш какво. Харесва ти как изглежда.“

„Поправка. Харесва ми как бяга.“

„Все същото. Къде е той?“

„Още не сме стигнали мястото. Има определен маршрут.“

„Защо използва този маршрут? Близко ли е до дома му?“

„Не знам къде живее.“

„Не си ли питала?“

„Не, не съм питала. Това би означавало, че искам да знам, а аз не искам.“

„Женен ли е?“

„Доколкото знам, не. Във вестника не пишеше за сватба. Не е споменавана съпруга, няма снимка на двамата на някое светско събитие. Ако имаше, Сам щеше да я отпечата. Той обича нагледните материали.“

„Какво чака Джеймс? Какво не му е наред?“

„Не знам и не ме е грижа. Казах ти. Харесва ми как бяга. Само толкова.“

Тъкмо бях взела това решение, и го забелязах да се появява от една пресечка пред мен. Очаквах, че ще продължи напред както предишния път. Вместо това той погледна право към мен и забави. После направи широк кръг и когато го настигнах, без да каже и дума, продължи отново напред.

Следвах неговото темпо. Сигурно го беше искал, иначе нямаше да забави, а аз няхах намерение да гледам зъбите на подарения кон. С плоски стъпала? Така си беше. Но беше добър. Когато бягаш с някой, който е по-добър от теб, ти самият бягаш по-добре. Така е с всички спортове, нали?

Не останах разочарована. Той тичаше със скорост, която може и да беше обичайна за него, но определено бе предизвикателство за мен и аз не изостанах. Не бях достатъчно близо, че да се възползвам от намаленото въздушно налягане, но той ме накара да се раздвижа така, както никой не го бе правил, откакто бях напуснала спортния клуб преди години. Добре, добре. Имаше и елемент на гордост от моя страна. Беше ми отправил предизвикателство; бях решена да го поема. Но имаше и известна доза отмъщение. Аз го използвах. Идеята ми допаднаше.

Поддържах дистанция от три метра и го следвах по крайните улички на града и макар къщите тук да бяха малко, ни подминаха няколко коли. Дали се притеснявах, че ще ме видят да тичам с Джеймс? Съвсем не. Репутацията ми в града нямаше накъде повече да пострада; няхах какво да губя. Реномето на Джеймс беше друга история. Можеше да му се отрази зле, ако бъде видян с мен.

Но идеята беше негова, нали така? Можеше по всяко време да хукне напред и да ме остави да му дишам праха.

Донякъде очаквах да го направи — дори и само за да ме постави на мястото ми. Би било напълно в стила на семейство Мийд. Но пък той беше бегач. Бях свикнала да мисля за хората, които бягат, като за нещо повече от останалите.

И наистина, той остана с мен — или по-скоро ми позволи да остана с него — докато стигнахме кръстовището на „Кулидж“ и „Рай“, където се срещнахме за пръв път. После ми посочи към „Уилоу“, вдигна ръка за поздрав и продължи право напред, без да се обърне.

Във вторник тичахме един до друг. Не разговаряхме. Показваше ми с ръка, когато искаше да завием, избирайки малко по-различен маршрут от предния ден, и аз с удоволствие го оставих да решава. Той по-добре от мен знаеше кои улици са най-подходящи за бягане. Така бях свободна да се съсредоточа върху това да срещам земята с външната страна на петата, да внимавам коленете ми да са свити колкото трябва, да контролирам дишането си и да не изоставам от него. И успях. Когато се разделихме отново на кръстовището на „Кулидж“ и „Рай“, се почувствах горда от себе си.

Същата вечер той се обади вкъщи. Не знам какво щеше да направи, ако беше вдигнала Фийби. Не го попитах. Разговорът ни беше кратък.

— Ще тичаш ли утре? — попита ме.

— Да.

— Искаш ли да опиташ извън града?

Бях съгласна. Коляното ме притесняваше малко. Пътеката щеше да е по-щадяща от тротоара.

— Разбира се.

— В осем на игрището зад гимназията?

— Ще бъда там.

Бяхме единствените двама там, осъзнах аз, докато минавах през паркинга зад комплекса и завих към пистата в самия му край, до гората, но това не беше изненадващо. Състезателите от училищния отбор нямаше да хукнат да бягат по пресечена местност в осем сутринта, нито през учебната година, нито преди началото на сезона, какъвто бе случаят. Щяха да се появят тук по-късно. Засега мястото бе пусто, каквато обещавахе да бъде и пътеката през гората.

Не че бих могла да пропусна да забележа Джеймс, дори ако паркингът беше пълен. Беше с големия черен джип, в който го бях видяла вече веднъж. Тогава Тони О'Рурк бе зад волана, но сега нямаше друг шофьор. Прозорците бяха отворени — вече бе горещо, макар да бе едва осем — и Джеймс правеше разтяганията си на тревата недалеч от началото на пътеката.

Паркирах и се присъединих към него. Трябва да си призная, че тогава изпитах леко притеснение. Дали бях срамежлива? Не знам. Всеки път досега бе тичал само по шорти; днес беше с потник. Това някак си изглеждаше много по-лично — сякаш беше размислил за появяването си с голи гърди, след като със сигурност знаеше, че днес ще бягаме заедно.

Добре. Ясно ми е. Не е искал някой — и по-точно аз — да остане с грешно впечатление.

Но като беше скрил отчасти тялото си, изобщо не бе постигнал каквото и да било по отношение на благоприличието, поне не и в моите очи. Ръцете и краката му оставаха голи — дълги и стегнати, с тънки глезени и китки — а и потникът му не скриваше косъмчетата по гърдите му, нито тъмните сенки под мишниците му. Нито наболата му брада. Нито адамовата му ябълка. Джеймс Мийд беше много мъжествен.

Или пък просто изглеждаше по-внушителен, защото стоеше на едно място, а не тичаше. Вярно, че малко приличаше на жерав, свил единия си крак и балансиращ на другия. Но беше впечатляваща гледка дори и на един крак.

Както и да е, чувствах се леко смутена. Двамата с Грег веднъж бяхме отишли на един медиен прием и ме бяха представили на Джордж Клуни. Е, добре, може би Джордж Клуни не е ваш тип, но мен определено ме развълнува. Сега Джеймс ми подежда по същия начин, вероятно по същата причина. И той беше един вид знаменитост, определено най-популярният мъж в Мидъл Ривър. Като се има предвид симбиозата между града и фабриката, той щеше да застане начело и на двете, след като Сенди се пенсионира. В този смисъл беше влиятелен човек.

Властта има голяма притегателна сила. Това беше гласът на разума в мен.

Женските ми инстинкти изведнъж доловиха чистата химия помежду ни. Не бях усетила никакво физическо привличане към Том Мартин, а с Ейдън Мийд вероятно съм била прекалено млада и зелена, за да пренебрегна факта кой е той. Не беше така с Джеймс. Той беше много секси.

Срамежлива? Плаха? Как пък не. Бях *привлечена* от него — което бе *най-глупавото* нещо на света. Дали не бях *мазохистка*? Джеймс

беше Мийд, от същата кръв като Ейдън. Да чувствам привличане към Джеймс, беше голяма грешка.

Обаче беше факт. Освен това бях изгубила дар слово.

Затова се залових с упражненията за разтягане. Или по-скоро — заедно се разтягахме. Действах според обичайната си практика, чисто механично, което беше добре, тъй като умът ми беше другаде. Нямаше нужда да го гледам, за да усетя какво прави тялото му. Дългите му крака бяха протегнати, тялото се навеждаше към бедрата, гръдният му кош се повдигаше от ръцете, които бяха склучени по-високо, отколкото някога бих могла да стигна, главата му бавно се накланяше от едната страна чак до другата.

Предизвикателство? О, боже. Когато най-сетне започнахме да тичаме, бях заредена с толкова енергия, че можех да подобра собственото си време дори и без да се съревновавам с Джеймс.

Пътеката беше тясна, затова той мина напред, а аз се съсредоточих в бягането. Бягането през пресечена местност бе различно от това по асфалт. Изискваше по-голяма концентрация, просто защото теренът не беше равен.

Между другото, спортният комплекс на училището беше на Купърс Хил. Хълмът на *Купър*. Напомня ли ви за нещо? Ако е така, сте много проникателни. На Купърс Хил се намира *Купърс пойнт*, където бях унижена от Ейдън Мийд. Купърс пойнт представляваше издадена равна площадка, от която се открива чудесна гледка към града, и до нея се стигаше по пътека през гората. Изкачването беше лесно дори на светлината на фенерче нощем — отнемаше най-много десетина минути. Колкото до самия хълм, единствената му друга атракция беше пистата за спускане с шейни през зимата.

Пътеката за бягане, от друга страна, е любимо място на скиорите, които предпочитат пресечен терен. Тя се спуска и издига в долната част на хълма в продължение на близо три километра. И ако си мислите, че три километра не са кой знае какво постижение, имайте предвид, че три километра на пресечен терен са равни на близо пет на равна настилка по отношение на времето и физическото натоварване.

При все това, когато свършихме първата обиколка, бях готова за втора и магнах на Джеймс да продължи, когато той ме погледна въпросително. Да, коляното ми беше леко изморено, но всичко останало в мен гореше от нетърпение да продължи. След като се бях

справила с проблема с привличането — едно минаване покрай пътеката към Купърс пойнт и бях излекувана — пътеката за училищните тренировки бе най-подходящото място за бягане в горещ слънчев ден като този. Като се изключи затревеният участък, който представляваше част от пистата за шейни, пътеката бе щедро засенчена. Тук тичахме върху постелка от листа, борови иглички и пръст. Е, да, имаше и оголени корени, които трябваше да се заобикалят. Спънах се в един още в началото и едва успях да се задържа на крака, преди Джеймс да погледне назад. Повече не се спънах.

Втората обиколка бе по-изтощителна. Поддържах дистанцията, но въпреки това бях много благодарна, когато най-сетне стигнахме отправната точка. Джеймс беше целият в пот — по лицето му течаха вадички, докато не ги избърса с ръка, която на свой ред блестеше от пот, а косъмчетата му бяха залепнали за кожата — но и аз не бях в по-добро състояние. Косата, която се бе изплъзнала от опашката ми, беше залепнала за мокрия ми врат, лицето ми блестеше, потникът и шортите ми бяха залепнали от стичащата се по тялото ми пот. И двамата дишахме тежко, но тогава не мислех за тялото му. Мислех си, че бягането с него беше приятно.

Сигурно и той си е мислел същото, защото изразът на мокрото му лице беше изненадващо доволен. За миг останахме задъхани и просто се гледахме. После аз се усмихнах. И защо не, за бога? Ако връщането до Купърс пойнт бе вид изпитание, бях го преодоляла. Бях успяла да не изостана от Джеймс. Той ме гледаше втренчено и аз не исках да извърна очи.

След минута той леко тръсна глава и отиде до колата си. Извади две бутилки вода от хладилна чанта на задната седалка и ми подаде едната. Изпих я за нула време и с благодарност взех нова от другите две, които той донесе. Тази допрях до лицето си; беше чудесно да я усещам до пламналата си и потна кожа. След малко затворих очи, отпуснах глава назад и опрях хладната бутилка до шията си.

Когато най-накрая изправих глава и отворих очи, той ме наблюдаваше.

Всъщност зяпаше гърдите ми.

Изкашлях се. Очите му се вдигнаха и срещнаха моите. Дали беше засрамен? Не. Но това беше свързано с притежаването на власт. Семейство Мийд сякаш излъчваха увереност, че имат права над

всичко, което пожелаят. Бяха безскрупулни и винаги използваха другите — а тук ставаше дума именно за това. Нямаше начин Джеймс Мийд наистина да желае Ани Барнс, освен ако това не включваше провалянето на мисията ми тук. Но аз нямаше да се хвана на въдицата. Както се казва в поговорката — ако ме излъжеш веднъж, срам за теб, но ако ме излъжеш втори път, срамът е за мен.

Нямаше да се оставя да ме заблуди. Ако някой щеше да използва някого, този път щях да съм аз. Взела това решение, продължих да го гледам, докато разпусках мускулите си. О, да, той беше много мъжествен. Щом се чувствах привлечена от него, какво лошо имаше да се позабавлявам малко? Ако Джеймс го можеше, то и аз можех. Бягането беше част от личността ми във Вашингтон; докато контактите ми с него се основаваха на това, бях силна.

Дали се чувствах като лицемерка? Категорично не. Дори изпитвах задоволство от мисълта, че докато тичах с Джеймс Мийд, кроях планове как да го прекарам.

Оо. Лош избор на думичка. Просто такъв е изразът.

Но разбирате какво имам предвид. Може би вече не търсех отмъщение. Но ако се окажеше, както бе намекнал ТруБлу, че е имало неправомерно складиране на токсични отпадъци, Джеймс Мийд и семейството му имаха за какво да отговарят.

Двамата с Джеймс така и не си казахме почти нищо онази сутрин. Той повече не погледна към гърдите ми. Гледаше устните ми, очите, краката ми — и изглеждаше озадачен, сякаш не е очаквал, че *имам* такива или че функционират по същия начин, както и частите от тялото на всяка друга жена. Изглеждаше объркан, като че ли изобщо не бе предполагал, че мога да бягам, какво остава да поддържам неговото темпо.

Разбира се, с един Мийд човек никога не бе сигурен какво означава погледът му.

Но аз не бях девствена и наивна, не работех във фабриката и не се страхувах от Джеймс. Благодарих му за водата. Това беше всичко, което казах, преди да се запътя към колата си.

Грейс беше тази, която изпитваше нужда да приказва. Едва бях излязла от паркинга, когато ми се нахвърли.

„Какво правиш? — попита тя. Очевидно беше ядосана. — Не можеш просто... да си играеш... с мъж като него. Трябва да хукнеш

подире му с всички сили. Можеше да го очароваш. Да кажеш нещо мило. Да го похвалиш какъв страхотен бегач е. Можеше поне да потрепнеш с мигли, за бога.“

„Да потрепна с мигли? В наши дни жените вече не правят така.“

„Щом искаш да си поиграеш, давай. Измъкни каквото можеш, скъпа. Това може да се превърне в основната линия в книгата ти.“

„Книга? Каква книга? Не пиша никаква книга.“

„Мисля, че би трябвало. Но ти трябва секс в нея. Сексът продава книгите. Истински секс. Първичен и необуздан.“

„Книгите ми се продават много добре и без това.“

„Ще се продават по-добре. Помниш ли какво стана, когато най-накрая продадох «Пейтън плейс»? Издателят ми ме накара да добавя сексцена между Констанс и Томас. Написах я за час в кабинета му и не бях доволна от нея. Но читателите ми много я харесаха. От «Пейтън плейс» се продадоха дванайсет милиона екземпляра. Някоя от книгите ти постигнала ли го е?“

„Не — отговорих ѝ, докато ускорявах след завоя наляво по Оук стрийт, — защото времената се промениха. На практика никоя книга днес не се продава в дванайсет милиона екземпляра. Има прекалено голяма конкуренция, прекалено много други книги, различни развлечения като кино, DVD и кабелна телевизия. Освен това, за времето си «Пейтън плейс» е била единствена по рода си със сексцените. Сега това е нещо обичайно в книгите.“

„Тогава какъв ти е проблемът? Съблазняваш Джеймс Мийд и получаваеш страхотен сюжет.“

Спрях на кръстовището на „Седър“ и „Оук“, изчаках да мине една кола отсреща и отново ускорих. Грейс започваше да ме дразни.

„Няма да съблазнявам Джеймс Мийд — настоях аз. — Само ще се опаря. И няма да напиша книга.“

„Ти си едно голямо разочарование.“

„А ти си голяма досадница.“

„Отивам си.“

„Чудесно. Върви си. И без това след малко спирам. Искам да си купя «Ню Йорк таймс». И шоколадови пенита.“

„Добре — опита тя с друго. — Забрави книгата. Ако съблазниш Джеймс Мийд, ще можеш да изкопчиш всички тайни на фабриката.“

„Това е отвратително“ — помислих си аз.

„Най-добрият начин да се добереш до информация. Правеше се непрекъснато по мое време. Вие сте още по-освободени в сексуално отношение, така че какъв е проблемът?“

„Махай се!“

„Ще го направя. Но когато проучването ти не стигне доникъде, спомни си какво ти казах.“

„Върви си!“

Чух някаква сирена и отначало си помислих, че е предупреждение — към мен, към Грейс, към двете ни. После осъзнах, че идва от колата зад мен. Кола? По-точно патрулна полицейска кола, ако се съди по примигващите светлини върху покрива.

Сирените и мигащите светлини бяха рядкост в нашия град. Реших, че сигурно е станало сериозно произшествие, затова отбих пред бръснарницата, за да направя път. За моя изненада колата спря точно зад мен и шофьорът изключи сирената. Светлините останаха да проблясват.

Опитвах се да проумея защо, когато се приближи Маршал Грийнуд. Изпъчил корема си напред, с безупречно изпънат гръб, той никак не бързаше.

Вдигнах очи към него.

— Здравей.

— Шофьорска книжка и талон, моля — изрече той с глас, който бе станал по-корав през годините, откакто бях заминала.

Примигнах объркано.

— Да не би да съм допуснала нарушение?

— Караше с превишена скорост. Шофьорска книжка и талон, моля. — Мушна палци в колана си и зачака.

— С превишена скорост ли? — повторих аз. — Тук? Тъкмо спрях. Как може да съм карала с превишена скорост?!

— Ограничението е двайсет километра в час. Знакът е в началото на улицата. Ти караше с повече от двайсет.

Огледах се. Преди мен имаше и друга кола, а и сега по улицата минаваха коли, които се движеха със същата скорост, с която бях шофирала аз.

Не. Не беше точно така. Не се движеха със същата скорост. Всички бяха забавили, за да ме зяпат. Изкашлях се.

— Може би съм карала с двайсет и пет, но едва ли е било и толкова.

— Двайсет и пет е над ограничението.

— Имаш ли радар?

— Няма нужда. Знам кога някой шофира с превишена скорост. Шофьорска книжка и талон, моля.

Никога през живота си не бях глобявана за превишена скорост. Нито бях виждала, не бях и чувала някой някога да е бил глобяван точно на тази отсечка.

— Това да не би да е нещо ново? — Огледах се отново. На пейката пред бръснарницата имаше мъже, други седяха на люлеещите се столове пред магазина на Хариман, мъже и жени си почиваха на столовете върху моравата пред градския съвет. Всички гледаха какво става — ярките примигващи светлини определено привличаха вниманието — но никой не пресичаше улицата. — Да не би да съм застрашавала някого на пътя?

Маршал въздъхна.

— Въпросът не е там, госпожице Барнс. Хората, които живеят тук, ами, те знаят правилата и ограниченията. Вие, външните, идвате тук и се опитвате да вършите нещата по свой начин, без да се съобразявате с общото благо. Когато сте в този град, трябва да спазвате нашите закони. — Той протегна ръка и зачака.

За да не предизвикам сцена, извадих книжката и талона си от жабката.

Цели десет минути му трябваха, за да ми напише глобата. Сигурна съм, че повечето от жителите на града разбраха, че ме глобяват, преди още да съм получила фиша. Подминаваха ме коли и камиони и главите на шофьорите им неизменно се извъръщаха към мен. Хората влизаха и излизаха от околните сгради и протягаха вратове да видят какво става. А мигащите светлини продължаваха да просветват.

Седях и се потях — бях спряла на слънце. Понасях и горещите погледи на десетки очи.

О, да, правеше го нарочно. Маршал Грийнуд беше марионетка на Сенди Мийд. Но ако Сенди целеше да ме сплаши, то тактиката му беше направо смешна. Докато седях и чаках да ми напишат глоба за превишена скорост пред очите на всеки жител на града, който минаваше, внезапно получих вдъхновение.

Все пак се отбих да взема „Таймс“ и шоколадови пенита, но ако Мерилу Уокър се държеше по-студено, докато ме обслужваше, това изобщо не ме засегна. Излязох от там след секунди, метнах покупките си в колата и потеглих към къщи.

За мой късмет Фийби вече беше отишла в магазина. Така не се налагаше да говоря тихо, когато вдигнах телефона в кухнята и набрах номера на Службата по опазване на околната среда в Ню Хемпшир.

Да, знам, по-рано заявих, че не смея да се обадя на агенцията, за да не би някой, свързан със семейство Мийд, да разбере и да ги предупреди. Но тогава беше петък, а сега беше вторник. Онова беше, преди ТруБлу да заяви, че е мой съюзник, преди откровението ми на гробищата да ми даде нов стимул, преди да застана редом и да удържа позициите си не срещу кого да е, а срещу самия Джеймс Мийд. Онова беше, преди Маршал Грийнуд да ми връчи фиш с глоба за превишена скорост, на който бе изписано с невидимо мастило: „Махай се от града“.

И преди да ме осени внезапното ми прозрение.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не се обадих направо. Вместо това звъннах на асистентката на Грег във Вашингтон, която знаеше всички дребни тайни, когато ставаше дума за измъкване на информация и която случайно беше и моя приятелка. Тя ме прехвърли на една от линиите, които използваха от телевизионната компания, когато трябваше да се действа дискретно.

Мислите, че няма как да стане ли? Много грешите. Хората от медиите крият всевъзможни тайни в занаята си. Да се обаждат така, че да не бъдат проследени, е най-малкото, което могат.

Бих предпочела да действам открито, разбира се, но обстоятелствата изискваха предпазливост. Как бихте се почувствали, ако ви спрат насред града за нещо, което другите винаги са правили, а после да ви накарат да седите там и всички да ви гледат? Дали му беше нужно на Маршал Грийнуд толкова време, за да провери регистрационния ми талон? Дали проверяваше за предишни провинения? Не. Караше ме да чакам, просто за да ме унизи.

Истината е, че не карах с превишена скорост. Това си беше чисто и просто сплашване. Това открити действия ли бяха? Маршал беше олицетворение на закона, а ме накара да се почувствам безпомощна и подложена на тормоз. Още повече, че от всички, които наблюдаваха, никой не ми дойде на помощ. Бяха срещу мен и това съвсем не бе параноя от моя страна. До този момент погледите им бяха предимно добродушни. Сега бяха осъдителни. Студенината на Мериу Уокър беше доказателство за това.

Какво им бях сторила? Цялата тази несправедливост ме вбеси.

Ако някога сте се чувствали така, ще разберете защо прибегнах до тези предпазни мерки по отношение на телефонното обаждане — и както се оказа, дори нямаше нужда да лъжа коя съм. Представих се като писателка, която проучва въпроса за замърсяването с живак за бъдеща своя книга. Чисто теоретично това беше вярно. Макар да не възнамерявах да пиша за Мидъл Ривър, кой би могъл да каже дали

книгата, с която щях да се заема след тази, която замислях в момента, няма да включва и такъв обрат на действието?

Жената от Отдела за опазване на околната среда в Ню Хемпшир дори не ме попита за името ми. Искрена и доверчива, тя просто попита какво бих искала да знам.

— Интересувам се от заводите в този щат, които изхвърлят живачни отпадъци — започнах най-общо.

— Имаме такива — отвърна тя.

— Най-вече фабриките за хартия ли?

— Дали изхвърлят живак ли? Не са само те. Но предимно.

— Следите ли състоянието им?

— Да. Всеки завод, който изхвърля каквито и да било отпадъци във водата, трябва да получи разрешително. Освен това вземаме проби, ежемесечно или на тримесечие. Вземат се водни проби от мястото на изхвърляне и се изпращат в лабораторията за анализ. Проверяваме и въздуха, като вземаме проби от пушека по комините.

— Кой взема пробите?

— Водните проби се правят от самите заводи. Когато става дума за въздушни, обикновено присъства и наблюдател от нашия отдел.

— Не наблюдавате ли и вземането на водните проби?

— Обикновено не.

Това ми прозвуча като вълкът да пази кошарата.

— А какво би спряло някой да вземе бутилирана вода и да каже, че е от реката?

— В лабораторията ще забележат разликата. Знаем какъв е химичният състав на реката.

— Ами ако някой вземе вода от реката и просто пречисти вредните вещества?

— Ако някой прибегне до подобни крайни мерки, значи става дума за сериозно замърсяване, а такова би се отразило и на въздушните проби. А правим и годишни инспекции, за да се уверим, че заводите изхвърлят регламентирано опасните си отпадъци. Изхвърлянето е много важно. То не само трябва да бъде извършено според изискванията, но и всичко, което надхвърля определения от закона лимит, трябва да бъде складирано във варели и изпратено на определено за целта място. Фабриките за хартия плащат за изхвърлянето на тези допълнителни отпадъци. Те пазят протоколите за

това колко и къде отива. Освен това плащат на щата в брой за всеки килограм отпадъци.

— За какви число говорим?

— Зависи от завода.

— Да кажем, „Бакстърс милс“. Или „Уентуърт пейпър“. Или „Нортууд“.

— Всяка от тези фабрики би могла да изхвърли между триста и четиристотин килограма отпадъци за определен период. При шест долара на килограм щатът получава около две хиляди.

Две хиляди долара не ми се сториха сума, която би спряла някой завод. „Нортууд“ определено можеше да го понесе без особени трудности.

— Проверявате и точността на данните, които те предоставят, нали?

— Само когато има отклонение от нормата.

— Как определяте нормата?

— Имаме архив. Има специален уебсайт, ако искате да погледнете. — Тя ми даде адреса и ми обясни как да проверя.

— А резултатите от пробите? — попитах аз. — Те също ли се публикуват на уебсайта?

— Не. Фабриките пазят резултатите. Ние също за известно време. После се архивират.

В „Нортууд“ нямаше да ми покажат архивите си.

— Може ли някой като мен да получи достъп до архивите ви?

— Да. Но има процедура.

Знаех какво означава това. Процедурата изисква попълването на молба. Освен това и време. Като се има предвид информацията, която трябваше да попълня, и възможността някой от Отдела по опазване на околната среда да уведоми „Нортууд“, щях да имам проблеми.

— Добре — казах аз, — да погледнем от малко по-друг ъгъл. Известно е, че живакът причинява здравословни проблеми. Вашият отдел занимава ли се с тях?

— Знаем какви са здравословните проблеми. Дали следим индивидуалните случаи? Това би било трудно. Живачното натравяне се диагностицира трудно. Понякога до нас стигат сведения за особено остро натравяне, но само толкова. Един местен здравен инспектор

сигурно знае повече. Можете да се опитате да се свържете с някого от тях.

— Това е добра идея. — Благодарих ѝ. Идеята наистина беше добра, но в моя случай безполезна. В Мидъл Ривър нямаше здравен инспектор. — Много мило от ваша страна, че ми помагате.

— Това е част от работата ми — любезно отвърна тя.

— Тогава не бихте имали нищо против още един-два въпроса?

— Разбира се, че не.

Сега вече говорех хипотетично.

— Ако една фабрика за хартия иска да скрие количеството на живачните отпадъци от производството си, какво би направила?

— Може да ги зарови, но това е неправомерно. Или да фалшифицира протоколите.

— А може ли да прикрие случай на изтичане на токсични отпадъци?

— Теоретично да. Но ако изтичането е голямо, би имало очевидни последствия, хората внезапно ще започнат да боледуват. В такъв случай заводът може да се опита да скрие размера на замърсяването, но не биха могли да скрият самия инцидент.

— Ако опитат с подкупи? — попитах аз.

Тя се засмя.

— Би било трудно, като се има предвид колко много хора работят в тези заводи.

Тя явно нямаше представа за властта на семейство Мийд.

— Как би могъл някой — например героят ми — да разкрие опит за укриване на подобен инцидент?

— Това е малко извън компетентността ми.

— Направете предположение. Чисто хипотетично.

Тя помисли малко.

— Вероятно би имало доклади за случая, но те ще са поверителни. Героят ви ще има нужда от вътрешен човек, за да стигне до тях. Същото се отнася и ако искате да покажете, че протоколите са били подправени.

ТруБлу. Той беше моят човек. Можеше да ми ги осигури. След като знаех какво трябва да направя от тук нататък, реших да задоволя любопитството си.

— Как може да се почисти теренът, където е станало изтичане?

— Не е лесно — отговори жената. — Едно почистване трябва да включва обеззаразяване на всичко, което е влязло в контакт с живака — дрехи, кожа, подови настилки, машини. Тъй като живакът е тежък, той потъва в почвата, затова при изтичане на открито почистването ще включва изкопаване на пръстта и извличане на метала, който е проникнал в нея. Много е скъпо и отнема много време.

— Смятате ли, че е имало случаи на изтичане в Ню Хемпшир?

— Знам, че е имало такива.

— А дали са в заводи, за които съм чувала? — пробвах аз и добавих: — Бих могла да интервюирам хората там за повече автентичност.

— За наше щастие и за ваше съжаление те са затворени. Там е същността на проблема. Едно изтичане на живак може да съсипе всяка компания. Сега разбирате защо биха се опитали да го скрият.

Проверих интернет адреса, който ми даде. По-голяма част от информацията беше техническа, като идентификационни номера и кодове, но когато ставаше дума за описанието на отпадъците, общото количество и тегло, данните бяха ясни. Допреди осем години „Нортууд“ изхвърлял живачни отпадъци. Когато сравних количеството с това на други фабрики за хартия, то не се различаваше. Но другите заводи не ме интересуваха. Болната ми сестра не живееше в някой от онези градове, а в Мидъл Ривър.

„До: ТруБлу

От: Ани Барнс

Относно: възможности

Явно «Нортууд» не е в списъка със заводи, наблюдавани от Отдела за опазване на околната среда, което съответства на твърдението, че вече не изхвърля живачни отпадъци. Затова допускам, че е вярно някое от следните предположения:

1) «Нортууд» са подправили старите протоколи, за да скрият количеството на изхвърлените отпадъци.

2) «Нортууд» са подправили старите проби, за да скрийт токсичността на тези отпадъци.

3) «Нортууд» са изхвърляли отпадъци неправомерно.

4) «Нортууд» са прикрили инцидент с изтичане на отпадъци.

Имаш ли (или можеш ли да получиш) информация за някоя от тези вероятности? В идеалния случай бих искала да получа копия от поверителните доклади.“

Изпратих съобщението с чувството за добре свършена работа. Да постигна напредък по въпроса с живака, беше от първостепенно значение.

Веднага след това се нареждаше Фийби. Състоянието ѝ не се подобряваше. Бях направила резервации да летим заедно до Ню Йорк, но тя все още се притесняваше заради Сабина.

Исках Сабина да бъде на моя страна. Наистина. Предполагах, че тя ще продължава да спори с мен за живака, но се надявах да стигнем до някакво споразумение по отношение на Фийби.

След това идваше Том. Чувствах се длъжна да го осведомя докъде съм стигнала. Освен това исках да ми даде името на лекар, при когото бих могла да заведа Фийби в Ню Йорк.

Реших да се възползвам от ситуацията и да убия два заека с един куршум, така че звъннах на приятелката си Бери, онази от Вашингтон, която ми бе помогнала да планирам вечерята за семейството на Сабина в петък.

— Здравей — обадих се аз, доволна да чуя гласа ѝ от другата страна. — Толкова се радвам, че си у дома.

Наистина го мислех и това не беше свързано толкова с менюто за готвене, колкото с топлотата ѝ. Бях прекарала цяла седмица в Мидъл Ривър. Отношението на жителите му към мен охладняваше с всяка изминала минута.

— Ани, как си, миличка?

— По-добре, след като вдигна телефона. Тук съм самотна.

— Самотна ли? — подразни ме тя. — След като там са сестрите ти и Сам, и Оми, и всички останали, за които си ми казвала, че ще те наблюдават какво правиш?

Бери се бе оказала удобен слушател на излиянията ми в моменти на съмнение, преди да тръгна от Вашингтон. Бях я подготвила добре — като същински пророк, ако се има предвид сцената на улица „Оук“. Хората определено ме наблюдаваха. *Много хора.*

— Не е същото като да изляза с теб и Аманда на кафе. Струва ми се, че ме е нямало цял месец.

— И на мен — отвърна тя. — Между другото, всички четем „Пейтън плейс“.

— Така ли? И Аманда и Джослин ли?

— И трите.

— Това е страхотно — развълнувах се аз. Бях трогната. Приятелките ми бяха заети жени и нямаша много време за четене. Нормата им беше по една книга на месец и обикновено ставаше дума за най-новия бестселър. Единствената причина да изберат „Пейтън плейс“ бях аз. Този жест на преданост не би могъл да дойде в подходящо време. Определено изпитвах силна нужда да се почувствам обичана. — Е, какво мислите?

— На мен ми *харесва*. Имам предвид, прочела съм само петдесет страници, но тя е добра писателка. Не очаквах това.

— Мислела си, че е сладникав популярен роман?

— *Да*. Другата седмица ще се съберем, за да го обсъдим.

— О, не — извиках аз. — Чакайте да се върна! — Искях да присъствам на това обсъждане.

— Предварителното разглеждане е следващата седмица. Вярвай ми, няма да сме довършили книгата. Програмата на Аманда е лека, но Джослин трябва да подготви учебните планове за две седмици. А и аз имам какво да ме отвлича. — Гласът се снижи до възбуден шепот. — Сремнах един мъж.

Това не беше нещо ново. Бери *непрекъснато* срещаше някого. Засмях се и ѝ го казах, а тя продължи:

— Имам предвид, че само се запознах с него. Казва се Джон. Много умен, много красив и изискан. Беше на приема, който организирах снощи. Ще се видим в петък вечер.

Бери беше професионален доброволец. Предната вечер беше посветена на Фондацията за подпомагане на бъбречноболните, ако не ме лъже паметта.

— С какво се занимава?

Тя изсумтя.

— Тук е Вашингтон, така че той е адвокат. Но не прилича на никой друг адвокат, когото съм срещала. Като начало, има дълга коса. И обица. А и татуировка. — Последното добави с особено чувство, което бих могла да опиша само като гордост.

— Къде му е татуировката?

— Не знам. Ясно е, че съм видяла само обичата и косата, но когато взех да го оглеждам за татуировката, той започна да се прави на интересен. Каза, че не правел *такива неща* на първа среща. Направо е прекрасен. И е добър човек. Върши правни услуги за фондацията безплатно. И иска да има деца.

— Откъде знаеш? — попитах аз.

— Каза го съвсем направо, защото имаше едно ужасно хлапе, което някой беше довел на приема, и Джон беше единственият, който успя да го накара да си държи ръцете далеч от ордьоврите. Трябва да кажа, че малкият опипваше всяка хапка на таблата. Когато казах на Джон, че има истински талант, той заяви, че обожаваше племенниците си и няма търпение да има собствени деца. На двайсет и девет е.

Затаих дъх.

— По-млад мъж. — Бери беше на трийсет и три, като мен. — О, Бери, надявам се да имаш късмет. Ще стискам палци.

Наистина ѝ го желях. Бери искаше да се омъжи. Искаше да има къща, деца, кола. Искаше *любов*. Но пък нали всички това искаме?

— Как беше филето? — попита тя.

— Невероятно. Цялата вечеря беше приказна. Много им хареса. Това е една от причините за обаждането ми. Отново ми трябва план за вечеря.

— Тази за кого е?

— За същите хора и за още някого. Искam нещо, което мога да занеса в различни къщи, готово за хапване.

— Само едно ястие?

— Ако е възможно.

— Дай ми пет минутки. Ще ти се обадя.

Телефонът звънна след три.

— Колко бързо — казах в слушалката без поздрав. — Много мило от твоя страна. Знаеш ли какво означава за мен да имам някого като теб!

Секунда мълчание, а после се обади дълбок и развеселен глас:
— Всъщност не. Кажи ми.

Беше Джеймс, разбира се. Бих познала гласа му, дори ако цяла дузина други мъже ме търсеха на този телефон, което съвсем не беше така. Дори и тих, гласът му бе по-плътен и звучен, отколкото на повечето мъже, които познавах, и ме караше да изпитвам същото, което изпитвах при вида му. Физическо привличане? И още как.

Бих излъгала, ако кажа, че не се зарадвах на обаждането му. Но бях и доволна, че не може да види зачервените ми бузи или да чуе туптенето в гърдите ми.

Какво можех да направя?

Засмях се.

— Извинявай. Говорех с една приятелка във Вашингтон и тя обеща да ми звънне отново. Разбра ли какво ми се случи, докато се връщах към къщи тази сутрин?

— Чух. Маршал понякога приема задълженията си прекалено сериозно. Предполагам, че става дума само за глоба.

— Много повече от това е. Въпросът е принципен. Набелязал ме е. Чака нещо. Какво следва?

— Следва да идеш до градския съвет и да си платиш глобата, така че никой да не може да те обвини, че не спазваш закона. А после да шофираш много, много внимателно.

Имах предвид какво ще направи сега Маршал. Колкото за останалото, Джеймс, разбира се, беше прав.

Той продължи все така тихо и ми хрумна, че се опитва да говори дискретно.

— След малко имам делова среща и друга рано сутринта, така че бягането преди работа отпада. Удобно ли ти е след работа? Да кажем в седем?

— Разбира се — съгласих се със забележително спокоен глас. — Същото място като днес?

— Ако те устройва.

— Устройва ме.

Обаждането на Джеймс даде смисъл на деня ми. Сега имах какво да очаквам, нещо, за което да кроя планове, докато чакам отговорите на ТруБлу. Влязох в интернет скоро след като Бери ми се обади, но нямаше нищо нито тогава, нито по обяд. Проверих отново, когато се

върнах от магазина на Хариман, и пак по-късно, когато пяхнах пилешкия пай във фурната. Или по-скоро пилешките пайове, в множествено число, тъй като бях три. Но това съвсем не бяха обикновени пайове. Бери бе смесила няколко рецепти, за да сътвори ястие, което тя наричаше „Пилешки пай по тоскански“ и в което освен всички останали съставки, имаше и млади глави артишок, черни маслини, изсушени домати и чесън. Ако изобщо се бях съмнявала в готварските ѝ умения, то съмненията ми щяха да се изпарят, когато кухнята се изпълни с невероятно вкусно ухание.

Ястията бяха бухнали и имаха кехлибарена коричка, когато таймерът на фурната се обади. Извадих пайовете върху плота на печката и започна да ухае дори още по-вкусно.

Погледнах часовника. Наближаваше четири. Вярно, можех да оставя пая за Сабина в дома ѝ. Но наистина исках да отида до фабриката. Не бях ходила там от петнайсет години. Бях любопитна.

Отворих шкафа, в който мама винаги държеше топлоустойчивите торби, които използваше, за да носи топла храна на вечерите в църквата. След като не се оказаха на мястото си, проверих всички други шкафове на долния ред. Проверих и отгоре. Погледнах в килера.

Можех да се обадя на Фийби, но исках да я оставя на мира днес. В понеделник и вторник по цял ден бях помагала в магазина. Беше ми омръзнало да тичам по дребни поръчки. Освен това се бях уморила да гледам как се опитва да скрие проблема, който я измъчва. А това, на свой ред, повдигаше въпроса дали, като се има предвид сегашното ѝ състояние, тя изобщо би си спомнила дали термочантите са били изхвърлени при ремонта на кухнята, или ако не — къде са.

Върнах се в центъра. В магазина на Хариман имаха точно каквото ми трябваше. Купих две. Пренебрегвайки втрещените погледи на продавачите, платих покупките си, върнах се до колата и се прибрах.

След пет минути два от пайовете бяха надлежно опаковани и настанени на седалката до мен и потеглих за фабриката.

„Ето ме пред бърлогата на звяра“ — мислех си. Съвсем не изглеждаше страшно, това поне бе сигурно. Входът дори бе доста хубав. Всъщност цялото място изглеждаше привлекателно, но така избързвам. Нека ви опиша какво видях, това го мога добре.

Заводският комплекс беше разположен на север от града, което не беше най-удачният избор предвид придвижването на токсичните вещества по течението на реката. Но когато строежът му бил започнат, основите на града вече били положени, а местността на юг била скалиста. Така по неволя фабриката била построена на север.

Смятахме за неин основател Бенджамин Мийд. Така ни учеха в училище, а историята се затвърждаваше в часовете по гражданско обучение в трети клас, когато водеха децата на обиколка във фабриката, но всъщност всичко започнало от Матиас, неговия баща. В началото на миналия век той и хората му се занимавали само с дървообработване. Дървосекачи поваляли дърветата по-нагоре по реката и спускали трупите до фабриката му, където ги обелвали и нарязвали на дъски, използвани по строежите в градовете на юг. През трийсетте години Бенджамин вече бил поел работата и за кратко време разширил обхвата на дейността дотолкова, че наистина да заслужи славата на основател на модерния завод.

Дори и тогава обаче началото било скромно — една-единствена постройка на брега на реката, в края на път, изсечен в гората. Движех се точно по него, но вече имаше нова, голяма, и трябва да призная — красива табела. Както и преди век, горите наоколо бяха от ели, борови смърчове — все вечнозелени дървета, пищни и живописни през цялата година, с наситен и свеж аромат. Порталът на фабриката беше висок до кръста, изграден от скални късове, които вероятно са били изкопани при строежа на по-новите сгради. Зидарят винаги беше някой Арсенот; мъжете от семейството бяха работили за Мийд още от ранните години на Бенджамин. Даже бяха назначени на заплата. Това бе едно от любопитните неща, които научавахме в трети клас. Тогава не сме оценявали подобен факт. Сега разбирах, че той е поредният гвоздей в ковчег на недоволството, което би помрачило лицето на фабриката. Никой Арсенот нямаше да спомене за подозрителни занимания тук. Онези, на които плащаш, ти се отплащат с вяност.

Мъжете от това семейство бяха истински творци; каменната им зидария, направена без хоросан, беше толкова гладка, че си заслужаваше да се види. Тук, на входа към комплекса, мозайката от скални късове варираше по цвят от кехлибарено до тъмносиво, а по размер — от малки и тънки плочи до камъни колкото компютърен монитор. Гледала съм как се издигат зидове и знам какво майсторство

е нужно. Тук камъните бяха наредени така, че не само стената да е здрава, но и да се превърне в акцент в местния колорит. Завършената стена се извиваше леко от двете страни на пътя, сякаш те подканя да влезеш.

Влязох, и то без да спирам. Нямаше кабинка за портиер. Семейство Мийд нямаха нужда от пазач, грижеха се за сигурността си по-дискретно. Предположих, че по дърветата наоколо са монтирани камери и някой от служителите на охраната следи кой влиза и излиза. Зачудих се какво ли ще си помисли за моята кола.

Пътят бе по-широк, отколкото си го спомнях, промяната навярно бе направена през последните години, за да е удобно за джиповете на собствениците. В другия край на комплекса имаше по-широк път, за да могат да минават огромните товарни камиони, откриващи продукцията на завода към пазарите по света.

От тези красиви каменни стени пътят се виеше в продължение на половин километър през уханните гори, преди да се покаже първата сграда. Постройките бяха от червени тухли, типични за крайбрежието, но с елементи и от колониалния стил — предимно едноетажни, с колони на фасадата, високи врати и корнизи отгоре, островърхи прозорчета на покрива и бели капаци на прозорците. Нито една от сградите не беше голяма, но бяха много, строени, когато се бе налагало. Това беше административното градче, както пишеше на табелата — какво ще кажете за „градче“? — и под надписа имаше цял куп стрелки. Една сочеше към сградата, където се помещаваше отдел „Продажби“, друга — към рекламния отдел. Единични стрелки сочеха и към офисите на ръководството, отдела за разработване на нови продукти и компютърния център.

В него работеше Сабина, но не тръгнах право натам. Поех по панорамния път между сградите и обърнах специално внимание на онази, в която бяха офисите на ръководството. Джипът на Джеймс беше отпред, или по-скоро на Ейдън, тъй като на задната му седалка имаше бебешко столче. До него бе паркиран голям тъмен седан със затъмнени стъкла, който не можеше да е на друг, освен на Сенди Мийд.

Сградата с офисите на семейство Мийд приличаше на останалите — червени тухли и колониален вид, но покривът беше по-висок и островърхите прозорчета не бяха само за красота. Тя имаше

просторен втори етаж, почти целият остъклен отзад. Тук беше офисът на Сенди Мийд и в съседство — заседателната зала, в която властва. Той твърдеше, че от втория етаж се открива гледка към реката, която не виждал от долу. Но всички подозираха, че просто обича да стои по-високо от другите. Дърветата и храстите наоколо бяха грижливо подкастрирани благодарение на екипа от градинари, наети на пълен работен ден. Прясно окосените морави, в които личаха следите на косачката, ухаеха сладко в горещия летен ден. Тук-там из тях бяха сложени бели градински столове. Люляк и рододендрони, чиито цветове отдавна бяха преминали, оживяваха тухлената фасада между прозорците. Не се виждаше и следа от плевел.

Същинските цехове на фабриката бяха напред, скрити зад дърветата. Първо се виждаха три сгради, чието предназначение бе също толкова очарователно, колкото и видът им, като се започне от клуба. Изцяло поддържан от завода, той беше място за провеждане на всевъзможни градски мероприятия. Помня, че майка ми прекарваше доста време тук в дните, когато се формираше групата, наречена „Бизнес дами в Мидъл Ривър“. Сбирките се провеждаха по време на вечеря, осигурена от фабриката като вид подкуп. Никой не изгаряше от желание да шофира чак дотук за среща, но перспективата за безплатна вечеря — и то приготвена от майстор-готвач — примамваше бизнес дамите. Последваха ги и други групи, но едва след като заведението беше построено наново след пожар, предизвикан от едно от изтънчените ястия. Никой не беше пострадал, но новопостроеният клуб имаше всевъзможни системи за безопасност. Според „Мидъл Ривър Таймс“ повечето големи сбирки на гражданите се провеждаха тук. „Нортууд“ осигуряваше храна и напитки за всички.

Потушаване на недоволството? О, да.

Срещу клуба се намираше откритият павилион. Заобиколен от дървета, той гледаше към реката и беше просто пленителен. Много от работещите в завода се бяха оженили именно тук. Семейство Мийд им подаряваха цветята и шампанското. Много мило, нали?

И най-накрая, още малко по-нататък, се издигаше детският център. „Нортууд“ бе сред първите, отворили дневна забавачка на територията на завода. После това стана масова практика. Родителите заплащаха минимална такса, а останалите разходи се поемаха от

фабриката. Представете ли си каква благодарност изпитваха хората към семейство Мийд?

Работните цехове бяха толкова близо, че чак беше страшно. Понякога се усещаше слаба миризма на сира, но днес не я долових. Вероятно бях прекалено сепната от внезапното отстъпление на гората и появата на онези сгради от червени тухли, издигнали се като Феникс от пепелта на големия пожар. Независимо че архитектурата им беше в стила на крайбрежието, в тях нямаше никакво очарование. Те бяха функционални — големи квадратни и правоъгълни постройките, в които се намираха машините, произвеждащи хартия от дървени трупи. Когато ги бях видяла в трети клас, ми се бяха сторили огромни. Докато ги гледах сега отвън, паркирала до кабинката на пазача, отново ме впечатлиха с размера си. Освен това сега бяха повече, което свидетелстваше за разрастването на „Нортууд“. По протежението на основния път видях цяла редица от цехове. Видях също и хора — едни пеша, други с коли. Дневната смяна свършваше и те си тръгваха от завода по товарния път.

— Мога ли да ви помогна? — попита пазачът.

Поех си дълбоко въздух.

— Не мисля. Тръгнала съм към компютърния център.

Отправих му най-ослепителната си усмивка, включих на задна, обърнах колата и се върнах отново сред дърветата. Дали се страхувах да се приближа до завода? Вероятно, и това нямаше нищо общо с влиянието на живака. Семейство Мийд не обичаха нарушители — имаше съответната малка табелка.

Административното градче беше много по-приветливо място. Спрях до неостаряващия шевролет на Сабина на малкия паркинг пред компютърния център, слязох от колата, взех една от термочантите на седалката и се приближих до входа.

Компютърният център бе уникален. Най-напред въздухът тук беше прохладен заради нуждите на машините. Освен това вместо четири луксозни кабинета, тук имаше голяма стая — от едната ѝ страна бяха наредени три бюра, а зад стъклена преграда от другата се намираше сървърът.

Две от бюрата бяха заети. Сабина седеше на по-далечното. Не изглеждаше изненадана да ме види; някой вече я бе предупредил, че съм тук. Усмихнах се на колегата ѝ и отидох при нея.

— Това вероятно трябва да го прибереш в колата си, за да остане топло.

Сабина се изправи бързо и ме поведе обратно навън. Замалко да си помисля, че иска да си тръгна. Или че не иска да ме виждат. Или да не ме *чуват*. Кой би могъл да знае доколко можеше да се довери на колегата си?

Но беше странно, че тя не хукна напред. След като излязохме през вратата, тръгна редом с мен.

— За какво е всичкото това готвене? Да не би да е изпитаната теория, че „пътят към сърцето минава през стомаха“?

— Всъщност да — признах си аз. — Не знам как иначе да го постигна.

— Наистина ли има значение? — попита тя, без да ме погледне. Колата ѝ не беше заключена. Отвори вратата откъм мястото до шофьора и взе чантата.

— Да, има значение.

— Какво носиш?

— Пай с пилешко и зеленчуци. О, чакай, секунда!

Изтичах обратно до колата си, бръкнах в тясното пространство зад седалката и извадих италианско хлебче. Оставих го върху термочантата, която Сабина бе сложила на седалката.

— Мирише вкусно — каза тя и затвори вратата. Облегна се на нея и ме погледна — по-скоро озадачена, отколкото ядосана. — Да не би да *искаш* нещо?

Бих могла да отвърна, че искам да имам семейство. Но това вече го бях направила.

— Днес да. — Побързах да изрека всичко на един дъх. — Искam одобрението ти. Реших да замина за Ню Йорк с Фийби, защото не мисля, че тя може сама да се справи с купуването на стока.

— Не трябва ли Джоан да замине с нея?

— Джоан ѝ е нужна тук. Или ще сме двете, или ще е сама. Тя вече ми заяви, че не разбирам нищо от тази работа, и е права. Но познавам Ню Йорк и мога поне да внимавам да не падне или да не направи някаква груба грешка.

— Не е чак толкова зле — обади се Сабина с неувереност, която не бях доловила по-рано.

— Тук съм вече цяла седмица и състоянието ѝ не се подобрява. Тя вече започва да се притеснява, но не иска да отиде на преглед при Том Мартин. Затова, докато сме в Ню Йорк, ще я заведа на лекар.

— При кого?

— Още не знам. Том е следващата ми спирка в разнасянето на вечеря — усмихнах се аз широко. — Надявам се толкова да се трогне от жеста, че да ми помогне да ѝ уредя час при лекар, който разбира от подобни неща.

— Подобни неща? — недоверчиво попита тя. — Нали не говориш пак за живака?

— Най-напред ще поговорим за Алцхаймер и Паркинсон.

Загледана към гората, Сабина леко хапеше устни, но кимна.

— Няма да ѝ кажа предварително за лекаря — продължих аз. — Тя ще бъде против, знам. Затова искам да ѝ кажа, че ти ме подкрепяш.

Тя си пое дълбоко въздух и ме погледна в очите.

— И аз се притеснявам за нея.

— Значи сме на едно мнение по отношение на лекаря?

— Все още си мисля, че е на психическа основа.

— Ако лекарят изключи другите варианти, тя може би ще се съгласи да се срещне с твоята приятелка терапевтката.

Сабина и кимна и отново извърна поглед. Този път обаче застана нащрек. Проследих погледа ѝ. По алеята към нас крачеше Ейдън Мийд. Застана съвсем наблизко, най-нахално, опря ръце на кръста си, премести погледа от Сабина към мен, после обратно и се усмихна.

— Моля ви, не искам да ви прекъсвам.

Не искам да ни прекъсва! Възмутих се. Защо тогава застана точно тук!

Обмислях язвителна реплика, когато Сабина отговори:

— Не ни прекъсваш. Ани бърза, отби се само да остави вечеря за семейството ми. Страшна готвачка е.

Той ме изгледа самодоволно.

— Значи се правиш на идеалната домакиня, така ли?

Бих могла да му отвърна съвсем подobaващо, но никой от отговорите ми нямаше да бъде от полза за Сабина, а тя бе единствената ми грижа в момента. Двете с нея наистина бяхме постигнали съгласие. За мен това бе много по-важно, отколкото да поставя Ейдън на мястото му.

Освен това имах среща с Джеймс — е, не среща в традиционния смисъл, но между нас се беше установила някаква връзка. Бегачите бяха много добри в това. Но дълбоко се съмнявах, че Ейдън го знае. Така че двамата с Джеймс си имахме тайна. Това ме караше да се чувствам силна.

Докоснах ръката на Сабина.

— Напълно готово е, така че трябва само да се притопли.

Без повече да погледна Ейдън, отидох до колата си и потеглих.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейдън Мийд не харесваше Ани Барнс. Не вярваше на Ани Барнс. Сигурно беше намислила нещо. Знаеше го от самото начало. Да дойде в Мидъл Ривър за цял месец? Това значеше, че ги чакат неприятности. Ако не го бе усетил още първия ден от прекалено смирения ѝ вид, щеше да се досети за това от нещата, които вършеше. И не беше само той. Маршал беше загрижен, което означаваше, че Сенди е притеснен, а когато той се притесняваше, си го изкарваше на Ейдън. А ето че само преди час и Никол го бе хванала натясно. Това не го очакваше, не и след като всичко вървеше толкова добре.

— Имаш ли минутка? — беше му се обадила по вътрешната линия от бюрото си, както правеше често, когато трябваше да прегледат заедно някакви документи, но в мига, в който прекрачи кабинета му, той разбра, че има нещо нередно. Първо, макар обикновено да се шегуваше с тази му слабост, тя явно дори не забеляза, че държи в ръката си стик и се опитва да уцели дупката на миниголфа в далечния край на стаята. А и фактът, че не носеше куп документи, съвсем не вещаеше нещо добро.

Никол затвори вратата, приближи се до него и му каза с поверителен тон:

— Може да се окаже, че имаме проблем. Тази сутрин ми се обади Хал Хийли. Видял е Кейтлин да говори с Ани Барнс. Правилно е преценил, че бих искала да го знам. И двамата сме загрижени за Кейтлин, защото напоследък се държи много странно. Той се притеснява, че Ани не е добър пример за момичетата в града. — Очите ѝ останаха приковани в неговите. — Аз лично съм притеснена от друго.

— И какво е то? — попита Ейдън. Поведението на Кейтлин не беше негова грижа.

— Притеснявам се, че Кейтлин знае.

— За нас ли? — изненада се той. — Как би могла? Не го правим никъде другаде, освен в този кабинет.

— Ами в Конкорд? Или Уорчестър? Или Ню Йорк?

— Там работехме.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Хм, работехме — един върху друг без никакви дрехи.

— Стига, Ники, как изобщо би могла да разбере за онези случки?

— попита той и остави стика настрана.

— Кой знае — подозрения, слухове, предположения, шпиони? Но ако ми е ядосана, да разкаже всичко на Ани Барнс би било начин да ме накаже. Никак не ѝ харесва, че мразя баща ѝ. Въпреки че го свари да ми изневерява, някак си аз се оказах виновна за това. Проблемът е, че ако се разчуе какво правим с теб, Антон ще се възползва. Отдавна чака подобна възможност, просто ме чака да стъпя накриво, за да има оправдание да се отърве от брака, без всички в града да го сметнат за негодник.

Ейдън я стисна за ръцете и нежно я разтърси.

— Не си стъпила накриво. Нали не си споделяла с приятелките си?

— *Господи*, не. На *никого* не съм казвала.

Разбира се, че не беше. Много добре разбираше кога нещо си струва да се пази в тайна. Беше най-високоплатената асистентка в компанията и напълно го заслужаваше.

— А и не си сигурна, че Кейтлин знае — напомни ѝ той.

— Не, а и не мога да питам директно. Но защо иначе би говорила с Ани Барнс? Какво има да си приказва моята дъщеря с онази жена? Кейтлин напоследък е много дистанцирана. Много ясно го усетих, докато седеше между мен и Антон миналата неделя в църквата. Според Хал това е било, точно след като е говорила с Ани.

— Заведи я на психотерапевт.

— И да ѝ дам възможност да разкаже и на друг онова, което знае ли? Никак не е разумно, Ейдън. Знаеш как е в този град. Поверителността е само празна надежда.

На Ейдън тази тема започваше да му дотяга. Не беше той виновен за объркания брак на семейство Дюпюи.

— Говори с Кейтлин. Влез ѝ под кожата. Купи ѝ нещо. Какво ще кажеш за една малка кола?

— Антон отказва.

— Какво искаш да направя аз?

— Да накараш Ани Барнс да мълчи.

Ейдън се изсмя.

— И това ако не е празна надежда.

Никол се дръпна от него.

— Не е смешно. — Той се протегна и я придърпа отново до себе си, но очите ѝ проблясваха гневно. — Ейдън, не е смешно. Ако Антон се разведе с мен, пропадам. Ще остана без пари, а именно това е целият смисъл на брака ми. Харесва ми сегашното ми положение. Харесвам това, което правя. Това, което *ние* правим. Ако Антон разбере, всичко е свършено. Нали не мислиш, че жена ти ще те остави да се забавляваш? Провали предишните си два брака, защото не можеше да си държиш панталона закопчан. Не те ли накара да подпишеш предбрачно споразумение, според което тя ще получи доста пари, ако ѝ изневериш? Или съчини тази история специално, за да ме накараш да си държа устата затворена? Е, аз си я държах. Тогава може би информацията е изтекла от теб.

— Наистина си красива, когато се ядосаш.

— Ейдън! Чуй ме!

Но той беше възбуден.

— Никакво изтичане няма от моя страна или поне не още, но скоро. Толкова си секси. — Целуна я.

— Ейдън — възрази тя, но не отблъсна устните му.

Затова той задълбочи целувката. В същото време опря гърба ѝ на вратата, заключи и пхна и двете си ръце под блузата ѝ.

Тя винаги носеше блуза, обикновено копринена, и сутиен, обикновено дантелен, и понякога той се наслаждаваше на усещането на материята върху кожата ѝ, но днес бе нетърпелив. Освободи гърдите ѝ с един замах, после притисна с пръсти едното ѝ зърно, а другото пое с устни.

— Не знам какво да правя, Ейдън — каза тя, но гласът ѝ бе по-скоро лек шепот. Пръстите ѝ бяха заровени в косата му и притискаха главата му по-близо.

— Много добре знаеш, скъпа — прошепна той, с устни до стегнатото ѝ тяло.

Пресегна се под полата ѝ и смъкна бикините ѝ, а после и ципа на панталона си. Само след секунди беше проникнал в нея и тя бе готова да го приеме. Винаги беше толкова бърза, което бе една от причините

връзката им да съществува. Той не се интересуваше от любовна игра, когато изпитваше силна нужда. Начинът, по който се извиваше и стенеше, му говореше, че и тя изпитва същото.

Свършиха бързо и това също бе хубаво. Тя беше задоволена, той беше задоволен. Обикновено с това се приключваше.

Днес обаче Никол не престана. След като оправи дрехите си, тя изправи гръб и каза:

— Колкото до онова с предбрачния ти договор — единствената причина да го спомена е, за да ти напомня, че и ти има какво да загубиш. В твой интерес е да се постараяш Ани Барнс да не направи всичко публично достойние, дори и най-малкия намек за онова, което правим. Ако потъна аз, няма да съм сама.

Ейдън тъкмо се оглеждаше да види дали панталонът му е наред. Бавно вдигна очи.

— Какво означава това?

— Означава, че нямам намерение да съм бедна. Ако съпругът ми се разведе с мен заради онова, което правим с теб тук, ще очаквам ти да ми помогнеш.

Това направо прозвуча като заплаха.

— За какво говориш, Никол? Нищо няма да се случи.

— Чудесно — каза тя и се усмихна. — Просто исках да ти го кажа.

И си тръгна.

Ейдън зяпаше вратата, без да помръдне. Колкото повече я зяпаше, толкова повече се ядосваше. Не му харесваше да го заплашват, особено пък жена. Беше в лошо настроение, когато телефонът му звънна, и то никак не се подобри, когато отсреща го информираха, че Ани Барнс обикаля из „Нортууд“. Когато тръгна да намери сестра ѝ, вече определено кипеше от яд — още повече като намери и Ани там, а после възможно най-спокойно тя обясни как минала да остави вечеря, качи се в колата си и потегли.

Ани беше непредвидима. Той нямаше представа какво възнамерява да направи. При Сабина беше друго. Тя получаваше заплатата си от него. Не можеше да я контролира какво прави в свободното си време, но определено нямаше да ѝ позволи да насърчава врага и да му помага, докато „Нортууд“ ѝ плаща.

— Какво иска сестра ти? — попита той.

— Донесе вечеря — отвърна Сабина и толкова му заприлича на сестра си — никога досега не го бе забелязвал — чак до спокойния тон, което го вбеси още повече.

— Това беше претекст — заяви той. — Дошла е с колата си чак до завода. Защо го е направила според теб?

— Не знаех, че ще идва. Може би е искала да види какво се е променило, откакто за последно е била тук.

— А може би оглежда.

— Оглежда ли? Какво? — попита Сабина развеселена.

— Ами, ще трябва ти да ми кажеш — отвърна той. — Не ми излизай с това, че просто е любопитна да види промените. Тази компания не означава нищо за нея. Тя само търси да създаде проблеми, Сабина — и не само аз мисля така. Дори Хал Хийли се тревожи.

— Хал? Какво общо има Хал с „Нортууд“?

— Нищо. Но я е видял да разговаря с някои от младите момичета в града. Притеснява се, че им влияе зле.

— Тя е автор на бестселъри — изтъкна Сабина. — Успяла жена. Това значи, че е *добър* пример.

— Не и ако разбуди духа на момичетата. Като си помисли човек за Ани Барнс, и веднага се сеща за „Пейтън плейс“. Сети ли се за „Пейтън плейс“, и почва да мисли за секс. Нека си го признаем. Сестра ти живее на бързи обороти. Имаш дъщеря, която може да се впечатли лесно. Не се ли притесняваш за това?

Сабина имаше куража да се засмее.

— Разбира се, че се притеснявам, но не заради Ани. Тревожа се заради момчетата в града. Виж се само. Бяхме заедно в училище, Ейдън. Помня какво правеше ти.

Ейдън не беше правил нещо различно от всеки здрав и буен младеж на неговите години. Тя би казала, че е правил повече, защото е Мийд и може да му се размине, и щеше да измъкне старата история за Ани на Купърс пойнт. Но това изобщо нямаше отношение към настоящия проблем.

— Не съм докосвал сестра ти.

— Знам. Прекалено зает беше да докосваш Кики Кори. А имаше и много други преди и след нея. Хайде, Ейдън. Не се прави на скромнен.

Първо Ники, сега и Сабина. Не му харесваше, когато жените го надприказваха.

— Аз шеф ли съм ти? — попита той.

— Какво общо има това?

— Заслужавам уважение. Казвам ти, че сестра ти само създава неприятности. Не искам да ми се присмиваш.

Тя не отговори. Лицето ѝ стана безизразно. А това беше още по-лошо. Беше *дръзко*.

— Контролирай сестра си, Сабина, иначе ще има последствия.

Тя все така мълчеше и само го гледаше с онзи безизразен поглед.

— Ако реша — каза той, — че отношенията ти със сестра ти представляват риск за сигурността на компанията, ще те заместя с друг.

— Ще ме заместиш ли?

— Ще те уволня. Контролирай я, Сабина. Искam тя да се махне от града.

Сабина го изглежда, докато се отдалечаваше. Знаеше си, че Ани ще се окаже проблем. Нима не я бе молила да стои настрана от делата на Мидъл Ривър, нима не беше я *умолявала* онази първа сутрин в къщата на Фийби? Беше ѝ казала какво е заложено на картата. Сега се оказваше, че това не е само теория. Заради сестра си можеше да загуби работата си. Ани беше *най-упоритият, най-твърдоглавият, опак и невъзможен човек*, когото познаваше!

Кипяща от гняв, Сабина погледна към офиса си. Сега не можеше да работи. Беше прекалено ядосана.

А и защо да работи? Беше пет часът. Онова не беше ли нейният асистент, който си събираше багажа?

— Довиждане — извика той над покрива на колата си.

Тя вдигна ръка за поздрав.

Той си тръгваше в пет всеки ден. Тя оставаше до по-късно. Дали ставаше дума за гордост от работата ѝ? Чувство за професионална отговорност? Желание да се хареса на шефовете?

Но сега Ейдън бе заплашил да я уволни. Това ѝ даде смелост. Ейдън искаше тя да накара Ани да напусне града. Това я направи още по-дръзка. Ани имаше също толкова право да бъде тук, колкото и

Ейдън. Наистина беше много любопитна, но любопитството не беше престъпление. Сабина категорично нямаше да ѝ каже да се маха.

Може би щеше да се сближи с нея. Да си говори повече. Да разбере как прекарва дните си. Това би било полезно.

Погледът ѝ попадна върху вечерята, която беше оставила на седалката. Ейдън беше прав; Ани не беше дошла само за вечерята. Беше дошла заради Фийби, което всъщност бе много хубаво. Много мило. Фийби имаше нужда от помощ. Време беше да го признае. Ако Ани бе готова да задвижи нещата, как би могла Сабина да се оплаква?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъкмо минавах покрай красивите каменни стени на „Нортууд“ на път към клиниката, когато ми хрумна нещо. Минаваше пет. Ако Том Мартин си беше тръгнал, моето появяване щеше само да предизвика клюки, без да мога да се оправдая с нещо.

Затова отбих встрани от пътя, извадих мобилния си телефон и се обадох да проверя. Разбира се, включи се централата.

— Не — отговорих небрежно, — няма да оставям съобщение, просто ще му се обадя утре. — Затворих.

Позвъних на „Справки“, помолих да ми дадат домашния телефон на Том и автоматично ме свързаха.

Веднага познах гласа му. В него имаше топлота.

— Том? Обаждат се Ани Барнс. Приготвила съм ти вечеря. Мога ли да мина да ти я оставя?

Усмивката пролича в тона му.

— Приготвила си ми вечеря? Толкова си мила. Кога можеш да дойдеш? Умирам от глад — знаеш, че имам сестра, нали?

— Знам. Има достатъчно за четирима.

— Тогава може би ще хапнеш с нас?

— Ще остана за малко, но обещах на Фийби да съм вкъщи, за да не е сама. Ще ми кажеш ли къде живееш?

Каза ми го с пълно доверие. Определено се разбирахме с него.

Усмивках се и тъкмо прибирах телефона в чантата си, когато до мен се приближи патрулната кола. Сега нямаше включени светлини, нямаше публика, само Маршал и аз. Усмивката ми помръкна. Не че се страхувах физически от това, че съм сама с него на пустия път. По-скоро бях неспокойна. Бях подминала няколко коли, но сега не се виждаше нито една. След последната ни среща не бях сигурна дали той ще се държи по-добре или по-зле, когато няма свидетели.

Не слезе от колата, просто извика през отворения прозорец:

— Има ли някакъв проблем?

„Това трябваше да е твоята реплика“ — изсумтя Грейс.

Съгласна бях, но не мислех да го казвам гласно. Просто се усмихнах.

— Няма проблем, благодаря. — Запалих мотора.

— Не обичаме хората да използват мобилен телефон, докато шофират — извика той.

— Съгласна съм. Опасно е. Затова спрях, за да говоря.

— Глобяваме хората, които приказват по телефона си, докато шофират.

„Той шегува ли се?“ — възмутено извика Грейс. — „Тези хора непрекъснато говорят по мобилните си телефони. По мое време ги нямаше. И беше много по-добре, ако питаш мен.“

Не питах нея. Същото щеше да каже и баба ми, ако беше жива. Бяха почти на една и съща възраст.

Но мобилните телефони бяха факт от ежедневието. Както и властта, която символизираше значката на Маршал Грийнуд. Можех да се възмуствам колкото си искам, но накрая той пак щеше да излезе прав. Това ме вбесяваше. А ако се замислех колко точно ме вбесяваше (както го бях направила, след като ме бе спрял в града), властта му само се увеличаваше.

Затова, все така усмихнато, му отвърнах любезно:

— Ще го запомня.

— Съветвам те да го направиш.

— Благодаря.

Той явно искаше да продължи по темата, но не знаеше докъде да стигне. Бях го лишила от опонент. Това бе най-разумното, което можех да направя.

Намръщи се, докато още обмисляше ситуацията. Очевидно разбрал, че няма какво повече да каже, той просто се обърна напред и потегли. Това ме накара да осъзная, че Маршал Грийнуд няма голям опит да се прави на корав тип, а това ме накара да се питам защо се репчи пред мен.

Всъщност знаех защо. Бях засегнала болно място на Мийд. Дори и това бе достатъчна причина да продължа усилията си.

Знам, знам. Оставаше въпросът с Джеймс. Но бягането ми с него нямаше нищо общо с другото. А ако отношенията ни се развиеха дотолкова, че да мога да измъкна от него информация, която да ми помогне да постигна целта си, толкова по-добре.

След като Маршал Грийнуд се скри от погледа ми, потеглих към дома на Том. Той живееше в жълта къща във викториански стил, която не се различаваше много от тези на нашата улица, но беше с много по-голям двор. Предполагам, че притежаваше няколко акра, по-голямата част от които бяха зелени площи. В предната част на парцела се намираше къщата, заобиколена от поляна, няколко храста и две огромни дървета. Дървена люлка висеше от клоните на дъба; на кленовото дърво бе окачена голяма гума. Просторна веранда обграждаше къщата отвсякъде, прекъсната само от широки дървени стъпала, които водеха до входа и до страничната врата. Съвсем близо до нея имаше маса за пикник с пейки от двете страни. Виолетови петунии с невероятно красиви чашки, висяха от саксиите, разположени равномерно върху покрива на верандата по цялото ѝ протежение.

Паркирах край пътя, взех термочантата и тръгнах по централната алея. Едва бях стигнала до верандата, когато входната врата рязко се отвори и се показа младо момиче. Широко усмихната, тъмнокоса и с непресторена хубост. Имаше сините очи на Том и същата висока и слаба фигура, която широкият гащеризон с къси крачоли не можеше да прикрие. Едва след като се приближих още малко, осъзнах, че тя съвсем не е толкова млада, колкото си бях помислила отначало.

При все това усмивката ѝ беше заразителна.

— Здравсти — обадох се първа. — Аз съм Ани.

Макар да продължи да се усмихва, сега тя сякаш се засрами и остана залепена до колоната в горния край на стълбите. Чудех се дали изобщо говори, когато Том излезе. Беше по къси панталони, тениска, сандали и с чудесен тен.

— Направо ни спасяваш — каза той и изтича по стъпалата, за да вземе чантата от ръцете ми. — Госпожа Дженкинс днес води Рут на базара в Конуей, така че не е имала време да сготви. Тъкмо се канех да отварям консерва с риба тон.

— Тогава *наистина* съм ви спасила живота — отбелязах аз. — Човек никога не знае какво има в консерва риба тон.

— О, аз знам. — Той дръпна ципа на термочантата. — Големите парчета филе от риба тон са със съмнително качество. Консервираната лека риба тон, консумирана в умерени количества, е чудесна. Освен това не съм бременна жена, нито пък Рут. — Наведе се към чантата и вдиша дълбоко. — Пилешки пай.

— Много добре.

— Ухае невероятно.

— Може би е добре да се притопли.

Той го пипна.

— Не. Готово е за хапване. Сигурна ли си, че не искаш да ни правиш компания? — Когато поклатих глава, той се обърна назад. — Рут, ела да се запознаеш с Ани. И да видиш какво е донесла.

Рут слезе до най-долното стъпало, където седна. Не показва дали е гладна. Изобщо не погледна чантата, а продължи да се взира в мен.

— Приятно ми е да се запознаем, Рут — казах й.

Том й направи знак да дойде. Тя леко поклати глава и той ме заведе до стъпалата.

— След като планината не иска да иде при Мохамед... — Настани се близо до Рут, явно решил да не настоява за официално запознаване. Махна ми да седна и сложи чантата в скута си. — Каза, че трябва да се върнеш при Фийби. Как е тя?

Седнах в другия край на стъпалото и опрях гръб на колоната.

— Зле. Това е една от причините да съм тук. Опитах се да я накарам да дойде при теб, но не иска. Мисля, че е, защото Мидъл Ривър е... ами, Мидъл Ривър, хората ще я видят, че идва в кабинета ти, и ще започнат да приказват. Затова резервният ми план е да я заведа при някого в Ню Йорк. Ще замина с нея в събота, за да й помагам при купуването на стока. Разчита на мен да организирам всичко и да се постарая да е там, където трябва да бъде, така че ще успея да я закарам на лекар, преди да усети какво съм намислила. Само че не знам към кого да се обърна, а времето е много кратко.

— Познавам точно човека, който ви трябва — каза Том, както бях очаквала. — Тя ще ви приеме? Кога искате?

Тя беше още по-добре.

— Във вторник сутрин.

— Този вторник ли? — Той се засмя притеснено. — Дали ще й е възможно...

— Знам. Съжалявам. Все отлагах, надявах се, че тя ще се оправи. Но сега дори Сабина е съгласна, че нещо не е наред. А това пътуване е идеална възможност. Ако не можеш...

— Мога — каза той. — Тя ми е приятелка. Ще го направи заради мен. Освен това подкрепя каузата ни.

— *Нашата* кауза ли? — попитах, макар и ненужно. Не бях разговаряла с Том след онзи първи ден в клиниката, но усещах инстинктивно, че с него сме на една вълна.

Той кимна.

— Джудит е специалист по алтернативна медицина. Помагала ми е да лекувам някои от хората в града с метод, наречен хелация.

— Хелация — повторих аз, за да изпробвам звученето.

— От гръцката дума, означаваща щипка. Използва се синтетична аминокиселина като хелатен агент. Той прониква в тялото и улавя токсичните метали, които може да присъстват в телесните тъкани, след което ги изтегля навън. Тялото не понася тази синтетична добавка. Не може да различи метала под покритието, но знае, че синтетичното вещество няма място там. Затова насочва цялата структура към бъбреците и я изхвърля с урината.

Научното обяснение звучеше логично. Но още не бях напълно уверена в използването му.

— Знаят ли хората, които лекуваш по този метод, че се опитваш да ги пречистиш от токсичен метал?

— Обяснявал съм им, макар и като хипотеза — нали разбираш, ако има метал, това нещо ще го премахне. Очевидно не мога да размахам пръст и да отправям обвинения за произхода на метала. А и пациентите ми не питат.

— Не питат ли? — смаях се аз.

— Не. Просто се радват, че се чувстват по-добре.

— Значи действа?

— Виждал съм подобрения.

— Предлагал ли си го на майка ми?

— Да, но тя искаше да даде време на традиционната медицина да подейства. За съжаление падна по стълбите, преди да разберем дали имаше резултат или не.

Това ме натъжи. Но пък сега бях загрижена основно за сестра си.

— Мога да накарам Фийби да се съгласи да се подложи на тази терапия.

— При положение че Джудит я препоръча — предупреди ме той.

— Тя ще направи пълни изследвания, за да изключи други възможности.

Но мислите ми вече препускаха напред.

— Ако терапията за живачно натравяне действа, това не е ли доказателство за съществуването му?

— Не. Дали е живак? Или е олово? Или съвсем друг метал. Оловото може да се открие с проста кръвна проба, но с живака и някои други метали не е така.

— Ами ако намеря връзка между хората, които си лекувал успешно, и нещо, свързано с фабриката, това няма ли да е доказателство?

— Зависи каква връзка ще откриеш.

— Мога ли да поговоря с твоите пациенти?

— Не мога да ти дам имена. Това би било нарушение на поверителността. Бих могъл да им се обадя и да ги помоля те да ти позвънят, ако имат желание да разговарят. Но това повдига проблема, който ти изтъкнах последния път, когато разговаряхме.

— Твоето положение.

— Да — каза той и от тона му личеше, че не се извинява за позицията си.

Трябваше да го уважавам за това.

Опитах отново.

— Добре. А ако изредя списък с хора, които са боледували, ще ми отговориш ли с да или не?

— Дали съм ги лекувал ли? Не. Колкото до това дали са склонни да ти се обадят, бих могъл да го направя. Няма да говоря като лекар, а като жител на Мидъл Ривър. Просто ще направя предположение.

— Предложението ти е много повече от онова, което, който и да било друг е склонен да направи. Ще се възползвам — казах аз и погледнах Рут. Не бе помръднала. Само се наведе леко напред, когато Том седна, та да може да ме вижда, без той да ѝ пречи. — Брат ти е добър човек. — Обърнах се към него. — Естествено, когато най-много ми трябва, списъкът ми не е у мен. Може ли да поговорим по-късно?

— Разбира се. Имаш номера ми.

Погледнах термочантата.

— Сега наистина ще се наложи да го стоплите. А аз трябва да бягам. Благодаря, Том. Чудесно е да знам, че си мой приятел. — Изправих се. — Радвам се, че се видяхме, Рут.

Тя не отговори, просто продължи да се взира в мен с очи, които ми напомняха очите на кошута.

Том също го забеляза и докато ме изпращаше до колата, ми обясни:

— Напоследък е доста неспокойна в присъствието на непознати, така че това е голям комплимент. Мисля, че е много впечатлена от теб.

— Защо?

— Иска да има сестра, а ти отговаряш на образа. Харесва как изглеждаш.

— Тя е много мила. На колко години е?

— На двайсет и осем. Майка ми я роди в напреднала възраст. *Доста* напреднала — добави той тъжно, после се оживи. — Но на нея ѝ харесва да живее тук. Големият град ѝ се струваше прекалено шумен, прекалено оживен. Не понася добре промените, там те са ежедневие и не можех да ги контролирам. А тук мога. Работното ми време е поредовно. Ходя на работа, прибирам се у дома.

— Ами когато пътуваш по конференции? — попитах го. В „Мидъл Ривър Таймс“ пишеше за някои от тях, бяха надалеч, откъдето не би могъл да се върне същия ден.

— Госпожа Дженкинс остава да преспи. Тя е истински Божи дар. Разбираме се добре.

Фийби заяви, че паят с пилешко и зеленчуци много ѝ харесва, макар да подозирах, че го казва повече от учтивост, отколкото заради това, че ѝ е вкусно. Докато разчистя масата, тя вече бе съвсем капнала и скоро се премести на дивана в кабинета, където остана пред телевизора със затворени очи. Тъкмо зареждах съдомиялната машина, когато Сабина се обади да ми благодари за вечерята, като ме похвали — били изяди всичко до трошица. Попита как е Фийби и каза, че колкото повече мислела за това, толкова повече идеята да я заведа на лекар, докато сме в Ню Йорк, ѝ се струвала като най-правилното решение. Попита ме какво ще правя на другия ден.

Споменаването на следващия ден ме подсети за Джеймс, което предизвика странна възбуда у мен и ме разсея, така че едва по-късно се запитах какво ли е предизвикало внезапния интерес на Сабина. Тогава просто се зарадвах на обаждането ѝ.

Надникнах в кабинета. Фийби се бе унесла в сън. Доволна, че ще имам някакво усамотение, извадих бележките си и се обадох на Том.

Разговорът беше прости́чък: аз подхвърлях някое име — Марта Браун, Иън Бърк, Алис Лъоклер, Кейлъб Кийн, Джон Деву, а Том отговаряше с „да“ или „не“ в зависимост от това дали смяташе, че човекът или семейството му биха били отзивчиви. Нямаше гаранции; и двамата го знаехме. Но като се има предвид колко дълъг беше списъкът ми, и това бе някакво начало.

Фийби продължаваше да спи. Така че отидох в кухнята, извадих лаптопа, включих се в телефонната мрежа и влязох в интернет. Набързо прегледах рекламните съобщения и открих писма от Джослин и Аманда. Реших да си ги запазя за десерт и отворих другите две.

Първото беше от Грег. Отворих го с нетърпение.

„Стигнах до четири хиляди метра височина цял и невредим, но ако западният маршрут е най-лекият, направо ме е страх да си помисля за по-тежките. Има ужасен вятър и сняг. Наистина ли е август? Колкото до мен, не бих искал да съм никъде другаде, но се радвам, че не си тук. Студът нямаше да те хареса. Надявам се да намериш онова, което е търсила Грейс. Пиши ми.

С обич, Грег.“

Усмивната, изпратих бърз отговор.

„Постигнах някакъв напредък с помощта на един-двама приятели, а и отношенията със сестрите ми са подобри, което е хубаво. Законът тук е проблем: започвам да изпитвам притеснения, което не е добре. Дали съм намерила онова, което е търсела Грейс? Какво е то? Отзивчивостта на хората от малкия град? Още не. Приемане и уважение? Още не. Семейство? Може би. Намерих си партньор в бягането. Направо ще се изумиш, ако ти кажа кой е. Ще го запазя в тайна — една от многото тайни в Мидъл Ривър. Пази се. И аз те обичам“

Натиснах „изпращане“, а после със затаен дъх отворих съобщението от ТруБлу.

„Приближаваш се до целта. Впечатлен съм.

Да, имам информация за това. Ето ти две дати — 21 март 1989 г. и 27 август 1993-а. Прегледай списъка си с болни и виж дали някой от тях е бил в «Нортууд» през седмицата преди тези две дати.“

„Какво е станало на тези дати?“

„Първо имената.“

„А ако ти дам имената и тези «свидетели» изведнъж се окажат в реката с камък на шията?“

„О, вие, неверници!“

Във вторник сутринта се залових с това. Свих списъка си до имената, на които Том бе казал „да“, после го намалих още, така че да включва само хора, чиито оплаквания най-много приличат на симптомите при живачно натравяне. Свърших всичко това, преди Фийби да слезе на закуска. Изчаках я да изпие чаша кафе с надеждата, че това поне малко ще я събуди. Макар че кафето не оказа голямо влияние, все пак я попитах за датите, които ми бе дал ТруБлу.

Тя не си спомняше. Дали наистина бях очаквала да помни? Във всеки случай имах усещането, че това не е толкова свързано със сегашното ѝ състояние, отколкото с изминалото време. Бих ли могла самата аз да си спомня какво съм правила в точно определен ден, седмица или дори месец преди повече от десет години? Някое голямо събитие — да. Повратен момент в живота ми — да. Колкото до някоя случка от ежедневието — едва ли. Кой би могъл?

Независимо от този първи провал, в десет часа тръгнах с картата си и с големи надежди. В следващите три часа картата остана, но надеждите бързо се стопиха. От хората, които посетих, половината бяха на работа (да, във фабриката, явно достатъчно здрави, за да работят) или не желаеха да говорят. Сред тези, които не бяха склонни да разговаряме, имаше две майки с болни деца и общо шест мъже и жени, които бяха с диагнози Паркинсон, деменция, неврологични проблеми или често боледуваха от пневмония. Мълчаха. Всички.

Опитах какво ли не. Да, наистина си търсех белята. Но нали нямаше закон, който да забранява да си побъбриш с някой от жителите на града?

При все това Маршал Грийнуд ме наблюдаваше. Често минавах покрай него — а той забавяше и ме гледаше втренчено, докато се разминавахме — така че ми беше ясно, че следи къде ходя и какво правя. Това може би обясняваше нежеланието на хората да разговарят с мен, защото аз се представях по най-безобидния начин.

„Аз съм Ани Барнс — казвах на всеки. — На майка ми поставиха диагноза Паркинсон миналата година.“ Или Алцхаймер. Или пневмония. Избирах диагнозата според случая. „Опитвам се да издиря и други хора със същите симптоми, за да разбера дали няма някаква обща причина. Разбрах, че съпругът ви е бил болен.“ Или съпругата. Или синът, дъщерята, майката.

Неизбежно получавах утвърдителен отговор, но това беше цялото съдействие. „Сега е добре“ — отвърна ми една жена и затвори вратата под носа ми. Друга попита: „Откъде взехте името ми? От вестника ли? Е, Сам ми е приятел и бих искала да ви помогна да намерите общата причина, но не мисля, че изобщо има такава, а и сега съм много заета“. Трета, разбира се, отбеляза: „Знам коя си. Не мисля, че трябва да говоря с теб“.

Не се държаха враждебно, по-скоро изтъкваха фактите. Неколцина попитаха кой ме е изпратил и дали не работя за някоя здравна организация. Но никой не се съгласи да говори с мен, докато не стигнах до дома на семейство Макрийди. Спомняте ли си това име? Оми ги бе включила в списъка, а после и Том я бе подкрепил. Вече бе един следобед и Маршал вероятно бе в обедна почивка, което може би обясняваше факта, че ме поканиха да вляза. Но пък те наистина имаха и цял куп проблеми, както бе казала Оми, така че може би просто имаха нужда да излеят болката си пред някого.

Том и Емили Макрийди живееха в квартала на Сабина. Собственици на магазин за цветя и оранжерия в края на „Уилоу“, двамата бяха малко над четирийсетте. Макар в рода на никого от тях да нямаше наследствени заболявания, Том страдаше от хронични бъбречни проблеми. Те изцеждаха силите му и отслабваха имунната му система. А Емили се лекуваше от маниакална депресия, а й бяха установили и придобита астма. Имаха три деца на възраст между

четиринайсет и деветнайсет години. Най-голямото и най-малкото — и двете момичета — бяха здрави, но шестнайсетгодишното им момче беше с аутизъм. Посещаваше специализирано училище и макар държавата да плащаше част от таксата, останалото се покриваше от семейството. Като се имат предвид и техните сметки за лекарства, им беше много тежко.

Фактът, че ги сварвах у дома в работен ден, говореше доста за здравословното им състояние. След като ме настаниха във всекидневната, ми разказаха болките си надълго и нашироко. Изразиха недоумение как може хора, които са били в идеално здраве преди по-малко от петнайсет години, сега изведнъж да са толкова тежко болни. Говорех за сина си с истинска болка. И гняв. Бяха убедени, че нещо във въздуха е задействало някаква реакция в организмите им, за да причини уврежданията — и да, бяха взимали проби от въздуха и материалите в дома си и в магазина. Всички тестове се били оказали отрицателни, макар че те не вярвах особено на резултатите.

Когато ги попитах какво според тях е предизвикало всичко това, те изредиха възможни причини: киселинен дъжд, азбест във въздуха, замърсена питейна вода. Бяха убедени, че в определен момент е имало някакъв проблем и ако сега тестовете не го показват, той или е бил решен, или прикрит. Във всеки случай, както изтъкна Емили, видимо раздразнена, злото бе сторено.

Попитах ги за фабриката.

— Какво за нея? — не разбра въпроса ми Том.

— Тя отделя токсични отпадъци — казах аз.

— Чак в другия край на града е.

— Работите ли там понякога?

— Да. Правим цветната украса за заседателните зали и за специалните сбирки.

— И се грижим за озеленяването — добави Емили.

— Възможно ли е да има нещо във въздуха там? — попитах ги, опитвайки се да продължа темата, която сами бяха повдигнали по-рано. От една страна, ми беше странно, че сами не са се сетили за фабриката. От друга, може би просто бяха повярвали на измислицата за грижите, които „Нортууд“ полага за опазването на околната среда.

— Въздухът там си е съвсем наред — обади се Том. — Мъжете от семейство Мийд не са болни, а са там непрекъснато.

— От колко време се грижите за цветната украса при тях?

— От двайсет години. Бяха едни от първите ни клиенти и останаха сред най-постоянните.

Това не вещаеше нищо добро за мен. Първите им и най-постоянни клиенти? Отново опирахме до въпроса за лоялността. При все това от всички хора, с които се бях срещнала днес, семейство Макрийди бяха най-голямата ми надежда. Всеки от симптомите им лесно можеше да се свърже с живачно натравяне.

Затова попитах:

— Пазите ли някакъв архив, в който са записани точните дати, когато сте били на територията на фабриката?

Том отстъпи думата на жена си, която явно пазеше документите им, но вече бе застанал нащрек.

— Имаме финансови отчети — каза тя. — Там може да се види какво сме правили на определена дата. Но не разбирам каква е целта на този въпрос.

— Може да е имало токсично изтичане в „Нортууд“ в някой от дните, когато сте били там — подхвърлих аз.

— Щяхме да знаем. Мийд щяха да го почистят и да помогнат на всички засегнати.

„О, да, разбира се“ — помислих си.

— Знаете ли, че физическите проблеми, които имате, са сред симптомите на живачното натравяне?

— Аз имам болни бъбреци — каза Том, — а не живачно натравяне.

— Но откъде се е появил проблемът ти с бъбреците? — попитах аз. — И защо точно при теб? Нали точно това попитахте мен?

— Лошите неща просто се случват — отвърна той.

Тогава се обърнах към Емили:

— Лекуваш се заради маниакалната си депресия. Както разбирам, за това състояние са типични честите промени на настроението. Знаеш ли, че те също са сред симптомите на живачното натравяне? Както и астмата. А също и неврологичните увреждания, които могат да доведат до раждането на дете с аутизъм.

Лицето на Емили стана по-сурово.

— Ако си мислиш, че не сме обмисляли тези възможности, много се лъжеш. Мислили сме за всичко. Но аз бях бременна с Раян

преди петнайсет години, диагнозата маниакална депресия ми я поставиха преди седем, а астмата се появи едва миналата година. Е, кога е вероятно да съм била изложена на въздействието на живак? При всичките тези случаи ли? И никой друг в града не е бил? Никой от лекарите не се е разтревожил? Фабриката е скрила всичко?

Обясних част от онова, което бях научила.

— Не е нужно да си била изложена многократно. Едно значително излагане би било достатъчно. Може и да си се чувствала неразположена след това, все едно си болна от грип, а после да си се оправила — само че живакът е останал в тялото ти, настанил се е в органите ти и си се оказала изложена на хронично въздействие. — Погледнах бележника си, макар да знаех датите наизуст. — Имам доказателства за два случая на изтичане във фабриката. Единият е през март 1989 година, а другият през август 1993-а. Като се има предвид възрастта на сина ви, вероятно си била бременна с него, когато е станало първото изтичане. Ако знаеш дали си била във фабриката през седмицата преди двацет и първи същия месец...

Думите ми бяха прекъснати от звънеца на входната врата и почти едновременно с това почукване по рамката.

— Добре ли сте всички вътре? — прозвуча дрезгавият глас на началника на полицията. Той влезе направо във всекидневната със скованата си походка и ме изгледа с омраза. — Тя притеснява ли ви?

— Не — отвърна Том. — Просто си приказваме.

— Тя цял ден обикаля из града, тормози хората да й кажат каква е причината за болестите им, сякаш ние не знаем как да се грижим за своите хора. Само кажете и ще я изхвърля оттук.

— Няма проблем — обади се Том.

Маршал ме погледна.

— Другите хора от сутринта не бяха доволни. Казаха, че си ги тормозела.

Не можех да подмина това!

— Ако го твърдят, то е, защото ти си им казал да го направят. Дори не съм говорила с когото и да било от тях. Казваха, че не желаят, и аз си тръгвах.

— Е, сигурен съм, че и семейство Макрийди ще се зарадват, ако си тръгнеш. — Той махна с ръка. — Хайде. Да тръгваме.

— Да не би да съм арестувана? — попитах невярващо.

— Още не. Ако окажеш съпротива, ще те арестувам. Тук не желаем никакви размирници. Предполагам, че знаеш какво означава думата! — натърти той, видимо доволен от себе си.

Може и да съм импулсивна понякога, но не съм мазохистка. Спокойно си събрах нещата и станах. На Емили и Том казах:

— Извинявайте, ако съм ви притеснила. Ако искате да си поприказваме отново, отседнала съм у сестра си.

— Да се надяваме, че няма да е за дълго — подхвърли Маршал на семейство Макрийди, докато ме придружаваше навън.

Бях направо бясна. Напомнях си, че целта му беше именно да ме разгневи, но това не ми помогна особено. Опитах се да мисля за истинския си живот, за приятелите си във Вашингтон и за книгата, но все така кипях вътрешно. Това, което правеше Маршал, беше грубо и напълно незаслужено. Искях справедливост.

Хрумна ми да се обадя на Сам и да настоявам да публикува очерк за полицейското насилие. Но знаех, че няма да го направи. Щеше да ми напомни, че всяка подобна статия би била директен упрек към Маршал Грийнуд, тъй като той бе единственият полицай в града. Че Маршал има подкрепата на Мийд и че аз вероятно не искам да заставам насреща им.

За последното нямаше да е прав. Определено исках да се изправя срещу Мийд — но заради живака, а не заради Маршал. Осъзнах, че не трябва да се разсейвам, а внимателно да подбирам битките си.

Проблемът с Маршал беше в това, че никой в града нямаше да му се противопостави. Той беше техният началник на полицията. Щеше да е тук дълго след като аз си заминех. Колкото и да обичах госпожа Клаусон и Оми, те съвсем не бяха граждански активисти. В Мидъл Ривър нямаше много такива. Освен ТруБлу. Може би щях да спомена за Маршал пред него. Но каква полза? ТруБлу си беше ТруБлу (т.е. анонимен), защото не искаше да се опълчи публично срещу неправдите. Използваше мен за това. По стандартите на Мидъл Ривър аз бях лесно заменима.

Обезкуражена, се запътих към заведението за бързо хранене. Паркирах под сянката на голям стар дъб, така че слънцето да не напича директно седалките. А така тя не се набиваше толкова на очи, което точно в този момент беше добре.

Миризмата на хамбургери и скара ме лъхна още щом пристъпих през вратата, заедно с песента на Елтън Джон „Свещ на вятъра“. Думите на тази песен винаги са ме вълнували силно. Този ден не бе изключение.

И както можеше да се очаква, тъкмо когато щеше да ми дойде добре да се усамотя в любимото си сепаре, то се оказа заето. От групичка ученици от гимназията, а техни приятели заемаха сепаретата в съседство. Лятната ваканция наближаваше края си. Това събиране беше нещо като последно сбогуване.

Имаше две свободни сепарета в предната част на заведението, но не бях в настроение да се излагам на показ чак толкова. Затова тръгнах към задната част, минах покрай няколко от местните жители. Погледнаха ме, без да покажат каквото и да било отношение. Чувствайки се много самотна, аз си поръчах от яхнията на Оми и сладоледово фрапе. Не беше много здравословно. Но имах нужда от малко утеха.

„Знам какво е — отбеляза Грейс. — Подигравах ми се, че съм с наднормено тегло, но когато имаш отчаяна нужда от утеха, какво друго ти остава?“

„Един психотерапевт — отвърнах аз — би казал, че отчаяно си се нуждаела от любов.“

„Така ли?“

„Разбира се.“

„Ами ти?“

„Никога не съм мислила така. Животът ми е толкова пълноценен. Щастлива съм.“

Поръчката ми пристигна. Бях изгълтала лакомо половината от ястието, когато насреща ми се настани Кейтлин. Бях прекалено заета с чинията, за да видя кога е влязла, но сега забелязах приятелките й, които сядаха в едно от предните сепарета. Елтън Джон отдавна бе отстъпил на Стинг, а той на Глория Естефан.

Кейтлин се приведе напред и каза много тихо:

— Непрекъснато си мисля за онова, което казах в неделя. Чувствам се като пълна глупачка.

— Недей. — Сдъвках залька в устата си и оставих вилицата настрана. — Не е станало нищо страшно. Няма да издам тайната ти. А честно казано, дори и да исках, не би имало никакво значение. Никой

не би повярвал на казаното от мен. Репутацията ми в този град е под нулата. Направо подозирам, че ако се осмеля да кажа нещо нелюбезно за някого от този град, ще ме арестуват.

— Съмнявам се. Ти си късметлийка. Скоро ще си тръгнеш. Аз бих дала *всичко на света* да се махна оттук.

— Но тогава няма да имаш Кевин.

Тя се загледа в ръцете си, преди леко да повдигне рамо и да ме погледне в очите.

— Може би не ми е било съдено да го имам. Не знам какво бих правила, ако го нямаше сега, но не съм сигурна, че любовта е трайна. Родителите ми се мразят. Бих ли искала същото? Освен това искам да ида в колеж. Някой ден искам да работя в хотел, може би в Ню Йорк, Лондон или Париж. Искам да съм независима.

— За парите ли говориш, или за родителите си?

— И за двете. — Тя леко изправи гръб и доби почти предизвикателен вид. — Имам предвид... знам, че някой ще съобщи на майка ми, че съм говорила с теб, и тя здравата ще се разгорещи, но защо пък да не мога да говоря с теб? Какво толкова лошо има в това? Ти си най-интересният човек, който е идвал тук от години.

— Това — отбелязах аз — е най-милото нещо, което някой ми е казвал през целия ден. Ако го правиш само за да не те издам...

— Не. Наистина мисля така. Ти си много интересна. Виж само коя си и какво си постигнала. Наистина ли си била голяма особнячка, когато си била малка и си живяла тук?

— Абсолютно.

— И си била грозна?

— Много, но това отчасти се дължеше на отношението ми. Едно грозно отношение към другите е като пъпка на лицето ти. — Докоснах с пръст бузата си. Когато тя се усмихна, казах: — Така е по-добре. Имаш страхотна усмивка.

Момичето се изчерви.

— Можеш да поздравиш доктор Франкс за това. — Тъй като явно не я разбрах, тя поясни: — Моят ортодонт. — Хвърли поглед към приятелките си. — Трябва да се връщам. Може би ще поговорим друг път?

— Много бих се радвала — отвърнах й най-искрено. Не ме питайте защо — Кейтлин Дюпюи не ми беше никаква, но се

почувствах по-добре от това, че се отби при мен. По-малко самотна. Което беше нелепо. Бях на трийсет и три. Човек би помислил, че на тези години бих могла да понеса спокойно оставането сама за известно време, нали така?

Не е така.

Истина номер седем. Няма значение на колко си години. Самотата си е самота.

След като си го признах, се върнах към храната си. Сега хапвах по-бавно, слушах нежна балада на Сара Маклоклън и оставих вилицата настрани, макар в чинията ми да имаш останала още храна. Заситена, се облегнах назад. Сега мислите за всички онези различни неща — за приятелите ми, за книгата, за *живота* ми, наистина ми помогнаха. Маршал Грийнуд можеше да върви по дяволите. Щях да се оправя с всичко.

— Здравей, скъпа — каза Оми и набръчканото ѝ лице грейна в усмивка, която повехна, когато зърна чинията ми. — Не си си изяла яхнията. Не е ли вкусна?

Беше толкова загрижена, че чак пребледня.

— Страшно вкусно е, просто ми е много. — Хрумна ми, че бледността ѝ може да не се дължи само на загриженост. Лицето ѝ днес изобщо не бе с нормалния си цвят, както предния път, когато я видях. — Добре ли си?

— Малко съм уморена — отвърна тя с лека усмивка. — Вече не съм толкова млада, както преди.

— Ще поседнеш ли при мен?

— Днес не. Прибирам се вкъщи да подремна. Искаш ли още едно фрапе?

— О, не. Може би малко студен чай. Но ще си го взема от бара.

Оми ме задържа на мястото ми с крехката си ръка.

— Ще накарам някой да ти го донесе. Ти си стой тук и си почивай. Внесяш малко класа в заведението ми.

— Заведението ти няма никаква нужда от помощ в това отношение — извиках след нея, докато тя бавно заобикаляше бара и влизаше в кухнята. След по-малко от минутка внукът ѝ се появи с голяма чаша студен чай. Тъй като вече бях погълнала нужните ми калории, добавих изкуствен подсладител.

Погледнах часовника си. Едва три. Още четири часа до срещата ми с Джеймс.

Не бях в настроение да се отбивам в магазина. Нямах желание да си седя сама вкъщи, изобщо не ми се мърдаше от това сепаре и толкова. Тук, при Оми, бях на приятелска територия и докато седях в задната част, бях поне донякъде незабележима. Имаше ли по-добро място за мен? Категорично не.

Затова извадих от чантата си последния брой на списание „Пийпъл“ и започнах да чета. Пееше Били Джоуел, последваха го „Бийтълс“, Бони Тайлър, „Флийтууд Мак“. Доляха ми още чай, аз добавих подсладител и се успокоих. Заведението на Оми беше уникално. И във Вашингтон имаше места, където ходех, когато исках да се откъсна за малко от писането, но в никое от тях не се чувствах толкова у дома си, както тук.

Нищо, че мразех дома си. Родният дом си оставаше роден дом. Поредната истина? Тъжно, но вярно.

Бях се замислила, че трябва да потърся по-усърдно подобно място във Вашингтон, затворих списанието и просто останах да седя на мястото си. Когато останаха три часа до срещата ми с Джеймс, прегледах сметката, оставих бакшиш и се измъкнах от сепарето.

Вече не бях невидима и усетих погледите на всички седящи в другите сепарета, покрай които минавах, а как бих могла да се справя с това? Как да накарам тези хора да разберат, че не съм някакво чудовище, че не им мисля злото и че и аз съм една от тях в сърцето си? Усмивах се. Кимах. Дори намигнах на едно сладко малко момиченце, което едва ли беше на повече от пет години.

Кейтлин и приятелките ѝ продължаваха да си говорят. Платих на касата, после излязох навън, слязох по стъпалата към паркинга и видях, че колата ми е на мястото, където я бях оставила, паркирана под дъба, където слънцето нямаше да напече седалките.

Само че не за тях е трябвало да се притеснявам. Онова, което видях — и как бих могла да го пропусна, след като колата ми стоеше там самотна, като изложена на показ — беше, че гумите ми са спукани. Не една. И четирите.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първата ми мисъл, като се има предвид какъв бе денят ми, беше, че ще видя Маршал Грийнуд на отсрещната страна на паркинга, облегнат на патрулната си кола, със стръкче трева между зъбите и той с абсолютно безгрижие ще ми каже, че нищо не е видял. И кой би могъл да му противоречи? Ако е избрал момент, когато всички са били вътре, би могъл и сам да свърши всичко незабелязан. Под сянката на стария дъб колата ми не се виждаше откъм улицата. Нито пък от предната част на заведението, която единствено работеше в този час на деня.

Разбира се, това беше само плод на писателското ми въображение. В действителност Маршал не се виждаше никакъв. Не беше ли това горчива ирония? Точно в момента, в който имах нужда от него, той беше изчезнал.

Отвратена, извадих от чантата мобилния си телефон и набрах номера, който научава всяко малко дете в Мидъл Ривър. Не беше променен. Веднага чух гласа на Маршал; нямаше диспечер. Мидъл Ривър не можеше да си позволи такъв, както не можеше да си позволи и повече от един човек в полицейското управление. Само Маршал. И това ако не е страшно!

— Обажда се Ани Барнс — казах аз. — Пред заведението на Оми съм. Някой е срязал гумите ми.

Последва пауза, а после безизразно:

— Защо се обаждаш на мен? Аз не сменям гуми.

Бързо си поех въздух и преглътнах.

— Важното тук е, че са *срязани*. Вандализмът е престъпление.

— Виждаш ли някого наоколо?

— Не, но...

— Да не мислиш, че ще намеря отпечатыци? Следи от стъпки по чакъла? Следи от гуми?

Кипнах. Дотук с идеята да го лиша от опонент; не можех да не му отвърна.

— Обмислил си го, значи? Бих могла да си помисля, че ти самият си свършил всичко. Е, това всъщност е добре. Вдъхнови ме. Имам нужда от прототип на лошия герой в книгата ми.

Явно засегнах болно място, ако се съди по резкия отговор на Маршал.

— Не съм аз. Аз не съм от лошите. Продължавай в същия дух и ще съжаляваш. Вече разбуди духовете. Още неприятности ли искаш? Не те ли е грижа за доброто на семейството ти?

Това ме засегна. Заплаха от Мийд бе едно; заплаха от началника на полицията бе съвсем друго нещо.

— Какво общо има това със семейството ми?

— Те се радват на уважение в този град. Ако продължаваш в същия дух, хората ще се настроят срещу тях, така както са настроени и срещу теб. Знаеш ли какво означава думата „агитатор“? Е, ти си такава и това не е хубаво. Ако питаш мен, когато се появи такъв в града, трябва да бъде изгонен веднага.

Нямах представа как да отвърна на това. Маршал Грийнуд ме мразеше. Не знаех защо. Но беше факт.

Разтреперана от гняв, безсилие и вероятно донякъде и от страх, се върнах към настоящия проблем.

— Колата ми е била подложена на вандализъм. Ще дойдеш ли да разследваш случая, или да се обадя на щатската полиция?

Спокоен и хладнокръвен, след като беше спечелил първия рунд, той каза:

— Няма нужда да викаш щатската полиция. Тъкмо довършвам нещо тук. Ще дойда веднага след като приключа.

Отне му двацет минути — двацет минути да довърши каквото там правеше и да дойде чак от съседната улица. Използвах времето да звънна на Норми в сервиза и да се отдам на гнева си.

Бях потънала в невеселите си мисли, застанала със скръстени ръце и очи, вперени в сплесканите гуми, когато Кейтлин и приятелките ѝ излязоха от заведението. Три от петте момичета се запътиха към една кола. Когато Кейтлин ме забеляза и се приближи към мен, четвъртото изтича към другите.

— Какво е станало? — попита тя и изгледа гумите.

— Някой ги е срязал, докато съм била вътре. Случайно да си забелязала някой да се мотае наоколо, когато пристигнахте с

приятелките ти?

— Не. Гумите си бяха наред, когато дойдохме. Веднага забелязах колата ти и я показах на приятелките си. Щяхме да видим, ако бяха в този вид.

Но те бяха стояли вътре повече от час и половина. Времето беше повече от достатъчно някой да използва ножа си.

— Обадох се на Норми в сервиза — казах аз. — Никак не се зарадва, че трябва да дойде чак до тук. — Това беше съвсем меко казано. Дружелюбният Норми този път не беше никак дружелюбен.

— Норми е истински негодник — отвърна момичето.

Появи се Маршал. Кейтлин остана и не беше само тя. Вече и други бяха излезли от заведението, бяха ни забелязали и бяха дошли при нас. Маршал обиколи колата и внимателно огледа всяка от гумите. После погледна събралите се хора.

— Някой видял ли е нещо?

Последва мърморене и клатене на глави, до един отрицателно.

— Предполагам, че нямаш четири резервни гуми в багажника, нали? — попита Маршал, но гледаше публиката и се засмя.

Нямах намерение да отговарям на тъпи въпроси.

— Имало ли е и други подобни случаи в Мидъл Ривър?

— Питаш дали си имаме сериен извършител, който обикаля и реже гумите на хората ли? — Той отново погледна развеселен събраните наоколо. — Не. Сигурно си ядосала някого. Бива те в това. Бих казал, че това е послание.

— Послание за какво? — попита Кейтлин.

Забелязах, че се е приближила още малко към мен.

Маршал повдигна вежда.

— За това, че Ани Барнс е настъпила някого по болното място. Ти приятелка ли си й?

Тя не обърна внимание на последното.

— За чии болни места става дума?

— Мога да назова поне десетина души — отвърна той и се зае да разгонва зяпачите. — Хайде, хора, няма какво да се гледа тук. — На Кейтлин заяви: — Родителите ти не те ли чакат вкъщи?

— Не — отвърна тя и отметна косата от очите си с определено предизвикателен жест.

Сега не бе толкова страшно, тъй като повечето хора се бяха разотишли. Но все пак се притеснявах, че ще си навлече неприятности.

— Можеш да си ходиш, Кейтлин. Ще се оправя.

— Той ще направи ли разследване на случая? — попита ме тя.

Маршал ѝ отговори:

— Ще направя каквото е нужно.

Тъй като Кейтлин беше готова да продължи с въпросите си, я стиснах за ръката.

— Хайде, стига. Аз ще се заема.

Последните ми думи потънаха в оглушителен трясък, който не говореше добре за майсторството на механиците в сервиса на Зуибъл — по улицата се приближи колата на пътна помощ и зави към паркинга. Норми спря до нас и слезе от кабината.

Този път нямаше усмивка, нито любезни приказки, докато оглеждаше сцената. Никакви възхитени възклицания за колата ми, никакво споменаване за старото приятелство от училище. Вместо това мълчаливо и много подробно огледа пораженията — първо едната гума, после втората, след това заобиколи, за да погледне третата и накрая четвъртата. Когато най-сетне се върна при нас, той се почесваше по тила, където не му бе останала много коса. Погледна Маршал, преди най-сетне да благоволит да забележи и мен, но дори и след това продължи да гледа най-вече колата.

— Имаме проблем — каза той. — Нямам точно такива гуми, каквито ти трябват.

— Не съм придирчива за марката — отвърнах аз.

— Не става дума за марката. А за размера. В Мидъл Ривър нямаме такива коли.

— Тези гуми не са само за кабриолети — изтъкнах аз.

— Тук повечето машини са камиони и джипове.

— Родителите ми не карат камион — обади се Кейтлин. — Колата на майка ми не е по-различна като размер от тази.

— Но аз нямам подходящите гуми — повтори Норми.

— А кога можеш да ме снабдиш с подходящите гуми? — попитах аз.

— Трябва да се обадя на няколко места.

Той не мръдна от мястото си.

— Добре — казах аз. — Би ли го направил?

— Да, но трябва да закарам колата ти до сервиза, а не мога да я тегля с гумите в това състояние. Трябва да я кача на камиона.

Зачаках. Тъй като не последва обяснение защо поначало не бе дошъл с камиона, след като му бях казала по телефона, че и четирите гуми са срязани, попитах:

— Можеш ли да вземеш камион?

— В сервиза е.

— Значи трябва да се върнеш и да смениш колите. Това ще отнеме... колко... двамайсет минути? — погледнах часовника си. Още имах време. Вярно, че ако не намереше гуми от някой сервиз съвсем наблизко, нямаше да мога да използвам колата поне до утре. Но след като Фийби се прибереше, можех да взема нейния микробус. Времето щеше да ми стигне. Трябваше да съм на училищния стадион чак в седем.

Норми направи гримаса.

— Ама, това не е единствената ми задача. Бях по средата на една работа, когато ми се обади. Днес трябва да довърша първо предишната си поръчка. — Той погледна за секунда Маршал.

Началникът на полицията изглеждаше много доволен. Ако не знаех колко е абсурдно, щях да си помисля, че двамата са скроили заговор да ме тормозят.

— Вижте какво — подхванах аз и посегнах за чантичката си. — След като не искате да ми помогнете, ще се обадя на Американската автомобилна асоциация. — Извадих членската си карта. — Трябва да ви кажа, че вие двамата ми давате чудесна идея за книгата ми.

Кръглото лице на Норми преbledня.

— Каква идея? — Сега погледът му към Маршал беше друг. — Какво знае тя?

— Нищо — сопна му се началникът на полицията. — Само отправя празни заплахи, защото истината е, че никой в града не иска да говори с нея. Тя е един парий — ето ти една хубава думичка. Виж какво. Бъди добро момче и иди за камиона. Колкото по-бързо оправят колата й, толкова по-скоро ще си тръгне.

Не си направих труда да го поправя.

— Ами онзи, който е извършил това? — попитах го и погледнах колата си.

— Виж какво, госпожичке — измърмори Маршал, — правя ти услуга. Няма ли да престанеш най-сетне?

Обърна се и си тръгна, преди да успее да възразя. Размени само няколко думи с Норми, качи се в патрулната кола и потегли.

Норми се качи в камиона си и тръгна с ръмжене от паркинга.

Погледнах часовника си. Пет часа. Ако се върнеше веднага, още имах време.

— Мога ли да те откарам донякъде? — предложи Кейтлин. — Аз съм със стария джип на мама. Доста е раздрънкан, но върви.

— Благодаря. Засега съм добре. — Облегнах се на колата и скръстих ръце. Сега определено се намирах на вражеска територия. И положението само се влошаваше. — Трябва да тръгваш. Размотаването с мен ще ти съсипе репутацията.

— Не се притеснявам.

— Е, аз пък — да. — Усмихнах се. — Наистина, добре съм.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

Тя тръгна, после се обърна и се върна обратно.

— Каза им, че пишеш книга.

— И получих съответната реакция, нали? Много интересна, между другото.

— Но на мен ми каза, че не пишеш.

— Не пиша за Мидъл Ривър. Това е истината.

Кейтлин се успокои.

— Донякъде е жалко — каза тя с палава усмивка. — Знаеш ли какво говорят за Норми Зуибъл?

Закрих ушите си с ръце.

— Не искам да го чувам.

Тя все пак го каза и аз чух, разбира се.

— Пристрастен е към лотарията, само че не може да си купува билети в сервиза на баща си, иначе всички ще го разберат, затова ходи чак до Уеймут. Оттам ще ти купи гуми за колата. Тъкмо ще има оправдание да иде до града.

— Лотарията, значи?

— А началникът на полицията е наркоман.

— Това не го вярвам.

— Вярно е. Пристрастен е към болкоуспокояващите. Родителите ми непрекъснато говорят за това. В смисъл — добре че нямаме *нужда* от него за каквото и да било, нали разбираш?

Замислих се над това, след като тя си тръгна. Четири срязани гуми. Това беше посегателство срещу собствеността ми, посегателство срещу *мен*. Независимо колко силно бях усещала, че жителите на Мидъл Ривър не ме харесват, никога досега не ме бяха заплашвали физически. Когато реалността на положението ми най-сетне стигна до съзнанието ми, стомахът ми се сви на топка.

С всяка изминала минута се чувствах все по-безпомощна. Тъй като изпитвах нужда да *направя* нещо, се обадох на Сам. Едва когато се включи телефонният секретар в редакцията, съобразих, че е четвъртък. Той вероятно играеше голф. Но предвид часа, седеше в бара на кънтри клуба и пиеше уиски с приятелите си, сред които беше и великият Сенди Мийд.

Пристъпих от крак на крак. Облегнах се на колата и се загледах в заведението, после заобиколих, облегнах се от другата страна и се загледах в гората. Замислих се за Сенди Мийд и какво удоволствие щях да изпитам, когато спечеля срещу него. Това беше единственото, което ми носеше някаква утеха, докато чаках Норми да се появи.

След като минаха двацет минути, а него го нямаше никакъв, започнах да се чудя дали онова, което Кейтлин ми бе казала за него, не е вярно. И не само за него. Ами Маршал? Пристрастен към болкоуспокояващите? Ако беше така и наистина вярваше, че пиша книга за града, можех да разбера защо се чувства застрашен. Но заради това да ме заплашва? Ако си мислеше, че така ще ми затвори устата, много беше сбъркал. Нямаше да изпитам никакви угризения да направя публично достойние проблемите му, ако продължаваше да ми създава неприятности.

Чудех се дали Сам знае за това. Предполагах, че почти всички знаят.

Минаха още десет минути и съвсем се изнервих. Когато стана пет и половина, а от Норми нямаше и следа, минах на план Б и се обадох на Фийби. Тя беше заета с клиент, затова изчаках. Все се надявах, че Норми ще се появи и тогава изобщо нямаше да имам нужда от нея. Но Норми не дойде. А сестра ми беше много разсеяна.

— Защо си у Оми? — попита тя, когато най-после дойде на телефона.

— Не съм у Оми. В заведението съм. Отбих се да хапна нещо и се оказа, че някой е срязал гумите ми. Чакам Норми Зуибъл, но ако той не се появи, ще ми е нужна помощта ти. Затваряте в шест. Можеш ли да минеш оттук към шест и петнайсет? — Знаех, че си имат задължения при затварянето на магазина, но Джоан беше там и можеше да се справи. В шест и петнайсет щях да имам достатъчно време.

— Джоан? — извика Фийби встрани от слушалката. — В шест ли ще затваряме днес? В шест? О, добре. — Отново се обърна към мен. — Не знам дали ми се излиза навън за вечеря. Изморена съм. Не е ли по-добре да хапнем у дома?

— Вече се разбрахме да хапнем каквото е останало от пая с пилешко и зеленчуци — казах аз, но съзнавах колко безполезно е напомнянето ми. — Слушай, Фийби. Ще ти се обадя пак, ако ми потрябва транспорт, става ли?

Затворих и позвъних в сервиза на Зуибъл, но нямаше отговор. Не можех да повярвам, че Норми ме е забравил. Нещо не се връзваше. Имам предвид — ако казаното от Кейтлин беше истина и той си мислеше, че пиша книга, нямаше ли да го е страх да не ме разсърди и да издам тайната му пред света?

Разбира се, ако Маршал му бе казал да ми създава проблеми и той се страхуваше повече от него, отколкото от мен...

Позвъних му отново. Все така нямаше отговор. Вече приближаваше шест и главоболието ми се засилваше непоносимо.

Между другото, ако си мислите, че през цялото време съм стояла сама на паркинга, не беше така. Вече беше време за вечеря. Жителите на Мидъл Ривър идваха и си отиваха. Забелязваха ме, както колата ми и влизаха вътре. Когато излизаха, поглеждаха към мен, към колата ми, а после се качваха в своите и потегляха.

До един ме зяпаха. Бях обект на всички клюки. Отбягвах ме. Беше по-лошо от всякога.

„Сега знаеш — самодоволно се обади Грейс. — Разбираш ли защо пиех?“

„Не, не разбирам — сопнах й се аз. — Като си пиела, само си влошавала нещата. Когато си пиела, не си могла да пишеш, а в това е

била силата ти. Така си можела да отвърнеш на ударите.“

„Както правиш ти ли, госпожице Всичко знам и мога? Напиши книга, която изобличава мошениците, и ще получиш своето отмъщение.“

„Но тогава ще загубя окончателно Мидъл Ривър и семейството си“ — помислих си и се почувствах в пълна безизходица.

Оми. Имах нужда от Оми, но тя си беше у дома, за да подремне. Ако беше тук, щеше да чака заедно с мен. Просто беше такъв човек. Децата и внуците й също бяха с добри сърца — част от добрите неща в Мидъл Ривър — само че те бяха много заети с готвене и обслужване на масите вътре.

Шест часът мина. Опитах се да звънна на Фийби да дойде да ме вземе, но в магазина се включи телефонен секретар. Имаше и вътрешна линия, но не знаех номера. Не исках да звъня на „Справки“. Телефонът в къщата на мама звъня дълго, но никой не вдигна, а този на Сабина даваше заето.

В шест и петнайсет сериозно обмислях да тръгна пеша. Не ми допадаше идеята да оставя беемвето — изобщо не ми се мислеше за дребните „злополуки“, които можеха да му се случат, ако го оставя тук през нощта. Но можеше да се окаже, че нямам избор. В сервиза все така никой не вдигаше, което можеше да означава, че Норми съвсем ме е забравил, и мога да си чакам вечно. Трябваше да съм на спортната площадка зад училището в седем.

Когато часовникът показва шест и половина, главата ми пулсираше от болка. Пресметнах, че бих могла да изтичам до вкъщи за десетина минути, да се преоблека и при положение че Фийби си е у дома с микробуса, да стигна до мястото на срещата точно навреме.

Тъкмо тогава най-сетне се появи Норми, а аз вече бях излязла от кожата си от нетърпение. Отне му десет минути да качи беемвето на камиона и още десет да запише данните от кредитната ми карта, които настояваше да получи, преди да поръча гумите.

Щеше ми се да закрещя. Вместо това му казах всичко, което го интересуваше, после кротко го помолих да ме закара до вкъщи. Той отказа под предлог, че застрахователната му полица забранявала да се возя в кабината. Предложих му да се кача отзад на камиона, но той категорично забрани.

Вече бе станало седем без десет. Нямаше никакво съмнение, че щях да закъснея. Знаех, че Джеймс има мобилен телефон (беше говорил по него онзи ден при Оми), но не знаех номера му. Затова попитах в „Справки“ за домашния му номер и го потърсих там.

Вдигна жена.

Сепнах се и затворих. Нямаше съпруга. Бях сигурна. Приятелка? Чудесно. Аз само тичах с Джеймс. Тичах — и толкова.

При това трябваше да съм там, за да тичам. Беше предложил седем и аз се бях съгласила. Сега се отмятах от думата си. Мийд може и да го правеха, но една Барнс не — дори ако имаше убийствено главоболие като моето.

— Мога ли да те закарам донякъде? — извика Кейтлин през прозореца на колата си.

Не бях я видяла да се приближава, макар че бих могла да се досетя, че ще мине. Докато следях движението по пътя с надеждата да зърна камиона на Норми, бях забелязала стария джип на майка ѝ на няколко пъти. Кейтлин ме проверяваше.

Благодарна, че все някой го прави, дори ако това е момиче, което може би прекалено идеализираше образа ми, аз заобиколих колата и се качих.

— Карай към дома на сестра ми колкото е възможно по-бързо, но без да си изкараш глоба — казах аз и притиснах слепоочията си с пръсти, за да не ми се пръсне главата.

Стигнахме само за две минути.

— Направо ми спаси живота. — Слязох от колата. — Благодарят ти.

Забелязах микробуса отстрани на къщата, изтичах по алеята, влязох и изтичах горе да се преоблека. Беше точно седем, когато слязох тичешком и отидох в кухнята. Фийби седеше на масата и хапваше. Погледна ме изненадано.

— Ани? Какво правиш тук?

И досега вярвам, че под „тук“ имаше предвид Мидъл Ривър, след като според нея съм във Вашингтон. Тогава просто казах:

— Трябва да изляза да тичам. Харесва ли ти паят?

— Да. *Ти* ли го сготви?

Наречете ме безчувствена, но точно в този миг не можех да се занимавам със замъглените ѝ спомени.

— Ще взема микробуса. — Огледах се. — Къде са ключовете?

— Хм... хм... — Тя стана от мястото си и явно объркана, започна да ги търси по плота, в чекмеджето до телефона, после в чантичката си. Направо щях да се пръсна, докато проверявах на всяко място, за което можех да се сетя, когато тя колебливо се обади: — Дали не са в джоба на сакоето ми?

— Кое сако? — извиках, докато отивах към дрешника в коридора.

Тя не отговори. Опитвах се да се сетя кое сако бе облякла сутринта за работа, когато тя дойде при мен и каза:

— Мисля, че беше бялото ми ленено сако. Горе е.

Хукнах по стълбите, намерих сакоето на леглото и слава богу, ключовете бяха в джоба му. Втурнах се надолу, размахах ги, за да ги види Фийби, и изхвърчах през вратата.

Бързо минах по „Уилоу“, завих покрай училището и прекосих града с висока скорост, като предизвиквах, просто *предизвиквах* Маршал да ме хване, макар че той сигурно си беше у дома и хапваше добре, несъмнено като награда, задето ме е тормозил през деня. Няколко коли бяха спрели на паркинга пред училището близо до сградата. Подминах ги, заобиколих и завих зад ъгъла, но когато пред погледа ми се появи мястото за паркиране в края на гората, рязко си поех дъх.

Там нямаше никого — нито кола, нито човек — *нищо*.

Спрях, оставих микробуса и даже отидох до началото на пътеката за бягане. Не ме питайте защо. Беше пуста, както и паркингът.

Разтреперана се върнах на затревената площадка до микробуса. Беше седем и петнайсет. Бях закъсняла. Но не *чак толкова*. Нямаше ли да ме изчака? Или беше тръгнал да бяга без мен? Така би постъпил всеки разумен човек. Нали?

И тогава ми хрумна нещо, което ме смрази. Историята се повтаряше. Бяха ми вързали номер.

Трябваше да съм бясна. Но това беше просто поредното забиване на нож в гърба в един ден, пълен с такива преживявания. Изведнъж се почувствах прекалено изтощена, за да мисля, а и главата ме цепеше ужасно. Отпуснах се на тревата, свих крака, облегнах лакти на

коленете, скрих лице в дланите си и заплаках. Дали се самосъжалявах? Да. И имах пълно право да се чувствам така.

Не знам колко дълго съм седяла така, знам само, че плачът ми се отрази добре. След време избърсах очи с ръцете си, вдигнах глава и дълбоко, макар и колебливо си поех въздух. Издишах и продължих да седя там. Умът ми още не се бе прояснил. Бях вцепенена. Вероятно затова не забелязах приближаващия автомобил, докато не взе последния завой и не се появи пред мен.

Вцепенението ми изчезна. При вида на черния джип изведнъж пред очите ми причерня и направо побеснях. Скочих на крака и тръгнах към него, така че бях на по-малко от метър, когато той отвори вратата и стъпи на земята с обувия си в маратонка крак.

— Проклет негодник — извиках аз, разтреперана от гняв. — Имаш ли някаква представа какво ми костваше да дойда тук или какъв беше денят ми? Бях заплашвана и нападната, зяпах ме и *приказваха* зад гърба ми, несъмнено, защото това е Мидъл Ривър, а обикновеният жител на града няма кураж да направи друго, освен да приказва, с изключение на онзи, който е срязал гумите ми, а *този* човек вероятно е на заплата при баща ти, както и повечето от *останалите* в града. Не знам защо си мислех, че *ти* ще си по-добър, може би защото си *бегач*, за бога, но ти си истинска змия, също като брат си, Ейдън — и двамата сте копия на баща си, защото съм *сигурна*, че всичко това идва от него, бих се *обзаложила*, че е така. Но ако си мислите, че ще ме уплашите, сгрешили сте. Първо Маршал, после Норми, а сега и ти — всички ме притискате до ръба и вече съм *ей толкова* близо — палецът и показалецът ми почти се допираха, — до това да напиша проклетата си книга и да извадя на показ всички гнусни тайни в този проклет град. Решил си, че ще е много забавно да ме оставиш да те чакам тук, както някога чаках Ейдън ли? Грешиш. Имам свой живот. Имам връзки. Имам *власт*. — Притиснала длан до слепоочието си, измърморих: — И ужасно главоболие, благодарение на теб.

— Не получи ли съобщението ми? — попита той.

Ако имах сили, щях да закрещя.

— Това е най-изтърканата реплика.

— Обадох се на Фийби и я помолих да ти предаде, че ще закъснея.

— Е, Фийби *не* ми е казала — обвиних го аз. Едва бях изрекла думите и съобразих, че сестра ми може и да е приела съобщението и съвсем да е забравила за него, но дори и за *това* бяха виновни Мийд. — Ако не ми е казала, то е, защото нещо не е наред с ума ѝ, несъмнено заради замърсяване, причинено от *вашата* фабрика. — Размахах и двете си ръце. — Но въпросът не е в това. Притеснявах се, понеже закъснях, затова се опитах да ти се обадя. Телефонът вдигна жена. Това трябва ли да ми подсказе защо закъснях?

Той не се усмихна.

— Закъснях, защото ми трябваша още трийсет минути, за да довърша една сделка, по която отдавна работя. Телефонът е вдигнала детегледачката.

Издишах и вдигнах очи към смрачаващото се небе.

— О... Господи. Детегледачката... — Сведох очи, после го погледнах предизвикателно. — На *абсолютна* глупачка ли ти приличам? Ти нямаш дете.

— Имам. Казва се Миа. На десет месеца е.

Увереността му ме порази, както и смекчаването на гласа му. Това ме накара да се замисля.

— На десет месеца, а във вестника изобщо не е споменавано за нея?

— Баща ми не искаше да става публично достояние. Не е привърженик на самотните родители.

— Значи не си женен? — И за това не бяха писали във вестника, но исках да съм сигурна.

— Не.

— И Сенди се *срамува* от бебето?

— Не. Ядосан е.

— Но ти си искал да станеш родител.

— Да.

— И се грижиш за бебето сам? — Опитвах се да си го представя как сменя пеленките. Изглеждаше прекалено... голям... Това бе единствената дума, която ми дойде наум.

— Освен когато съм на работа, да. Тя е истинско съкровище.

Последното го каза с лека усмивка и тя ми подейства странно, развълнува ме дълбоко и ме накара да му простя всичко, заради което бе закъснял. Осъзнах, че съм се държала като глупачка, а не като

изискана и разумна жена, каквато исках да бъда. И разбира се, той можеше да види, че съм плакала. Очите ми сигурно бяха зачервени.

Сведох глава и потърках тила си.

— О, господи. — Чувствах се като глупачка.

— Взе ли нещо за главоболието?

— Нямах време.

Преди да усетя, вече бе донесъл таблетки и бутилка вода.

— Ето.

Взех ги, без да задавам въпроси. Той не би ми дал нещо, което да ми навреди; знаех го инстинктивно. Не знам защо *инстинктите* ми бяха толкова сигурни. В крайна сметка, Джеймс беше Мийд. Но освен това инстинктите ми напомняха, че той е привлекателен, и нямах никакво основание да оспорвам това. Сега стоеше до мен, толкова по-висок и по-едър, но и строен. И силен. Без да се натрапва.

Едър, спокоен и властен човек като Джеймс да приспива бебе на ръце? Образът бе толкова стряскащ, че ме накара да си глътна езика.

Пийнах още вода, после бавно свалих бутилката. Очите ми се задържаха върху неговите в продължение на един дълъг миг и за нищо на света не можех да измисля какво да кажа.

После той се обади:

— Искаш ли да бягаме?

Кимнах. Бягането бе тъкмо това, което ми бе нужно.

Той затвори вратата на колата си и започнахме с раздвижването и разтягането на мускулите. После влязохме в гората. Предложи ми да тръгна първа, но аз му направих знак да мине пред мен и това бе разумно решение. Първо, макар светлината да бе започнала да избледнява, той осветяваше пътеката. Не знам дали причината беше белият му потник, или светлоотразителите на маратонките му, или последните останки от светлина по кожата му, или прошарената му коса. Но беше лесно да го следва човек — всъщност беше доста добър бегач, реших аз, както ставаше всеки път, когато тичахме заедно. И защо се изненадвах? Той беше атлетичен; не можеше да си израснал в Мидъл Ривър и да не знаеш, че момчетата на Мийд тренират бейзбол, баскетбол и футбол. Предполагам, че беше просто защото бягането беше различно. Като начало беше самотен спорт. Бих предположила, че един Мийд ще иска повече публика. Освен това беше изтощително. Обикновено синовете на Мийд чакаха друг да им подаде топката,

когато са в удобна за стрелба позиция. Бягането не беше колективен спорт. Или разчиташ на собствените си крака, или не стигаш доникъде.

Направихме една обиколка. Стигнахме и отминахме отбивката за Купърс пойнт.

— Добре ли е главата ти? — извика той през рамо.

— По-добре — отговорих му.

Затова продължихме. Този път беше по-тъмно, но се чувствах в безопасност — определено в по-голяма безопасност, отколкото стоейки до осакатената ми кола пред заведението на Оми. Джеймс тичаше точно пред мен, стъпалата му ритмично докосваха земята, стройните му крака се движеха с лекота, но стегнато, гърбът му беше изправен, ръцете се движеха в синхрон. Поглеждаше назад, за да се увери, че го следвам. Ако бях паднала, щеше да бъде до мен. Знаех го. Отново инстинктивно усещане.

Дали е променил темпото, за да ме улесни? Вероятно. Но въпреки това се изпоти. Забелязвах го по врата и ръцете му, по щръкналата коса и по лицето му всеки път, щом се обърнеше назад, а когато най-сетне отново стигнахме отпразната си точка и спряхме, дишаше толкова тежко, колкото и аз.

Направи ми знак да седна и извади две нови бутилки вода от колата си. Изпихме ги, облеegnати на две дървета в началото на гората. Беше паднал мрак; можеше да се каже, че сме напълно скрити. Беше невероятно спокойно — спокойно, докато очите му не срещнаха отново моите и аз не усетих отново привличането.

Той се отблъсна от дървото и се приближи към мен.

— Знаеш ли какво е това, по дяволите? — попита, искрено объркан.

Поклатих глава. О, беше физическо привличане от най-първичен вид. Но не биваше да го има. Не и между мен и Джеймс.

Между Джеймс *Мийд* и мен? В никакъв случай.

Но го виждах в очите му и го усещах с тялото си, а когато сложи ръка на тила ми и приближи устните си към моите, между нас лумна пламък, който се разгоря буйно. Целувката продължаваше сякаш безкрайно дълго, завъртахме се на различни страни, задълбочавахме я и се отдръпвахме, после отново се впивахме един в друг, но не беше достатъчно, съвсем не беше достатъчно. Когато той се отдръпна назад,

ръцете ми се вкопчиха в раменете му, а неговите обгърнаха силно талията ми, но и това *не ни стигаше*.

Очите му бяха тъмни в настъпващата нощ, гласът му беше дрезгав:

— Искаме ли да го направим?

Поклатих глава, но ръцете ми ме предадоха, обвивайки се около раменете му и плъзгайки се по потната му кожа към тила му — и потта бе също толкова изкусителна, както и всичко останало. Химия? О, господи. Химията изобщо не би могла да обясни нуждата, която изпитвах в този миг.

Той ме целуна отново. Този път ръцете му нямаше нужда да насочват лицето ми, така че се спряха на гърдите ми и онова, което правеха с тях, беше невероятно, но *не ми стигаше*.

Едва дишах, едва можех да говоря, но когато се дръпнах само колкото да сграбча долния ръб на тениската си, прошепнах:

— Не искаме да го правим, но ще умрем, ако спрем сега.

Предположих, че приглушеният звук, който издаде, беше смях, но той бързо бе заглушен, когато Джеймс издърпа потника през главата си. Искях да усетя гърдите си притиснати до тялото му. Той искаше друго и наложи своето. Когато пое с устни едното ми зърно, а другото потърка с пръсти, коленете ми омекнаха. Стиснах го здраво, за да не падна.

За последен път, в разгара на страстта, си помислих: „Джеймс Мийд и аз?“, но в следващия миг мисълта се изпари от главата ми и повече не се върна. Самоличността ми нямаше никакъв шанс срещу бурната страст, която споделяхме. И досега нямам никаква представа как сме се отървали от шортите си, на какво съм се облегнала, докато той проникваше в мен и потъваше отново и отново, дали някой от двамата ни е проговорил, или как Джеймс е съобразил да излезе от мен в мига, преди да свърши. Но беше хубаво. Невероятно. Не можех да говоря от негово име, макар звуците, които се откъсваха от гърлото му, донякъде да свидетелстваха за чувствата му. Колкото до мен, това бе най-продължителният и най-разтърсващият оргазъм, който някога през живота си съм изпитвала. И сякаш това само по себе си не бе изумително, просто останахме да седим така известно време — Джеймс, приседнал на един пън, аз в скута му, и двамата съвсем голи. Седяхме така, докато огънят изтля и вечерта ни обгърна нежно.

Облякохме се и отидохме до колите си. Не се докосвахме. Той изглеждаше потънал в мислите си, а и аз не знаех какво да кажа. Когато спряхме, очите ни се срещнаха. В продължение на един безкраен миг той изглеждаше объркан. После тихо и с някаква странна неувереност каза:

— Искаш ли да я видиш?

* * *

Последвах го до дома му. Беше голяма къща в колониален стил, както бях очаквала, но не беше при другите на улица „Бърч“. Намираше се в южния край на града, недалеч от дома на Том, и имаше доста повече земя, отколкото би могъл да има на „Бърч“. Наоколо нямаше светлини — нито пред къщата, нито отсреща по улицата. Грееха само лампите на входната врата и онези вътре.

Посрещна ни детегледачката. Изглеждаше на моята възраст, макар че лицето ѝ не ми беше познато. Джеймс ни представи една на друга, плати ѝ и тя си тръгна.

Предположих, че бебето спи, когато той ме поведе през кухнята към голяма всекидневна. Там имаше едно малко момиченце — седнеше на пода и стискаше пухкаво одеялце. Косата ѝ беше къса, гъста и тъмна, а ританките на пижамата — розови. Ярки цветове проблясваха на екрана на големия телевизор, в който бе приковала очички.

Не каза нищо, а и много дълго изобщо не разбра, че сме там. Погледнах Джеймс. Той не откъсваше очи от детето.

Тогава нещо я накара да се озърне. Тя погледна през рамо, видя го и цялото ѝ лице светна. Само след миг вече пълзеше към нас. Нито за секунда не откъсна очи от лицето му. Той беше приклепнал, когато тя стигна до него, и я взе в прегръдките си.

Това ме накара направо да отстъпя крачка назад. Моментът ми се стори толкова интимен, толкова пълен с обич, че няхах място там. Но после Джеймс се изправи и дойде по-близо заедно с детето. Тя беше обгърнала врата му с малката си ръчичка, вперила поглед в мен.

— Това е Миа — каза той с безкрайно нежен глас.

Като я видях отблизо, дъхът ми секна. Беше красива и му го казах. Не можех да се сдържа и хванах ръчичката ѝ.

— Здравей, Миа — промълвих също така нежно. Но пък и нямаше друг начин да се поздрави това дете.

С матовата си кожа, малки розови устнички и тъмни очи, съвсем леко скосени и издаващи азиатския ѝ произход, тя беше олицетворение на невинността. Ръчичката ѝ беше топла, но не стисна моята. Бях непозната.

Продължи да ме гледа, когато отидохме в кухнята и Джеймс напълни шишето ѝ с мляко. После се качихме в нейната стая, боядисана в жълто и розово, и там той се настани в един люлеещ се стол и я гушна, докато си изпие млякото, а тя продължи да ме гледа. Когато свърши, вече се чувстваше достатъчно доволна и спокойна, за да ми се усмихне, но усмивката ѝ беше много сънена. Забърбори тихичко, докато Джеймс ѝ сменяше пеленката, но дори и бърборенето ѝ беше сънено. Когато я сложи в креватчето, с любимото ѝ мече в ъгъла, любимото ѝ одеялце и любимата ѝ играчка, от която звучеше приспивна песничка, тя заспа.

Той намали осветлението и включи бебефона. После ме хвана за ръка, заведе ме в голямата спалня, която изобщо не можах да видя, защото не запали лампите, и отново правихме любов.

Беше наистина невероятен. Толкова силен и в същото време толкова *нежен*, че направо не бях на себе си от копнеж, когато най-сетне проникна в мен. Този път си сложи презерватив и остана в мен не само по време на първия, но и на *втория* оргазъм — при това едновременно, което е толкова рядко. Възбудата му сякаш подклаждаше моята, а тя, на свой ред — неговата, и така до безкрай...

Съжалявам. Не съм много красноречива и определено не съм поетична, но сигурно ме разбирате. Достатъчно е да кажа, че когато най-сетне се откъснахме един от друг, бях напълно изтощена. Мислех, че и с него е така, докато без никакво предупреждение не ме вдигна на ръце и не ме занесе под душа.

Имахме нужда от това. След шест километра бягане и двата изблика на страст бяхме доста лепкави от пот. Сапунът се погрижи за това — много сапун, пяна и търкане. Хм, знам какво си мислите. Че сме правили секс отново, под душа.

Не. Докосвахме се нежно — той изтърка мен, аз него — но не стигнахме по-далеч от това. Всъщност ни обзе някаква свенливост, когато се загърнахме в огромните хавлиени кърпи. Аз се опитвах да осмисля случилото се и какво ще правя по-нататък. Той сигурно е мислел нещо подобно, защото изпъна рамене, прокара пръсти през косата си и промълви с леко удивление:

— Ани Барнс? Кой би си го помислил...

Изчервих се. Нима не беше ласкателно?

А после ми сервира вечеря — това не беше ли ласкателно?

След като надникна да погледне Миа, той ме заведе в излъскана до блясък кухня с шкафчета от ясен и най-модерни уреди и ми сипа превъзходно червено вино, докато набързо приготви на скарата четири хамбургера. Изядох моите толкова бързо, колкото и той своите. Умирах от глад.

Докато приключим, в главата ми вече звъняха предупредителни камбанки, но ги изтиках в дъното на съзнанието си — заглушени и заровени дълбоко — чак докато се качих в микробуса на път за вкъщи. Тогава те зазвъняха силно и ми хрумна нещо. Ако Джеймс Мийд можеше да измисли нещо, което да ме накара да застана на тяхна страна и да не създавам неприятности, случилото се беше тъкмо каквото му трябваше.

След като бях летяла в облаците през последните два часа, тази мисъл ме накара да слеза на земята.

После влязох у дома и заварих Фийби в кухнята да ме чака, само че не по пижама. Беше напълно облечена. С много по-ясен ум, отколкото бях забелязала у нея през последните няколко месеца, тя ми каза, че Оми е получила масивен инфаркт по-рано същата вечер и е починала.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двете с Фийби не бяхме единствените, които дойдоха в заведението за бързо хранене онази нощ. Кухнята бе затворена още щом бе станало известно, че Оми е починала, така че не бе заради храната, но хората се стичаха, за да утешат семейството ѝ, а също и да се подкрепят един друг. Оми бе обичана от всички в Мидъл Ривър. Бе докоснала по някакъв начин живота на всеки от нас.

За мен и Фийби, както и за Сабина, която дойде скоро след нас, траурът имаше и по-специално значение. Оми беше близка приятелка на майка ни. Така че бяхме тук и заради нея.

Всички, които бяхме тук предната вечер, и други, които не бяха, дойдохме отново сутринта, понесли сладкиши и курабийки, супи и ястия, приготвени късно през нощта. Никой не очакваше, че семейството на Оми ще работи в кухнята този ден. Влизахме и излизахме, притопляхме нещо, охлаждахме друго, подреждахме хапките в плата и ги изнасяхме отпред в заведението... използвам множественото число, за да включа почти целия Мидъл Ривър. Ако някога тук е имало усещане за общност, това бе именно сега. Събирането в трудни моменти бе типично за малките градове. Оценявах това. Можех дори да му се възхитя.

Да, ето я и поредната истина — *номер осем: Малкият град има своята сила. Той може да ти предложи утеха и подкрепа, каквато големият град не може.*

Бях готова да приема житейските истини и осъзнах, че има още нещо — онова, което казах по-рано за сестрите ми: виждам две интелигентни жени, чийто живот е пропилян в този град, потискащ свободната воля и честността. Не бях напълно права. Бях видяла Фийби в работата ѝ; тя играеше жизненоважна роля за жителите на града. Същото важеше и за Сабина; тя е господар в онзи компютърен център, много внушително. А сега сестрите ми бяха тук, общуваха с лекота с всички тези хора, обединени в скръбта, приемаха утехата им и им даваха своята. Честно казано, завиждах им.

Но точно в този ден аз бях част от всички. Никой не се съмняваше, че съм обичала Оми и скърбя за загубата ѝ. Работехме заедно в кухнята, за да нахраним присъстващите, децата, племенниците и внуците, които Оми бе оставила. Тялото ѝ почиваше в местния погребален дом, но бдението беше тук, където духът ѝ се усещаше най-силно.

Под негово влияние хората явно забравяха, че ме мразят. Смъртта на Оми потискаше лошите им мисли и ги правеше по-добри.

На мен също влияеше така. Можех да се усмихна на Мерилу Уокър, макар тя да се бе държала подчертано хладно с мен последния път, когато бях в магазина ѝ. Да кимна учтиво на Хал Хийли, без да втрещвам поглед в ръката му, обгърнала талията на жена му. Дори поздравих някои от хората, които бяха тръснали вратите си под носа ми предния ден.

Кейтлин бе истинско съкровище. Помагаше във всичко заедно с мен и нейното внимание караше приятелките ѝ да ме приемат. Разговаряхме и те ми се усмихваха. Хал Хийли нямаше да е доволен.

В този ден имаше моменти, когато се питах дали онзи, който е срязал гумите ми, не е наоколо. Тук, сега. Чудех се също дали и ТруБлу не е тук.

Маршал Грийнуд беше. Зърнах го няколко пъти, но той се държеше настрана от мен. Искаше ми се да мисля, че добрият дух на Оми, който витае тук, го кара да изпитва угризения.

Най-важното обаче бе, че ако не бе скръбта по Оми, щях да се измъчвам заради Джеймс. Нещо много важно се бе случило на спортната площадка. И не само защото заличи унижението, нанесено ми някога от Ейдън. Имам предвид секса.

Приемам секса много сериозно. Не бях правила секс, докато стана на дваисет. През тринайсетте години оттогава съм била с трима мъже и с всеки имах дългогодишна връзка. Не спях с когото ми падне и определено не го правех с мъже, които едва познавам, а Джеймс ми беше почти непознат.

Дали съм взела съзнателно решение да спя с врага? Не.

Дали съм кроила планове как да го съсипя, докато ме целува? Категорично не.

Грейс би се разочаровала от мен. Би казала, че съм пропиляла златна възможност. Но откровено казано, мисълта за това, кой е

Джеймс и с какво се занимава, бе най-далечното нещо от ума ми, докато се любехме. В онези мигове той бе просто мъж, към когото съм силно привлечена и който — о, господи — е силно привлечен от мен! Усещах трепет дори само като си го помисля, макар да се бе случило преди часове.

Затова се стараех да съм заета с нещо. Разговарях с хората, но най-спокойна се чувствах, докато се занимавах в кухнята. Миенето на таблите бе идеално за целта. А също и зареждането и изпразването на съдомиялната машина. Така не бях пред очите на всички, ръцете ми бяха заети, а мислите ми — с Оми.

Дали Джеймс се появи? Разбира се. Мисля, че го усетих в мига, в който прекрачи прага на заведението, а по това време бях в кухнята. Това говори колко силни сексуални радары имаме ние хората. Изпитах странно чувство; погледнах към вратата и той беше там.

Дръпнах се леко встрани, за да не ме види. Какво бих могла да му кажа? Независимо от силното ни взаимно привличане бях объркана. Мислех си, че само фамилното му име ще е достатъчно, за да потисне чувства ми. Но не беше.

Намери ме в момент, когато в кухнята бях почти сама, така че да може да ми каже няколко думи, без да го чуят.

Това бе всичко, което направи — размени с мен няколко думи.

— Оправиха ли ти гумите?

— Аха. Норми е успял да намери подходящи в Уеймут.

Вдигнах очи тъкмо навреме, за да забележа лекото потрепване на устните му, което подсказваше, че знае за проблема на автомонтьора. После очите му срещнаха моите и помежду ни мигновено пламна искра.

Едва дишах, не можех да откъсна поглед от него. Изпитах облекчение, когато той най-сетне разпръсна магията:

— Не мога да бягам през уикенда. Нямам детегледачка. Можем ли да го направим в понеделник?

— В понеделник ще бъда в Ню Йорк с Фийби. Връщаме се във вторник вечерта.

— Сряда сутрин тогава?

— Добре.

Той кимна, потропа с пръсти по металния плот и се обърна да си тръгва. Помислих, че това е всичко. После той погледна назад.

— Не обичам случайните връзки за една нощ.

Какво, по дяволите, означаваше *това*? Че няма да има повторение на онова, което бяхме направили, защото то всъщност си беше случайна връзка за една нощ, а той не обичал да прави такива неща? Или че *ще има* повторение, защото така срещата ни щеше да се превърне в нещо *повече* от случайна връзка?

Не можах да го попитам, разбира се, защото, докато се реша, той вече бе прекосил половината стая. Можех само да го гледам как върви покрай масите и столовете. Гърбът му беше изправен, прошарената коса — сресана, синята риза — изгладена, както и сивите панталони, а обувките му бяха идеално чисти.

И досега не съм сигурна дали другите са ни видели да разговаряме и затова са решили, че заслужавам доверието им. Но след като Джеймс си тръгна, започнаха да ми задават въпроси. Хората се питаха дали смъртта на Оми е настъпила само заради възрастта ѝ или има друга причина. Досега не знаех, но очевидно дълголетието е било типично за рода на Оми. Майка ѝ починала на деветдесет и шест, а баща ѝ (много по-стар от жена си) починал на деветдесет и осем, когато Оми била млада. Тя си отиде на осемдесет и три и на мен ми звучаха много, но не и на останалите. Хората искаха да знаят защо толкова е боледувала през последните години, защо често е страдала от пневмония, защо накрая получи масиран инфаркт.

Задаваха въпросите си небрежно, подхвърляха ги тихо, почти реторично. Но питаха. И то *мен*. Това означаваше нещо. Сякаш знаеха, че аз търся причината, и това ме прави техен защитник. Сякаш нямаха кого друго да попитат. Сякаш ми *вярваха*.

Това с доверието май бе малко прекалено. И все пак, когато си тръгнах от заведението на Оми в ранния следобед, изпитвах усещането за повишена отговорност.

Включих компютъра си. Джослин ми бе писала, че е стигнала до онази част в „Пейтън плейс“, в която Томас Макрис разсъблича с поглед Констанс Макензи, а тя го смята за абсолютно прекрасен. Отговорих ѝ, че Томас и според мен е много сексапилен, но *смисълът* на връзката им е в това, че Констанс приема собствената си сексуалност. Колко далеч бяхме стигнали ние, жените, в това отношение. Никога не бих направила онова, което направих с Джеймс,

ако не обичах секса — това обаче не го споделих с Джослин. На този етап приятелките ми не знаеха нищо за Джеймс.

Грег ми бе изпратил съобщение, за да ми се похвали, че са стигнали пет хиляди метра, но се бавят заради снега и ветровете. Изпитах леко притеснение. Хората загиваха, докато изкачват върхове, а връх Макинли беше доста висок. Питах се дали да те свари снежна буря на височина пет хиляди метра е по-малко опасно от това да се разхождаш по улиците на раздирания от войната Афганистан. Не бях сигурна.

Мислите ми се върнаха към опасностите тук, у дома. Тъкмо когато се канех да отговоря на Грег, получих имейл от ТруБлу. „Някакво развитие?“ — пишеше ми той и като знаех, че в момента е пред компютъра си, внезапно се ядосах.

„Засега нямам късмет, но ме обричаш на провал, освен ако не ми дадеш повече информация. Не мога да разпитвам хората, ако няма как да подкрепя въпросите си с факти. Няма да спечеля доверието им, ако думите ми не звучат поне донякъде смислено!

Какво е станало в «Нортууд» на датите, които ми даде? Имало ли е, или не е имало изтичане на живак?“

„И на двете дати е имало пожари. На 21 март 1989-а пожар унищожава клуба, а на 27 август 1993-та друг пожар унищожава павилиона.“

„Добре. Но самите пожари не са никаква новина. Всички знаят за тях, пише ги във вестника. Какво е важното в случая?“

„Пожарите са изглеждали случайни. За този в клуба е била обвинена лошо направената електрическа мрежа в кухнята. За павилиона твърдят, че бил причинен от недобре угасен факел. Но нито единият, нито другият са станали случайно. Били са подпалени по нареждане на Сенди Мийд. Целта била постройките да се сринат до основи, за да може «Нортууд» да се похвали как са издигнали наново всичко. Онова, което не се е появило като информация във

вестника, е, че преди да ги построят отново, от почвата под тях е бил изчистен живакът.“

„Живак, в клуба и павилиона, но не и в самата фабрика?“

„Помниш ли, казах ти, че в «Нортууд» са използвали други методи за отървяване от живачните отпадъци. И под двете сгради са били заровени огромни варели.“

„Под клуба и павилиона ли? Защо? Защо не са ги заровили в някое затънтено място?“

„Сенди Мийд решил, че ще е много умно — и по-малко подозрително, ако някога бъдат взети проби — върху сметищата да се построи нещо за доброто на града. За да сме справедливи към него, ще кажа, че се е предполагало варелите да издържат безкрайно дълго. Изтичане не се е очаквало.“

„Но е имало такова?“

„През седмицата преди всеки от пожарите и на двете места се провели сбирки. След тях мнозина се почувствали зле, което било определено като грип или хранително отравяне. Достатъчно, за да накара Мийд да вземат проби от въздуха. Открили доказателство за голямо изтичане, което вероятно е проникнало във вентилационните тръби.“

„Значи пожарите са били за прикритие.“

„Да. Било направено пълно почистване във всяко отношение. Вътрешните доклади били изтрети от архива. Все още има данни за сбирките, проведени в дните преди пожарите, но сведенията за това кои са присъствали са откъслечни. Случаите на внезапно заболяване не били достатъчно, че да привлекат вниманието на щатските власти. Мийд били доволни, че открили изтичането рано и го почистили напълно.“

„И са решили, че това ги освобождава от отговорност. Направили ли са нещо за някого от засегнатите?“

„Да, но толкова дискретно, че хората не знаят нищо.“

„Има ли и други подобни места?“

„Да. Детският център. Бил е построен по същата причина. Ако изобщо има някакво значение, не е имало други изтичания. Предвид времето, изминало от последното, Сенди Мийд предполага, че при онези две сметища е имало проблем, но при другите не, и те ще издържат.“

„И са готови да поемат риска, знаейки, че са застрашени деца?“

„Явно. Стават все по-уверени с течение на годините. Смятат липсата на изтичане за доказателство, че повече проблеми няма да има. Според мен обаче трагедията може да се случи по всяко време. Затова имам нужда от теб.“

Бях ужасена. Дори да оставя настрана миналото, не можех да си представя що за зъл човек би могъл да причини подобно нещо на деца. А това повдигаше нов въпрос.

„Ако Сенди Мийд, да речем, вземе, че почине утре, какво ще стане? Синовете му ще продължат ли тази практика?“

„Зависи кой ще поеме властта.“

„Наследникът е Джеймс.“

„Не бъди толкова сигурна. Между другото, днес в заведението ми се стори, че наистина си се заела със задачата си.“

„Бил си там и не си ми се представил? Кога ще се срещнем?“

„Когато имаме доказателства, на които можем да разчитаме. Имаме нужда от имена. От хора, които са били на едно от двете места през въпросната седмица и след това са имали физически проблеми и които са склонни да говорят.“

„Те какво ще получат? Можем ли да им предложим някаква помощ?“

„Не можем, но предполагам, че Мийд ще им предложат, като част от споразумението. Нали това

целим?“

Да. Разбира се, преди да бъде постигнато някакво споразумение, трябваше да има конфронтация със семейство Мийд. Не го очаквах с нетърпение. Трима срещу един щеше да е ужасно тежък жребий. Ако ТруБлу се решише да се прости с анонимността си, тогава бихме били трима срещу двама, но не можех да разчитам, че той ще го направи. Беше ми заявил, че иска да продължи да работи във фабриката. Това би било невъзможно, ако се изправи срещу семейство Мийд.

Не можех да разчитам и на Том. О, той ми оказваше огромна помощ. Не само ни бе уредил час за преглед при неговата позната в Ню Йорк, но ми беше дал и медицинския картон на майка ми, за да можем да покажем на лекарката част от семейната история по отношение оплакванията на Фийби. Но и неговото място щеше да бъде застрашено, ако явно застанеше на моя страна.

Откритите враждебни действия в тази битка явно бяха само и единствено моя отговорност.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никол Дюпюи бе много доволна от себе си след разговора с Ейдън. Беше го хванала натясно и той го знаеше. Ако бракът ѝ се разпаднеше, той трябваше да ѝ помогне — и това не беше точно изнудване. Истината беше, че в нейно лице той имаше ценен съюзник дори без да се брои сексът. Тя му помагаше в бизнеса дотолкова, че понякога сама се плашеше от себе си. Беше неговият глас; помагаше му да изразява мнението си. Определено успяваха да заблудят в това отношение Сенди Мийд. Той все повече разчиташе на по-малкия си син да бъде лицето на фабриката. Ако нещата продължаха в същия дух, Ейдън почти сигурно щеше да наследи баща си като председател на борда на директорите, а това бе в интерес и на Никол. Ако той постигнеше това, тя щеше да стане още по-незаменима. А председателят има неограничен достъп до средствата на завода. Ако достатъчно от парите стигнеха до нея, сама можеше да реши да зареже Антон.

Това би ѝ харесало, много би ѝ харесало. Антон беше един проклет измамник. Вече не споделяха леглото, но все още трябваше да търпи присъствието му на официални обеди и светски събития. Никол мразеше постоянното напрежение. То я изтощаваше.

Именно затова бе отлагала разговора си с Кейтлин, защото това само би довело до още по-голямо напрежение. Кейтлин и без това бе достатъчно докачлива. О, тя се преструваше умело. Усмивваше се, кимаше и казваше: „Да, мамо, добре“. Но Никол усещаше потиснатия ѝ гняв. Щеше да е доста неприятно, когато се опиташе да я накара да сподели какво е казала на Ани Барнс.

После Оми почина и всички се бяха събрали в заведението ѝ в петък, и как би могла да не забележи връзката на момичето с Ани? Всеки път, когато Никол я потърсеше с поглед, се оказваше, че Кейтлин или разговаря с тази жена, или стои до нея. Като се добави и мнението на Хал, който бе изразил загриженост заради явно близките отношения между двете и дори бе намекнал, че Кейтлин е станала

посредник между Ани и другите момичета, Никол вече нямаше как да отлага.

Изчака, докато мине погребението в събота сутринта и Антон излезе да играе голф. Кейтлин се бе разположила край басейна, облечена в бански, който ѝ беше твърде малък. Тялото ѝ бе наплескано с лосион. Беше се изтегнала на шезлонга и говореше по телефона си. Когато забеляза майка си, тя прекъсна разговора, пусна телефона върху хавлията на земята и затвори очи.

— С кого говореше? — попита Никол с дружелюбен тон, който бе съвсем искрен. Наистина искаше с дъщеря ѝ да бъдат приятелки. Много го искаше. Просто още не бяха успели да го постигнат.

— С никого — отвърна Кейтлин.

Никол се усмихна.

— Не може толкова дълго да си разговаряла с никого.

— Нищо важно.

— С Кристал ли?

— С Джен — каза Кейтлин.

Без да отваря очи, тя се протегна встрани от мястото си, взе си черешка от една купа и я пхна в устата си. Откъсна дръжката и я остави обратно в купата.

— О! Джен. — Никол харесваше Джен. Завиждаше на връзката, която момичето имаше с майка си. Тя придърпа още един шезлонг и седна с изправен гръб. — Можем ли да поговорим?

Кейтлин дъвчеше черешката.

— Аха.

— Вчера прекара доста време с Ани Барнс. Има ли някаква специална причина за това?

Дъщеря ѝ поклати глава, изплю костилката в шепа и я пусна в купата.

— Често се срещаш с нея.

— Не по-често от всеки друг в града.

— Другите не си говорят с нея. Ти го правиш.

Кейтлин леко повдигна клепач и изправи глава, само колкото да я погледне.

— Откъде знаеш? Да не би някой да ти е докладвал?

— Сама го видях вчера в заведението за бързо хранене. — Кейтлин бе изглеждала много спокойна с Ани. И не само спокойна, а

даже щастлива. Отдавна не я бе виждала такава. — За какво си приказвате?

Кейтлин отново отпусна глава.

— Обясняваше ми как да наредя пилешките хапки на таблата. Има си начин.

Точно такива забележки вбесяваха Никол — невинни на пръв поглед, но подигравателни по същество.

— Недей да остроумничиш, Кейтлин.

— Сериозно го казвам. За това си приказвахме.

— Много хора в града са притеснени от Ани Барнс — заяви майка ѝ в самозащита. — Не съм само аз.

— Кой още?

— Господин Хийли например. Той смята, че тя дава лош пример на момичетата на твоята възраст.

— Господин Хийли би го казал. Толкова е *надут*.

Никол бе съгласна с това, но нямаше да си го признае. Но важното бе, че Хал е директор на гимназията.

— Загрижен е заради Ани Барнс.

Кейтлин се надигна на лакти, вече отворила и двете си очи.

— Загрижен за *какво*!

— Че тя ще се промъкне някак в живота ни, а после ще вземе да го опише.

Момичето направи гримаса. Седна с изправен гръб на шезлонга, посегна към купата и я сложи в скута си.

— Тя не пише книга за Мидъл Ривър. — Пъхна още една череша в уста, откъсна дръжката и я пусна в купата.

— Откъде знаеш?

— Тя ми каза — измърмори с череша в уста Кейтлин.

— А как стана въпрос за това?

Кейтлин изплю костилката в ръка.

— *Попитам* я, мамо. *Половината* град все това пита. Има ли някакъв проблем?

— Няма — отвърна Никол, защото наистина не искаше да се карат. Но си оставаше въпросът за това — какво знае Кейтлин и какво може да е казала на Ани. Целият този разговор имаше за цел да установи какви са щетите, нали така?

Затова реши да се поправи и заяви по-категорично:

— Всъщност да, има проблем. Жени като Ани Барнс са много коварни. Преструват се на твои приятелки, а после ти забиват нож в гърба. Тя може да те използва, Кейтлин. Надявам се, че не си й казала нещо, за което може да съжаляваш.

— Като например?

— Ами, не знам. — Никол нямаше намерение да споменава името на Ейдън. Имаше вероятност Кейтлин все пак изобщо да не знае за това.

— Аз й вярвам.

— О, господи! Споделила си разни неща с нея!

— Имам предвид — заяви момичето, — че тя не ме използва. Не е такъв човек.

Отново си взе черешка.

— Значи знаеш какъв човек е? — попита Никол. — Ти си на седемнайсет, Кейтлин. Не можеш да прецениш сама на кого да се довериш. Имаш ли някаква представа какво се случва, когато някой като нея използва споделените тайни и ги разтръби навсякъде? Знаеш ли какви беди може да причини това? Ани Барнс знае. От личен опит. Разкажеш ли й разни неща за *кого* *и* *да* *било* от нас и станат ли те публично достояние, няма връщане назад. Някои неща трябва да си останат поверителни. И престани да ядеш тези *череш**и*, за бога. Пълни са със захар. Банският и бездруго вече ти е тесен.

Никол усети, че е направила грешка, в мига, в който думите се откъснаха от устата ѝ. Кейтлин доби каменно изражение.

— Именно затова — студено заяви тя — *харес**вам* Ани Барнс. Тя не би казала подобно нещо. Не мисли, че съм дебела. И тя е била грозна, когато е била на моите години. Искam да порасна и да стана като нея.

Никол се сепна.

— Ти не си грозна.

— Не съм ли? Тогава защо да коригираме носа ми, зъбите ми, челюстта ми, косата ми и кожата ми?

— Никога не съм казвала, че си грозна.

— Не използваш тази дума, но го казваш по хиляди други начини. Костюмът ми бил прекалено тесен! — Тя имитира гласа ѝ: — „Престани да ядеш тези *череш**и*, за бога“. Мамо, не съм глуха. Чувам

какво казваш. Е, може да не ми е *писано* да съм красива и слаба като теб.

— *Никога* не съм казвала, че си грозна.

— Да си дебел, е грозно, а ти все ми казваш какво да облека, така че да изглеждам по-слаба. Сега пък ми казваш, че съм тъпа.

— Не го казвам.

— Не съм можела сама да преценя на кого да вярвам — имитира я отново Кейтлин. Грабна купата с черешите, взе мобилния си телефон и стана. — Е, може пък да съм по-умна, отколкото си мислиш. Може би знам на кого мога да се доверя. Ани Барнс ме разбира по-добре от теб. *Знае* как се чувствам. *Била* е на моето място. Щом тя казва, че не пише книга, аз ѝ вярвам. И ако това е проблем за *теб*, то е, защото се страхуваш, че *твоите* тайни ще излязат наяве. Е, тя не *знае* тайните ти и това няма нищо общо с това дали ѝ вярвам или не. Има и други хора в града, за които бих предпочела да говоря, преди да обсъждам собствените си родители. Мислиш, че се гордея с това, което правите с татко? Защо според теб не каня приятелките си на гости?

— Но ти ги каниш — възрази Никол, но вътре в нея зейна празнина.

— Не и за вечеря. Нито за уикенда. Не и когато има вероятност и двамата с татко да сте тук, защото си мисля, че всеки би могъл да види колко се мразите един друг. Не се опитвай да го отричаш. Чувала съм те го казваш на приятелките си по телефона.

Никол бе ужасена.

— Нямах право да подслушваш!

— Бях в *стаята*. Как бих могла да не чуя? Вече не съм на три години, мамо. Не можеш просто да казваш разни неща и да си мислиш, че не знам какво означават. А освен това *видях* татко с онази жена. Бяха заедно в леглото, голи, посред бял ден. Правеха секс. Мислиш ли, че не знам какво е това?

Никол се засмя притеснено.

— Ами, да, донякъде се надявах да е така.

— Защото съм грозна ли? Защото съм дебела? Знаеш ли, има момчета, за които това не е важно.

Притеснението ѝ нарасна.

— Какво искаш да кажеш?

Момичето изглеждаше достатъчно разгневено, за да продължи. После се сепна, издиша и се успокои.

— Искам да кажа, че най-очевидното нещо на света е, колко зле върви бракът ви и че ако каня приятелките си по-често, те ще го разберат мигновено, а това би ме накарало да се чувствам страшно неловко. При положение че се чувствам така, защо бих казала на Ани Барнс какво става тук? Не съм чак такава идиотка. Би ли ми повярвала поне за това?

Гребна си кърпата и се отдалечи.

В неделя сутрин Сабина отиде на църква със семейството си. Изпитваше особена нужда от утеха. Това отчасти беше заради загубата на Оми, която бе олицетворявала всичко стабилно и сигурно на този свят. Останалото беше по-сложно. Беше свързано с приемането на факта, че Фийби е болна, с оценяването на оказаната от Ани помощ и с чувството, че нещо дълбоко вътре в нея и в живота ѝ ще се промени.

Не разбираше ясно какво е последното, докато не свърши службата и не отиде да посети гроба на родителите си. Тревата бе покрила гроба на Алиса, рододендроните, засадени край камъните, бяха пораснали, а циганчетата, които двете с Фийби бяха посадили в началото на лятото, цъфтяха ярко в оранжево, розово и бяло — и всичко свидетелстваше за плодотворната сила в Мидъл Ривър тази година.

Заобикаляше я тучна зеленина, а посвоему също толкова богат бе и животът ѝ. Рон и Тими бяха останали пред църквата, но Лиса беше с нея, стиснала ръката ѝ, и Сабина знаеше колко ценен е този жест от нейна страна, като се има предвид колко пораснало бе момичето ѝ напоследък. Наистина имаше късмет с децата си, както и със съпруга си, и със сестрите си. Родителите ѝ бяха доволни, че тя го разбира; усещаше го в топлината на слънцето.

След няколко минути тръгнаха обратно. Тъкмо бяха излезли през вратата към гробищата, и се сблъскаха с Ейдън Мийд и Маршал Грийнуд. Когато Ейдън я забеляза, се усмихна саркастично.

— Тъкмо говорехме за сестра ти — каза той.

Сабина леко стисна ръката на дъщеря си.

— Иди при другите. Кажи на баща си, че идвам веднага. — След като Лиса изтича нататък, тя се обърна към Ейдън: — Коя сестра?

— Тази с проблемите.

Тя се усмихна заинтригувано.

— И коя е тя?

— Ани — обади се Маршал с дрезгавия си глас. — Доста време си загубих с нея в четвъртък. Тя ядосва хората из целия град.

— Хм — замисли се Сабина. — В петък при Оми май никой не ѝ се сърдеше.

— Просто бяха учтиви — обясни Ейдън. — В крайна сметка, все пак бяха на бдение. Но явно е ядосала някого достатъчно, че да ѝ среже гумите предния ден. Бих нарекъл това послание.

Именно тогава Сабина усети промяната. Беше деликатна, но съвсем ясна.

— Като онова, което ти ми отпрати в сряда, с което ме заплаши, че ще ме уволниш, ако не накарам Ани да напусне града ли? — Погледна Маршал. — Човек направо би могъл да си помисли, че вие двамата стоите зад срязаните ѝ гуми.

— Аха — изсумтя Ейдън. — А споделила ли си тази своя теория с някого?

— Още не — отвърна с усмивка Сабина. — Хрумна ми преди малко, като ви видях да си приказвате — и то по собственото ви признание за Ани.

Маршал затегли колана си.

— Значи сега е заминала за Ню Йорк? Колко време ще остане там?

— Заедно с Фийби е, така че става дума и за двете. Те ще се върнат във вторник. — Сабина повдигна вежди. — Какво следва? Мислите ли, че някой може да се опита да стреля със сачми срещу къщата? Или да метне умряло животно на верандата? Да влезе с взлом в магазина? — Изглежда първо единия, после другия с отвращение и разбра каква е промяната вътре в нея. Ставаше дума за лоялност. — Чуйте обещанието ми. Ако се случи още нещо, първото, с което ще се заема аз, ще бъде да извикам щатската полиция.

Ейдън се стегна.

— Това звучи като предупреждение. Не ми харесват предупрежденията, Сабина.

— Да, знам — съгласи се тя. — Карат те да се чувстваш дребен и безсилен, нали? — Тя отново се усмихна. — Но ти си голям и силен. Стига само една твоя дума, Ейдън. Дай на Маршал да разбере, че Ани трябва да бъде защитавана и тя ще бъде защитена.

— Искам тя да си замине — категорично заяви Ейдън.

— Е, и това ще стане. Тук е само за един месец, а половината от него вече измина. Още две седмици, Ейдън. Това е всичко. Не можем ли да се разберем?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Двете с Фийби тръгнахме за Ню Йорк веднага след погребението и това бе най-удачното време за заминаване. За кратко се бях почувствала добре в Мидъл Ривър. Но да се чувствам добре тук, бе лукс, който не можех да си позволя. Животът ми бе другаде. Имах нужда от напомняне, че наистина има живот и извън този град.

Това напомняне дойде веднага щом минахме през проверката за сигурност на летището в Манчестър. Бях ли се чувствала застрашена, задето някой сръза гумите ми в Мидъл Ривър? Мисълта за истинския тероризъм постави този факт в нова перспектива и в емоционален план след това нещата потръгнаха нагоре.

Ню Йорк бе от градовете, които харесвах. Когато реших да се присъединя към Фийби, бях сменила резервациите с по-добри не защото не исках да отседна в по-скромния хотел, в който тя бе запазила стаи, а защото ѝ бях обещала да си прекараме добре. За тази цел отправната точка бе много важна. Стаята ни беше с изглед към Сентръл парк и беше просто приказна. Едва бяхме разопаковали багажа си, когато ни поднесоха бутилка вино и купа с плодове и Фийби се почувства като глезено хлапе. Това чувство остана и когато тръгнахме да пазаруваме. Стъпихме на Пето авеню и по-скоро зяпахме витрините, отколкото да купуваме, макар че подарих красив шал на Фийби от „Бергдорф“, а от „Такашимая“ взех соли за вана и лосион за тяло.

Отбихме се и в бутик „Годайва“ на Рокфелер Плаза. Вече знаете, че обичам шоколад. Онова, което не знаете, е, че изпитвам направо страст — истинска страст — към трюфелите на „Годайва“. Но не *каквито и да са*. Бих паднала на колене за трюфел с печен бадем, бих откраднала за трюфел с кокосово мляко, но за трюфел с лешников пълнеж направо бих се изкушила да убия някого.

Шегувам се, разбира се. Но бях много по-щастлива, след като в чантата ми се намираше малката кутийка с трюфели.

Отидохме до „Мадисън“ и пазарувахме там. Бях хванала Фийби под ръка, за да я подкрепям, но това ни сближи не само физически. Разговаряхме, докато си вървахме — за мама и татко, за Сабина и за съперничеството ни, както и за щастливите ни дни. Някак изведнъж Фийби остана без сили. Върнахме се в хотела, където пийнахме чай и се подкрепихме със сандвичи във фоайето, а после освежени, посетихме зоопарка в Сентръл парк. След това Фийби имаше нужда да подремне, но много ѝ хареса ресторантът, където вечеряхме. Зарадвах се. Беше от любимите ни места с Грег.

Прекарахме два дни на изложението, което се провеждаше на кейовете на река Хъдсън, и започнах да гледам с още по-голямо уважение на онова, което вършеше сестра ми. Работата беше тежка. Никога не бях виждала толкова много стока от толкова различни видове и толкова много опитни в продажбите хора. Какво и колко да се купи, и в какви цветове — смайващото бе, че Фийби явно успяваше да се ориентира в цялата бъркотия.

Знам какво си мислите. Че проблемът ѝ не е бил физически, а чисто на психическа основа, че е ставало дума за депресия и че отдалечаването от Мидъл Ривър е повдигнало духа ѝ. И аз се бях надявала на това. Но не стана така. Физическите ѝ проблеми останаха — странната походка, лошото равновесие, лекото треперене на ръцете. Все така лесно губеше мисълта си и ѝ бе трудно да си спомни дадена дума. Но по отношение на работата се стараше да компенсира. Носеше си бележките, за да ѝ напомнят, и не само ги проверяваше сама от време на време, но и подготвяше и мен, така че да мога да ѝ бъда от полза.

Използвайки миналия си опит, тя методично разглеждаше всичко по списъка с познатите ѝ търговци. И беше невероятна. Отначало може и да се колебаеше, но накрая винаги задаваше точните въпроси за всяко нещо, изразяваше съмненията си, когато нещо ѝ се струваше неподходящо, установяваше контакт с нови търговци, когато стоката им привличаше вниманието ѝ. Напрягаше докрай вродената си издръжливост, за да остане съсредоточена. Но това я изтощаваше. И двете вечери поръчахме да ни донесат храната в стаята.

После настъпи вторник сутрин. Фийби се бе надявала, че ще спим до късно и без да бързаме, ще отидем на летището. Не беше никак доволна, когато ѝ казах какво съм направила. Вярвам, че ако

беше отпочинала, категорично щеше да ми откаже. Сега възрази, но едва-едва. Каза, че нямала нужда от лекар. Че съм нямала право да ѝ уреждам час за преглед зад гърба ѝ и че ще предизвикам разрыв между нея и Сабина. Изтъкна, че майка ни не е страдала от живачно натравяне и от къде накъде тя би имала такова?

Но нямаше сили да се съпротивлява дълго. И последните ѝ възражения заглъхнаха, когато Сабина се обади и подкрепи моя план.

* * *

Джудит Барлоу беше истинска изненада. Като знаех, че ще посетим специалист по алтернативна медицина, бях решила, че ще е на възрастта на Том, но тя по-скоро приближаваше шейсетте. Бях очаквала да е с ексцентричен вид, а тя бе елегантна, в строг и консервативен стил. Същото важеше и за кабинета ѝ, който, противно на предположенията ми, се намираше в изискан квартал (което значи висок наем). Беше просторен, професионален и блестеше от чистота. Жената явно имаше много успешна практика.

Тя се усмихна, когато забеляза, че гледам дипломите по стената.

— Хората, които идват тук, едва ли не очакват, че съм получила дипломата си по пощата.

— „Харвард“? — Бях силно впечатлена.

— Колеж и медицинска академия, специалността ми е обща практика. Истината е, че практикувах традиционна медицина двайсет години, преди да се заема с другата.

— Защо преминахте от другата страна?

— Идваха прекалено много хора, чиито проблеми не се поддаваха на традиционно лечение. Когато дойде моментът, в който си опитал всичко, и не стигаш доникъде, трябва да потърсиш друго.

— Още не сме стигнали до този етап — обадих се предпазливо и погледнах сестра си. Тя седеше на стола и изглеждаше изплашена. — Фийби не е ходила на преглед, но симптомите ѝ са същите като тези, които наблюдавахме у майка ни. Надявах се, че ще можем да прескочим лечението, което не е дало резултат при нея.

Джудит седна зад бюрото си, сложи си очила с телени рамки и се зае да разглежда медицинския картон, който бях донесла. Когато

приключи, извади нов картон за Фийби и започна да задава повече въпроси, отколкото бях чувала някога да зададе един лекар при първо посещение. По-важното бе, че задаваше *правилните* въпроси. Още не съм сигурна дали Фийби беше решила да ѝ съдейства, или просто беше толкова изтощена от болестта, че нямаше сили да се съпротивлява. Но аз бях поразена от някои от отговорите ѝ. Знаех за видимите симптоми. Но болки в ставите? Кожни сърбежи? Нощно главоболие? Всичко това бе ново за мен.

Направиха ѝ физически преглед, а после и повече тестове, отколкото можех да си представя, че е възможно да бъдат извършени в един лекарски кабинет. Том явно отлично знаеше какво прави, след като бе препоръчал Джудит. Тя разполагаше със забележителна техника, всякакви диагностични средства ѝ бяха подръка, а онези, които не бяха в кабинета ѝ, се намираха в съседните клиники. И освен това можеше да получи резултатите бързо, така че да прецени как да продължи.

Изпуснахме полета си. И Фийби ставаше все по-кисела. Минаването през тестовете един след друг бе изтощително и разбира се, между тях имаше паузи. Но Джудит действаше методично. На всеки етап обясняваше какво изследва и защо го прави. Както ми беше казал Том, тя изключи всяка друга болест, преди изобщо да спомене за живака.

Това стана при последния ни разговор.

— Ако симптомите бяха нови — каза тя на Фийби, — да кажем, от последните три или четири месеца, бих изследвала косъм от косата ти за наличието на живак. Но ти ги имаш отдавна и той вече няма да бъде открит там. Тъй като няма други тестове, които да го открият, мога единствено да дам обоснованото си мнение. За мен причина за състоянието ти е живачно отравяне. Симптоми като усещане за отпадналост и сърбеж по кожата не са типични за болестта на Паркинсон или Алцхаймер. Нито астмата, която ти мислиш за продължителна настинка. Така че имаме избор — можем да се борим със симптомите или да потърсим лек.

Погледнах сестра ми, но тя явно не знаеше какво да каже. Затова попитах:

— Какво представлява този лек?

Джудит обясни на Фийби основните принципи на хелатната терапия, както Том ги бе обяснил на мен. Но тя продължи с подробностите и търпеливо обясняваше всичко.

— Това лечение се развива непрекъснато според новите проучвания. Обикновено препоръчвам таблетки, които се приемат на всеки четири часа в продължение на няколко седмици. После, в зависимост от повлияването, се сменят с други, които се вземат три-четири дни през седмица. Терапията е бавна, в продължение на месеци, даваме на пациента и почивки. Така е по-леко. Но минава време, преди да се почувстваш по-добре.

— Колко ще продължи? — попитах аз.

— От два до шест месеца. От друга страна, като се има предвид, че Том е близо до вас, той би могъл да приложи един по-нов метод, който включва осемчасово интравенозно вливане. Някои смятат, че това е единственият начин да се премахне живакът от мозъка. Но вливането силно засяга тялото. Няколко дни след него човек се чувства доста зле и не може да върши почти нищо. Но после изведнъж се съвзема и се чувства значително по-добре. Вливането се повтаря през няколко месеца, докато живакът изчезне.

— Каква е гаранцията, че е изчезнал?

— При хелатната терапия той се изхвърля с урината.

— Но аз мислех, че той не може да се изхвърля по този начин!

— Оставен сам на себе си — не. Но ако е закрепен за хелат, организмът го отделя. В дните след преливането урината се следи за съдържание на живак.

— Колко време отнема пълното му премахване?

— След като не знам колко точно има в организма, не мога да кажа със сигурност. В най-общия случай обаче отнема между една и четири години, докато се освободиш от метала.

— Толкова дълго! — слабо извика Фийби.

Джудит се усмихна.

— Не е чак толкова дълго, ако се замислиш откога имаш тези симптоми. — Тя потупа картоната й, който бе набъбнал за един ден. — Както ми каза, някои са се появили преди години. — Тя ме погледна за миг. — Сега трябва да се разбере кога и къде си била изложена на въздействието на живак.

Обадих се на Сабина от таксито, докато пътувахме към летището. Тя се бе опитвала да се свърже с мен на всеки няколко часа и чакаше новини. Трябва да отбележа, че ме изслуша внимателно. И дори нещо повече, вслуша се в думите ми.

— Значи не е Паркинсон? — попита тя.

— Лекарката се съмнява.

— Това означава ли, че и мама не е страдала от Паркинсон?

— Трудно е да се каже. Когато мама се разболя, беше по-възрастна от Фийби и за да бъдем справедливи към Том, симптомите ѝ биха могли да се отнесат към болестта на Паркинсон. Но Фийби има и други оплаквания.

Докато говорех, бедничката ми сестра бе сгушена в другия край на изтърканата кожена седалка и зяпаше през прозореца като в мъгла. Дори не съм сигурна дали чуваше какво казвам. Попитах Сабина:

— Знаеше ли, че тя получава силни обриви по корема?

— Не.

— А че я болят ставите?

— Тя мислеше, че е от настинката.

— Усеща тези болки с прекъсвания вече от няколко години.

— Няколко години? И не е казала нищо?

И аз бях объркана. Но можех да разбера Фийби.

— Смятала е, че са от възрастта, рано появил се артрит. После състоянието на мама се влоши доста и тя се е изплашила много. Накрая мама почина. Става ти страшно, когато имаш същите оплаквания. Но за Фийби има надежда.

Обясних ѝ какво представлява хелатът.

— Свързва се с метал? — повтори Сабина. — А не може ли да е олово?

— Според изследванията на кръвта, не, не е олово. Живакът не се проявява в кръвта и лекарката смята, че става дума именно за него.

— Лекарката или ти? — У Сабина проговори старото недоверие.

— Аз си мълчах, Сабина. Не съм използвала думичката нито веднъж. Лекарката сама стигна до извода за живака. — Тъй като сестра ми мълчеше отсреща, продължих: — Знам, че не искаш да го чуваш. Това усложнява нещата, защото, ако проблемът е точно този, има само един възможен източник. — Изчаках, давайки ѝ възможност да

възрази, но тя запази мълчание. — Разбираш ли какво имам предвид? — Мълчание. — Сабина?

Проверих обхвата на мобилния си телефон — само една чертичка.

Не успяхме да се свържем отново, докато с Фийби не стигнахме до летището, а тогава не можех да говоря. Имаше прекалено много ангажименти покрай багажа. Успяхме да си купим билети за последния полет до Манчестър, но времето ни беше малко, а опашките за проверка на сигурността — големи. Представях си как изпускаме и този самолет и се изпотих от напрежение. Най-накрая успяхме все пак да стигнем до изхода и даже ни оставаха няколко минути, докато се качим в самолета. Дръпнах се леко встрани и се обадох на Сабина.

— Здравей, можеш ли да говориш?

— Да. Опитвам се да осъзная положението. Как го понася Фийби?

— Трудно е да се каже, толкова е уморена. Казва, че е облекчена. Горкичката, сигурно се е ужасявала, че ще ѝ става все по-зле и по-зле.

— Живак... *Сигурна* ли си?

— Да. Трябва да ти кажа и още нещо, Сабина. — Време беше. Нуждаех се от съюзник. Сестра ми явно бе готова да ме чуе. Заговорих бързо, тъй като исках да ѝ кажа всичко, преди да са ни поканили да се качим на самолета. — Помниш ли пожарите, които сравниха със земята клуба и павилиона? Били са инсценирани.

Без да споменавам за ТруБлу, ѝ казах всичко, което бях разбрала от него.

Сабина отговори бързо.

— Трудно ми е да го повярвам. Имало е тайно почистване на площадката и *никой* от замесените не е казал на *никого*?

— Ами ако са скрили от тях какво е изтичането? Или са ги накарали да се закълнат да пазят тайна? Семейство Мийд дават големи премии за подобни услуги. Наистина *големи*.

— Но те самите как са се опазили, нямаше ли също да се разболеят?

— Не и ако са носели защитни костюми.

— Но ти говориш за умишлен палеж и за *измама*. Това е престъпно деяние. Трудно ми е не само да го преглътна, но и да го приема. Кой е източникът ти?

— Още не мога да ти кажа. Но си помисли, ако прочетеш това в някоя книга, щеше да ти звучи съвсем логично, нали?

— Чакай, чакай! Ти знаеш ли колко събития се провеждат в клуба? — продължи да спори тя. — Ако е имало изтичане на живак, нямаше ли да се разболеят *всички*?

— Разбира се, че не! Не и ако не са били там точно в дните между изтичането и пожара. Дали мама е била? Ами Фийби? Тя не помни. По времето, когато е пламнал пожарът в клуба, тя вече работеше с мама. Трябва да се опитаме да възстановим графика ѝ. Същото важи за всички, които може да са били там. Говорих със семейство Макрийди.

— Ани...

— Не се тревожи, те отричат всякаква връзка. Но виж здравословните им проблеми, всички тях. Те са цветари, изпълняват поръчки за фабриката. Нима не е възможно да са доставили цветята в клуба за събрание, на което е присъствала и мама?

— Не мисля, че трябва да забъркваш и други хора, поне засега. Всичко е *толкова* неочаквано.

Не ѝ се сопнах, останах съвсем спокойна и хладнокръвна.

— Погледни го от тази страна — ако Фийби наистина страда от хронично живачно натравяне и може да ѝ се помогне по метода на лечение на доктор Барлоу, колко хора още биха могли да се възползват от него? — С половин ухо слушах съобщенията на летището и най-сетне чух, че ни извикаха. — Обявиха нашия полет, Сабина, трябва да кача Фийби. Ще пристигнем в Мидъл Ривър много късно, а утре рано сутринта искам да ида да бягам. Чувствам се емоционално изцедена, ако разбираш какво имам предвид. Може ли да поговорим по-късно сутринта?

Емоционално изцедена ли? Е, и така можеше да се каже. Освен това бях любопитна. Исках да видя Джеймс.

Исках? Направо *изгарях от желание*. Какво да кажа — той беше невероятен любовник. Като истински Мийд, бих очаквала да се люби егоистично и властно. Беше силен. И властен. И определено поемаше инициативата. Но също така се стараеше да ме задоволи.

Което никак не беше трудно. Само един поглед към Джеймс, и цялата се разтрепервах.

Вече сигурно си мислите, че съм голяма лицемерка. В крайна сметка, след като го бях видяла за последен път, бях разбрала, че той и семейството му са замесени в най-долни и неморални действия. Представете си — да знаят, че хората са били изложени на вредното въздействие на живака, и да не ги уведомят! Това е наистина подло.

Можех да погледна разумно на цялата история и да кажа, че нещо тук не се връзва. Джеймс не изглеждаше лош човек. По време на разговора ни у Оми се опита да се разграничи от баща си и брат си. Освен това би ли могъл човек, който е осиновил дете и явно го обожава, да го отглежда под угрозата от отровата? Вярно, не я водеше в детския център на фабриката, бе наел детегледачка. Но въпреки това вярвах, че е много загрижен за детето си.

Това бе една от причините, поради които исках да го видя въпреки всичко, което бях научила. А оставаше и репликата му на раздяла в петък, когато си бе тръгнал от заведението на Оми: „Не обичам случайните връзки за една нощ“. Не знаех какво имаше предвид, а също така не бях сигурна какво исках да означават думите му. Той беше моята лятна авантюра. Само толкова. Нямахме бъдеще заедно, Джеймс и аз. Той беше Мийд. Край на историята.

Но колкото до лятната авантюра — беше гореща и страстна и това съвсем не беше плод на въображението ми. Може би бях любопитна да видя дали мога отново да го накарам да се разгорещи и да тръпне от страст. Дали беше замесено егото ми? Разбира се! Спомнете си, един Мийд някога се бе подиграл с мен. Човек не забравя такива неща.

Въпреки че се прибрахме у дома след полунощ, в сряда сутрин станах в шест часа. В шест и половина вече седях на двора при мамините цветя и върбата с втората си чаша кафе. Обадох се на Том, за да му кажа, че Джудит ще се свърже с него. В седем и половина надникнах да видя Фийби, която спеше дълбоко. Оставих ѝ бележка на кухненската маса и тръгнах към училищната спортна площадка.

На училищния паркинг сега имаше няколко коли — повече, отколкото миналата седмица, и по-малко, отколкото щяха да са следващата. Ако и тогава продължавахме да тичаме в осем, щяха да ни

видят заедно. Разбира се, Джеймс нямаше избор, освен да тича в този час. Не можеше да излезе от къщи, докато не дойде бавачката на Миа.

Заобикаляйки колите на паркинга, аз минах отзад и завих на ъгъла. Джипът на Джеймс беше там. Самият той правеше упражненията си за разтягане на земята.

Сърцето ми за миг спря да бие, а после препусна лудо. Усмихна ми се леко и аз му отвърнах със същото. После се присъединих към упражненията.

„Ти си страхливка — заяви Грейс. — Именно той е човекът, с когото трябва да говориш. Нима ще стоиш тук и ще разтягаш мускулите си, докато той има всички отговори, които са ти нужни? «Сърцето ми за миг спря да бие, а после препусна лудо». Стига, моля!“

„Хм. Не беше ли ти първата, която заяви колко е сексапилен?“

„Аз никога не съм спала с врага. И като стана въпрос, никога не съм спала с мъж, когото не обичам. Но не това е важното. Важното сега е, че мъжът, който се разтяга там, е човек, когото трябва да предизвикаш. Семейството му е коварно. Трябва да говориш с него за това.“

„С Джеймс не разговаряме. Ние бягаме. И правим секс. Не намесваме външния свят в отношенията си. Би могъл да ме попита за пътуването ми, но не го прави. И аз нямам нищо против. За мен е добре така.“

„Затова казвам, че си страхливка. Животът е конфронтация. Аз живеях във време, когато жените не смееха да изказват мнението си, а аз го правех. Искаше се кураж.“

„И виж докъде те е довело това. Давела си мъката си в бутилката и си починала. Какво искаш от мен?“

„Конфронтация. Живееш във време, когато можеш да възразиш срещу неправдата, а и знаеш как да притиснеш човека. Затова говори! Дължиш ми го.“

„На теб ли?“ — сепнах се аз.

„Да, на мен. Утешавах те, когато имаше нужда. Дадох ти самоличност, за бога.“

„Ха! Това си е направо робство.“

„Истински дар е. А сега те моля за помощ. Искам семейство Мийд да бъдат съсипани.“

„Защо?“

„Защото не мога да го направя сама. Защото умрях твърде млада. Имах прекалено много други проблеми, които объркваха нещата. Ти нямаш такива. Не разбираш ли, Ани? Ако го направиш — ако се върнеш в малкия си роден град, ако повдигнеш камъните и извадиш на показ малките им тъмни тайни — това ще оправдае донякъде стореното от мен. Аз бях оплута. Несправедливо. Живеех на неподходящото място в неподходящото време. Имам нужда от теб да оправиш нещата.“

— Готова ли си да тичаме? — попита Джеймс.

Гласът му заглуши тирадата на Грейс. Знаех си, че тя ще се върне. Бе повдигнала основателен въпрос. Двете с нея трябваше да го обсъдим. Но не сега.

Изправих се на крака и кимнах. Тръгнахме към гората и поехме по пътеката — и от самото начало бягането беше истинско разтоварване. Имах нужда от това. Едва когато почнах да тичам, усетих колко напрегната съм била през тези дни с Фийби. Сега напрежението сякаш се стапяше в крайниците ми. Съсредоточих вниманието си върху топлия въздух и дърветата, върху боровите иглички и слънчевите лъчи, които се провираха между тях. Върху това, че се бях върнала и правех нещо, което обичах — и когато подминахме отбивката за Купърс пойнт, се замислих колко далеч съм стигнала. Усетих нови сили и затичах по-уверено.

Тогава се ударих в Джеймс — блъснах се право в него — защото беше спрял внезапно. Обърна се бързо, хвана ръката ми и ме задържа да не падна. И двамата дишахме тежко.

Очите ни се срещнаха и усетихме онова силно привличане, което бяхме споделили предния четвъртък, а дори и по-силно, защото сега знаехме докъде може да стигнем. Той наведе глава и намери устните ми. Навярно беше смешно как се опитваме да се целуваме, докато сме задъхани от бягането, но смайващото е, че успяхме. Джеймс задълбочи целувката — или го направих аз? — защото само целувките не ни стигаха. Нито само докосването. С гърба си намерих подходящо дърво и той ме притисна до него. Ръцете му се преместиха от бедрата ми, погалиха талията и се спряха на гърдите — двете ръце на двете гърди — докато аз галех слабините му.

Чух вик. Щях да помисля, че е от Джеймс, но гласът беше прекалено висок. Не бях и аз. Или поне така мислех.

Явно и Джеймс. Спря да се занимава с гърдите ми и вдигна глава.

— Ето го пак — дрезгаво каза той. — Мислех, че си ти.

— Пак ли?

— Чух го и преди. Затова спрях.

— Помислил си, че аз...

— Че ме желаеш. — Той се загледа в гората.

Може би щях да се засрамя — все едно е спрял само защото си е помислил, че аз се нуждаю от него, сякаш ми прави услуга — ако не бях усетила възбудата му. Беше така от самото начало. Нуждата ни беше взаимна.

Но викът долетя отново и вперих поглед между дърветата.

— Беда? — прошепнах аз, бързо забравила собствените си нужди.

— Не знам — отвърна Джеймс също шепнешком, явно забравил и той.

Хвана ме за ръка и ме поведе навътре в гората встрани от пътеката. Провирахме се между дърветата и заобикаляхме скали.

Все така стиснал ръката ми, Джеймс спря и зачака. Викът отново се чу, определено бе човешки, и при това женски. Погледите ни се срещнаха?

— Дали има нужда от помощ? — попитах шепнешком.

— Не звучи така — отвърна той също толкова тихо, — но как можем да сме сигурни?

Не можехме. В случай че там наистина ставаше нещо, Джеймс ме остави зад гърба си. Вкопчих се в ризата му и нагласих стъпките си според неговите.

Не се наложи да вървим далеч. Поредният вик чухме тъкмо когато заобиколихме едни високи папрати и излязохме на малка полянка. Надничайки иззад ръката на Джеймс, гледката ме накара да затая дъх. Някаква жена беше завързана за дърво.

Не, не беше вързана. Гърбът ѝ бе опрян на дървото, ръцете ѝ бяха извити назад, но нямаше въжета. Очите ѝ бяха затворени, главата — извита встрани, дългата тъмна коса се стелеше по раменете ѝ. Не, нямаше никакви връзки. Задържаше я единствено екстазът — тъмнокос мъж бе коленичил пред нея.

— О, господи — възкликнах тихичко. Щях да отстъпя също толкова тихо, колкото бяхме дошли. Бяхме се натрапили в най-интимния им миг. Но Джеймс стоеше непоклонимо на мястото си — дръпнах го леко за лакътя, но той не помръдна. Дори опря ръце на кръста си.

Чакането не продължи дълго. Не знам дали жената (която не разпознах) усети нещо, или просто стигна до връх в блаженството си, но тя отвори очи. Не извика. Направо изпищя. Ръцете се скръстиха пред гърдите ѝ, за да скрие голотата си. Любовникът ѝ погледна нагоре, после се обърна.

Познах го веднага — беше Хал Хийли. Хал, който бе толкова влюбен в страстната си жена, че не можеше да откъсне очи и ръце от нея; Хал, който ме обвини, че давам лош пример на невинните млади момичета в града; Хал, изтъкнатият директор на добрата стара гимназия в Мидъл Ривър. Неволно се бяхме натъкнали на поредната гнусна малка тайна в градчето.

— Ах, ти, самодоволен наглец — обади се Джеймс.

Хал сякаш потъна по-ниско до земята. Опитваше се да прикрие голотиите си, но не можеше да се обърне, без да се изложи още повече. Не можеше да избяга, не можеше да се скрие. Изчерви се като домат. Би било смешно, ако не беше толкова жалка картинка.

— Не е каквото си мислите — с треперлив глас пророни той. Очите му бяха приковани в Джеймс. Явно той бе заплахата.

— Така ли? — възкликна Джеймс. — Какво е тогава? — После подхвърли през рамо към мен: — Предполагам, че познаваш уважаеия господин Хийли. Прекрасната дама с него е госпожица Елоиз Дилей, съветничката, която той нае миналата година. Тъкмо е завършила колеж и е значително по-млада от нашия директор. Точно тя дава съвети и напътствия на хлапетата, които имат проблеми.

Госпожица Елоиз Дилей бе като замръзнала до дървото, прикрила тялото си, доколкото може, а очите ѝ бяха широко разтворени и пълни със страх. Изглеждаше така, сякаш би предпочела смъртта, ако тя е единственият начин да се измъкне оттук.

— Не си го изкарвай на нея — примоли се Хал.

— Да не би да не е била съгласна? Не ми се стори така. Чувал съм слухове, Хал. Хората се чудят защо непрекъснато прегръщаш жена си и все пред свидетели, а тя в същото време се оплаква, че вечер

редовно оставаш до късно в училището. Сигурни са, че е някоя в училището, но не знаят коя точно. Значи двамата с Елоиз работите до късно, така ли? И това е достатъчно ужасно. Но тук, посред бял ден? Ами ако вместо мен беше някой от учениците ти? Или група деца?

Тъй като нямаше отговор, Хал помоли:

— Дръпнете се, за да можем поне да се облечем.

— Когато свърша! — каза Джеймс с онази властност и сила, които винаги му бях приписвала. Нямаше нужда да повишава глас. — Какво ще правим с теб?

— Това никога няма да се повтори — каза Хал.

— Учениците казват същото, преди да бъдат отстранени от занятия, или още по-лошо — да бъдат изключени. Откога продължава това, госпожице Дилей? Може би искрата е пламнала още когато се явихте на интервюто за работа?

Елоиз не проговори. Вярвам, че не би могла, дори да бе опитала.

— Хал? — настоя Джеймс. — Откога? Помня, че когато я назначи, имаше приказки, че ѝ липсвал опит. Ти я защитавах пред училищния борд. Какво каза тогава? Че има отлична диплома. Блестящи препоръки. Прекрасен характер. Предполагам, че този *характер* сега добива ново значение.

Докоснах Джеймс по ръката.

— Да тръгваме — прошепнах му.

Но той не беше свършил.

— Ами жена ти, Хал? Живяла е в този град през целия си живот. Имаш ли някаква представа какво ще стане, когато плъзнат слуховете? Мислиш ли, че ще ѝ бъде весело? Да, ти можеш да си подадеш оставката и да си намериш работа другаде. Ами тя? Тук е домът ѝ. Ще я накараш ли да се откъсне от корените си и да дойде с теб? Тя ли е твоето прикритие? Така ли е? Или ще се разведеш с нея и ще избягаш с госпожица Дилей?

— Джеймс! — Повторих опита си. Презирах Хал Хийли, но започвах да се чувствам неловко.

Молбата ми бе чута. Джеймс изсумтя възмутено, обърна се и тръгна с широки крачки.

— Какво ще направиш? — извика Хал.

Джеймс отвърна през рамо и гласът му прогърмя страшно:

— Оставям те да се *пита*ш какво ще направя.

Когато излязохме на пътеката, той продължи със същото темпо, избирайки най-краткия път към паркинга.

— Джеймс! — извиках му, изостанала леко зад него.

Той само вдигна ръка и продължи, като спря едва след като стигнахме затревената площадка в края на гората. Наведе се, опря ръце на коленете си и сведе глава. Приблжих се, застанах до него и зачаках, докато възстанови самоконтрола си. После той се изправи.

Очите му се впиха в моите.

— Не съжалявам за нито дума от казаното. Заслужава го. Надут мръсник. Но какво става с нас? Нима сме по-различни?

Знаех много добре какво си мисли. Бог знае, че и аз имам недостатъци, но отказвах да бъда сравнявана с такива като Хал Хийли.

— Да, различни сме. Първо, когато го правихме тук, беше тъмно. И никой от двамата ни не е женен. Освен това *ние* не проповядваме въздържание и строги нрави. Той го прави — непрекъснато, доколкото чувам. Племенницата ми разказваше, че дори забранил да се показва гола кожа в училище, макар да съм съгласна с това по принцип, е много нагло от негова страна да призовава към приличие, а да се мотае тук както майка го е родила, при това с чужда жена.

Очите на Джеймс бяха потъмнели.

— Любовници ли сте с Грег Стийл?

— Не.

— Живеете заедно, но не правите секс?

— Не.

— А някога правили ли сте?

— Не. Ние сме приятели, много добри. Цените на апартаментите във Вашингтон скочиха до небесата, можем да си позволим хубаво жилище само заедно. Срещаме се с други хора и ако някоя от тези връзки прерасне в нещо по-сериозно, ще продадем апартамента, но засега това положение ни устройва. Спалните ни са на два различни етажа. Никога не сме имали сексуална връзка.

Не съм сигурна дали отговорът ми му хареса. Очите му останаха тъмни, не толкова подозрителни, колкото измъчени.

— Значи онова, което направихме, не е нарушило никакъв морален кодекс. И наистина онзи ден беше тъмно. Но преди малко? Щяхме ли да спрем, ако не бяхме чули вика й?

Тук ме хвана. Не можех да отговоря. Истината беше, че когато бях с Джеймс, останалият свят сякаш не съществуваше.

Той изръмжа.

— Да. Знам. Е, какво ще правим?

— Трябва ли да правим нещо? — попитах с лека усмивка. — Не можем ли просто да му се наслаждаваме, докато трае?

Продължи да ме изучава с поглед още цяла минута, после прокара пръсти през разрошената си коса. Остана с ръка на тила, изгледа ме с леко удивление — отвърна на усмивката ми.

— Все си повтарям — това наистина ли е Ани Барнс? Онази Ани Барнс, която някога беше такава досадница и трън в петата на семейство Мийд? Не знам защо ме привличаш.

— Благодаря ти.

— Знаеш какво имам предвид. Не изпитваш ли и ти същото?

Изведнъж станах съвсем сериозна. Не бих избрала точно това място и време. Всъщност бих оставила въпроса настрани за известно време, защото беше толкова хубаво просто да... усещам тялото на Джеймс Мийд до своето... А тази дискусия определено щеше да сложи край на това. Но ето я и поредната истина, но тъй като вече им загубих броя, може би е *истина номер осемнайсет. Времето и мястото се избират сами.*

Можем да решим нещо. А после се случва друго и решението ни се обезсмисля. Не можем да се върнем назад, можем само да продължим напред.

— Можеш да си сигурен, че е така — отговорих му и думите, които се откъснаха от устата ми, нямаха нищо общо с Грейс. Тя бе жертва на собственото си време и място, но това бе моето. — Ти си лошият герой. Не бива да изпитвам чувства към теб, особено след онова, което научих в Ню Йорк. Сестра ми бе подложена на цял куп медицински изследвания и в крайна сметка ѝ поставиха диагноза натравяне с живак. Единственият източник на живак тук е вашата фабрика.

— Мислех, че живачно натравяне може да се получи от зъбната амалгама.

— Може. Но тя няма амалгамни пломби. Освен това тук е имало изтичане на живак.

Той ме изгледа втренчено. Съмняваше ли се? Или ме предизвикваше?

— Фийби не е единствената, която боледува — казах аз.

— Знам.

Това ме накара да подскоча.

— Знаеш и не правиш нищо?

— Това не е съвсем точно.

— Моля те, осветли ме по въпроса.

Той погледна към спортния салон, единствената част от училището, която се виждаше от мястото, където бяхме застанали.

— Не тук. И не сега.

— Но ти повдигна темата. И ако не тук и не сега, *кога*?

— Тази вечер.

— Трябва да се грижа за Фийби. Тя наистина е зле, Джеймс, и състоянието ѝ ще се влоши, преди да започне да се подобрява. Утре трябва да започне първите процедури от лечението. Том ще го направи. И се заклевам, че ако вие започнете да му създавате проблеми, задето ѝ помага, *наистина* ще напиша книга.

— Няма проблем. Кога си ляга Фийби?

— В девет.

— Ела тогава.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сабина приготви закуска за Рон и децата, но беше разсеяна. Веднага щом Лиса и Тими излязоха от стаята, Рон отново седна на стола си.

— Земята вика Сабина — закачи я той. — Обади се, Сабинааа.

Тя срещна погледа му. Усмихна се тъжно. Рон наистина я познаваше добре.

Сипа още една чаша кафе и седна под ъгъл до него на масата.

— Мисля... че имаме проблем.

Разказа му всичко.

— Първият проблем е безсънието — отбеляза Рон. — Ти почти не спа. Защо не ми го каза снощи?

— Защото не исках да го повярвам. После не бях сигурна какво да *правя*. Залогът е толкова голям. От една страна са Фийби и всички болни. От друга е фабриката. Ейдън ме следи. При най-малкия повод ще ме уволни. — Тя се намръщи. — А след това идва и Ани.

— Милата, преуспяла Ани, която все създава проблеми — обади се Рон.

— Проблемната Ани е права.

— Нашата собствена Грейс, която рови в калта.

— Да, и аз все си го повтарям, само че този път твърденията ѝ са логични. Цяла нощ го обмислям, търся някакъв повод да кажа, че го прави от желание за мъст. Само че тя е права — сценарият е много правдоподобен. А и обяснява много неща. — Вдигна чашата си с кафе и вдиша от аромата му, за да се успокои. След малко отпи.

— Реши ли какво ще правиш?

— Дали съм решила съзнателно? Не. Но сякаш съм увлечена от нещо, което не мога да спра. Сега не е както в детството — Ани казала на всички, че татко е направил по-голямата част от проектите ми или че Фийби си смучеше палеца, докато не стана на десет. Не става дума само за това, че тя уличи Ейдън като лъжец или че обвини баща му Мийд, задето манипулира Сам Уинчъл. Тук става дума за отрова. За

невинни хора, които са загубили здравето си. За мама. И може би за Оми и много други... *починали* са заради нещо, което е могло да бъде предотвратено. — Тя замълча, поразена отново от сериозността на положението. — Наистина е ужасно. Мога ли да обърна гръб и просто да отмина, без да кажа и дума?

Рон хапеше устни.

— Да, може да загубя работата си — продължи тя. — Ти също. Ще ме намразиш ли, ако това се случи?

— Ще се притеснявам как ще се изхранваме.

— Но представи си, че измислим как да се справяме. Би ли ме намразил заради това, което съм направила?

— Може да се запитам какво си постигнала с това. Виж, Сабина, даже и Ани да е права, можем ли наистина да се изправим срещу семейство Мийд и да спечелим битката?

— Този път да! — заяви тя. — Защото, ако онова, което Ани твърди, е вярно, ще бъде засегнат не само Мидъл Ривър. Сега не става дума за това кой с кого спи. Кой има власт и кой няма. Става въпрос за болни хора, които умират, и дали може да продължава така. — Гласът ѝ бе умолителен, тя отчаяно искаше съпругът ѝ да разбере, защото от всички спорове, които ѝ предстояха, този я измъчваше най-много. — Децата ни ходеха в детския център, Рон! Още от тримесечни, докато не тръгнаха на училище. Ами ако нещо бе станало през онези години? Или преди да се родят? Ти си по цял ден на товарните площадки, но аз непрекъснато обикалям района. Ами ако съм минала през участък, в който е имало изтичане, докато съм бременна? Да се извлече живакът от тялото на Фийби, е едно, но когато има увреждания на плода, те са завинаги.

Рон възрази:

— Ами ако падна от някой камион, както Джони Креймън миналата седмица? Счупи си гръбнака. Никога вече няма да ходи. Стават всякакви злополуки.

— Злополуки стават. Но ако имаме възможност да ги предотвратим? Не разбираш ли, ето я сестра ми Ани, която живее другаде, а се е посветила на каузата. А ето ме и мен, животът ми е тук, а излязла ли съм в нейна защита? Коя от двете ни рискува повече? Как ще се почувствам, ако тя наистина *спечели* тази битка?

За миг Рон остана мълчалив, с мрачен вид. После с хладен тон, какъвто тя рядко чуваше от него, попита:

— Двете все още ли се състезавате?

Сабина се сепна.

— Това беше удар под кръста, Рон.

— Отговори на въпроса. Ани ли е мотивацията ти в случая, или каузата?

Намирайки убежище във възмущението си, Сабина стана от масата, шумно остави чашата си в мивката, пресегна се за куфарчето си и без да каже и дума повече на съпруга си, тръгна за работа.

Мидъл Ривър бе идиличен както винаги, но тя не забеляза слънцето, дърветата, цветята, нито къщите. Онова, което видя, бяха близнаците Уоксмън, петгодишни, да карат колело на алеята; и момчетата на Хестъфийлд, на осем и на единайсет, които хвърляха топка в коша на моравата им; и децата на Уебстър, на една и на три години, които майка им тъкмо закопчаваше с предпазните колани на седалките в колата. Мидъл Ривър беше пълен с деца, всички безгрижни и зависими от добротата на гражданите. Тя се запита дали Рон го съзнавал, когато бе оспорил мотивите ѝ, дали Ани го е съзнавала, когато апелирала към съвестта на Сабина, дали го е разбирал Ейдън, когато ѝ бе отправил ултиматум.

Пристигна в компютърния център много разстроена, и то преди още да разбере, че има сериозен проблем с електричеството. Вярно, имаха резервен генератор за спешни случаи, но електричеството бе много по-слабо, отколкото обикновено, което означаваше, че всичко, което се опитахе да направи, ще е мъчително бавно.

Обади се на ремонтната бригада, после взе няколко работни диска и ги пхна в куфарчето си. Случваха се такива неща. Тя винаги можеше да поработи и в някоя от другите сгради.

Но не и сега. Изобщо не беше в настроение за това. Щом пристигна електротехникът, тя излезе, прекоси паркинга и се отпусна удобно на един от градинските столове.

„Нортууд“ се събуждаше. Видя Синди и Едуард Депо да минават с пикапа си, зърна Мелиса Мортън, Чък Янг и Уенди Смит с колите им, и всички идваха по този маршрут, а не по товарния път за фабриката, защото в малка седалка отзад, закопчани с колани, седяха децата. Посоката беше ясна — детският център.

Неспокойна, Сабина се надигна от мястото си и закрачи през моравата, изкачи малкото хълмче и мина през скупчените дървета към отдел „Реклама и маркетинг“. И той беше част от административното градче и се помещаваше в тухлена постройка в стила на крайбрежието, която приличаше на нейния компютърен център. Тук работеше Селена Пост. Двете бяха се съюзили в училище, когато по-възрастните учители бъркаха имената им. Все още пиеха кафе заедно понякога.

В офиса на Селена бе топло, след като цяла нощ бе стоял затворен, и беше пълно с купища рекламни материали.

— Тази седмица ни предстои голяма реклама по пощата — обясни тя причината за бъркотията.

Сабина седна на стола до бюрото ѝ и каза много тихо:

— Живак. Знаеш ли нещо за него?

— О, да. Ние сме чисти. Това винаги е било част от рекламната ни политика.

— Винаги ли?

— Е, поне през последните години. Трябваше да мине известно време, преди хората да разберат вредата, която живакът може да нанесе. Сега всяка нова машина, която купуваме за завода, или не произвежда никакви токсини, или има вграден механизъм за елиминиране на произвежданите токсини.

— Ами какво е положението с почистването на живака, произведен в миналото?

— Това е направено още тогава. Щатските власти ни дават за пример заради екологичната ни загриженост. По отношение на чистотата на завода се нареждаме сред най-добрите в Нова Англия. Това е и една от причините да можем да си позволим такава солидна медицинска застраховка за работниците и техните семейства.

Сабина знаеше, че има вероятност Селена да е права. Тогава смъртта на майка ѝ, страданията на Фийби и заболяванията на толкова други хора в града оставаха без обяснение. Но също така бе много вероятно Селена да вярва напълно на измислиците или наистина да е в неведение за проблема. Във всеки случай, знаеше кога е безполезно да продължава спора. Инстинктът ѝ подсказваше, че продължаването на разговора би било безполезно.

След като се раздели със Селена, тя тръгна по страничния път към сградата, където беше отдел „Човешки ресурси“. Там работеше

приятелката ѝ Джанис. За късмет тя тъкмо слизаше от колата си.

— Здравсти — усмихна се Джанис, но лицето ѝ помръкна, когато Сабина се приближи. — Какво има?

— Трябва да те питам нещо, Джен — тихо я попита тя, така че да не ги чуят наоколо. — Някога чувала ли си нещо за живак тук, във фабриката?

— Напоследък не. Може би преди години. Но вече е почистен.

— Откъде знаеш?

— От най-високо ниво.

Това означаваше някой от семейство Мийд. Сабина опита иначе.

— При теб постъпват исканията за помощи поради инвалидност, нали?

— Да.

— За трайна загуба на работоспособност?

— Някои от тях.

— Имало ли е някакви подозрителни случаи? Някакви общи тенденции?

— Какви например...

— Паркинсон. Алцхаймер. Хронична умора. Депресия.

— Няколко. Именно тук семейство Мийд се проявяват в пълния си блясък. Те се намесват и помагат. Освен че основната здравна застраховка поначало е много солидна, но когато проблемът е особено сериозен, те добавят и допълнителни средства.

Сабина не бе чувала за това досега.

— Какво имаш предвид?

— Дават им пари. Прави се тихомълком, така че получателят да не почувства, че хората гледат на него като на зависим от чуждото благодеяние. Така се запазва достойнството на хората. Но за тях се полагат грижи.

В това Сабина бе убедена. Наричаше се подкуп.

— Подписват ли някакъв документ с обещание да не издават нищо?

— Не — укорително се обади Джанис. — Искам да кажа, че не знам какво става на четири очи в кабинета на Сенди. Той самият се заема с тези случаи. Твърди, че това е една от най-хубавите страни в работата му, да успокоява хората и да им дава сигурност. — Тя се поколеба. — Защо питаш?

„Защото — искаше да ѝ отвърне Сабина — малкото ти момиченце е в детския център, докато ние си говорим с теб тук, и може да е в опасност.“ Но не го каза, защото нямаше доказателства и би било ужасно да предизвика излишна тревога. Само защото Ани ѝ бе представила един правдоподобен сценарий, това още не означаваше, че е истина. „Проблемната Ани“, бе я нарекъл Рон, „Нашата собствена Грейс, която рови в калта.“

Сабина не можеше да каже колко пъти тя самата бе наричала сестра си с подобни имена и се бе чувствала напълно оправдана за това. Но този път не ѝ се струваше редно. Не знаеше защо — Ани не ѝ бе разкрила източника си — но този пъти вярваше.

Но не би могла да обясни всичко това на Джанис. Затова само поклати глава и подхвърли шеговито:

— Няма специален повод. Само се чудех какво мога да очаквам аз на стари години. Ще се видим по-късно.

Приятелката ѝ се бе обърнала, за да вземе куфарчето си от колата.

Запъти се обратно към компютърния център, но мислите ѝ бяха заети. Не, това не бе състезание между нея и Ани. За пръв път наистина не беше. Отношенията между тях се бяха променили. Бяха стъпили на нова територия.

„Ани ли е мотивацията ти в случая, или каузата?“ — бе попитал Рон. Всъщност ставаше дума и за двете, колкото и изненадващо да бе това. Вярваше в правотата на каузата, но освен това, за пръв път, вярваше и на сестра си. Щом Ани имаше източник, той със сигурност беше надежден. Сабина искаше да ѝ помогне.

Може би беше реакция от загубата на майка им. Или от болестта на Фийби. Или беше кулминацията на дългите години презрение към Ейдън Мийд. Но беше факт.

На няколко метра от компютърния център тя рязко смени посоката. Тръгна на север — към живописната групичка от три сгради малко преди самия завод. Тук наистина бе много приятно, винаги бе имало нещо специално в това място. Обикновено първо тук чистеха, лъскаха, озеленяваха. Сабина винаги бе смятала, че това е така, защото тези три сгради — клубът, павилионът и детският център — се използват от Мидъл Ривър. Изведнъж ѝ хрумна и друго обяснение.

Възможно бе Мийд да поддържат изряден вид на повърхността буквално, за да скрият онова, което бе заровено отдолу.

Какво бе казала Грейс Металиъс преди толкова години — че ако повдигнеш някой камък в който и да било малък град в Нова Англия, отдолу ще изпълзи нещо противно. Жителите на Мидъл Ривър бяха чували тези думи безброй пъти. Винаги кимваха, засмиваха се и продължаваха както си знаят.

Този път Сабина не можеше да постъпи така. Имаше много правота в тези думи и ако Ани бе обърнала първия камък тук, то Сабина се гордееше с нея.

Детският център все още бе боядисан в жълтите и зелени тонове на лятото — декоративните флагчета отпред, табелата, сенниците. Задържа вратата отворена, за да влязат две майки с децата си, и после тръгна след тях. Трябваше й минутка, докато забележи Антоанет Демил. Тони бе директор на центъра и една от най-уважаваните приятелки на Сабина във фабриката. Намери я в стаята на най-малките, където гушкаше едно плачещо бебе на не повече от три месеца.

— Проблеми на раздялата? — попита Сабина.

— Не — строго отвърна Тони, — колики. Би трябвало скоро да отшумят, но дотогава ще му е тежко. Направо ми се къса сърцето, като гледам как малките му краченца се свиват заради болката в стомахчето.

Сабина кимна. Изчака, докато една от другите учителки се освободи и взе детето от Тони. После я последва извън стаята.

Докато вървяха, Тони я погледна.

— Като че ли трябва да поприказваш с някого.

— Да. Но насаме.

Тони й махна към кабинета си и затвори вратата, след като се озоваха вътре.

Сабина започна без увъртания:

— В недалечното минало в „Нортууд“ е използван живак като част от процеса по избелване на дървесината. В резултат са били произвеждани токсични отпадъци, които са били изхвърлени. Новите технологии не го използват изобщо. Но той все още е в реката. Нали знаеш, че не бива да се яде риба оттам?

— Хората обаче го правят.

— Да, защото предупреждението винаги е някак половинчато. Но ми казаха, че има и друг проблем, че част от живачните отпадъци са били заровени в големи варели тук, в градчето, и няколко от тях са протекли. — Разказа ѝ за пожарите и последвалото възстановяване на клуба и павилиона от основи. — Детският център също е бил построен върху сметищна площадка.

Тони зяпна, но бързо се съвзе.

— О, не мисля. Мийд не биха постъпили така. Тук има деца.

— Какво по-добро място, за да се скрие незаконно изхвърляне на токсични отпадъци?

— И да поставят децата в опасност? — Тя поклати глава. — Не мисля. Мийд не биха го направили.

— Те самите оставят ли децата си тук? — попита Сабина и сама си отговори: — Не. Значи може би знаят нещо, което ние не знаем.

— Но центърът е на това място повече от двацет и пет години и няма никакви необичайни заболявания.

— Защото варелите са здрави. Ами ако стане изтичане, както в клуба и павилиона? Ще предизвикат пожар, после ще разчистят, но какви щети ще бъдат нанесени междувременно?

— За онези пожари... И за двата имаше логични причини. Кой ти каза, че са били инсценирани?

Сабина се поколеба.

Тони се досети.

— Всичко идва от сестра ти, нали? Тя от години се опитва даzakлейми Мидъл Ривър.

— Това не е вярно — каза Сабина. — От дълго време я няма. Би могла досега да ни е изтипосала, но не го е направила и няма такива намерения. Търсим причината за смъртта на майки ни и за болестите на толкова хора тук.

— Знаете ли дали са били наоколо по време на изтичането?

— Не.

— Ето на! Знам, че обичаш сестра си, но този път тя прекали. Ако говориш за прикрито изтичане на живак в завода, е едно. Хората ни знаят какви са рисковете. Но да твърдиш, че Мийд ще застрашат невинни деца, е съвсем друго. Искам да кажа, клубът и павилионът са нещо различно. Използват се само понякога. Но няма начин Мийд да са построили дневен детски център върху сметище, не и нещо, което

се използва всеки ден, при това от деца. Ако са знаели, че има потенциална опасност, отдавна щяха да са сринали това място, да са го почистили и построили наново. В безопасност сме. Наистина.

Тони Демил обичаше децата. Бе отгледала шест собствени и бе завършила начална педагогика, преди да я назначат за директор на детския център в „Нортууд“. Гордееше се, че върви с една крачка напред в сравнение със задължителните разпоредби за детските центрове и бе започнала да слага бебетата да спят по гръб още преди това да се превърне в норма. Не бе склонна да поема никакви рискове по отношение на здравето на децата.

Именно затова осъзна, че с течение на времето все повече се замисля над казаното от Сабина. Вече бе следобед и майките, които работеха на половин ден, идваха да прибират децата си, а тя се сепна, когато установи, че внимателно оглежда тези деца и още повече мисли за наученото сутринта. Чудеше се дали да не се обади на съпруга си, който работеше в завода. Или на съседката си, която работеше в отдел „Продажби“. Или на братовчед си, който работеше със съпруга на Сабина в спедицията.

Но именно така тръгваха слуховете, а детският център не можеше да работи, ако наоколо се развихреше хаос. Затова Антоанет Демил отиде при Ейдън Мийд и му каза какво е научила. Не спомена името на Сабина, докато самият той не го изрече, и тя нямаше как да отрича. После той подхвърли нещо за Ани Барнс и двамата се засмяха. Ани наистина донякъде приличаше на Грейс. Но Мидъл Ривър не беше Пейтън плейс. И двамата бяха съгласни с това.

По въпроса за заравянето на живачни отпадъци под детския център Ейдън успокои страховете ѝ. Отрече да има нещо заровено, където и да било. Каза, че детският център е гордостта на фабриката, благодарение най-вече на грижите и инициативността на Тони и че неговото семейство никога не би направило нещо, което да го изложи на риск.

Ейдън Мийд не беше разстроен. Тъкмо наопаки, беше много доволен. Беше майстор в това да измисля обвинения срещу хората, но

когато се появяха съвсем истински, си спестяваше труда. Когато бяха *истински*, не се налагаше да дава обяснения на никого.

Застана до прозореца в кабинета си и се загледа след Тони Демил, която прекосяваше моравата на път към детския център. После вдигна телефона и се обади на началника на охраната на фабриката. Не сподели със Сенди; баща му само би попитал защо е чакал толкова дълго, преди да се справи с проблема. Не му трябваше и Никол, която да набере номера на охраната. Знаеше какво да прави и искаше да изпита удоволствието от това сам да свърши всичко.

Само след пет минути началникът на охраната и двама от доверените му служители бяха в кабинета му. Тръгнаха пеша нататък и той пътьом им обясни какво ще правят. Когато стигнаха до компютърния център, той ги поведе право към бюрото на Сабина.

Другите двама в офиса бяха вдигнали глави, но тя изглеждаше толкова погълната от нещо на монитора пред себе си, че явно дори не забеляза присъствието му. Това преля чашата. Не изпитваше никаква милост.

— Сабина! — повика я рязко.

Тя го погледна изненадано. Очите ѝ се отклониха към придружителите му, после се върнаха на неговите. Тя се намръщи.

С огромно удоволствие, Ейдън каза:

— Уволнена си. Разполагаш с пет минути, за да събереш личните си вещи от бюрото. Джо и приятелите му ще останат, за да сме сигурни, че само това ще вземеш. После ще те придружат до колата ти и ще те изпратят до изхода.

Сабина се сепна.

— Уволнена ли?

— Свършено е. Край. Махай се оттук.

— *Защо?* — попита тя и в гласа ѝ дори прозвуча възмущение.

— Разпространяваш слухове за „Нортууд“. Които нямат нищо общо с истината. Живак? Моля, моля. Тук няма никакъв живак. Провери в Службата по опазване на околната среда в Ню Хемпшир, ако искаш. Те ще гарантират за това.

— Не разпространявам слухове. Задавам въпроси.

— Все същото е — заяви той и хвърли предупредителен поглед към колегите ѝ. Ако искаха да запазят работата си, това трябваше да им е за урок. — Очакваме лоялност от служителите си. Ако имаш

проблем, трябва да се обърнеш към ръководството. Не може да обикаляш насам-натам и да задаваш въпроси. Честно казано, Сабина, мислех те за по-умна. Не си от полза за компанията ни. — Посочи с палец към вратата и не можа да се въздържи да не добави строго: — Веднага.

Тя го изгледа в продължение на минута, а на него му се стори, че направо вижда как препускат мислите ѝ. Опитваше се да реши как би могла да запази работата си, дали извинението щеше да ѝ помогне, дали да не се унизи и да се примоли, сякаш някоя от семейство Барнс изобщо знаеше какво е това. Ейдън не завиждаше на Рон. Не му беше лесно с такава жена. Тя разбираше от компютри. Това трябваше да ѝ го признае. Но не можеше да надвие един Мийд.

Сабина извърна очи, отвори едно чекмедже, извади куфарчето и чантичката си, после се изправи. Имаше нахалството да си придаде развеселено изражение.

— Кой ще се грижи за компютрите ти? — попита го.

— Имаме си още двама служители тук, които могат да вършат същото като теб.

— Така ли? — Тя се усмихна иронично.

— Какво има в куфарчето? — попита началникът на охраната.

Тя го разтвори широко. Ейдън наблюдаваше как служителят му прелисти някакви документи. Сториха му се абсолютно незначителни. Предполагаше, че всичко ценно е на бюрото ѝ. Разбира се, ако бе толкова глупав, че да ѝ съобщи за уволнението в кабинета си и да я остави да се върне тук сама, — сега тя щеше да тъпче това куфарче с всичко, което би могло да ѝ помогне да съсипе „Нортууд“. Жените от семейство Барнс бяха отмъстителни. Всичко това бе свързано с Ани и Купърс пойнт.

— Чисто е — обяви шефът на охраната.

Загледан в Сабина, Ейдън постави ръце на кръста си и посочи с глава вратата.

Тя даже се усмихна.

— Благодаря, Ейдън. Много ми помогна!

— За какво съм ти помогнал? — попита той. Това бе последното, което бе искал да направи.

— Съжалявам. Трябва да тръгвам. — И тя тръгна.

— За какво съм ти помогнал? — повтори той след нея.

Тя спря до вратата.

— Тъй като вече не си ми работодател, не съм длъжна да ти отговарям.

Махна на двамата си колеги зад другите бюра, които следяха развитието на събитията. После намигна на служителите от охраната, подкани ги да я придружат и излезе, оставяйки Ейдън напълно объркан и бесен.

* * *

Сабина отиде направо у Фийби. Завари Ани в кухнята да приготвя салата с пиле за вечеря.

— Не мога да остана дълго — заяви тя в края на тирадата си, в която бе съобщила на Ани за уволнението си. — Рон ще научи от хорските приказки и искам да съм вкъщи, когато се върне. Но Ейдън страшно много ми помогна — толкова арогантен, груб, надменен и *виновен* изглеждаше, че ако още се съмнявах в теорията ти, вече не мога. Той е долен тип. И крие нещо. Така че съм с теб, Ани. Кажи ми какво да правя.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бях смаяна — о, не за това, че Сабина е уволнена. Ейдън би го направил, ако не за друго, то дори само за да демонстрира властта си. Това, което ме поразя, бе, че тя не обвиняваше мен. След като ме бе предупредила, когато дойдох в града, това бе неочакван обрат. Тя дори не беше ядосана — поне не на мен. На Ейдън — да. Нарече го първокласен мръсник с думи, които не бих искала да повторя, но които даваха ясна представа за състоянието ѝ. Не вярвах, че е обмислила добре дългосрочните последствия от това да остане без работа. Точно сега обаче дори се радваше. Не го бях очаквала.

Нито си бях представяла, че ще подкрепи каузата ми. Разбира се, възможно бе да го прави просто за да оправдае уволнението си или да запълни празнотата. Но тя бе застанала на моя страна, след като цял живот бяхме на различни позиции. Това ме накара да се чувствам страхотно. *Наистина* страхотно. Сестра ми сякаш доказваше правотата ми. Вече не бях *сама*.

Тази вечер бях в добро настроение, докато приготвях вечеря за двете ни с Фийби. Салатата с пилешко бе поредната от рецептите на Бери, която тя ми бе дала същия следобед. Приятелката ми бе влюбена в своя адвокат филантроп, с когото бе прекарала целия уикенд. Толкова великодушно беше настроена, че би ми дала дори пазената в най-строга тайна рецепта за вафлички на баба си.

Но и салатата бе достатъчна. Приготвена със задушено пилешко, нарязани на едро фъстъци и бяло грозде, подправена с изключително сладка марината, в която се криеше истинската тайна на рецептата, и поднесена с малки царевични хлебчета, тя бе превъзходна. Дори на Фийби ѝ хареса и тя си хапна, огладняла след прекарания в магазина ден. Том щеше да ѝ направи първото венозно вливане на другата сутрин. Тъй като знаеше, че може да се наложи да отсъства няколко дни, тя се бе опитала да сложи всичко в ред.

Поговорихме за тази вероятност на вечеря. Вече ѝ бях обещала да помагам, а сега и Сабина възнамеряваше да се включи. Макар

Фийби да бе уморена по това време на деня, което означаваше, че умът ѝ бе доста замаян, успя да отговори на повечето от въпросите ми.

Водех си бележки. След вечеря разчистих кухнята. Проверих електронната си поща. Погледнах часовника.

В девет Фийби вече се бе качила горе. Приседнах на ръба на леглото и ѝ казах:

— Ще изляза за малко. Ще пообиколя с колата, имам да обмислям разни неща. Ще се оправиш ли сама?

В един от редките си мигове с ясно съзнание тя сухо отвърна:

— По-добре да свиквам. Няма вечно да си тук.

Изпитах угризения. Вина? Носталгия? Съжаление? Каквото и да беше, тя бе права. Скоро щеше да остане сама.

— Но ти ще се почувстваш *по-добре* — настоятелно прошепнах. Тъй като тя изглеждаше все така притеснена, попитах: — Тревожиш ли се за утре?

— Да. Тя каза, че състоянието ми ще се влоши, преди да се подобри.

— Именно затова съм тук. Сабина също. Затова *Том* е тук. Ще се оправиш за нула време, Фийби. *Обещавам* ти. — Стиснах окуражително ръката ѝ и излязох от стаята.

Сигурно си мислите, че е прекалено от моя страна да съм толкова самоуверена за нещо, което всъщност бе доста несигурно. Но аз не мислех, че е несигурно, а Фийби имаше нужда от уверенията ми.

Но може би това не е всичко, което си мислите. Несъмнено се чудите защо не ѝ казах, че отивам у Джеймс. Защо *излъгах*.

Е, не беше точно лъжа. Наистина исках да пообиколя малко с колата и да помисля. Просто реших да не ѝ казвам, че ще се отбия някъде. Имах основателна причина. Джеймс беше от семейство Мийд, а Мийд бяха врагът не само по отношение на злоупотребата с власт, но и по отношение на изтичането на живак, а сега и заради уволнението на Сабина — за което Джеймс би трябвало да знае. Би могъл да го спре на минутата. Той стоеше по-високо от Ейдън в йерархията.

Или поне такова беше общото впечатление. За пръв път обаче, докато отивах към дома му, се усъмних. Какво бе казал ТруБлу във връзка с това кой от синовете на Мийд ще наследи Сенди? Аз бях подхвърлила, че ще е Джеймс, но той ми бе писал: „Не бъди толкова

сигурна“. ТруБлу работеше в „Нортууд“. Може би знаеше нещо, което не ми бе известно. Нещо, което повечето *жители на града* не знаеха.

Може би Джеймс все пак не беше принцът наследник. Не бе ли ме предупредил сам той да не го слагам в един куп с брат му и баща му? Наистина изглеждаше различен, като начало — по отношение на характера. Трябваше да го попитам за това. Общо взето, имаме да обсъждаме *доста* неща.

Естествено, забравих всичко в мига, в който стъпих на алеята пред къщата му и той ме посрещна с Миа на ръце. Момиченцето беше толкова сладичко в пижамката си, дребничко бебче с памперс и малки крачета, а едната ѝ ръчичката обгръщаше врата му. Лицето ѝ вече ми бе познато — матова кожа, тъмни очи, нежна розова устица. Тъмната ѝ косица бе прихваната с мъничка шнола. Наведох се по-близо, за да я видя.

— „Миа“ — прочетох на нея и се обърнах към детето: — Това е най-красивата шнола, която съм виждала. — Тя се усмихна. — И най-красивото *момиченце*, което съм виждала. — На Джеймс, който също се усмихваше, казах: — Тя наистина е много сладка. Мога ли да я подържа?

Когато той понечи ми я подаде, аз протегнах ръце, но Миа издаде долната си устничка и тя затрепери. Очите ѝ ме гледаха ококорено и тя се притисна към Джеймс.

— Друг път — каза той. — Хайде, влизай.

Отидохме в стаята на Миа и си поиграхме. Когато той я сложи на масата за преобличане, за да ѝ смени пеленката, тя вече бе по-спокойна с мен, дърпаше пухкавата играчка от ръцете ми и дори се смееше на глас, когато я гъделичках по вратлето.

Нищо не може да се сравни с детския смях. Бях го разбрала, когато децата на Сабина бяха малки, и сега отново си го припомних. Смехът на едно дете е заразителен. Ободряващ. Невинен и чист, изпълнен с надежда и светлина. Напомня ни за важните неща в живота, за това, че трябва да слагаме на първо място доброто и да ценим високо подобни моменти на истинска хармония.

Казвам всичко това, за да обясня защо, след като Миа бе оставена в креватчето и бебешкият монитор бе включен, двамата с Джеймс слязохме в уютния му кабинет, за да поговорим, а вместо това се любихме. Кое то всъщност даде отговор на един от въпросите ми.

Когато бе казал, че не обича случайните връзки за една нощ, бе имал предвид, че срещата ни няма да е инцидентна случка. И не аз започнах първа. Той направи първата крачка — обви с ръка раменете ми, когато излизахме от детската стая, сплете пръсти с моите, докато слизахме по стълбите, прегърна ме през кръста, докато ме водеше към кабинета. Не можеше да откъсне ръцете си от мен, а после и устните си. Те докосваха *всичко*.

Дали съм имала нещо против?

Разбира се, че не. Обожавах онова, което правеше.

Не чух Грейс да се обади нито веднъж, но пък нямаше и нужда да казва нещо. Тя одобряваше, вероятно ѝ се щеше да бе правила същото като нас и също толкова безнаказано. Свободен дух в скованата епоха на петдесетте години, тя бе понесла тежки упреци за ролята на секса както в собствения ѝ живот, така и в този на героите ѝ. И досега съм убедена, че до голяма степен негативната реакция към „Пейтън плейс“ не е била провокирана толкова от самия секс, колкото от сексуалността на женските образи в книгата. Тези жени са плашели хората. Вземете Бети Андерсън. След като месеци наред излиза с нея, Родни Харингтън се отмята и води Алисън Макензи на училищните танци. Разгневена, Бети отива на танците с Джон Пилсбъри. По средата на вечерта обаче тя съблазнява Родни в колата на Джон и започва да го целува и прегръща страстно, възбужда го до краен предел, а после го изритва навън, оставя го на улицата и изфучава с колата.

Можете да я наречете ужасна кокетка, но тя има смелостта да изрази волята си. Заявява силата си и това застрашава както мъжете, които се опасяват да не операт пешкира, така и жените, които не смеят сами да го направят.

Аз се осмелявах. Но пък живеях в различна епоха. Част от промените, които настъпиха у мен в колежа, бе и осъзнаването на собствената ми сексуалност. С подходящия партньор, аз изключително много харесвах секса.

Тук, в кабинета в дома му, Джеймс бе идеалният партньор. Край на спора.

Всъщност *начало* на спора. След като и двамата бяхме задоволени (или по-скоро бяхме физически изтощени), трябваше да поговорим. Този път започнах аз, но той явно нямаше нищо против.

Седяхме в тъмното на дебелия вълнен килим в кабинета. Все още бяхме голи, бяхме един срещу друг, но вече не се докосвахме. Можех да различа чертите му донякъде, но мракът скриваше доста и това помагаше. Обвита от уханията на кожа и секс, в тъмната стая се чувствах окуражена.

— Сабина е уволнена — започнах аз.

— Така каза и Ейдън. Съжалявам, че го е направил.

— Значи не си съгласен?

— Не съм съгласен с него.

— Но не го спря.

— Не можех. Нямам власт над Ейдън.

— А кой има? Сенди?

— Когато иска. Той остарява. Харесва му, когато Ейдън взема трудните решения.

— Да не би да искаш да кажеш, че това е било *правилното* решение? — разтревожих се аз.

— Трудно не означава правилно. Вече казах, че не съм съгласен. Но Сенди е на друго мнение. Той не понася разногласия в компанията.

— И Ейдън е оръдието му.

— Може да се каже.

— А ти какво си? — попитах аз.

— Какво имаш предвид?

— Какво роля играеш ти за Сенди?

— Занимавам се с разработването на нови продукти, но не за Сенди. Работя сам.

— Сенди не участва ли някак?

— Не.

— Ами Ейдън?

— Не. Работя самостоятелно.

— Вече го разбрах горе-долу. Тримата не се ли разбирате?

— Имаме разногласия.

— Например за живака ли? — попитах аз. В крайна сметка това бе ключов въпрос за мен.

Джеймс мълча дълго и през това време много ми се искаше да мога да видя добре чертите на лицето му. Можех да различа само, че се мръщи. Или поне така си мислех.

Накрая той каза:

— Като за живака. Съжалявам за Фийби. Сигурна ли си какво е причинило състоянието ѝ?

— Няма да знаем категорично, докато не ѝ приложат лечението. Джеймс, наистина говорех сериозно за Том. Не искам той да бъде превърнат в изкупителна жертва. Той е съвсем невинен участник в цялата история. Просто е единственият, който може да извърши процедурите.

— Том няма да бъде наказан — каза той с тиха увереност, която ме накара да му повярвам.

— Ами ако лекува и други хора след Фийби?

— Напълно го подкрепям.

— А ако се разнесе мълва, че фабриката има проблем с живака?

— Фабриката няма такъв проблем. Вече не.

— Но е имала и това може да се случи отново. Знам за токсичните отпадъци, заровени под клуба и павилиона.

— Там няма токсични отпадъци.

Това беше игра на думи. Ядосана, аз посегнах към блузата си.

— Вече няма — признах аз, — но е имало. Ами другите под детския център?

— Няма проблем с детския център.

Пъхнах ръце в ръкавите си.

— Както при клуба и павилиона ли?

— Не. Но го твърдя за детския център. Положението там се следи. Ако се появи проблем, ще го разберем, преди някой да пострада.

— Ами всички онези хора, които вече са пострадали? — попитах го, докато закопчавах блузата си.

Той въздъхна.

— Ани, правя каквото мога.

— Какво значи това?

— Значи, че правя каквото мога.

— Какво означава това?

— *Означава*, че не мога да ти *кажа* нищо повече точно сега.

Опипах наоколо в тъмното, намерих късите си панталони и ги обух.

— Няма нужда да си тръгваш — тихо каза той.

Изправих се и нахлузих сандалите си.

— Има нужда — казах. Прокарах пръсти през косата си и я отметнах от лицето. — Това обсъждане ме разкъсва отвътре. Ако не можеш да кажеш повече, значи не ми вярваш...

— Вярвам ти.

— ... а ако не ми вярваш, това омаловажава онова, което правехме преди малко. И ме кара да се замислям защо съм тук — имам предвид не само тук, в къщата ти, а в Мидъл Ривър. Дойдох да разгадая една загадка и го направих. Изглежда, майка ми е починала, Джеймс — *починала е* — защото е била изложена на въздействието на живак от вашата фабрика. Фийби страда от същото. Само Господ знае още колко други хора. Не знам как можеш да позволяваш това да се случва. Не знам как мога да бъда с теб, след като съм наясно, че си го оставил да се случи. Как живееш със собствената си съвест? Как *спиш* нощем? — Посочих към стълбите. — И как оправдаваш факта, че държиш това дете тук с бавачката му, на сигурно място в дома ти, докато другите деца в града са изложени на риск да бъдат отровени всеки път, когато отиват в детския център?

Един психоаналитик би казал, че нарочно съм провокирала Джеймс — че нарочно съм го представила като лошия герой, защото имах нужда да установя известна дистанция между нас. Предполагам, че е така. Чувствах се прекалено привлечена от него. Прекалено много го харесвах. И как бих могла иначе? Той винаги се бе държал с голямо уважение към мен, винаги бе мил и грижовен, независимо дали тичахме, или се любехме. Освен това беше изключително нежен баща. Сърцето ми се разтапяше, когато го видех с Миа.

Добре. Можех да припиша проблема в „Нортууд“ на Сенди и Ейдън. Но Джеймс беше там. Знаеше какво става. И аз *не мислех*, че той прави достатъчно по въпроса.

Казах си го поне десет пъти, докато шофирах от дома му до Фийби, а после включих компютъра и намерих два имейла, които ми помогнаха да се съсредоточа. Първият беше от ТруБлу.

„Намери ли вече хора, които да свържеш с онези дати? Не можем да направим нищо, преди да си готова с

това. Дори и да не са съгласни да говорят, ако намериш достатъчно болни, които са били на въпросните места приблизително на същите дати, косвените доказателства може да се окажат достатъчни. Твоята работа бе да откриеш тези хора. Ще го направиш ли или не?“

Звучеше нетърпелив. Ядосан. Но беше прав. Бавех се.

„Работя по въпроса. Утре ще ми окажат помощ. Ами твоята задача? Трябват ми копия от поверителните доклади, които да доказват, че Мийд са знаели за живака. А остава и въпросът с финалната развръзка. Имаш ли намерение да се разкриеш, когато дойде време да се изправя срещу семейство Мийд?“

Решително натиснах бутона за изпращане и отворих втория имейл. Беше от Грег.

„Изкачихме върха днес следобед след най-невероятното катерене. Какво приключение само! Почакай да видиш снимките ми. Но може би ще са последните, които ще направя за известно време, защото заваля обилен сняг. Трябва да се съсредоточа върху слизането. А и снимки, направени при такива условия, не могат да покажат кой знае какво. Уха. Това е удивително. Нямам търпение да ти разкажа всичко.“

Тъй като много добре познавах Грег, почувствах тържеството му. И аз няхах търпение да го видя и чуя. Липсваше ми присъствието му, размяната на идеи с него, вечерите ни заедно и нощите, прекарани с приятели в местните барове. Имах чудесен живот във Вашингтон. Скоро щях да се върна.

Междувременно, той ми послужи като вдъхновение да продължа със задачите си.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Излязох да бягам в шест на другата сутрин отчасти защото трябваше да закарам Фийби при Том в осем. И отчасти понеже знаех, че Джеймс не може да тича толкова рано. Бях му ядосана. Бях ядосана на всички мъже, защото ТруБлу още не ми бе отговорил. Искаше резултати от мен, а той самият не ми даваше нищо. И той ли не ми вярваше?

Върна се старото ми усещане за самота. Бях отново сама срещу целия свят.

„Добре — обади се Грейс. — Може би сега ще се заемеш с това, което трябва да бъде направено.“

„Забрави — възпротивих се аз. — Няма да те слушам. Няма да пиша книга. Няма да съсипя семейство Мийд само за да оправдая действията ти.“

„Тогава си глупачка. Джеймс Мийд не се оказа чак толкова идеален, нали? Какво ти казах? Всички са двулични негодници. Вземат каквото си поискат, а после — Исусе! — после си отиват.“

„Е, аз не съм си отишла. Все още съм тук. Мийд ще отговарят за стореното. Но книгата би била напразно усилие. Времената са се променили, Грейс. Откровено написаните книги се продават по няколко за едно пени. Не. Искам открита конфронтация.“

„О, скъпа! Я, стига. Наистина ли вярваш, че ще се получи нещо? Хората трябва да са на твоя страна. Имаш публика. Използвай я.“

Не се нуждаех от хора зад гърба си, осъзнах изведнъж. Имах нужда законът да е на моя страна.

Въодушевена от това, първото, което направих, когато стигнах до „Ателието на мис Лиси“, бе, да се обадя на приятеля на Грег — Нийл, който беше адвокат във Вашингтон.

Вярно е. Бях се споразумяла с ТруБлу да не се забърквам с адвокати, но имаше различни пътища, по които можех да поема. ТруБлу ненавиждаше показния и масов съдебен процес, който междувременно можеше да съсипе целия град. Онова, което бях

намислила, бе по-деликатно. Ако можех да събера достатъчно доказателства, за да покажа на Мийд, че могат да загубят много, ако някога бъде заведено публично съдебно дело, може би щях да ги принудя да сключат сделка. Наречете го изнудване, ако искате. Аз го наричам убеждаване.

Оказа се, че от обаждането ми няма голяма полза. Нийл беше на дело, а аз знаех колко продължават тези процеси. Можеше да е вързан в съда седмици наред. Само фактът, че се водеше през август, когато повечето служители на закона почиваха, говореше за сериозността му. Нийл със сигурност щеше да ми се обади. Само че не знаех кога.

Може би щях да се обезкуража донякъде, ако тъкмо тогава в магазина не бе дошла Сабина, настроена много предизвикателно.

— Рон ми е много ядосан — заяви тя и тръшна чантата си на бюрото в офиса. — Казва, че съм постъпила безотговорно, като съм говорила с *кого* и *да било* във фабриката за нещо, което може да не е вярно. Казва, че съм поставила собствените си нужди над неговите и тези на децата, а това сериозно ме вбеси. Първо, ако Ейдън се кани да го уволни заради мен, защо му е изобщо да работи на такова място? Това, че съм изразила позицията си открито, не е ли въпрос на принципи? И второ, защо пък трябва аз да съм основният човек, който изкарва прехраната у дома? Къде остава неговата отговорност? Ако се притеснява за пари, да си намери втора работа. Колкото до мен, аз съм загрижена за здравето на децата си! Защото нещо става, Ани. Този път си улучила десетката. Ейдън нямаше да ме уволни, ако не бях засегнала болно място.

— Нуждаем се от доказателство — предупредих я аз.

Тя се усмихна широко. Със заговорнически блясък в очите, бръкна в чантата си и извади куп дискове.

— Вчера сутринта имаше проблеми с електричеството в офиса. Реших, че мога да поработя в някоя от другите сгради, докато го оправят, затова ги пъхнах в куфарчето си. Така и не ги използвах, но и не ги извадих оттам. Когато Ейдън и горилите му пристигнаха да ме ескортират, началникът на охраната претърси куфарчето ми, но явно не е запознат какво представляват малките дискове в тънки кутийки. Бях ги пъхнала в един страничен джоб. — Тя доволно ги размаха. — Тук има копия на някои от най-важните информационни файлове, включително и кодове за достъп. Мога да вляза във всеки компютър,

който си поискам, Ани. Всичко, което е в компютрите на фабриката, е наше.

— Дори и електронната им поща ли? — попитах с все по-голяма радост, защото инстинктът ми подсказваше, че там може да има ценна информация.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Фасулска работа.

Фактът, че всичко е толкова лесно, ме накара да се замисля.

— Това включва ли и личната поща?

— *Всичко.* Щом е в системата на компанията, значи е собственост на компанията.

— Ако правителството направи разследване на компанията и те ли биха могли да видят всичко?

Сабина кимна.

— Страшно е.

— Но законно.

— Според последните законодателни актове — да.

— Това, което правим ние, законно ли е?

Сабина не изглеждаше притеснена.

— Вероятно не, но винаги бих могла да кажа, че съм търсила свои неща. Освен това те няма да разберат. Ейдън е прекалено самонадеян, за да си помисли, че бих проникнала в системата, а Сенди не е достатъчно наясно с техниката, за да разбере, че е възможно да се направи. Единственият Мийд, който разбира нещо, е Джеймс, но той се занимава с неговите си работи.

Възползвах се от шанса.

— Значи Джеймс действа отделно? Кой ще наследи властта, когато Сенди си отиде?

— Ейдън.

— А не Джеймс? — попитах я, защото исках да съм сигурна и защото макар ТруБлу да го бе намекнал, това противоречеше на очакваното. — Джеймс е по-големият брат.

— Джеймс може и да успее, ако има борба за властта. Фабриката е това, което е днес, благодарение на него. Той стои зад всяко нововъведение през последните десет години, а без това, „Нортууд“ щеше да изгуби пазарите си. Но дали Джеймс ще си отиде, ако Ейдън

поеме контрола... И ако го направи, какво ще стане с фабриката — това са трудни въпроси, не знам.

— Смяташ ли, че Сенди знае отговорите?

— Мисля, че той вярва в онова, което му харесва.

— Дори ако не е в интерес на завода ли?

Сабина сви рамене.

— Той харесва Ейдън повече от Джеймс. С него си приличат като две капки вода.

— Винаги ли е било така?

— Дали е предпочитал Ейдън? Не, така е от няколко години.

— Защо в града продължава да се говори, че Джеймс е наследникът?

— Защото им се иска да е така. Почти никой не харесва Ейдън.

* * *

Джоан пристигна, за да подготвим магазина за отваряне, и явно бе напълно способна да се справи с всичко, което ми бе поръчала Фийби. Докато тя проверяваше отново касовите бележки от предния ден и опаковаше поръчки, аз направих кафе в голямата кана, почистих с прахосмукачката и стъгнах разбърканите пуловери. Свърших тъкмо когато бе време да отворим магазина. Тогава куриерите доставиха четири големи кашона със стока. Докато Джоан обслужваше клиенти, аз ги прегледах и веднага забелязах проблем с цветовете в една от пратките — горнищата не си отиваха с долната част на комплекта. Затова двете с Джоан си разменихме местата; тя взе телефона и се обади на доставчика, а аз се заех да обслужвам клиентите.

Беше много поучително преживяване. Първо, бях посрещната топло, сякаш бях част от града. Освен това се бе разчуло за лечението на Фийби. Звънчето над вратата се чуваше много често, което показваше, че хората идват да чуят и новините, освен да пазаруват. Очевидно Фийби не бе успявала да прикрива симптомите си толкова добре, колкото смяташе. Всички знаеха, че не е добре, бяха загрижени за нея.

Групичката около мен растеше, докато в един момент се оказах заобиколена от шест жени, които ми задаваха въпроси за Фийби, а аз

се опитвах да отговарям уклончиво. Но те съвсем не бяха глупави, много добре усещаха, че се опитвам да увъртам. Когато поредната клиентка ме запита от какво се лекува Фийби, се предадох. Честно казано, не разбирах защо не бива да го правя. Те искаха да знаят. А и аз *исках* да разберат.

— Предполагаме, че има живачно натравяне — казах аз.

Последва общо смайване, а после ме затрупаха с въпроси кога, къде, как.

— Няма да знаем нищо със сигурност, докато не приключи лечението — отвърнах им. — Всичко е доста хипотетично.

Последваха още няколко въпроса, но общо взето, всички започнаха да изразяват подкрепата си. Изобщо нямаше да се изненадам, че щяха да разгласят новината веднага щом напуснат „Ателието на мис Лиси“.

След около час Сабина дойде да помага на Джоан, докато аз отида в клиниката при Фийби. Беше в голяма стая с двама други пациенти, включени на системи за химиотерапия. Наблюдаваше ги много повече персонал, отколкото бях очаквала, включително и Том. Двамата поговорихме малко — да разговарям с него, ми бе толкова приятно, че отново ми напомни за Грег — преди да се върна в магазина.

Първият човек, който ме посрещна там, бе Кейтлин. Разбрала, че Фийби е в клиниката, а двете със Сабина сме в магазина, и искаше да ни помогне. Джоан веднага й намери работа, като я накара да разопакова кашоните със стока, които бяха пристигнали след излизането ми. Пратих Сабина в офиса и продължихме работа. Редувахме се да помагаме на Джоан в магазина и да тичаме до клиниката, за да сме до Фийби. Но Сабина бе също толкова отдадена на общата ни кауза, колкото и аз. Седна пред компютъра на Фийби, проникна в системата на „Нортууд“ и започна да рови за кирливи ризи.

Аз трябваше да намеря хора, които да говорят открито. При предишните си опити разчитах на сляпата случайност. Но ако исках скоро да попадна на нещо, трябваше да стесня кръга. Това означаваше да намеря засегнати — хора, които са били в клуба или в павилиона в дните точно преди пожара.

Започнах издирването с посещение при Сам и го сварих, също както преди две седмици, тъкмо когато излизаше да играе голф.

— Настъпваш хората по палците — каза той, без да изважда пурата от устата си, докато събираше нещата си, — но ми харесва куражът ти. Какво ти трябва?

— Искам да знам какви мероприятия е имало в клуба и в павилиона точно преди пожарите. Отразяваш такива събития в „Таймс“. Когато пишеш за събирания в града, винаги посочваш къде са се състояли. Искам отново да се поровя в архива ти.

— Имаш ли точните дати?

— Имам ги.

Сам отиде до вратата на кабинета си и изрева:

— Ангъс!

Предполагах, че офисът е празен, след като вестникът бе излязъл от печат същата сутрин, но на вратата се появи светлокос и очилат младеж. Сам ме посочи с цигарата си:

— Трябва й информация. Потърси в архива вместо нея, като добро хлапе. Тя ще ти даде датите и местата.

Много доволна, аз не само му ги дадох, но му казах също така и номера на мобилния си телефон. Докато той се занимаваше с това, аз посетих Марша Клаусон в книжарницата. Както винаги ме посрещна ароматът на орлови нокти, но ако той не бе сгрял душата ми, то топлотата на собственичката щеше да го стори.

— Казах ли ти, че се наложи да поръчам още екземпляри и от трите ти книги? — попита тя веднага щом се доближи до мен. — Направо ги разграбиха след смъртта на Оми. Сигурно на хората им е станало любопитно, като са те видели в заведението й.

— Любопитството им добро ли е? — попитах предпазливо.

Госпожа Клаусон кимна.

— Заинтригувани са. И преди беше известно име, но винаги са те свързвали с Грейс. Мисля, че сега започват да гледат на теб като на различен човек, и е крайно време. Ти си много различна от Грейс.

И аз самата започвах да мисля така. Когато бях дете, никога не спорех с Грейс. Сега го правех.

Но исках да чуя теорията на госпожа Клаусон по въпроса. Затова попитах:

— В какво отношение?

— Грейс е била по-рязка. Личи си в творчеството ѝ. Хората за нея са или много добри, или много лоши. Ти винаги си била по-нюансирана. Забелязваш отенъците в характерите на хората. По-конструктивна си.

— Конструктивна ли?

— Може би практична е по-точно казано. Вярно, че и ти се бунтуваш. Но си по-скоро заинтересувана да намериш решение на проблема. Това го има и в книгите ти. Героите ти израстват.

— Ето ти тогава въпрос — казах аз, защото в момента определено имах нужда от решение: — Ти си сред основателките на клуба на бизнес дамите в Мидъл Ривър, нали?

— Точно така. Началото поставихме шест жени — Оми, Илейн Стауб от магазина за домакински стоки, брокерите на недвижими имоти Джейн и Сара Райт и разбира се, майка ти.

— Илейн почина. — Сетих се веднага щом спомена името ѝ.

— Да, преди няколко години. Накрая ѝ беше много тежко. Ако не беше грип, беше настинка, дори пневмония или херпес. Това е доста болезнено, да знаеш.

Ето още един човек, чиято смърт можеше да се свърже с излагането на вредното въздействие на живака преди доста време.

— А Райт са се преместили — продължих аз, като се сетих за прочетеното в старите броеве на „Мидъл Ривър Таймс“.

— Да. Не бяха много стари, но Джейн страдаше от ревматоиден артрит. Когато състоянието ѝ се влоши толкова, че не можеше да работи, се преместиха в Аризона, заради топлото слънце. Джейн почина преди година-две — нищо общо с артрит, отиде си от сърце. Сара остана да живее там.

— Тя добре ли е?

— Доколкото знам. Разменяме си картички за Коледа, но тя напълно промени живота си. Мисля, че си е намерила някакъв заможен вдовец. Струва ми се, че е щастлива.

— Значи от вас шестте четири са починали.

— Да. — Собственичката на книжарницата се намръщи. — Страшно е колко е крехък животът, нали? Джейн не беше стара, нито майка ти. А като се замисля, и Илейн.

Оми беше стара, напомних си аз, но не колкото са били родителите ѝ. Имах чувството, че се натъкнах на нещо.

— Помниш ли кога започнахте да се събирате в клуба?

— Беше преди пожара.

— Точно преди пожара ли?

— О, да. Помня как си мислех, че сме извадили голям късмет, че не сме се озовали там точно по същото време. Пожарът започнал в кухнята, докато приготвяли храната за някакво събиране. Не беше за *нашата* среща, но можеше и така да е. Ние бяхме там само дни преди това. — Тя отново се намръщи. — Дали бяха две сбирки? Защо ли помня тези неща! Пожарът в понеделник ли беше?

— Във вторник.

Очите ѝ светнаха.

— Вторник! Сега си спомням. Щяхме да се събираме на закуска *същия* ден — вторник — но го отложихме, защото някакъв стомашен вирус беше плъзнал из града. Майка ти, Илейн, Оми и Джейн също го бяха прихванали. Аз и Сара го изкарахме предната седмица, затова пропуснахме сбирката в *петък*. Точно така беше.

— Ако е било така — казах на обяд, когато повторих историята пред Сабина, — определено е възможно някой от заровените варели да е протекъл точно в онзи петък. Госпожа Клаусон и Сара са пропуснали събирането, защото случайно били болни от грип. Когато и останалите се разболели, предположили, че и те имат грип. Но както знаем, симптомите на остро живачно натравяне приличат на грип. Може и други да са били в подобно състояние — например готвачът, сервитьорите. Когато шефовете в „Нортууд“ са го забелязали, са разбрали, че имат проблем, и са знаели точно какъв е. Затова са запалили сградата. Така са имали повод да почистят под нея и да я построят наново, без никой да разбере нищо.

— А мама и другите, които са се разболели?

— Симптомите на остро живачно натравяне са преминали, живакът се е просмукал в органите им и е останал латентен години наред. После се е появил като хронично натравяне под формата на заболявания на имунната система, ревматоиден артрит, а при мама с оплаквания като при Паркинсон. И четирите жени, които са били в клуба през онзи ден, са мъртви. Това обяснява доста неща.

— Но не и за Фийби. Знаем ли дали е била на онази петъчна сбирка?

— Питам госпожа Клаусон. Тя доста се помъчи да се сети, но като не е присъствала, няма спомен да е чула нещо за Фийби. А тя по онова време не е работила при мама. И определено не е била опитна бизнес дама. Защо ѝ е било да ходи?

— Не знам. Значи още не сме установили къде е била изложена на въздействието на живака.

Погледнах компютъра.

— Откри ли нещо там?

— Много празни приказки, но нищо полезно. Надявах се да намеря имейл от Ейдън до баща му или до Джеймс, в който да се споменава за живак, но засега нищо.

— Нали каза, че Сенди не се оправя с компютрите? Как пише имейли?

Сабина се усмихна иронично.

— Също като Ейдън — казва на секретарката си какво иска и тя го изпраща.

— Може би секретарките ще поговорят с нас?

Още преди да довърша въпроса, Сабина вече клатеше глава.

— Страшно лоялни са — каза тя тъкмо когато мобилният ми телефон звънна. — Харесват си работата.

Изрових телефона от чантата си. Обаждаше се Ангъс от редакцията. Извадих тефтера си и започнах да пиша, докато той говореше. Според архивите на „Таймс“ са били проведени четири мероприятия в клуба и павилиона в дните точно преди пожарите. Благодарих му сърдечно, затворих и показах списъка на Сабина. В същото време извадих първоначалния си списък с болни хора и го поставих до другия.

— Можеш ли да свържеш някои имена с тези събития? — попитах я.

Не ѝ се наложи да се взира дълго. Посочи по една точка от всеки от двата списъка.

— Ето. Сузана Олбън има няколко аборта. И тук. Сватбата ѝ с Дънкан се е състояла в павилиона само два дни преди пожара. — В очите ѝ, които срещнаха моите, се четеше страх. — Знам за абортите

на Сузана, защото първият от тях съвпаднаше с един от абортите на Фийби.

— Фийби била ли е на сватбата ѝ? — попитах я, надявайки се да е било така.

Но Сабина поклати глава.

— Сузана е по-скоро моя приятелка, отколкото на Фийби. Дватама с Рон щяхме да идем, но тържеството бе наистина в много тесен кръг, а след това се радвахме, че не сме били поканени. Всички гости получиха хранително натравяне. Беше горещ августовски ден. Храната била стояла на слънце. Звучеше съвсем логично.

Определено бе така. Също както обяснението, че всички от клуба на бизнес дамите са пипнали грип, който върлувал из града по това време.

— Други? — попитах аз с нараснало вълнение. На ТруБлу това много щеше да му хареса.

Сабина отново се съсредоточи върху списъците. След минутка посочи отново:

— Сами Дахил. Сбирка на Ротари клуб. Сами му беше председател преди време. Знам го, защото живее на нашата улица. Има проблеми с бъбреците.

Знаех за тях, пишеше го в здравната рубрика на „Таймс“.

— Оми спомена, че това се предавало по наследство. Според вестника вече три поколения Дахил страдат от бъбреци.

— Вярно е — съгласи се Сабина, — но онова, което вестникът не съобщава, е, че Сами е осиновен.

— Осиновен ли? Защо Оми не го знаеше?

— Старческа разсеяност. Но така проблемите с бъбреците изглеждат прекалено голямо съвпадение, не мислиш ли?

Опитах се да сдържа вълнението си.

— А по-важното е какво би казал Сами. — Събрах си нещата. — Отивам при него. И при Сузана. Ако единият или и двамата се съгласят да приказват, работата ни е в кърпа вързана.

Никой от двамата не пожела. Сузана бе много заета да се грижи за три деца на възраст под пет години, всичките осиновени след толкова аборти. Беше убедена, че проблемите след сватбата ѝ са били

просто хранително натравяне. В крайна сметка изтъкна, че и двамата със съпруга ѝ са работили във фабриката по онова време, семейство Мийд платили всички разходи и поканените не бивало да се оплакват от малко болки в стомаха. Освен това Мийд били изключително щедри, когато се появили децата, и дори преместили съпруга на Сузана в отдел „Продажби“ и му позволявали да работи понякога у дома, когато проблеми със съня (още един възможен страничен ефект от живачното натравяне!) направили рисковано оставането му във фабриката.

Колкото до Сами Дахил, той притежаваше печатницата, която изработваше не само канцеларските материали, но отпечатваше също годишните отчети и рекламите за фабриката. Твърдеше, че не помни дали е имало масово заболяване след срещата на Ротари клуба през март 1989-а. Прекалено много години били минали оттогава.

Лично аз не му повярвах. Слабата памет беше удобно извинение.

Вече бях ужасно гладна, затова минах да си взема плик с шоколадови пенита и се запътих към клиниката, докато си похапвах от тях. Но се обзалагам, че се чудите къде се е загубил Маршал Грийнуд. Аз поне се чудех. Беше ме тормозил чак до смъртта на Оми. Не беше много логично да спре точно сега.

Затова го попитах. Не, не ме следеше. Не го забелязах нито пред дома на Сузана Олбън, нито на Сами Дахил, но след като излязох от магазина с шоколадовите пенита, видях колата му паркирана пред „Шийп пен“. Той явно гледаше собствената си работа. Обърнах зад ъгъла, приближих се до патрулната кола, преглътнах шоколадчето, докато паркирах, и отидох при него.

— Здравей — усмихнах му се над сваления прозорец. На седалката до него забелязах торбичка с емблемата на „Шийп пен“, което подсказваше, че току-що е хапнал нещо от бара — вероятно пилешки хапки или сандвич; въпреки това му протегнах плика с шоколадчета. — Искаш ли?

Маршал ме изглежда недоверчиво.

— Какво има в тях?

— Само шоколад.

— Нищо ли не си добавила? — попита с обичайния си дрезгав глас.

Не можех да реша дали говори сериозно. Но си спомних казаното сутринта от госпожа Клаусон — че проявявам повече разбиране в преценките си за хората. Затова отново се усмихнах.

— Би трябвало, след всички неприятности, които ми създаде миналата седмица. Но наистина не съм някакво чудовище. — За да му покажа, че няма нищо друго в шоколадовите пенита, хапнах едно.

Предложих му отново й той си взе няколко.

Не ми благодари, но аз не се нуждаех от благодарности.

— Приятели ли сме вече? — попитах го.

— Зависи — отвърна той.

Наведох се по-близо и казах по-тихо:

— От това дали ще кажа на света какво знам за теб, за Норми или Хал Хийли ли?

Колкото и изтъркано да звучи сравнението, в този миг Маршал наистина заприлича на подплашена от фаровете сърна.

— Какво е направил Хал?

— Няма да го издам, защото точно това искам да ти докажа. Аз *не правя* така, Маршал. Всички имаме своите малки тайни, своите дребни лични *проблеми*. Те не ме интересуват. Не съм тук заради това. Не пиша книга, а дори и така да беше, нямаше да става дума за теб. Така че, ако затова си ме преследвал, моля те, недей. В безопасност си.

Той се замисли за момент, после отрони неохотно:

— И ти си в безопасност, дори и без това уверение. Имаш приятели нависоко.

Изправих гръб.

— Кой?

Той се усмихна лукаво.

— Каж ми за Хал, а аз ще ти кажа за твоя приятел. Това беше тест — дали наистина бих предала някого. Нямаше да го направя. И беше много по-важно Маршал да разбере това, отколкото да узная кой ме е защитил. А и не беше чак такава голяма загадка. Знаех, че не е Сенди Мийд, определено не беше и Ейдън. Оставаше само още един Мийд С достатъчно власт, че да ме отърве от Маршал.

Джеймс. Опитвах се да не мисля за него.

Тъй като не исках да го правя и сега, просто казах:

— Шах и мат. — Протегнах му плика. — Още няколко за из път?

Маршал си взе цяла шепа, след което за мен останаха съвсем малко, но гладът ми вече бе заситен, засега. Върнах се в колата си и отидох до клиниката. Не бях поседяла и пет минути с Фийби, когато Том се появи на вратата и ми направи знак с глава. Излязох при него в коридора.

— Как е тя?

— Добре — отвърна той. — Показателите ѝ са в норма. Започва да се чувства изтощена и дезориентирана, което е част от влошаването на състоянието ѝ, преди да настъпи подобрене. Интравенозното преливане е почти към края си, но бих искал да я задържа тук през нощта. Искам да следя всичко, което се отделя от организма ѝ, а тя може да не е в състояние да го направи сама. Съгласна ли си?

Нямах нищо против. Всъщност много се радвах. Ако Фийби останеше в клиниката, бих могла да поработя до късно със Сабина, а колкото повече работех с нея, толкова повече доказателства щях да успея да събера и толкова по-малко време щеше да ми остане да мисля за Джеймс.

— Абсолютно. Появиха ли се вече някакви следи от живак?

— Нужно е да мине малко време. По-късно през нощта или рано утре сутрин — това са критичните моменти.

— Какво ще правиш, ако пробите са положителни?

Той ме погледна право в очите.

— Ще бъда изправен пред морален избор. Тук има много болни хора. Да ги лекувам ли от живачно натравяне, или да не го правя? Трябват ми доказателства, че са били изложени на въздействието му.

— За Фийби нямаше доказателства, че е била изложена.

— Знам. В това е проблемът. Можеш ли да намериш такива?

Решена да го сторя, аз се върнах в магазина, но мястото бе доста оживено. Сабина помагаше на Джоан, а имаха нужда и от мен. Едва след като заключихме вратата, затворихме касата и прибрахме парите и чековете, двете със Сабина имахме време да помислим, а тогава вече бяхме гладни. Сестра ми бе предупредила семейството си, че ще остане до късно с мен в магазина. Тъй като се нуждаеше от малко въздух, тя предложи да донесе нещо за хапване от заведението на Оми.

Когато тръгна, аз отидох отзад в офиса и влязох в интернет, за да проверя пощата си. Нямаше нищо от Грег, макар да си го представях как се спуска по снежните склонове на връх Макинли. Бери ми бе изпратила кратка бележка, за да ми каже, че с Джон са все така страстно влюбени. Имаше и съобщение от редакторката ми — която казваше, че преработените глави са чудесни и че ще е извън града до Деня на труда. Така че дотогава нямаше да чуя нищо повече от нея, което ме устройваше напълно. Чувствах се далеч от работата си, но не и от приятелките си. Усетих топлота, докато четях имейла на Джослин, която вече почти приключваше „Пейтън плейс“ и се чудеше доколко книгата е автобиографична. Заявяваше, че се опитва да си представи мен там. Натиснах бутона „отговор“.

„Грейс не би казала, че «Пейтън плейс» е най-автобиографичната ѝ книга. Като такава би определила «В Рая няма Адам». Но има много прилики между нея и Алисън Макензи. И двете са израснали в дом без баща. Алисън е донякъде изолирана от обществото, както и Грейс. Алисън навлиза късно в пубертета, Грейс също. Като тийнейджърка дори я наричали «дъската», защото била абсолютно плоска. На шестнайсет вече била наваксала всичко, но прякорът може би е задълбочил раните в душата ѝ.

Колкото до това, че се опитваш да си представиш мен в град като Пейтън плейс, по-добре недей. Мидъл Ривър приличаше на Пейтън плейс, когато бях малка, но сега, когато се върнах, разбирам колко е различен. Като начало, е напълно модернизиран. Мидъл Ривър не е стоял на едно място, всички имат мобилни телефони, при Оми звучи попмузика, бизнесът е компютризиран, пратките по куриер пристигат два пъти на ден. Дори бар «Шийп пен» е станал модерен и предлага бира от различни малки пивоварни.

Странно, но не се чувствам така изолирана, както си мислех преди. Не е ли прекрасно нещо електронната поща?“

Натиснах „изпращане“, после нетърпеливото отворих последното съобщение от ТруБлу и го прочетох отново. Усетих в него тревога. Затова натиснах „отговор“.

„Добрата новина е, че открих двама, които са били в клуба и в павилиона преди онези пожари и оттогава страдат от хронични заболявания. Лошата е, че никой от тях не иска да говори. Опитах се да ги придумам и се надявам, че ще размислят. Междувременно се опитвам да намеря и други.

Вероятно си чул, че сестра ми е на лечение в клиниката. Ако се докаже, че е имала живачно натравяне — ако лечението има резултат — умът ѝ вероятно ще се проясни и ще може да си спомни повече за събитията от миналото. Но ще отнеме известно време.

Какво ново при теб?“

Изпратих съобщението и бързо получих отговор.

„Много шум за нищо. Мийд се чувстват застрашени. Ейдън тълкува напускането на сестра ти като знак за надвиснала опасност. Свикано е заседание на борда на директорите. Трябва да действаш бързо.“

Четях имейла, когато Сабина се върна. Вероятно бих могла да го скрия от нея, имах достатъчно време. Но сега тя ми беше съюзник.

— Това е източникът ми на информация — обясних ѝ. — Той ми каза за използването на живак във фабриката. И за прочистването на терена след пожарите.

Тя прочете съобщението.

— Кой е?

— Не казва. Работи във фабриката от години и се надява да остане там дълго, но имам само потребителското му име в мрежата. ТруБлу. Някакви идеи?

Сабина ме погледна. Бих се заклела, че на лицето ѝ за миг се изписа самодоволство.

— Всъщност да. Предполагам, че е Джеймс.

— Джеймс!? — Сърцето ми подскочи. — Джеймс *Мийд* ли? Защо мислиш така?

Сега тя определено излъчваше самодоволство. Гледаше ме направо покровителствено.

— По-голямата част от деня прекарах в четене на имейли в системата на „Нортууд“. Джеймс напоследък си разменя много писма с някакъв приятел, който живее в Демойн, доколкото разбрах, е адвокат. Явно са приятели от колежа. Онзи го нарича Блу. Звучи ми като колежански прякор.

Не беше ли ми казал ТруБлу, че съквартирантът му от колежа е адвокат?

— Това е повече от странно — отбелязах аз. *Не исках* ТруБлу да се окаже Джеймс. С Джеймс бяхме станали прекалено интимни, за да не сподели с мен нещо толкова важно. Освен това ме подразни и тонът на Сабина. Не исках да е права. Сякаш отново бяхме деца и тя ме бе надминала. — Сигурна ли си, че онзи адвокат нарича Блу *тъкмо него*? Може да е ставало дума за някой друг.

Сестра ми и за това имаше готов отговор.

— Невъзможно. Той пише: „Здрасти, Блу, радвам се да те чуя“, и „Е, Блу, как е Миа?“, или „Добре казано, Блу. Не ми изпращай имейл. Ще ти се обадя“. Джеймс му поставял разни правни въпроси, които искал да запази в тайна. Не е ли съвпадение, че той задава такива въпроси *тъкмо* когато Ейдън и Сенди започват да нервничат по повод живака?

Не, не беше съвпадение. Но дали въпросите бяха от името на Ейдън и Сенди? Или от името на ТруБлу...

— И знае за свикването на борда — изтъкна Сабина. — Редовите служители не разполагат с такава информация.

— Защо приятелят му от колежа го нарича Блу? — попитах, все още отказваща да повярвам.

Сабина остави торбата с храна на бюрото.

— Защото, Ани, той винаги носи синьо. Сини ризи, сини сака, сини пуловери и якета. Ако питаш мен, ужасно скучно, но какво пък — тя разтвори торбата, — всеки с вкуса си. — Извади кутии с храна за

вкъщи и ми подаде едната. — Яхнията на Оми, в нейна памет. Винаги казваше на децата ми, че яхнията ѝ е храна за ума. Може би ще помогне и на нас. Щом предстои заседание на борда на директорите, трябва ни нещо повече от това, което имаме.

Точно така. Фийби беше най-големият ни коз, но тя не разсъждаваше ясно, а сега се налагаше да помисля и за Джеймс. Имаше толкова много логични обяснения за това, че той е ТруБлу, и колкото повече се замислях, толкова по-ясно ми ставаше. Но това повдигаше и големия въпрос на чия страна е, а как бих могла да съм сигурна? Джеймс не ми вярваше достатъчно, за да сподели друго, освен най-общото: „Правя каквото мога“.

Е, от това, което можех да видя, явно не бе достатъчно. Равносметката? И аз не му вярвах.

* * *

Веднага щом се нахранихме, се обадохме на Сузана Олбън, Сами Дахил и Емили Макрийди с надеждата, че ако Сабина ги помоли, някой от тях може да реши да говори. Никакъв късмет. Изровихме пълния списък на членовете на Ротари клуб. Беше в архивите на градския съвет и тъй като Мийд много щедро позволяваха на града да използва сървър на фабриката, Сабина успя да се докопа до него. Три от имената в него съвпадаха с тези в моя списък, но двама бяха починали, а третият не искаше да говори.

Четвъртото мероприятие, проведено преди пожара в павилиона, беше фотосесия за каталог за дрехи. Тъй като „Таймс“ не посочваше имена (попитах за това Ангъс по телефона) и тъй като повечето участници не бяха от щата, Сабина трябваше да порови в системата на „Нортууд“ за подробности.

Засега тя преглеждаше внимателно имейлите на завода. Очевидно Ейдън бе започнал диалог със служител от държавната Агенция за опазване на околната среда и предлагаше да спонсорира ден за информиране на обществеността, каквито агенцията организираше периодично. „Нортууд“ го бяха правили и по-рано. Заводът бе толкова близък с агенцията, че човек направо започваше да

се чуди. А и точно в този момент предложението изглеждаше малко подозрително. Но кореспонденцията не разкриваше нищо.

Тръгнахме си объркани от магазина към десет. Отбихме се за кратко в клиниката, където заварихме Фийби, настанена в частна стая, дълбоко заспала. Когато най-сетне се прибрах вкъщи, минаваше десет и половина. Тъкмо си бях оставила чантата си на масата в кухнята, когато телефонът звънна.

На дисплея бе изписано името на Джеймс и изведнъж се почувствах ядосана, наранена и объркана едновременно. Колебаех се дали да вдигна. Просто не знаех какво да му кажа.

Но не можех просто да го оставя да звъни. Затова вдигнах.

— Да, Джеймс.

Пауза, а после тихо:

— Как е Фийби?

— Спи в клиниката.

— Как се чувства?

— Зле, както ми казаха.

— Съжалявам.

— Че е болна ли? Че половината *град* е болен? Че *ти* не ми вярваш достатъчно, за да ми се довериш ли? — *Усещах* Грейс, която ме караше да му кажа, че знам, че е ТруБлу, но не исках да го правя. Не бях готова.

— Трябва да поговорим — каза той все така тихо.

Вдигнах очи към тавана.

— Колко ли пъти съм го чувала?

— Трябва да поговорим за нас.

— За нас ли? — извиках и в същия миг осъзнах, че изобщо няма да го питам за ТруБлу. Защото този разговор нямаше нищо общо с ТруБлу. Това беше между Джеймс Мийд и мен. — Какво нас? Няма такава.

— Мисля, че има. Затова всичко е толкова трудно.

— Кое е трудно? — отвърнах му рязко. — Да лъжеш ли?

Този път мълчанието му се проточи толкова дълго, че си помислих, че е затворил. Изненадах се, когато го чух да прошепва още по-тихо:

— Искам да те видя.

Сякаш някой стискаше сърцето ми в менгеме. С насълзени очи, отговорих:

— Е, ти имаш дете, така че не можеш да напуснеш дома си, а аз имам отговорности пред моето семейство и много други хора в този град, затова трябва да ставам рано утре, за да работя. А и не съм сигурна, че има някакъв смисъл да се виждаме, защото след две седмици се връщам във Вашингтон, така че дори и да има някакво „нас“ тук, с него е свършено. Беше забавно, Джеймс, нали така?

Докато го чаках да отговори, се проклинах, че звуча като някоя сприхава тийнейджърка.

Той остана мълчалив и аз разтрих сърцето си. Болеше ме.

Нямаше никакъв отговор минута, две, три... и чак тогава осъзнах, че този път наистина е затворил.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Естествено, не спях добре. Излязох да тичам рано, за да се освободя от напрежението, но Джеймс развали и това. Непрекъснато се оглеждах за него. Знаех, че не може да остави Миа, докато не дойде бавачката, но все си мислех, че ако за него е било достатъчно важно да ме види, щеше да намери начин. Все пак знаеше, че Фийби е в клиниката и съм сама вкъщи. Джеймс беше изобретателен. Ако искаше, можеше да измисли как да дойде и в два през нощта.

Но не го направи, което сигурно бе за добро. Сега целта ми бе по-ясна от всякога. След като никой друг в града не искаше да говори, Фийби бе единствената ни надежда. Ако тестовете докажеха наличие на живак в тялото ѝ, трябваше да успея да я свържа с инцидент, при който е имало изтичане.

След като си взех душ, бързо се облякох и тръгнах за клиниката. Фийби бе доста замаяна и изморена и непрекъснато задрямваше, докато гледаше дневните шоупрограми по телевизията. Все още беше с катетър, но изглеждаше спокойна. Спокойна? Питам се дали не е на морфин, толкова унесена изглеждаше.

— Здравсти, Фийби — казах аз.

Тя бавно извърна очи към мен, после ѝ трябваше цяла минута, докато ме познае.

— Здравей — отвърна ми с далечен глас.

— Добре ли си?

— Как е времето навън?

— Топло и влажно. Очакват се гръмотевични бури по-късно.

— О, боже — промърмори тя и затвори очи. — Значи няма голф.

— Ти не играеш голф.

— Майкъл играе.

— О, миличка. — Майкъл бе бившият ѝ съпруг. Живееше в друг град, далеч оттук, бе се оженил след развода им и имаше две деца. — Виждаш ли го понякога?

Фийби не отвори очи.

— Кого?

Не отговорих нищо. Но стиснах ръката ѝ.

— Трябва да те питам нещо. Знам, че не си в много добра форма, но помниш ли, че те питах дали си била с мама в клуба точно преди пожара?

Сестра ми отвори широко очи.

— Мама е мъртва. За какво говориш?

— За пожара в клуба. Няколко дни преди това мама е била там с другите от клуба на бизнес дамите. Ти беше ли с тях?

Фийби отново затвори очи.

— Кажи им, че не мога да мръдна. — Тя отново мърмореше едва-едва. — Съжалявам. Ако има пожар, ще трябва да се оправят без мен.

— Става дума за пожара в клуба.

— Какъв пожар в клуба?

Не казах нищо повече. Минутите течаха и дори не съм сигурна, че Фийби изобщо знаеше, че съм там. След време си тръгнах и отидох в магазина.

Том се обади малко след обяд, за да съобщи, че тестовите са положителни, че от тялото на Фийби определено се отделя живак. Новината ми се стори направо излишно потвърждение; и без друго бях напълно сигурна. При все това изпитах облекчение. Никога нямаше да сме сто процента сигурни, че и мама е страдала от живачно отравяне, защото нямаше да ексхумираме тялото ѝ, но дълбоко в себе си знаех, че е така. Макар задоволството да бе горчиво, все пак бе за предпочитане. Нали затова се бях върнала в Мидъл Ривър. Вярно, мисията ми сега се бе променила. Но поне бях доказала правотата си в случая с мама.

Изпратих новината по електронната поща на Грег. Знаех, че в момента се спуска от върха, и не бях сигурна дали може да получава или изпраща имейли, но исках съобщението да го очаква.

Не писах на ТруБлу. Представата, че това е Джеймс, още ме караше да кипя от гняв. Все си спомнях разни забележки от по-ранните му имейли — дори бяха прочела отново няколко от тях сутринта. Определено имаше подсказки. Спеше сам; трябваше да става

рано; харесваше му анонимността на псевдонима ТруБлу, за да се почувства свободен от това кой е и какво прави. Дори флиртът ми се стори познат, макар че с реалния Джеймс беше — ами, доста по-плътско.

Освен това Джеймс ми бе затворил телефона. А сега ТруБлу не ми пишеше. Дали някой от тях двамата искаше да знае, че теорията за живака се е оказала вярна? Явно, не и от мен. Или поне не точно сега. Пък и теорията щеше да е полезна, само ако можех да докажа, че Фийби — или *някой* въобще — е била изложена на въздействието на живак във фабриката.

Двете със Сабина се занимавахме с това цял ден, но независимо на колко от членовете на ротарианския клуб се обаждахме, никой не беше склонен да говори. Не успяхме да издирим Сара Райт в Аризона, в случай че тя би могла да знае дали Фийби е била на сбирката на дамския бизнес клуб.

И през цялото време се налагаше да помагаме в магазина. Тъкмо сядяхме в офиса, и Джоан надаваше вик, при това имаше помощници на половин ден, а и Кейтлин и Джен помагаша във вътрешната стая. „Август е сред най-оживените месеци“ — повтаряше Джоан като извинение и съм сигурна, че с дрехите за училище и общото пазаруване на есенни стоки беше точно така. Но с течение на времето стана ясно, че много от клиентите идват пак, за да покажат загрижеността си за Фийби. Освен да пазаруват, искаха да си поприказват, а за това търсеха Сабина и мен.

Това леко ме изненадваше. Ако игнорирам бдението за Оми, си мислех, че представата на жителите на Мидъл Ривър за мен като за някаква си писателка е толкова дълбоко вкоренена, че никога няма да проявят топлота просто като към човек, още по-малко да ми се доверят в магазина. И тук е мястото на *истина номер девет: Всички хора са способни да променят мнението си, дори тези, които живеят в малки, затворени провинциални градчета.*

По отношение на доверието всъщност съм убедена, че по-често търсеха мен. Сякаш искаха съветите ми какво да купят — дали този размер или цвят, дали в този стил или другия, точно защото живеях в големия град.

Може би това просто бе израз на собственото ми желание да повярвам. Но резултатът в крайна сметка бе, че бях толкова заета с клиентите, колкото и Сабина.

Така че разговаряхме с всички, които влизаха. Продадохме много дрехи. Качвахме се за минутка до компютъра в офиса, после прескачяхме до клиниката да видим Фийби. Том искаше да я задържи още една нощ, по-скоро за собственото му ограмотяване, отколкото за нещо друго. Беше решил, че щом може да се наложи да лекува и други по този метод, всичко научено може да му е от полза. Двете със Сабина не се възпротивихме.

Тя си тръгна в седем, за да вечеря с децата си, но аз останах. Разполагах с цял плик шоколадови пенита, които (изненада, изненада!) Мерилу Уокър сама бе донесла, както и с половината си сандвич от обяд. Не ми се излизаше, защото се чуваха далечни гръмотевици и въздухът бе толкова влажен, колкото изобщо е възможно, без да завали.

Гръмотевиците се приближиха и заваля, а Сабина се върна. Поне аз си помислих, че е тя. Малко преди девет чух отварянето на входната врата.

— Тук горе съм! — извиках аз.

Отново се опитвах да издира Сара Райт и изобщо не се притесних, че Сабина не ми отговори. При звука на стъпките по стълбите обаче се изплаших. Не беше сестра ми. Стъпките бяха потезки, определено мъжки.

Изправих се и се огледах панически за нещо — нож за хартия, ножици, *каквото и да е*, с което да се защитя. Това, разбира се, бе реакция на вашингтонската ми личност. Трябваше ми минутка, за да осъзная, че тук е Мидъл Ривър, затова и входната врата стои отворена. Джеймс стоеше на прага на офиса и разкопчаваше дъждобрана си. Беше с маратонки, къси панталони и — да — тъмносиня тениска. Ръцете и краката му бяха дълги, стегнати, голи и покрити с косъмчета. Но най-забележителното във вида му бе Миа. Облечена в тънък розов гащеризон, тя седеше в кенгуруто на гърдите му с лице навън, ръчичките и крачетата ѝ бяха свободни. Беше съвсем будна, гледаше ме и сигурно ѝ изглеждах позната, защото ми се усмихна. Забелязах две зъбчета отгоре и две отдолу и очичките ѝ, присвити в усмивка, и много красиви. Усмивката ѝ стопли сърцето ми.

— Какъв страхливец си само — укорих Джеймс, като не откъсвах очи от Миа. — Да се криеш зад едно дете!

Той би могъл да отвърне: „От самото начало ти казах, че съм страхливец“. И би признал, че е разконспириран. А може и да не беше наясно, че аз знам. Е, тогава нямаше да го осведомявам точно сега. Искях да видя колко дълго ще продължи с преструвките.

— Нямах избор — каза той и окачи дъждобрана на закачалката до вратата. — Бавачката си тръгна, а трябваше да те видя.

— Бебето не трябва ли да спи?

— Тя може да спи и така, а това е спешно. Трябва да поговорим, Ани.

Отново седнах пред бюрото, завъртях стола така, че да съм с лице към него, и скръстих ръце пред гърдите си. Чу се гръмотевица, макар и не много силна. Когато отмина, казах:

— Слушам те.

Миа не само не се бе изплашила от гръмотевицата, но и съвсем нямаше вид, че ще задреме скоро. Подритваше с краче и протягаше вратле назад, за да погледне Джеймс. Той хвана малките й ръчички, но очите му бяха вперени в мен.

— Не съм очаквал това. — Започна и спря. В тъмните му очи — тъмнокафяви и много дълбоки — се четеше объркване.

— Кое?

— Теб. Това привличане. Не би трябвало да съм привлечен от Ани Барнс. Тя носи само неприятности.

Усмихнах се широко.

— Видя ли? — Посочи ме с пръст. Този спонтанен жест го накара да изглежда по-млад. — Ето. Тази усмивка. Омагьосва ме и не знам защо. Непрекъснато си мисля за такива неща. Казвам си, че между нас не би могло да се получи нищо. Първо, живеем в различни градове, което се бях заклел да не правя повече. А освен това ти много би искала да съсипеш бизнеса на семейството ми.

— Това не е вярно — възразих аз. — Ако исках да съсипя бизнеса ви, отдавна да съм се обърнала към пресата. Темата е актуална, така че няма да има никакви проблеми да я отразят нашироко. Тук вече щяха да се тълпят продуцентите на предаването „Шейсет минути“ и разследващи журналисти от големите вестници. Онова, което искам — подчертах аз, — е „Нортууд“ най-сетне да поеме

отговорността за два сериозни инцидента с изтичане на живак, да обезщети пострадалите и да вземе мерки това да не случва повече.

Той не отрече. Нито попита откъде знам. Беше се разсеял, защото Миа бе започнала да се извива в ръцете му. Вероятно заради внезапно усилилото се барабанене на дъжда по покрива или просто не ѝ се стоеше на едно място, но тя явно искаше да се измъкне от бебешкото кенгуру.

Притиснал детето до себе си, Джеймс разкопча презрамките.

— Мислиш ли, че не съм направил нищо? Че не съм компенсирал тези, за които знам, че са пострадали? — Остави детето на пода и се изправи. — Защо мислиш, че онези хора не искат да говорят с теб? Не искат да го правят, защото съм уредил да получават средства, с които да купуват необходимото.

Ето — ТруБлу знаеше, че ми е трудно да накарам хората да говорят с мен. С Джеймс не го бяхме обсъждали. Но изведнъж това разграничаване вече не бе важно.

— Лично ти ли си уредил средствата? — попитах го.

Миа пълзеше към другия край на стаята.

— Аз, от името на фабриката — отвърна той, докато гледаше детето. — Наричаме го „гражданска застраховка злополука“, но аз знам какво е. Баща ми и брат ми също.

— Тогава значи знаете, че изтичането на живак е причинило болести?

— Още след инцидента в клуба.

— Знаете също, че има смъртни случаи.

Той кимна бавно, мрачно.

— Ти ли подпали пожара? — попитах го.

— Не. Ако се бях наложил, щях направо да съборя сградата и да прочистя терена. Но имаше битка. Баща ми категорично отказваше да направи каквото и да било, докато не го принудих.

— Щял е да го *пренебрегне*! — ужасих се аз.

Едва бях изрекла думите, когато изтрещя силна гръмотевица. Сякаш по-скоро озадачена, отколкото изплашена, Миа погледна Джеймс. Успокоена от това, че той не реагира, тя отново се зае да пълзи.

— Щеше да се моли всичко да се размине, което, разбира се, би означавало металът да потъне дълбоко в почвата и да се придвижва

към реката след всеки дъжд, докато реката се замърси още повече. — Той изсумтя ядно. — Опитваше се да зарови глава в пясъка. Затова го заплаших със съдебни дела и с интереса на медиите. Заявих му, че трябва да направи нещо. Пожарът ме изненада, както и всички останали в града. — Протегна се напред и върна Миа до себе си. В мига, в който я остави, тя отново запълзя, този път към етажерките с книги до бюрото ми.

— Защо не каза нищо тогава? — попитах аз, защото онова, което Джеймс ми сподели, го правеше съучастник в измама, а аз не исках да е така. — Не можеше ли да разкриеш истината поне пред *някого*?

— О, опитах се — сухо отвърна той. В жест на безсилие, прокара пръсти през прошарената си коса, която и без това бе разрошена, заради което изглеждаше по-млад от обичайния за него уравновесен и властен вид. Очите му бяха вперени в детето. — И всеки път, когато го направех, баща ми покриваше всичко, така че все едно не бях казал нито дума. — Той повиши глас. — По едно време обяви пред приятелите си от голф клуба, че съм пълен с разни радикални идеи, които съм бил прихванал в колежа. Какво ще кажеш за такава клевета? Той знаеше, че те ще разпространят мълвата, но по деликатен начин, който има повече тежест, защото прилича на поверителна информация. Баща ми е истински гений в измислянето на прикрития и в това да накара хората да им вярват. Има вроден усет за законите на маркетинга. И още нещо, притежава власт, която ти мразиш.

Искаше ми се да му вярвам. Звучеше искрено разстроен — измъчван от угризения, ядосан и уплашен.

— Ами детският център? — попитах го.

Не показва никаква изненада от факта, че знам и за това. Миа изваждаше книгите от рафтовете, чуваше се леко туп-туп, но само защото дъждът бе утихнал. Той отиде до нея и започна да нарежда книгите обратно по местата им.

— Да... Е, това е спор, който още водим — започна той. — Баща ми твърди, че другите изтичания са били случайни и че след като досега не е имало проблем с варелите под детския център, това означава, че са здрави. Казва, че ако предприемем нещо, само ще привлечем внимание към съществуването им, а те, между другото, са незаконни. — Той приседна на пети и ме погледна. — Преди да ми се нахвърлиш и заради това, моля те да имаш предвид, че са били

заровени там, когато още не съм бил част от компанията. По онова време съм бил в колежа. А баща ми не е бил длъжен да търси моето мнение. Аз в никакъв случай не бих построил обществена сграда върху бунище за токсични отпадъци. И това ако не е *идиотска* постъпка! — възкликна той.

— С детския център може да стане голяма трагедия още утре.

— Да! — отвърна ми бързо. — И затова ме мъчат кошмари. Но трябва да разбереш, че отношенията ни с баща ми са обтегнати. Затова действам самостоятелно и развивам своята част от бизнеса. Дватама с него много често сме на различно мнение и колкото повече го притискам, толкова повече той ме изолира. Така че имам избор. Мога да се оставя да бъда изтикан толкова настрана, че да не съм от полза за компанията. Или да избирам битките си — което и правя. Фабриката е жизненоважна за благоденствието на Мидъл Ривър. Ако тя банкрутира, градът ще загази здраво.

Не беше ли казал нещо подобно и ТруБлу? Удари гръм. Миа погледна уплашено Джеймс. Ръката му върху главницата ѝ я успокои.

— Но какво ще стане с детския център? — настоях аз. — Би ли искал Миа да е там?

— Защо мислиш, че *не искам*? — попита той с измъчен вид. Бях засегнала болно място. Гласът му бе развълнуван на фона на заглъхващата гръмотевица. — Смяташ ли, че не искам да е с другите деца? Тя има нужда да се научи как да играе. Как да споделя. Има нужда от приятели, от срещи с деца, придружени от майките им, защото аз не съм ѝ майка, за бога, но правя каквото мога. Вярно, само на десет месеца е, така че засега няма проблем да си стои у дома с бавачката, но след няколко месеца ще трябва да направя нещо. Баща ми би бил много щастлив, ако може тя да остане скрита цял живот. Аз отказвам да направя такова нещо.

— Да остане скрита, защото е осиновена ли?

— Защото *не е* осиновена! — Думите му прозвучаха толкова рязко, че Миа се разплака. Джеймс мигновено се овладя и я вдигна в прегръдките си. — Шшш, съжалявам, миличка — прошепна с устни до късата ѝ лъскавочерна косица. — Не съм ядосан на теб, никога на теб.

Миа продължи да плаче още няколко секунди, преди да се успокои в прегръдките му.

— Така е добре — прошепна ѝ той на ушенце. — Искаш ли пак да събориш книгите?

С премерени ловки движения той постави всички книги обратно на етажерката и я остави на пода. Тя веднага се зае със задачата и поднови двойното туп-туп, съпровождащо падането на всяка книга — настрани и по гръб.

Колкото до мен, бях смаяна. Ръцете ми вече не бяха скръстени, а стискаха седалката на стола.

— Не е осиновена? Означава ли това, каквото си мисля?

Не последва гръм, който да подчертае разкритието му. Самото то бе достатъчно смайващо.

Джеймс сведе глава към Миа, после я вдигна и ме погледна.

— Миналата година пътувах много. Когато се разработва нов продукт за компания като нашата, трябва да се вземат предвид много неща, като се започне от машините, които ще го произвеждат, та до суровините и пазарите, на които ще бъде реализиран. Върша тази работа от десет години. През шест от тях имах връзка с една жена, която е рекламен продуцент от Ню Джърси. Всичко започна на професионална основа, тя направи една рекламна кампания за нас, но после взаимоотношенията ни прераснаха в лични. Не биваше да забременява, но се случи. Щеше да направи аборт, но аз исках бебето. Накрая ѝ направих предложение, на което не можеше да откаже.

— Купил си я с пари?

— Недей да ме съдиш — предупреди той.

— Не те съдя — отвърнах бързо. — Просто съм удивена. През цялото време ли е искала парите ти?

Това съвсем не бе изключено. Всяка жена, която излиза с мъж от семейство Мийд, собственици на „Нортууд“, знае, че излиза с богат човек.

Очите му не се отклониха от моите.

— Не. Не искаше нищо. Както стана ясно накрая, не желаше нищо — нито мен, нито бебето ми. Тя си има къща в града, която харесва, и работа, която обича, и за нищо на света не би се отказала от което и да било от двете, във всеки случай не и за да се премести в малък град, където ще бъде трън в очите на всички, защото е от азиатски произход. Е, за последното поне беше права, макар че се опитвах да я убедя, че не е така. Защото тя е толкова енергичен човек,

със сигурност щеше да си намери приятели тук, така че цветът на кожата ѝ нямаше да е от значение. Но Мидъл Ривър не е готов да посрещне някой като нея, поне не и докато баща ми е начело, защото той диктува мнението на обществото. Не е расист, просто се чувства застрашен от всичко различно. Направо побесня, когато му казах за Ейприл — майката на Миа. Така че знаех как ще реагира за бебето. Взех я от болницата, когато беше само на два дни, и баща ми веднага наложи своята версия.

— Че е осиновена? Как е могъл да го направи! А ти как можа да му го позволиш?! Та ти си ѝ баща!

Палавото туп-туп на Миа продължаваше, но Джеймс едва ли изобщо го чуваше. Изглеждаше отвратен.

— Ами... аз мога да бъда купен. В целия град разгласи историята, която можеше да преглътне, и ми заяви, че ако истината излезе наяве, ще се откаже от мен.

— *Защо?*

— Защото Миа е различна, а в Мидъл Ривър не приемат различните хора. Едно осиновяване е приемливо, защото ме прави забележителен човек, който дава на горкото сираче добър дом. Но да съм родният ѝ баща е съвсем друго.

— Мисля, че грешиш — казах аз. — Смятам, че хората тук биха одобрили желанието ти тя да се роди. Баща ти не го ли разбира?

— Не, не разбира. А ако се каниш да ме обвиниш, че съм предпочел парите, също като Ейприл, мога само да ти кажа, че Миа е моя плът и кръв и искам да има всичко, което парите могат да ѝ осигурят. Достатъчно лошо е, че майка ѝ не иска да има нищо общо с нея. Удивително е как историята се повтаря, нали?

— Твоята майка почина.

Джеймс ме гледаше и бавно поклати глава. Сякаш бе отворил кутията на Пандора и просто не можеше да я затвори повече.

— Така искаше баща ми да вярват хората в Мидъл Ривър. Дори Ейдън го вярва, но истината е, че майка ми е жива и здрава и живее в Мичиган с втория си съпруг и трите си дъщери, които има от него.

Зяпнах от изненада. Покойната му майка бе част от историята на Мидъл Ривър. Съсредоточих се и успях да затворя уста. Отново се разнесе гръмотевица.

— Виждаш ли се с нея?

— Ходя им на гости понякога.

— И не си казал на Ейдън?

— О, казах му, но той предпочита да вярва в измислицата. Така не се налага да мисли за гостуване или писане на писма. И има по-малко отговорности. А казва и друго — че не ѝ дължи нищо. Че не е била до него като малък. Когато тя си тръгна, той беше много по-малък от мен. Беше ужасно да растеш без майка. Но баща ми носи по-голямата вина. Тровеше живота ѝ, докато беше с нас. Искам да си плати за това. Единият начин е чрез дъщеря ми. Искам Миа да получи част от наследството му. Така справедливостта ще тържествува в няколко аспекта. Затова ще си държа езика зад зъбите, докато нейният дял е осигурен. — Сякаш разтоварил съвестта си, той се обърна към детето. Тя бе допълзла до другата етажерка и продължаваше да вади книгите и оттам. — О, мъничката ми! — Направи ѝ гримаса. — Виж каква *бъркотия*. — И той се зае да подрежда книгите.

Остър нос ли? Наистина ли си го бях помислила? Да, носът му беше прав и малко по-заострен, но когато се мръщеше на дъщеря си, нямаше нищо такова в израза му.

— Остави ги — обадох се аз. — Нека си играе. Няма да им стане нищо. — Опитвах се да преглътна новината. — Кой друг знае, че си биологичният ѝ баща?

Той продължи да се взира в детето.

— Никой.

— И каза на мен? Ани Барнс, градския глашатай?!

Очите му срещнаха моите.

— Имам ти доверие.

Простият му отговор — искреността, която долових в него, и значението му — ме накара да извикам:

— За какво ти е тогава *ТруБлу*?

Той не мигна.

— Когато разговарях с теб онзи първи ден в заведението на Оми, реших, че можеш да ми помогнеш. Но беше доста рисковано, като се има предвид кой съм. Ти не ми вярваше. А и аз не бях сигурен, че мога да ти се доверя. Реших, че анонимността на ТруБлу ще допадне на писателското ти въображение. — Усмивката му бе иронична. — Освен това ти живееш във Вашингтон, нали така? Там е популярна историята с тайнствения източник на информация Дийп Троут.

— Така е, и Удуърд и Бърнстийн написаха книга по случая, но аз не пиша нищо. Казах ти го от самото начало, но ти въпреки това се скри зад псевдонима ТруБлу.

— Скрил ли съм се? — Замисли се за миг, после се ободри. — Всъщност донякъде ми беше забавно. Изпитвах облекчение. Казах ти го — или по-точно ТруБлу го каза. Тъй като не бях самият аз, можех да ти задавам въпроси, без ти да ми задаваш неудобни въпроси.

Почувствах се донякъде използвана.

— Затова те питам сега. Защо е нужно аз да разкривам имената на засегнатите при изтичането на живак? Ти знаеш кои са. Нали затова съществува гражданската застраховка злополука.

— Има хора, за които не знаем. Искам пълния списък.

— Попитай пазача на входа.

— Бих го направил, ако можех, но преди шестнайсет години присъствието му е било по-скоро символично. Не е стоял на поста си през цялото време, а когато е бил там, не е записвал кой къде отива. Сега го прави, защото сигурността е важна навсякъде, но не и тогава. Така че не знаем със сигурност кой е бил на мястото на замърсяването. Все пак не мога да пусна обява във вестника. А не мога да тръгна да разпитвам хората, защото ще тръгнат слухове, които могат да излязат извън контрол. Освен това никога не сме имали доказателство. Никога не сме искали такова, използвам множественото число, като имам предвид компанията. Когато създадохме онези застраховки за злополука, подозирахме за заболяванията, свързани с живачно натравяне, но ние и без това осигуряваме с доста щедри медицински застраховки служителите си, така че това бе сметнато като допълнение към тях. Никога не сме го свързвали с живака, определено не и публично. Затова никога не сме имали доказателство. Какъв е резултатът при Фийби?

Отговорът ми бе спестен от Миа, която избра точно този момент, за да заплаче тихичко. Не беше заради бурята, защото сега гръмотевиците бяха далечни, а дъждът съвсем леко трополеше по покрива. Седеше наред книгите и търкаше носле с малкото си юмруче. С другата ръка дърпаше косата си. Беше уморена.

Джеймс я вдигна ѝ я гушна до рамото си.

Не го гледах. Все още бях зяпнала книгите. Не бяха романи, справочници или каталози. За пръв път осъзнах, че това са дневниците

на майка ми, явно преместени в някой от поредните изблици на Фийби да реорганизира офиса. Наредени долу до пода, не бяха направили впечатление нито на мен, нито на Сабина. Сега ми хрумна, че те можеха да ни кажат дали Фийби е била в клуба в онзи съдбовен ден.

Не казах нищо на Джеймс.

Не ме питайте защо, *не знам*. Бе казал, че ми има доверие. Предвид това, което бе споделил с мен, вярвах на думите му.

Проблемът бе в мен. Може би не знаех какво да правя с доверието му.

Миа бе притихнала, облегла бузка на рамото на Джеймс, очичките ѝ бяха затворени. Облегнах лакти на коленете си, приведох се напред и прошепнах:

— Много е сладка.

Джеймс погали детската главица с едрата си, силна мъжка ръка... която ми припомни какви ги бяхме вършили с него в тъмното. Не знаех какво да правя с тази мисъл. Просто го погледнах в очите и за не събужда детето, попитах тихо:

— Защо ти е доказателството сега?

— То е единственият сигурен лост, който имам.

— За какво?

— За безкръвен преврат. Свикано е събрание на борда на директорите в понеделник, в четири часа. Можеш ли да дойдеш?

Не ме целуна. Знаех, че го иска, четеше се в очите му, в начина, по който гледаше устните ми. Усещах го и в неспокойното му дишане. Миа бе настанена в кенгуруто, заспала и напълно отпусната.

Той трябваше да си тръгва. Искях да си тръгне. Нещо се случваше с нас. Прекалено бързо. Имах нужда от време да се съсредоточа.

И го получих, но по много неочакван начин. Джеймс тъкмо бе излязъл, когато звънна мобилният ми телефон. Беше Нийл, приятелят на Грег, обаждаше се не от Вашингтон, а от Анкоридж, където заминал след неочаквано отлагане на делото. Уведоми ме, че Грег е паднал по време на слизането от връх Макинли и си е счупил крака. Вече му били направили операция. Сега Нийл искал да му помогне да се върне у дома, и то по-бързо.

Първото, което изпитах, бе чиста завист — Грег имаше някой, който държи на него толкова много, че беше готов да зареже всичко и да се втурне да му помага.

Второто, че искам да съм там, когато Грег се прибере вкъщи. Можех да му помогна да се настани удобно, да заредя хладилника, да сготвя нещо, да проветря жилището, след като е било затворено цели две седмици и половина.

Казах на Нийл, че ще бъда в апартамента по обяд на следващия ден.

После се обадох на Том.

— Прекалено късно ли звъня? — попитах вместо поздрав.

— Не — спокойно отвърна той. — Четях.

— Чудех се какво мислиш за прибирането на Фийби у дома. Имам спешна работа във Вашингтон. Излитам рано сутринта. Ако се налага да я пуснеш, ще говоря със Сабина да се погрижи за нея.

— Нека Сабина се погрижи за нея — каза Том. — Тя вече се чувства по-добре. След като вече установих, че проблемът е в живака, няма нужда от постоянно медицинско наблюдение. Достатъчно е да я прегледам следващата седмица. Пътуването ти свързано ли е с това?

— Не. Става дума за съквартиранта ми Грег. Счупил си е крака. Един негов приятел е заминал за Анкоридж да го придружи по време на полета обратно.

— Хм — неуверено подхвана Том. — Кога мислиш да тръгнеш?

— Оттук ли? Не по-късно от седем.

— И кога ще се върнеш?

— Вероятно в неделя вечер.

Той помълча за малко, после попита:

— Искаш ли компания?

— Разбира се, много бих се радвала. Но можеш ли да тръгнеш?

— Не знам — отвърна той, но гласът му звучеше по-оживено. —

Имам приятел в Агенцията за защита на околната среда, който може да ми даде отговор на някои въпроси. И без това отдавна се каня да го навестя. Нека да видя дали госпожа Дженкинс може да дойде. Ще ти се обадя пак.

Звънна след пет минути, за да каже, че ще ме придружи. Обадох се в авиокомпанията да резервирам билети, а после уведомих Сабина.

Не ѝ казах за дневниците, не исках да ѝ вдъхвам напразни надежди. Всъщност не исках тя да ги прочете. Като най-малка в семейството винаги ми се бе налагало да делия с по-големите. Тези дневници бяха връзка с майка ми. Засега ги исках само за себе си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В събота сутрин Кейтлин стана рано, взе си душ, обу чисти джинси и облече новата си спортна блуза и чехли. Погрижи се за косата си и си сложи малко грим, както харесваше майка ѝ — но не за да ѝ угоди. Не я беше грижа какво мисли майка ѝ. Не се обличаше добре заради нея. През седмицата двете почти не си бяха говорили.

Наведе се по-близо до огледалото и разгледа микроскопичната подутина над брадичката си. Нямаше съмнение, че е пъпка, която скоро щеше да се появи. Взе лосиона против акне от шкафчето с лекарствата и нанесе съвсем малко от него, като внимаваше да не развали грима си. По-рано цялото ѝ лице бе покрито с пъпки. Беше много благодарна на дерматолога, че ѝ помогна с този проблем. Всъщност и бездруго много го харесваше. Той винаги бе сърдечен и усмихнат. Гледаше *нея*, а не майка ѝ. Държеше се така, сякаш важната е *тя*, а не майка ѝ. А при последващите посещения ѝ казваше колко *страхотно* изглежда.

Не че непременно му вярваше. Той го казваше на всички хлапета, които лекуваше. По въпреки това бе хубаво да го чуе.

— Рано си станала.

Кейтлин подскочи и видя майка си в огледалото — стоеше до вратата на банята, наметната с копринения си халат, облегнала рамо на рамката и скръстила ръце. Кейтлин отново се наведе напред, за да не я вижда. Побутна с език мястото на пъпката. Няма начин, щеше да се появи.

— Къде ще ходиш? — попита майка ѝ.

— В магазина.

— Пак ли? Какво става? Тази седмица ходиш там всеки ден. Не ти ли е по-добре излегната край басейна, вместо да стоиш затворена в задната стая на „Ателието на мис Лиси“ с кашони, пълни с дрехи? Всички знаят, че се криеш там, Кейтлин. Не те оставят да се показваш в предния салон, нали. — Не беше въпрос.

— Днес ще ми позволят — с гордост заяви момичето. — Джоан цяла седмица ми показва как се работи. Ани не може да дойде днес, защото е във Вашингтон, а Сабина ще остане с Фийби, така че аз ще бъда в салона.

Точно това бе казала Джоан, когато ѝ се бе обадила предната вечер — в салона. Това означаваше, че действително ще продава дрехи на клиентите. Кейтлин още не можеше да повярва. Продавачките трябваше да изглеждат добре в дрехите на магазина. Нали това бе основната тактика при продажбите!

— Джоан, Ани, Сабина, Фийби — с всички ли си говориш на малко име?

— Да — отвърна Кейтлин и се запъти към стаята си. Това означаваше да мине покрай майка си. Тя отстъпи крачка встрани, но не се махна, а я последва до стаята ѝ.

— На твое място щях да внимавам да не се сприятелявам прекалено с тези хора.

Кейтлин тъкмо се канеше да опъне покривката на леглото си, но тези думи я стреснаха и тя се изправи.

— Тези хора ли?

— Сестрите Барнс. Не са сред избраното общество в този град. Сигурна съм, знаеш, че Сабина е уволнена.

Кейтлин я зяпна, но отговори:

— Да, от твоя шеф! Защото се страхува от онова, което тя знае. И то много! И аз съм сигурна, че знаеш за живачното натравяне на Фийби. Какво казва шефът ти за *това*?

Никол се намръщи.

— За какво говориш?

— За живачно натравяне! Прилагат на Фийби някакво ново лечение и отровата направо изтича от тялото ѝ.

— Не ти вярвам.

— Обади се на доктор Мартин! Той я лекува. А в Мидъл Ривър има само едно място, където може да се появи живак, и това е фабриката. Ако бях на твое място, щях да се притеснявам да работя там. Но шефът ти не ти е казал, нали?

Никол моментално доби объркано изражение. Кейтлин едва се сдържа да не се усмихне. Но майка ѝ, разбира се, се съвзе.

— Видя ли? — нахвърли се тя. — Именно такива глупости можеш да чуеш от онези Барнс. Хал Хийли е прав! Те влияят зле на този град.

Този път Кейтлин се засмя, не можа да се сдържи.

— С Хал Хийли е свършено.

— За какво *говориш*?

— Вчера си е подал оставката.

— *Откъде* знаеш?

— През магазина минава целият Мидъл Ривър, докато ти си във фабриката и чуваш само онова, което Мийд искат да чуеш. Госпожа Ембри се отби в магазина вчера, за да попита за Фийби. Тя е заместник-председател на училищния съвет, по-високо от нея е само бащата на твоя шеф, така че или г-н Мийд крие от сина си, или той знае и не желае да ти казва. Господин Хийли се отказва от поста си.

— А защо?

— Не е само той. Госпожица Дилей също. Не е ли голямо съвпадение?

— Кейтлин!

— О, я стига, мамо. Всички знаят, че двамата имат връзка. Нали той *непрекъснато* кисне в нейния кабинет — уж да си говорят за учениците, но никой не вярва, че има *чак* толкова много ученици с *толкова* много проблеми. А и ако става дума само за училищни работи, защо заключват вратата?

Майка ѝ замълча. Изглеждаше смутена. Това бе толкова рядко събитие, че Кейтлин почти я съжали — почти, но не съвсем. Моментът бе прекалено скъп, за да го прахоса.

— Така че, ако бях на твое място, нямаше да се притеснявам за лошото влияние на сестрите Барнс. Щях да се тревожа за хора като господин Хийли и госпожица Дилей, както и за твоя шеф, защото, ако е вярно, че фабриката трови хората, той ще си получи заслуженото. Може и ти да пострадаш. Искаш ли да ти кажа какви са симптомите на живачното натравяне? — Тя повиши глас, защото майка ѝ се бе обърнала и се отдалечаваше по коридора. — Защото знам и за тях. Не е точно като Алцхаймер или Паркинсон. Понякога е и двете едновременно и никак не е *приятно*, мамо!

Тъй като Антон излизаше рано, за да иде на голф или където там наистина ходеше, Никол обичаше съботните сутрини. Ако времето беше хубаво, сядаше край басейна с кафе, ягоди и каталозите, които бяха пристигнали по пощата през седмицата. Бурята от предната нощ бе оставила след себе си гъсти облаци и висока влажност, така че басейнът нямаше да е добра идея днес, но слънчевата стая за почивка в задния край на къщата щеше да е чудесна алтернатива. Там имаше климатик.

Но тя не отиде и там, а поседна на масата в кухнята. Имаше кафе, но не и ягоди или списания. Не беше в настроение да яде или да чете. Беше разтревожена от думите на Кейтлин — от това, че тя знае повече от нея, но не само защото като майка трябваше първа да научава всичко. Притесняваше се, че дъщеря ѝ е права. „Ти си във фабриката и чуваш само онова, което Мийд искат да чуеш.“ Това беше обидно. Беше унижително.

Ейдън явно знаеше неща, за които не ѝ казваше, и сигурно го правеше нарочно — като например липсата на думичката „живак“ в имейлите, които тя би могла да види, целенасоченото избягване на новината за Хал. Предния ден телефоните не млъкнаха. Тя знаеше, че има съвещание на борда в понеделник, но дали беше нещо извънредно?

Ейдън бе казал, че не е. Съвсем категорично го бе заявил, когато го попита. Явно беше излъгал. Очевидно не смяташе, че е важно тя да знае.

Какво означаваше това за нея? Не беше ли тя изпълнителният му асистент? Не беше ли дясната му ръка? Не беше ли човекът, който трябваше да знае *всичко*, щом задачата ѝ бе да защитава интересите му по най-добрия начин?

Вдигна телефона и набра мобилния му номер. Той не отговори, но тя знаеше какво става. Той не отговаряше на мобилния си телефон, когато не бе в настроение да приказва.

Но тя беше. Беше инвестирала прекалено много във връзката им, за да остави нещата така. Дължеше ѝ някакво обяснение.

Затова се обади на домашния му телефон. Отсреща вдигна Бевърли и ако Никол бе някоя по-слаба жена, това би било причина да затвори. Но тя бе свикнала да говори с жената на Ейдън, която често звънеше в офиса му.

В слушалката се чуваше страхотна врява от детски гласове. Никол заговори високо и делово:

— Здравсти, Бев, Никол е. Съжалявам, че ви безпокоя у дома, но се натъкнах на проблем с един от отчетите, които подготвям за съвещанието на борда в понеделник. Ейдън наблизо ли е?

— Сигурна ли си, че това не може да почака? — попита жената ядосано.

— Да — заяви Никол твърдо.

— *Ейдън! Секретарката ти!* — Слушалката тупна шумно на масата. Ужасната врява наоколо продължи с пълна сила.

Никол кипна. Секретарка? Беше много повече от секретарка на Ейдън. Тази жена си нямаше и *представа* колко много повече от секретарка беше тя за Ейдън.

Наложи ѝ се да чака сякаш цяла вечност, докато слушаше пискливите гласчета на хлапетата, и прекрасно разбра защо на Бев Мийд ѝ трябваше толкова време, за да открие Ейдън. Той се криеше някъде из къщата, така че да не чува виковете на децата.

— Да! — изрева той най-накрая в слушалката.

— Трябва да те видя.

— За какъв отчет става дума?

— За моя. Тук всички тръгнаха нанякъде. Можеш ли да дойдеш?

— И това не може да почака до понеделник сутрин?

— Категорично не — заяви Никол и тръшна слушалката.

После се облегна назад, кипяща от гняв, и започна да нарича Ейдън с всякакви гнусни епитети, за които можеше да се сети, докато той не паркира пред къщата ѝ и не изскочи от колата — но тя остана да си седи там. Небръснат и рошав, той влезе в кухнята и тръшна вратата.

— Какъв отчет? — попита я и се загледа в копринения ѝ халат.

Тя не обърна внимание на погледа му.

— Защо не си ми казал, че Хал Хийли е подал оставка?

Той вдигна очи към нейните. Изглеждаше изненадан.

— Защо да ти казвам? Какво общо има той с фабриката?

— Дъщеря ми е разбрала за оставката му преди мен. По-важното обаче е, каква е тази история с живака!

— *Каква история?*

— Онази, според която Фийби Барнс страда от живачно натравяне.

Ейдън се намръщи.

— Тя няма живачно натравяне.

Още лъжи? Никол побесня.

— Напротив, има. Лекуват я в клиниката. Мислех, че фабриката вече не използва живак.

— Не използва. Фийби Барнс е странна птица. Не е добре от доста време.

— Точно така, и сега знаят защо. А аз седя в онзи офис във фабриката по пет дни в седмицата, четирийсет и девет седмици годишно.

— Няма никакъв проблем в офиса.

— Тогава в завода. Ходя там по три, четири, пет пъти седмично по твое нареждане. И аз ли ще се превърна в... в странна птица?

Ейдън се нацупи.

— Господи, Ник. Не мога да повярвам, че ме накара да дойда тук заради това. Знаеш кой започна всичко и знаеш защо. Ани Барнс само си търсеше повод. Уволнението на Сабина й послужи за това.

По-рано Никол можеше и да се хване на такова обяснение. Но сега то противоречеше на здравия разум — да не говорим, че Том Мартин, Сабина Матен и всички останали, които влизаха и излизаха от „Ателието на мис Лиси“, бяха на друго мнение. Да му повярва сега, означаваше да приеме, че дъщеря ѝ е същата бунтарка като Ани, а някак си, съвсем внезапно, не вярваше в това. Изведнъж Кейтлин ѝ се стори много разумна.

— Ако дъщеря ти е наговорила всичките тия глупости — продължаваше Ейдън, — то е, защото е бясна, задето не можеш да скриеш истината за жалкия си брак от нея. Между другото, разбра ли изобщо дали тя знае за нас?

Между другото ли? Сякаш беше някаква несъществена подробност! Това също ядоса Никол.

— Не знае.

— Сигурна ли си?

Тя стана, отиде до мивката и доста шумно остави чашата си там. Обърна се и опря гръб на плота.

— За бога, Ейдън, не мога да я попитам направо, иначе ще разбере със сигурност нещо. Сега може би само подозира. „Сигурна ли си“, хайде моля те!

— Тя знае.

— Не знае! Каза ми за Хал Хийли и Елоиз Дилей и ако знаеше, щеше да повдигне въпроса.

— Добре — съгласи се Ейдън. — Не искаме момичето да съсипе едно хубаво нещо! — Очите му се спряха на халата ѝ. — Къде е тя сега?

— Излезе. Определи по-точно това „хубаво нещо“.

Той направи крачка към нея.

— А Антон?

— Излезе. Какво точно сме *ние*, Ейдън.

С доволна усмивка, той се приближи до нея и сграбчи колана на халата ѝ.

— Какво има под това?

— Абсолютно нищо — отвърна Никол по-скоро предизвикателно, отколкото подканващо. Не беше възбудена. Не знаеше дали е заради факта, че това е къщата на Антон, или заради това, че дъщеря ѝ закуси тук преди малко, или защото Ейдън току-що бе оставил собствената си жена и децата си, а тя никога не бе искала да ги мами. Може би просто защото тук, в нейния дом, където не можеха да се преструват, че работят, и където Ейдън не бе обкръжен от аурата на бъдещ наследник, която да го разкроява, той не я привличаше толкова. — Трябва да ми кажеш, Ейдън.

— Какво да ти кажа? — промълви той разсеяно, докато развързваше халата ѝ.

— Какво сме *ние*. Току-що нарече връзката ни „хубаво нещо“. Какво означава това?

Той разтвори коприната.

— Бърз. Лесен. Секс. — Очите му я опипваха, а също и ръцете му и тя му позволи да го прави. Остави го да гали гърдите ѝ, да зарови устни в шията ѝ, да пъхне ръка между краката ѝ. Дори се намести, притисна се до слабините му и се отърка, докато той не започна да диша леко замаяно, както правеше обикновено. — Ооо, скъпа. Оооо, това е страхотно.

— Така ли, Ейдън? — прошепна тя задъхано и се притисна още повече в него.

— О, да, страхотно е. Винаги е страхотно.

— Значи е готов и твърд?

Той сграбчи ръката ѝ, за да ѝ покаже точно колко е твърд, а това само я улесни да го стисне, да го стисне здраво и да го извие, а после да го блъсне встрани.

— Кучка! — извика дрезгаво той, превит на две.

Тя загърна халата си и изправи гръб.

— Хубаво *нещо* ли, Ейдън? Това ли съм за теб, *нещо*?

— Кучка — повтори той, добавяйки още няколко мръсни епитета под носа си. Погледна я заплашително, но преди да успее да каже и дума, тя заговори.

— Дори не си го и помисляй, Ейдън! — предупреди го Никол. Тя бе мозъкът в двойката. Крайно време беше и той да го разбере. — Ако ме уволниш, ще обявя, че е отмъщение, понеже съм отблъснала сексуалните ти посегателства. Ще кажа, че онова, което направи преди малко, е било опит за изнасилване.

— Не беше никакво изнасилване! — сръза я той, все още мъчейки се да си поеме дъх, опрял длани на коленете си.

— Добре — отбеляза тя спокойно, — да кажем, че е било секс по взаимно съгласие и че това продължава вече три години. Да видим как ще го приеме жена ти. А как ще реагира татенцето?

— Не можеш да докажеш нищо.

— Напротив, мога. Пазя квитанциите от хотелите, както и имената на служителите навсякъде, където сме преспивали. Бяхме хубава двойка. Ще си спомнят за нас.

— Ако разкриеш това публично, Антон ще се разведе с теб.

— Е, може би няма да е чак толкова лошо — отвърна Никол. Мислеше си за Кейтлин, която вече не се заблуждаваше. А също и за себе си. Ейдън беше прав. Това, което ги свързваше, бе бърз и лесен секс. След като разполагаше с Ейдън, Никол имаше извинение да остане с Антон. Но така бе обвързана с двама мъже, към които не изпитваше никакви чувства. Не заслужаваше ли повече? Не *струваше* ли повече? Сигурно имаше някой, който би я оценил, който би боготворил земята, по която стъпва.

— Тази връзка започна да ми тежи — каза тя, мислейки и за двамата мъже. — Може би е време да приключим.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Стоях до късно през нощта в петък и четох дневниците на мама, после станах призори, за да си събера багажа, което означаваше, че две нощи подред не бях спала достатъчно. Това може би обясняваше повишената ми емоционалност. Макар да подозирам, че покрай обясненията на Джеймс и писанията на майка ми имах достатъчно основателни причини да съм в подобно състояние.

Бях готова, когато Том мина да ме вземе на път към летището в Манчестър, но няхах настроение за приказки. Той сякаш го разбра, без да се налага да му го казвам, което ме накара да се чудя защо не можех да се влюбя в *този* мъж. Добър, почтен и състрадателен. Привлекателен и интелигентен. Успял в професията си и... не беше заслепен от моя успех. Да, възхищаваше ми се. Но нито за миг не бях усетила да ми се подмазва, защото съм известна и имам солидно инвестиционно портфолио.

Може би ви звучи високомерно от моя страна? Е, вярвайте ми, бе ми се случвало. Особено през последната година, когато се прочух с книгите си, изведнъж станах привлекателна за мъже, които по-рано не ме бяха забелязвали. Срещах ги, докато раздавах автографи, на благотворителни вечери, дори на светските партита на Грег. Повечето бяха деликатни, но някои бяха откровени. „Според мен — каза ми един — всеки мъж си мечтае да бъде свързан с жена, която може да го издържа и да му осигури висок стандарт на живот.“ Вярвате или не, той каза точно това! Естествено, отговорих му, че за нищо на света не бих се свързала с мъж, който иска да го издържат, и той набързо се измъкна, но съм сигурна, че не е бил само той. Тази година струвах много повече от миналата. Имаше мъже, за които това бе от значение.

За Том не бе важно. Той имаше място в живота ми като приятел и знаех, че отношенията ни ще продължат и след като се върнех във Вашингтон през есента. Щеше да остане мой приятел завинаги. Но нищо повече.

Ако няхах толкова други грижи, сигурно през цялото пътуване щях да се чудя защо това е така и вероятно щях да измисля няколко възможни отговора. Но мислех за дневниците на майка ми и я чувствах близо до себе си, дори повече, отколкото на гробищата. Чувствах я близка така, както не бях я усещала от години.

„Знам, че трябва да чета за пазарните тенденции — бе написала тя с четливия си почерк, — но бюлетините на бюрото ми ще почакаат. Току-що свърших да чета книгата на Ани за втори път и ми се стори дори още по-добра, отколкото първия път. Тя е толкова талантлив автор. Може би, ако и аз бях толкова талантлива, щях да успея като писателка. Но не. Нужно е нещо повече от талант. Нужно е да имаш воля да успееш. Ани я има.

Винаги съм знаела това за Ани, но много дълго няхах представа накъде ще я поведе тази силна воля. Можеше да тръгне в толкова различни посоки и много от тях щяха да я съсипят. Но тя пое по добър път, който я изведе на хубаво място, и го направи без моята помощ. Не ѝ отделях толкова внимание, колкото трябваше. Подозирам, че се е захванала с писане като тийнейджърка отчасти и за да привлече моето внимание. Е, успя. Сега съм толкова горда от нея, че не бих могла да го изразя с думи.“

Какво може да направи човек, когато прочете такова нещо? Седях така, на обществено място, до човек, който бе в съзвучие с настроението ми, и хапех устните си отвътре, за да се разсея от болката, иначе щях да се размекна и да заплача. Но не можех да спра да чета, не можех да заключа чувствата си и да престана да копнея за това, майка ми да е жива, за да можем да си поговорим за тези неща.

Продължих да чета и трупах в главата си разни дребни сведения, които не знаехме дотогава. И изведнъж ми хрумна, че ако самолетът излети заедно с мен и дневниците, а после стане нещо немислимо, тогава всичко ще бъде загубено. Затова изчаках до последния миг, докато не видях служителите на авиолинията да помагат при качването на пътниците с деца и на тези, които се нуждаят от специални грижи.

Тогава се дръпнах встрани, за да си осигуря малко лично пространство, и реших да се застраховам, така че набрах мобилния номер на Сабина.

— Как е Фийби? — попитах я.

— Чувства се добре. У дома е.

— У вас ли?

— Не, у тях. Сестрите в клиниката се съгласиха, че ще е най-добре там, където всичко ѝ е познато. Освен това още съм сърдита на Рон.

— Още ли не си говорите?

— Не.

— О, Сабина.

— Всичко е наред. Вярвам в тази кауза, Ани! Забелязвам у Фийби някакво мъничко подобрение и знам, че това е само началото. Мисля, че постъпваме правилно.

— Знам, че е така — убедена съм. — Намерих доказателството, което търсехме.

Чух как сепнато си пое дъх и после едва чуто попита:

— Какво?

— В онзи петък през март, когато клубът на бизнес дамите в Мидъл Ривър е имал сбирка в „Нортууд“, Фийби е била там. Мама, която винаги е искала да стане писателка, била неофициалният писар на групата, но когато тръгвала от магазина за срещата, без да иска, взела друга папка. Обадила се на Фийби, която ѝ занесла нужната. Било съвсем логично да хапне нещо, след като и без това била там, така че и тя останала на срещата.

Усетих сдържаното вълнение на Сабина.

— Откъде разбра това?

— Помниш ли дневниците на мама? Онези, които тя пазеше на рафтовете в магазина?

— Дневниците са на баба.

— Не. На мама са.

— Сигурна ли си? Не съм ги виждала напоследък.

— Знам. Фийби ги е преместила. И аз не ги бях забелязала и съвсем бях забравила за тях до снощи.

— И всичко е записано там? С почерка на мама?

— С почерка на мама и ясно отбелязана дата. — Вече започваха да се качват всички пътници. Видях как Том стана и ме погледна. — Трябва да тръгвам, Сабина. Мислиш ли, че новината е добра?

— Чудесна!

— Така че, ако самолетът се разбие, ще знаеш какво да питаш Фийби, когато тя...

— Самолетът няма да се разбие.

— А ако тя все още не си спомня, подложи я на хипноза.

— Самолетът няма да се разбие.

— И знаеш ли кое е най-хубавото? — подхвърлих аз, докато премятах чантата си през рамо.

— И още ли има?

— Бордът на директорите на „Нортууд“ се събира в понеделник в четири часа. Поканена съм и аз. Не е ли страхотно?

Летяхме на юг на единайсет хиляди метра височина, когато чух гласа на Грейс. Сепнах се. Толкова много неща се бяха случили напоследък, че двете с нея не бяхме разговаряли. Наистина си мислех, че е останала в миналото.

„Защо сме тук! — попита тя недоволно. — Веднъж едва не загинах при полет от Далас до Атланта.“

„Това е било през 1961-ва. Самолетите тогава са били съвсем различни.“

„Защо не тръгнахме с кола? Много повече би ми харесало. Не искам да съм тук.“

„Не можехме да тръгнем с кола, защото щеше да отнеме много време. Освен това, ако не искаш тук, къде искаш?“

„В Ню Йорк. Винаги съм обичала хотел «Плаза». Искам да се върна там. Плащаш и всички те обичат. Няма значение колко старомодно си облечена. Там можех да бъда самата себе си. Или в Париж. Обичам Париж. Или в Бевърли Хилс. Бих могла да живея на някое от тези места.“

„В хотел“ — уточних, за да съм сигурна, че разбирам смисъла на думите ѝ.

„Защо не? Хотелите са чудесни. Не се налага да готвиш, да чистиш, да си оправяш леглото и никой не те вини за това.“

„Много хубаво — съгласих се. — Но за колко време? Не можеш вечно да живееш на хотел. Хотелите са бездушни и студени“.

„А градчета като Мидъл Ривър не, така ли? О, боже, колко бързо забравяш. Сто пъти бих предпочела студения хотел пред другото. Ако ти омръзне един хотел, местиш се в друг. Това е цигански живот, но на мен ми харесва.“

„Мразела си го — възразих аз. — Била си нещастна. Била си самотна дори когато си била заобиколена с хора, затова си запълвала тази празнота с алкохол. Знаеш ли, Грейс, може би твоят проблем е бил именно в циганския начин на живот. Може би си щяла да бъдеш пощастлива, ако бе останала на едно място и бе пуснала корени.“

„Плевелите пускат корени. Аз исках нещо повече.“

„Точно така. За теб щастието винаги е било някъде другаде. В това отношение си приличала на майка си, все си търсела нещо повече. Е, може би не си знаела какво имаш. Може би, ако си оставела хората да те опознаят, те са щели да те приемат. Да си намериш приятели. Да, да, знам. Имала си приятели, но само такива, които са подчертавали самотата ти. Очаквала си от тях да бъдат верни до гроб, но това не се получава веднага. Искане време. Може би, ако беше положила усилия, щеше да изградиш взаимно доверие. Би станала част от обществото. Не би била такъв аутсайдер.“

— Ани? — Някой разтърси ръката ми. — Ани?

Бързо отворих очи и видях Том — гледаше ме загрижено.

— Добре ли си? — попита ме. Кимнах, но той каза: — Изглеждаше страшно. И мърдаше устни.

— Така ли? — възкликнах засрамено. — О, боже. Съжалявам. Водех въображаем разговор. Всъщност... спор. Писателите често правят така. — Махнах с ръка. — Но свърших, край. Забрави, че се е случвало. Моля!

— Мога ли да ти помогна в спора?

Усмихнах се и поклатих глава.

— Не и в този.

— Тогава в другия — предложи той и знаех какво има предвид.

— Време е да поемем отговорността си, нали? — попитах го.

Той кимна.

— Затова съм тук.

И двамата бяхме тук заради това, но точно тази среща щеше да се състои в неделя сутрин. Съботата бе посветена на личните ни задачи. След като кацнахме на летище „Рейгън“, се качихме в едно такси, но Том ме остави пред къщи и продължи, за да се срещне с приятели.

Дали се вълнувах, че се връщам в жилището си? Не бях чак във възторг.

Но сигурно го подозирахте, нали? Знаехте, че мястото ще ми се стори различно, че познатата атмосфера ще бъде само половината от онова, което бързо се превръща в установен ритъм на живота ми. Че няма да мога да вляза през вратата и да не се сетя за Джеймс, Фийби или Сабина, за върбите в задния двор, надвиснали над реката.

Въпреки това беше толкова приятно да видя Грег, когато той най-сетне доуцука в апартамента с Нийл. Но бях сгрешила, мислейки, че той ще е прикован към леглото. Макар и скоро след операцията, Грег бе свикнал с патериците, както се случваше с повечето физически упражнения, с които се захващаше. Вярно, имаше известно неудобство. Бяха го предупредили да очаква леко подуване и го бяха посъветвали да държи крака си повдигнат, но на него това бързо му омръзна. Истината бе, счупеният крак изобщо не можеше да помрачи радостта му, че бе изкачил върха, и през по-голямата част от следобеда говорехме именно за това. Грег бе запълнил със снимки повече фотокарти, отколкото можех да изброя, и ми показва всеки кадър. Твърдеше, че междувременно бил изтрил десетки зле направени снимки. Ако не го бе направил, направо не мога да си представя колко време щяхме да седим на дивана, сгушени един до друг — аз, той и Нийл — загледани в монитора на фотоапарата му, докато Грег ни показваше снимка след снимка и ни разказваше за пътешествието си; опасях се, че няма да свършим навреме, за да му разкажа всички новини, и че няма да ни остане време да си починем добре — защото за нищо на света не исках да пропусна събота вечер в града. Стигаше само Грег да каже, че иска да излезе, и аз се заех да организирам всичко.

Започнахме с вино и сирене на стъпалата пред мемориала на Линкълн, защото това винаги ни е харесвало. Сиренето носехме в торбичка, а виното — в термос — знам, знам, че човек не бива да се

отнася така с хубавото вино, но, първо, това не беше хубаво вино и второ, виното не беше важно. Важното бе, че се бяхме издигнали поне мъничко над града както физически, така и духовно. После седнахме в любимия си ресторант, където сервираха бургери и където ни познаваха достатъчно, че да се погрижат за гипсирания крак на Грег.

Ако не беше този проблем, бихме обиколили баровете след вечеря. Вместо това решихме да отидем в друго любимо наше местенце на „Дюпон съркъл“, където можехме да пийнем бира, да гледаме мача между „Ориолс“ и „Янките“ на плазмения екран на стената и да се срещнем отново със стари познати. Също както и с Нийл, отначало те бяха приятели на Грег, но впоследствие бяха приели и мен, което означаваше много смях, приятни разговори и пълно разтоварване. Мястото бе дискретно, с ламперия от тъмно дърво. Тук-там някои се държаха за ръце или се прегръщаха, но външен човек трудно би отгатнал кой с кого е. Аз не бях единствената жена. Много момичета, които искаха една спокойна и приятна вечер, предпочитаха този гей бар, защото знаеха, че тук няма опасност някой да ти налети.

И въпреки това нощта не бе съвсем лишена от шокиращи събития за мен — моля, не бързайте със заключенията си. Знаете сексуалната ми ориентация. Вече доста интимно, бих казала. Онова, което не знаете — тъй като и аз не го знаех, не се бях досетила; би трябвало да го заподозра, ако не бях прекалено заета със собствения си свят — е сексуалната ориентация на Том.

Да, Том. Том Мартин от Мидъл Ривър. И досега не знам какво ме накара да вдигна поглед точно в този миг. Но въпреки приглушената светлина в бара, забелязах Том да стои в другия край на помещението с група приятели. Беше също толкова дискретен, колкото и Грег, и държеше приятеля си за лакътя по начин, който би могъл да се сметне за съвсем невинен, ако бяхме, да речем, в Париж, където физическата близост между мъже е нещо по-обичайно. Но не и тук, във Вашингтон. Преплетените им ръце имаха своето значение, но то бе едва загатнато и съм сигурна, че беше по същата причина, поради която Грег толкова внимаваше с публичния си образ, включително и че живееше с мен. Да бъде заклеймен като хомосексуалист, можеше да рефлектира отрицателно върху кариерата на човек като него, той бе считан за сексимвол от жените в Средна Америка. Това би съсипало и кариерата на Том, чиито всеотдайни грижи към умствено

недоразвитата му сестра и пациентите му бяха спечелили любовта на жителите на Мидъл Ривър.

Том се огледа. Когато го попитах по-късно за това, той призна, че усетил гъделичкане в тила, когато очите му срещнали моите. Забелязах мигновено обзелата го паника въпреки тъмнината наоколо. Това ме накара да си проправя път през тълпата към него. Докато стигна, той вече бе отдръпнал ръката си и чакаше присъдата ми. Предполагах, че в този момент си представя как кариерата му се срина надолу и увисва на косъм над пропастта. Мидъл Ривър приемаше един лекар ерген. Но хомосексуалист? Не и сега. Още не.

Ако се страхуваше от мен, значи ме бе подценил. Но пък той явно бе толкова смаян от това, че ме вижда, че не бе забелязал, че съм с Грег. Ако беше видял, щеше да разбере.

Прегърнах го през врата и го стиснах здраво.

— Сега си обяснявам толкова много неща — това, колко удобно се чувствах с теб от самото начало, колко ми напомняше за Грег и защо нямаше никакво сексуално привличане между нас.

— Разочарована ли си? — попита той.

Дръпнах се леко.

— Да, но не от теб. Разочарована съм, че Мидъл Ривър не приема различните.

— Но те са добри хора, Ани. Ако не го вярвах, нямаше да съм там.

Именно това бе едно от нещата, които се бях научила да ценя у Том. Имаше широко сърце, със сигурност по-голямо от моето. Аз бързах да съдя хората; ако можех да се науча на толерантност от него, той щеше да се окаже безценен приятел за мен.

* * *

На следващата сутрин станах рано и веднага излязох да тичам по познатите ми улици, с познатата жегла, после продължих все с любимите занимания — късна закуска с Джослин и Аманда, айскафе с Бери и Джон (когото много харесах, между другото), студен чай с друга приятелка. Между всичко това тичах да изпълня разни поръчки на Грег и се отбивах да посетя любими места, като Музея на авиацията и

астронавтиката в центъра „Смитсониън“, аквапарка и магазините на Адамс-Морган.

Не оставах дълго на никое от тези места и с никого от приятелите си. Времето ми бе прекалено малко. Но изпитвах нужда да видя, да чуя, да почувствам всичко онова, което ми бе станало толкова скъпо през последните петнайсет години. Опитвах от всичко, обикалях и си припомнях, защото бях започнала да се опасявам, че съм забравила всички тези важни за мен неща. Когато бях в Мидъл Ривър, градът поглъщаше цялото ми внимание. Тук, сега, имах нужда да си припомня всичко онова, което обичах и което Мидъл Ривър не можеше да ми даде.

Срещнахме се в апартамента в два следобед. Бяхме аз, Грег и Том, който след неочакваната ни среща бе останал с нас в бара за малко. Нийл пристигна в два и отдели от времето си за подготовка за връщане в съда на следващия ден, за да ни даде юридически съвет за правата на пострадалите. Присъстваше и Нанси Бейкър, която беше фармаколог от Агенцията по опазване на околната среда, а също и адвокат. Двамата с Том се познаваха от години. Бяха обсъждали проблемите с живака още когато Том за пръв път заподозрял подобно нещо в „Нортууд“. Ролята ѝ бе да ни насочи, само като приятел, за позицията, която би заело правителството, ако случаят стане известен.

Два часа обсъждахме различните аспекти. Научих каквото ми трябваше, за да съм по-добре осведомена за събранието на борда на другия ден. Не бих ви отегчавала с подробности, но когато с Том най-сетне стигнахме до летище „Рейгън“ за обратния полет, обърнах празна страница в дневника на майка ми и си направих списък. Изгледите бяха доста мрачни.

Първо, нямаше как да осъдят „Нортууд“ за нарушаване на разпоредбите за токсичните отпадъци, защото давността на нарушението бе изтекла.

Второ, според документите, които Нанси прегледа, фабриката стриктно спазваше настоящите разпоредби, което изключваше възможността да бъдат повдигнати нови обвинения.

Трето, ако можеше да се докаже, че е имало незаконно изхвърляне на отпадъци, можеха да бъдат заведени граждански иски

за нанасяне на лични щети както от отделни лица, така и от цели групи, но това би наложило доказването на живачно натравяне при всеки от тъжители.

Четвърто, водите бяха допълнително размътени от рибата с високо съдържание на живак. Години наред щатските власти бяха слагали предупредителни табели за гражданите на Мидъл Ривър да не ядат уловеното в реката. Години наред хората от „другата страна“ ги бяха пренебрегвали и бяха предпочитали да ядат опасна храна, вместо никаква.

Пето и последно, единствената възможност за повдигане на обвинения срещу „Нортууд“ бе, ако можеше да се докаже, че незаконното изхвърляне на токсини е довело до един или повече смъртни случаи. Това би било убийство. За убийство няма давност.

— Това няма как да стане — обади се Том, който надничаше през рамото ми. — Невъзможно е да се докаже връзката между случаите на незаконно изхвърляне и конкретен смъртен случай. Не знаем със сигурност, че майка ти е страдала от живачно натравяне. Можем да го предполагаме въз основа на случая с Фийби. Но дори ако аутопсията покаже, че в тялото ѝ е имало живак по времето на смъртта ѝ, тя не е починала от него. Тя почина от задушаване, вследствие на падането си по стълбите.

— Това е техническа подробност — възразих аз.

Обявиха нашия полет.

— Беше на шейсет и пет — изтъкна Том, докато пъхаше едно списание във външния джоб на кожената си пътна чанта. — Може и сама да е паднала. Оми беше на осемдесет и три. Старите хора често се разболяват от пневмония. С времето телата им се изтощават и сърцата им спират. Дали е било заради живака? Всичко това са само косвени доказателства, Ани.

— Ами ако съберем *всички* косвени доказателства и те сочат в една определена посока? Тогава какво?

— Тогава ще влезем в заглавията и върху нас ще се нахвърлят и адвокатите, и медиите — все неща, които току-що ми каза, че не желаяш.

— Знам — отвърнах аз, докато вдигах чантата си. — И наистина не ги искам. Но *те* не го знаят, а заплахата си я бива, не мислиш ли? Ключът тук е в заплахите. В създаването на впечатление, че имаме

неоспорим случай. „Нортууд“ трябва да разберат какво могат да изгубят, ако решат да се борят.

Разбира се, под „Нортууд“ разбирах триумвирата Сенди, Ейдън и Джеймс. Но Джеймс всъщност планираше преврат. *Безкръвен* преврат, както бе казал. Чудех се какво е намислил, дали ще успее и ако не, какво ще стане тогава. Предполагах, че ще се наложи да напусне града. Щеше да си намери друга работа. Можеше да е и *по-добра*. Може би дори щеше да се премести във Вашингтон. Това би било обещаващо.

Обещаващо за мен. Не и за Мидъл Ривър. Градът се нуждаеше от него. Затова се молах безкръвният му преврат да успее. И в този ред на мисли, знаех, че всяко доказателство, което мога да представя на заседанието на борда, би било от полза.

— Имаме Фийби — казах, опирайки се на надеждата, докато мяхме чантите си на рамо. — Сигурно има и други като нея.

Когато тръгнах напред, Том леко ме задържа с ръка.

— Не съм ти благодарил — каза тихо.

— За какво да ми благодариш? — попитах го, макар да знаех.

— За това, че днес си съвсем същата като вчера.

Бях трогната от начина, по който го каза, и изпитах нужда да го уверя в чувствата си.

— Днес по-различен човек ли си от вчера? Не.

Той се усмихна тъжно.

— Не. Променя се гледната точка. В град като Мидъл Ривър това е основното. Нали знаеш!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Полетът ни закъсня. Чакахме на пистата четирийсет минути, докато механиците се опитваха да оправят машината. След като не успяха, се върнахме обратно в хангара, слязохме от борда, върнахме се в сградата, после се качихме на друг самолет и най-сетне излетяхме с деветдесет минути закъснение. Когато кацнахме в Манчестър, се метнахме в пикапа на Том и се прибрахме в Мидъл Ривър почти толкова късно, колкото и при пристигането ми в града за ваканцията, което ми се струваше преди цяла вечност.

Бих излъгала, ако кажа, че не се радвах. Разбира се, че се радвах. Завръщането ми тази вечер беше много различно оттогава. Този път имаше вълнение, очакване.

Беше задушно и топло; въпреки това свалихме стъклата на пикапа веднага щом влязохме в града. Едва бяхме подминали бензиностанцията на Зуибъл, когато надуших нещо странно във въздуха.

— Какво е това? — попита Том, явно усетил миризмата.

— Не е бензин — казах аз. — Много прилича на дим от дърва в камината зиме, много, но не съвсем.

Огледах сградите на улица „Оук“, докато минавахме оттам, но те бяха в обичайния си вид, с осветени витрини със стоки.

Нещо определено гореше. Във въздуха бе започнал да се усеща лек пушек. Продължихме напред и пушекът стана все по-ясно различим, а миризмата по-остра.

Почти бяхме стигнали улица „Седър“, където Том трябваше да завие, за да ме остави у Фийби, когато забелязах заревото над короните на дърветата, напред, в северния край на града.

— Фабриката! — възкликнах смаяно.

Без да каже и дума, Том продължи направо, вместо да завие. Сега минавахме покрай къщи, прекалено много от които бяха осветени по това време на нощта. Настигнахме някаква друга кола, задминахме я и

продължихме. Фаровете ѝ се смалиха зад нас, но не изчезнаха. И други явно се бяха запътили към фабриката.

— Сградите са тухлени — обади се Том. — Как може да горят?

— Може би отвътре?

— Има противопожарна система.

— Или гората наоколо.

Не знаех какво друго да предположа. Павилионът бе единствената изцяло дървена постройка, но тя вече бе опожарена и построена наново.

Опожарена. Думата е сурова, но описва точно онова, което е било направено както с него, така и с клуба. Имаше само още една подозрителна сграда.

— О, господи! — възкликнах, когато завихме покрай каменната стена към входа на фабриката. Тук димът бе по-гъст, миризмата по-силна. — Детският център! — извиках аз. — Карай натам!

Не стигнахме и на половината път. Много скоро се оказахме зад редица коли и един от пазачите ни махна да спрем. Видяхме пламъците напред — чухме прашенето, шума от изливащата се от маркучите вода, воя на сирената. Паркирахме до другите коли и продължихме пеша.

Прашането всъщност идваше от дърветата, заобикалящи детския център. От самата сграда не бе останало какво да гори. Само един скелет.

Минахме покрай групички хора. Никой не изглеждаше пострадал. Въпреки това Том продължи с бързи крачки напред.

Хванах го за ръка.

— Пожар тук означава само едно. Има изтичане на живак. Недей да отиваш там. Не е безопасно.

— Длъжен съм — отвърна той. — Трябва да се погрижа никой да не пострада. Ти остани тук. Ще се върна. — Вдигна ръка в знак на обещание, после изчезна под блясъка на фаровете и заревото на пламъците.

Тъкмо го бях изгубила от поглед, когато някой застана до мен. Беше една от племенниците на Оми.

— Сградата вече била напълно погълната от пламъците, когато пристигнали пожарните коли — каза тя. — Огънят тръгнал от дървените катерушки на площадката, после и другите играчки и стигнал до детската кула сред дърветата. Тъкмо те горят в момента.

— Как е започнало?

— Никой не знае — отвърна тя.

Около нас се бяха събрали и други хора. Разпознах още няколко от роднините на Оми, синът на Мерилу Уокър, един или двама от семейство Хариман.

— Някой ранен ли е?

— Не — отвърна Хариман. — Бях отпред преди малко. Трябва само да ограничат пламъците. Мисля, че се справят с това.

Мислех си, че би трябвало да ги предупредя какво ги чака, когато забелязах Джеймс да излиза от пушека. Остана встрани от хората, опря ръце на кръста си и се обърна да гледа.

Измъкнах се от групичката. Той не ме забеляза, докато не застанах до него, и тогава се сепна, но само за миг. Очите му се върнаха на пожара.

Обърнах се и се загледах в същата посока, застанала толкова близко, че ръцете ни бяха една до друга.

— Има ли изтичане? — попитах тихо.

Гласът му бе напрегнат.

— Според моите монитори не. Проверяват се два пъти дневно.

— Твоите монитори. Ясно. — Трябваше да се досетя. Нали ми бе казал, че би узнал, ако варелите под детския център започнат да текат. Щеше да го разбере от мониторите. Въпреки това звучеше ядосан. — Да не би да има болни деца? — попитах аз.

— Не.

— Ти ли запали пожара?

— Не.

— Баща ти ли?

— Не лично, но съм сигурен, че е наредил да го направят.

Ядосан ли? Джеймс не беше ядосан. Беше направо бесен.

— Но това не е ли победа за теб? — изтъкнах аз. — Не е ли признание от негова страна, че варелите трябва да се махнат оттук?

— О, да, само че никой никога няма да го разбере — със стиснати зъби отрони той. — Поредното прикриване на истината в дългата поредица. Ще махне оттук онези варели, така че никой да не може да го обвини, че детето му се е разболяло от токсини, проникнали във водата на чешмичката на детската площадка. Ще каже на борда, че няма токсични отпадъци на територията на фабриката. Ще

бъде лъжа, защото има и други. Само че помощните сгради вече са били изградени и нямало какво да строи отгоре им, затова тези бунища са далеч, там хора не ходят, поне това е добре. Така че членовете на борда ще се върнат у дома и ще спят спокойни и сигурни, че Сенди Мийд държи всичко под контрол. Той знаеше, че са тръгнали приказки. Слуховете за сестра ти се разпространиха по-бързо и от проклетия пожар. Бяха започнали да му се обаждат по телефона.

— Той ли свика утрешното заседание на борда?

Джеймс стисна устни, но после пое дъх. На фона на оранжевото зарево от огъня — който вече намаляваше — забелязах как потръпнаха ноздрите му.

— Не. Аз го свиках. Само че той и това извъртя в своя полза, като се обади на всеки от членовете и им представи своя дневен ред. Залозите се покачват. Това е гласуване срещу мен. Но е типично за баща ми — опитва се да изиграе всеки, който му се противопоставя. Е, да върви по дяволите, няма да се махна. Уморих се от лъжите. Уморих се да работя в компания, която е толкова непочтена, че излага собствените си служители на риск. Има толкова ценни неща във фабриката, но всичко се обезценява от позора на подкупите.

— Подкупи?

Джеймс ме погледна за миг.

— Тези, които се занимават с почистването... Питала ли си се някога защо не казват какво са направили? Отговорът ще накара кръвта ти да кипне.

— Получили са пари, за да мълчат?

— Много пари.

— Знаят ли, че си имат работа с живак?

— Не. Казано им е, че това са „производствени отпадъци“, които може би са станали токсични с времето. Ползват защитни средства — маски, костюми, всичко, за каквото се сетиш. А и всичко се прави след работно време, така че, ако се чудиш защо никой в Мидъл Ривър не се досеща какво става, вече си наясно.

Той замълча. Бих казала, че е изчерпал яда си, но продължавах да усещам гнева му. Направо пулсираше на вълни от него. Ръката му, опряна на кръста, сякаш бе залепена там, корава като желязо. Знаех го, понеже я докоснах. Това бе жалкият ми опит да го утеша.

Много тихо, всъщност плахо, защото не го познавах достатъчно добре, за да знам как реагира в подобни случаи, попитах:

— Готови ли сме за утре?

— Аз съм готов — отвърна ми кратко. — А ти?

— Да.

— Добре.

Това бе всичко, което каза, преди да изчезне в нощта.

Фийби бе на горния етаж, в леглото си, но Сабина бе долу във всекидневната, заспала на дивана. Събуди се и веднага застана нащрек.

— Във фабриката има пожар — каза тя. — Щях да ида там, но не можех да оставя Фийби.

— С Том тъкмо идваме оттам. — Разказах ѝ какво сме видели.

Преместихме се в кухнята да пийнем чай, нямаше значение, че бе един след полунощ. Искях да разбера последните новини за Фийби, а Сабина — за следобедната ни среща. Аз исках да знам дали тя е говорила с Рон, тя искаше да разбере как е минало всичко с Грег.

Изпихме по няколко чаши билков чай и продължихме да си говорим — по-дълго, отколкото в целия ни живот. Сабина не искаше да си ляга, както и аз. Двете с нея никога не бяхме правили така, наистина никога. За пръв път ми се струваше, че приликите помежду ни са повече от разликите. За пръв път бяхме приятелки.

В два посред нощ от чантата ми се чу издайнически звън. Вдигнах, поговорих и когато приключих с обаждането, срещнах любопитния поглед на сестра ми.

— Чу ме. Казах, че ще отида.

— Джеймс Мийд? И ти звъни по това време?

— Между нас има... има *нещо*. Все се натъквахме един на друг, докато тичахме сутрин, но нямах представа, че ще излезе нещо, защото нали помниш в каква каша се бях забърках с Ейдън. Но после просто... някак си стана нещо.

— Секс? — попита тя.

— Не съм девствена, Сабина. Вече не съм отрицанието на женствеността, каквато бях, преди да замина оттук.

Тя се усмихваше.

— Секс с Джеймс Мийд... Невероятно. Той не го прави с никоя. Искам да кажа, сигурно си има основателна причина, за да си осинови дете.

Бих могла да я осветля по въпроса, ако смятах, че имам право да го направя, но не мислех така. Колкото и да ми харесваше откровеността между двете ни, не можех да предам доверието на Джеймс. Затова прибрах телефона в чантата си и взех ключовете за колата от панера на плота.

— Не мисля, че ще правим точно това тази вечер. Той е разстроен заради пожара и е притеснен за утре. Според мен просто не иска да остава сам.

Сабина пак ме погледна смаяно.

— Джеймс Мийд *винаги* е сам. Или представата на хората за него е погрешна, или ти си направила нещо с него.

— Мисля, че е първото — казах, докато отивах към вратата. Спрях с ръка на дръжката и погледнах отражението ѝ в декоративното стъкло. — Може да не се върна до сутринта. Имам предвид, не става дума за секс, но ако той поиска да остана, това може да се окаже в интерес на всички ни. Ще мога да ходатайствам за твоята работа.

Усмивката на Сабина бе достатъчно многозначителна, че да го забележа дори и в стъклото.

— Не се и съмнявам, че ще стане точно така.

Джеймс бе забелязал фаровете ми и ме чакаше до страничната врата. Беше само по джинси и колкото и да убеждавах сестра си, че срещата ни не е заради секса, бях готова за него, когато ме притисна до стената.

Значи все пак всичко беше само заради секса... Дали ме повика заради нуждата от физическо задоволяване по време на голям стрес, толкова типично за повечето мъже? Дали сама не се заблуждавах, както правят обикновено жените?

Не. Категорично не. Просто и двамата бяхме новаци в общуването, в това си пасвахме чудесно. И сякаш за да стане ясно колко сме неопитни във взаимното си разбиране, той ми зададе въпрос, който ме изненада. Всъщност ме изненада не толкова самият въпрос, колкото обвинителният му тон:

— Как е Грег?

Цялото ми тяло тръпнеше отвътре. Тъкмо бе излязъл от мен, но краката ми все още обвиваха кръста му, а ръцете му ме държаха здраво. Гърбът ми все още бе опрян в стената — голият ми гръб, защото дрехите ни бяха разпилени наоколо — а ръцете ми бяха около врата му.

Освободих едната и го пернах по главата...

— Ах, ти негодник! — извиках аз. Щях да се откъсна от него съвсем, ако не бе толкова силен. — Заради *това* ли беше всичко? Искал си да бележиш територията си!

Ако се бе усмихнал, щях отново да го ударя. Но той не го направи. Лицето му бе по-сериозно от всеки друг път.

— Беше заради това, че чувствата ми към теб са прекалено силни. Питам кога ще усетя болката.

Сърцето ми се разтопи.

— Наистина си негодник — повторих, но по-нежно.

После му разказах за Грег. Не мислех, че предавам приятеля си, защото двамата с Джеймс бяхме прекрачили някаква невидима граница и взаимоотношенията ни включваха взаимно доверие. Той ми бе доверил истината за Миа, аз му споделих за Грег. Не го накарах да обещае, че няма да казва на никого, така както и той не го бе направил. Както и Том. Доверието се подразбираше във всеки от тези случаи. Така беше редно между истински приятели.

Том беше такъв. Джеймс също.

Поговорихме още. Така премина по-голямата част от нощта. Дневната светлина вече бе започнала да прониква през прозореца на спалнята, когато най-сетне се унесохме в сън, но скоро след това ни събуди Миа. Тъй като никой от двама ни не се чувстваше удобно тя да ни види заедно в леглото, оставих Джеймс да иде при нея, докато аз взех душ и се облякох.

Той ме завари на вратата тъкмо когато излизах. Държеше Миа на ръце, но тя не видя абсолютно нищо неприлично. Единственото, което той направи, бе да сложи ръка на бузата ми.

— Благодаря ти — каза ми. — Имах нужда от това.

Кимнах.

— Днес е важен ден.

Той иронично повдигна вежди в съгласие.

— Ще се видим ли в четири?

Отново кимнах. Докоснах Миа по нослето и казах:

— Чао, Миа.

Тя пхна пръстче в устата си и се усмихна.

„Ти го обичаш“ — заяви Грейс, но това не беше обвинение. След като я бях скастрила в самолета, явно бе омекнала малко.

„Не знам“ — отвърнах.

„Мисля, че знаеш. Ще се омъжиш ли за него?“

„Не избързваме ли прекалено?“

„Мислиш ли?“ — попита тя. — „Нали така правят момичетата? Мечтаем си, а после си представяме какво ще се случи в мечтите ни. Когато бях в гимназията, обичах да се подписвам като г-жа Джордж Металиъс в тетрадките си.“

„Е, аз не съм в гимназията. Трябва да бъдат взети много важни решения, а не знам фактите. Джеймс може да поеме контрол над компанията, а може и да не успее; може би ще напусне Мидъл Ривър, а може би не; може и да ме обича, а може и да не ме обича. Никога не е използвал тези думи.“

„А ти искаш ли да ги чуеш от него?“

„Не знам.“

„Искаш ли да поеме контрола над фабриката?“

„Не знам.“

„Ами да напусне Мидъл Ривър? Искаш ли да го направи?“

„Не знам. Защо ми задаваш всички тези въпроси? Казах ти, че не са ми известни фактите.“

„Факти ли? Те не са важни. Само сърцето е важно.“

„О, много благодаря за съвета.“

„Я почакай малко. Не беше ли ти тази, която ми даваше съвети през половината полет? Каза, че съм се местела прекалено често и че ако съм била останала на едно място и съм била пуснала корени, съм щяла да бъда по-щастлива. Това факти ли бяха? Не бяха. Ставаше дума за сърцето. Оттам идва щастието. От сърцето.“

Нямаше как да оспоря това. Не бях изненадана, че го каза. Грейс никога не бе крила чувствата си. Беше логично да забележи. А аз се опитвах да увъртам. Това е.

„Може и да съм объркала изпълнението — продължи тя, — но знаех какво искам. Исках успех. Свобода да живея живота си според собствените си принципи и мъж, с когото да го споделя.“

„Искала си мъж, който да те обича безумно.“

„Добре. Да. Чудесно. И исках деца, много деца, само че тялото ми отказа след третото, затова книгите станаха моите деца, а после и в тях се провалих, но поне се опитах, защото това бяха нещата, които исках. Може би ти не искаш същото. Но всъщност знаеш ли какво искаш? Знаеш ли?“

Не знаех. И точно сега не можех да си губя времето да мисля за това. Фийби се бе посъвзела — не беше в идеална форма, но в много по-добро състояние след един ден лечение, три дни почивка и огромна доза оптимизъм — и настояваше да отиде в магазина. Хората се тълпяха и когато тя бе в клиниката. Но сега стана неудържимо. Продажбите растяха. А колкото до обичта — тя бе направо смайваща. Жителите на града засвидетелстваха подкрепата и обичта си към сестра ни и двете със Сабина останахме силно впечатлени.

Но бяхме и много заети. Предвид крайния срок — четири часа следобед, една след друга звъняхме по телефона в опит да намерим поне още един човек, който да свидетелства за връзката между излагането на въздействието на живака в „Нортууд“ и хроничните заболявания. Вече имахме доста дълъг списък, макар че семейство Мийд се бяха погрижили за повечето от хората и те нямаха желание да режат клона, на който седят. Изтичах до магазина на Емили и Том Макрийди малко по-надолу по улицата и отново им изложих аргументите си. Отидох с колата до другия край на града и говорих отново със Сузана Олбън, но никой от тримата не искаше да поеме отговорността. Сабина дори успя да се зарови толкова дълбоко в архивите на фабриката, че изнамери името на главния готвач, който приготвил вечерята за онази сбирка на клуба на бизнес дамите. Той сготвил, а жена му сервирала. Скоро след пожара напуснали Мидъл Ривър и отишли да работят в някакъв курорт във Вермонт. Когато се обадохме там обаче, управителят каза, че не били достатъчно надеждни, за да ги задържи повече от година, и нямал представа къде са отишли.

Беше много вероятно тази „ненадеждност“ да означава здравословни проблеми, може би в резултат на изтичането на живак.

Но ако не можехме да ги намерим, удряхме на камък.

Доста обезкуражени, решихме в почивките между телефонните разговори да четем дневниците на мама. Бяха много, още от времето, когато се бе отказала от писането, за да се захване с магазина. И макар в тях да нямаше големи изненади, те просто бяха толкова... толкова *мамини*. Желанието ѝ да пише, е било напълно основателно — беше много добра. Личеше в описанията на чувствата ѝ към баща ни дори години след смъртта му, в разказите ѝ за онова, което желае за нас и за което се опасява, че не може да ни осигури, в страниците, посветени на развода на Фийби (който я бе засегнал) и в онези за моето напускане на Мидъл Ривър завинаги (което я бе наранило дълбоко).

Неведнъж очите ни се насълзяваха, след като бяхме прочели на глас някой пасаж. Не съм сигурна, че бих искала да съм сама, докато чета тези страници. Докато бяхме заедно, те добиваха нов смисъл. И със сигурност ми носеха по-голяма утеха.

Но наближи четири часът. Оставихме дневниците, позвънихме за последен път на когото трябва и напомнихме на всички за събранието във фабриката. После Сабина излезе да търси още подкрепа, докато аз се прибрах да си взема душ и да се преоблека. Сложих си пола, единствената, която бях взела със себе си. Беше бяла и подхождаше чудесно на червената ми блуза и червените сандали. Определено исках да излъчвам сила. За тази цел, вместо да оставя косата си да се разстила женствено по раменете ми, аз я прибрах назад и я закрепих на тила си с шнола. Внимателно се гримирах, после очертах устните си с молив и нанесох червилото с четка. Изправих рамене пред огледалото и критично огледах образа си.

Чувствах се привлекателна и съвсем подобаващо делова, така че тръгнах. И едва тогава ми хрумна, че откакто се бях върнала в Мидъл Ривър, нито веднъж не бях видяла лично Сенди Мийд. А това означава, че вие не знаете как изглежда той.

Представете си лъв с голяма глава и буйна побеляла грива. На ръст бе почти колкото Ейдън, т.е. десетина сантиметра по-нисък от Джеймс. Широк гръден кош, стегнат ханш, силни гъвкави крака и наперена походка. Тъглчетата на устата му бяха извити надолу, а очите му направо пронизваха.

Определено внушаваше страх.

Докато стигна до административната сграда, вече бях започнала да се питам дали съм способна да се справя със задачата. Потискаше ме и споменът, че последния път, когато се бях изправила пред Сенди Мийд, бях загубила позорно.

Но вече бях тук. И нямах намерение да се връщам. Миризмата от пожара затвърди решимостта ми. Последния път семейство Мийд бяха успели да прикрият истината. Но сега аз имах опита си, доказателствата и Джеймс.

Тъй като имаше повече коли от обичайното, се наложи да паркирам малко по-надолу по алеята. Кречех към тухлената постройка в колониален стил с висока колонада, прозорци на тавана и бели капаци, когато от колата пред мен слезе мъж. Приличаше на Джеймс, но после установих, че става дума само за ръста, спретнатия вид и излъчването за сила и власт.

Той протегна ръка.

— Бен Бирмингам. Приятел съм на Джеймс.

В този миг си припомних писмата от ТруБлу и наученото от Сабина.

— О, съквартирантът му от колежа! Адвокат сте в Демойн, нали? Бен се усмихна.

— Точно така. Той също те описа много добре. Не бих могъл да те сбъркам с друга.

— Много забавно. Аз съм единствената жена наоколо. Това все още е изцяло мъжка територия.

— Нали ще присъства и секретарката на Сенди?

— Тя е на шейсет.

— Вярно. — Кимна с глава към сградата и вече с по-сериозен тон каза: — Членовете на борда са вече вътре, Джеймс иска, докато заседават, да изчакаме пред конферентната зала. За мен ще бъде чест да те придружа дотам.

— Ще бъдеш ли мой адвокат? — попитах уж на шега.

— Ако си на страната на Джеймс.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Залата за конференции беше голяма, облицована с дървена ламперия, с дебели персийски килими по пода, а по стените висяха масивни маслени портрети на родителите и дедите Мийд. Бяха представени като аристократи, което бе почти измислица. Прапрадядото не е ходил на лов за лисици, както и прапрабабата не е била светска дама. Според Джеймс тази измама не прави чест на паметта им, тъй като сякаш ги уличава, че в действителност не са били достатъчно добри хора. За него най-истински тук били откритата морава, редките дървета и реката, които се разкриват в цялата си прелест зад стъклената стена.

Днес обаче седеше с гръб към тях. На дългата махагонова заседателна маса бе поставена чаша студена вода за всеки от присъстващите и купчинки с листове за записки. Главата на фамилията бе седнал в далечния край, Ейдън от дясната му страна, а членовете на борда, които не бяха от семейство Мийд, общо петима, се бяха разположили без особен ред между тях и Джеймс. Тук бяха адвокатът на фабриката Лоуъл Банкър; дългогодишният приятел на Сенди Сайръс Таули, президент на кьнтри клуба; интелектуалецът на борда Хари Монтен, вицепрезидент на частен колеж в Плимут. Брад Милър, щатски сенатор и най-новият член, бе приятел на Ейдън и бе вкаран в борда тъкмо по тази причина. И най-накрая, в далечния край на масата седеше Сам Уинчъл. Понякога приятел, друг път противник на Сенди, той беше тук, за да се покаже на града, че господин Мийд иска да се знае истината за състоянието на фабриката. Събранията обаче следваха стриктно определения дневен ред, така че Сам не можеше да представи на града нещо, което фамилията не искаше да бъде огласено.

Джеймс бе с морскосин костюм, който съвсем не бе обичайното за него облекло, но това не му пречеше да седи съвсем спокойно на стола си, с ръце, отпуснати на тапицираните облегалки, докато баща му откриваше заседанието. Той винаги следваше все същия формат,

по-скоро лично представяне на събитията, отколкото делови отчет. Днес това се струваше още по-нелепо на Джеймс, като се има предвид пожарът предната нощ. Разбира се, миризмата на изгоряло не проникваше в заседателната зала. Въздухът тук бе също толкова строго филтриран, колкото и дневният ред на събранието. Ако членовете на борда не бяха научили вече за пожара, можеше изобщо да не разберат, че е имало подобно нещо.

Но Сенди работеше точно така. Истински майстор в манипулирането на чуждото мнение, той оставяше истинската цел на събранието за най-накрая, само за да подцени важността ѝ.

Намести очилата си по средата на носа и започна да чете извадки от документи, отнасящи се до финансовото здраве на фабриката. Продължи с разглеждане на най-новия продукт на завода — хартия за дигитални изображения, отдели заслужено внимание на възможността да я произвеждат с различно покритие според нуждите на клиентите и на последвалия голям интерес от страна на болниците, похвали разработката като продукт на бъдещето — и всичко това без дори веднъж да спомене името на Джеймс, чието творение бе проектът. Говори за перспективите, които фабриката се надяваше да развие, и представи още цифри и таблици. Докато свърши, повечето от присъстващите вече бяха потънали в собствените си мисли.

Но не и Джеймс. Той знаеше какво цели баща му, но сдържаше гнева си и докато минутите течаха, полагаше усилия да се съсредоточи върху думите му. Най-сетне ги чу:

— ... наистина много лошо. — Сенди заговори за пожара: — Защото детският център е много важна част от нашия град. Но Ейдън вече е намерил къде да бъдат настанени временно децата, докато го възстановим. Ейдън, обясни, моля те.

Ейдън сякаш се събуди. До този момент бе седял в нещо като транс, с допрени пръсти и поглед, втренчен в прозореца. Това беше неговата интерпретация на замислен човек.

Замислен ли? Джеймс много добре знаеше за какво се е замислил, и то съвсем не бе работата. Беше изпълнителната му асистентка, която явно му създаваше някакви грижи, ако се съди по ядното му мърморене цяла сутрин.

Това, което още повече вбесяваше Джеймс обаче, бе, че не Ейдън бе направил нещо по отношение на детския център. Баща ми се бе

обадил в католическата църква и убедил отец Уилям църковното училище да премести часовете си вечер и да предостави помещенията си на детския център през деня. Той знаеше тайната на свещеника и икономката му и не би изпитал никакви угризения да използва това като средство за натиск.

Не, Ейдън, не бе *направил* нищо. Баща му го посвети в идеята само час преди събранието. Да го представи като дело на малкия си син, бе в съответствие с плановете му. Ейдън трябваше да бъде представен като компетентен, деен и загрижен ръководител.

Джеймс сигурно би се изсмял, ако измамата не бе толкова жалка. Ако брат му застанеше начело на фабриката, това щеше да е началото на края. Ейдън беше марионетка. Нито разбираше, нито се интересуваше от същината на работата в завода. Старият искаше да има средство, с което да продължава политиката си на тайнственост, подкупи и измами дори и след като се оттегли от активна дейност. Ейдън щеше да е това средство.

Джеймс кипеше от гняв, но не защото завиждаше. Гневеше се, защото го беше грижа за фабриката и за Мидъл Ривър. В противен случай щеше да напусне града и да се опита да спаси връзката си с Ейприл заради бебето. По същата причина би обмислял и как да замине и да заживее с Ани Барнс. Но това бе съвсем *друга* тема.

— Така че държим положението под контрол. — Сенди Мийд пое бързо думата отново, защото Ейдън нямаше какво толкова да каже. — Сега за живака. — Той измъкна друг лист. — Из града се носят слухове, че фабриката има проблеми с живака. Ако отгърнете материалите в папките си на следващата страница, ще видите копия от последните сертификати, които сме получили от щатските власти.

Джеймс знаеше как ще протече и тази част. За да ограничи щетите, баща му се впусна в представяне на научни факти и цифри, които бяха прекалено сложни, за да ги разберат членовете на борда, но това не бе важно. Той самият също не ги разбираше. Неведнъж го бе признавал пред Джеймс, когато двамата още си говореха, когато си мислеше, че подготвя големия си син за наследник, и искаше да го научи как да ръководи хората. Целта му бе просто да накара членовете на борда да *повярват*, че той знае за какво говори, в този случай — че според щатските власти фабрика „Нортууд“ е чиста от живак.

— Чакай малко — обади се Джеймс. Това бяха първите му думи днес и всички впериха погледи в него. — Това е само половината от истината.

Баща му се усмихна угоднически.

— Е, това е половината, която ни е нужно да знаем — каза той и се обърна към останалите, готов да продължи.

— Не! — настоя Джеймс, изправи се на мястото си и привлече вниманието към себе си. — Не е вярно. Трябва да знаем цялата истина.

— Каква е цялата истина? — попита Сам Уинчъл.

— Господи, Сам, не го окуражавай! — сопна се Сенди.

Джеймс вдигна ръка, за да успокои Сам. Човекът беше любопитен по природа, а имаше и някои философски различия със Сенди и затова бе задал въпроса. Но Джеймс знаеше какво трябва да се каже.

— Цялата истина е, че има потенциално опасни огнища на територията на фабриката, където са заровени токсични отпадъци. Ако тези варели започнат да пропускат, опасността за човешкото здраве може да доведе до редица съдебни дела срещу „Нортууд“, които ще ни извадят от бизнеса и ще съсипят града заедно с нас.

— Джеймс... — престорено въздъхна баща му. — Опитваш се да драматизираш нещата. Няма такава опасност.

— Вече се е случвало, и то два пъти — изтъкна Джеймс.

Сенди огледа членовете на борда извинително.

— Съжалявам, той просто не знае какви са фактите.

Джеймс беше доволен — така щеше да му падне право в ръцете, колкото повече се опитваше да го дискредитира, толкова повече оплиташе себе си.

Междувременно Ейдън мълчеше. Не го биваше много да изразява собствено мнение. Но изглеждаше притеснен.

Джеймс вдигна куфарчето си от пода, остави го на масата, отвори го, извади документите и започна да ги раздава на присъстващите. Баща му продължаваше да се държи така, сякаш е заблуденият му син, който не знае какви ги върши.

— Какво правиш, Джеймс? — Въздъхна измъчено и се обърна към другите: — На ваше място не бих си давал труд да чета тези листове. Това са лъжи.

Джеймс не му обърна внимание, а заговори:

— Това са списъци с имената на хора в затруднено положение, които „Нортууд“ подкрепя. Можете да видите, че всеки от тях е загубил работоспособността си в резултат на изредените болести. Посочени са датите, когато са започнали проблемите им, както и датите на последните два пожара във фабриката. Онова, което няма да видите, е, че онези пожари, както и снощния, са били запалени нарочно, след като от заровените в земята варели е започнал да изтича живак и да разболява хората.

Баща му се изправи.

— *Достатъчно.*

Джеймс продължи.

— Симптомите на живачното натравяне наподобяват оплакванията при други болести и затова често ги бъркат. Точно това се е случило. Само че ние знаехме истината.

— *Глупости!* — изрева Сенди, но Джеймс не бе приключил.

Всъщност едва сега започваше, тъкмо намираще верния ритъм. Донякъде му се щеше Ани да е в стаята, но още не ѝ бе дошло времето. Щеше да остане доволна обаче. Членовете на борда слушаха. Ако още не му вярваха, много скоро щяха да повярват.

— На страница трета — каза той — ще намерите копия от първите поверителни докладни, изготвени по повод на всяко от изтичанията. Били са кодирани, така че да няма пряко споменаване на думите „живак“ и „болест“. Но ако обърнете на страница шеста — изчака да заглъхне шумоленето от прелистване на хартия, — ще видите, че Ейдън казва всичко само с една докладна.

Сенди се обърна към Ейдън:

— Какво, по дяволите, си направил?

Ейдън изглеждаше стреснат.

— Не съм аз. Не съм го писал. Това е фалшификат.

Джеймс го изгледа строго.

— Пазя оригиналите заключени на сигурно място. Инициалите ти са там, написани с мастило.

— Не съм изпращал никаква докладна.

— Инициалите ти, Ейдън. Написани собственоръчно с мастило — с тиха увереност повтори Джеймс и тонът му оказа сериозно въздействие.

Брад, който се бе държал резервирано, сега слушаше внимателно. А също и Хари. Лоуъл, адвокатът на Сенди, бе сложил очилата си и много внимателно четеше документите. А Сам седеше облегнат на стола си и попиваше всяка дума от устата на Джеймс.

Затова той продължи:

— След докладната на Ейдън можете да видите документите, свързани с мъжете, които са помогнали за почистването на ямата. Има фактури, в които са описани закупените предпазни средства, за да не бъдат изложени те на вредното въздействие. Между другото, не им е било казано за изтичането на живак. Знаели са, че трябва да носят екипите като предпазна мярка, в случай че стане инцидент, докато работят. Обяснено им е било, че павилионът и без това трябвало да бъде построен наново, просто било логично да се махнат варелите.

— Това беше истината — назидателно се обади Сенди. — Нямаше изтичане.

Джеймс продължи спокойно:

— Последните две страници описват подробно връзките на баща ми с определени хора както на местно, така и на щатско ниво, хора, които са били в позиция да оспорят данните за токсичност в „Нортууд“. Както виждате, той се е отнасял с тях много добре през годините. Не е чудно, че са си затваряли очите.

— Това е клевета — изръмжа старият Мийд към адвоката си. Той седна на мястото си и прехвърли отговорността за битката.

Лоуъл погледна Джеймс над очилата си и заяви с равен и поучителен тон:

— Баща ти може би има право, ако разчиташ само на документите. — Той вдигна листовите и ги разтърси, сякаш не струваха пукнат грош. — Тези неща могат да бъдат фалшифицирани.

Преди още да е свършил, Джеймс вече бе тръгнал към вратата. Изобщо не се бе съмнявал, че Бен и Ани ще са там, но при вида им някакво ледено късче в сърцето му се разтопи. Те двамата бяха сред хората, на които най-много се възхищаваше, макар за единия това да важеше само от броени дни, а за другия — от години. Покани ги да влязат.

На Сенди това не му хареса.

— Това е събрание на борда. Външни хора нямат място тук.

— Често каним гости — отвърна Джеймс. И представи Бен като свой добър приятел и личен адвокат, а Ани — като гласа на хората.

— Глас на хората ли? — извика Ейдън възмутено. — О, я стига! Тази жена търси отмъщение за нещо, което се е случило преди толкова години.

Джеймс се обърна към него:

— И го заслужава — заяви той твърдо, — само че днес не е дошла за това. Тук е, защото има доказателство, изслушайте я! Доказателство, че сестра ѝ Фийби е с живачно натравяне. — Очите му се върнаха на членовете на борда. — И не се опитвайте да намекнете, че е била изложена на въздействието му някъде другаде в града, защото последните страници от разпечатките, които имате, подробно описват годините, когато фабриката е използвала живак в хлоралкалния цех, и признание за това от страна на щата. Използвали сме живак и сме отделяли токсични отпадъци. Тези факти са доказани публично и са част от щатските архиви.

Той придърпа столове за Ани и Бен.

Сенди скочи на крака и се обърна към борда.

— Онова, което синът ми не ви казва, е, че Бен Бирмингам е негов личен приятел. Били са съквартиранти в колежа. Човек може да се запита защо Джеймс не се е обърнал към истински адвокат! А колкото до Ани Барнс, тя е емоционално неуравновесена. Много хора в града могат да свидетелстват какви ги вършеше тя тук преди години.

Джеймс изобщо не се смути. Знаеше точно колко уравновесена е Ани. Беше сигурен, че има също толкова трезв ум в главата, колкото и всеки от присъстващите в залата.

Усмехнат, той огледа останалите. Беше истински син на баща си. Можеше да премери сили с него.

— Ще ви предложи нещо — добродушно заяви той. — Ако някой от вас смята, че моите гости не могат да кажат нищо съществено, и иска да си тръгне, моля. Ще пропуснете исторически момент в развитието на града. — Той протегна подканящо ръка към вратата, повдигна въпросително вежди и погледна всеки от присъстващите.

— Е, аз може и да го направя — заяви баща му. — Тук е прекалено горещо. Навън ще ми е по-добре — добави той и погледна към прозореца само за миг, но очите му останаха там като приковани. Вторачи се, намръщи вежди, протегна врат. — Какво е това, ден за

разходка на открито ли? Още няма пет часа. Какво, по дяволите, правят там навън?

Джеймс се обърна към прозореца, както и останалите в залата. На пръв поглед изглеждаше, сякаш хората просто се разхождат по моравата. Но при втори ставаше ясно, че те спират точно под прозорците и се вторачват нагоре.

Той погледна въпросително Ани, но тя само поклати глава, озадачена също като него.

Сенди се усмихна.

— Ето. Виждате ли? Не знам как са разбрали за събранието ни, но явно не вярват на измислиците на Джеймс. — Той се наведе напред, опрял длани на масата, и пронизващите му очи обхождаха едно след друго лицата на членовете на борда. — Защото именно това прави той — опитва се да ви пробута куп измишльотини. Големият ми син разбира положението си тук. Знае, че времето му е ограничено.

Джеймс не отговори. Нито отстъпи.

— Ани, моля те. Първо ти.

Седна на мястото си и я загледа как се изправя. И само за миг отново се изненада. Онази Ани Барнс, която помнеха от миналото, бе на светлинни години от изисканата и красива жена, която стоеше пред тях сега. Дрехите ѝ идеално подхождаха на случая, косата ѝ бе подредена в чудесна прическа, а лицето ѝ бе гримирано съвсем дискретно. Дори тонът ѝ, малко колеблив в началото, бе идеален за случая. Ако бе заговорила прекалено самоуверено, щяха да я нарекат надменна. Започвайки по този начин, тя изглеждаше дълбоко развълнувана, не толкова опитна в тези неща и следователно много по-искрена.

Обичаше честността ѝ. Наистина.

Отначало тя спомена смъртта на майка си, но после гласът ѝ стана по-уверен. Започна да изрежда хората, с които бе разговаряла, здравословните им проблеми, нежеланието им да обвинят фабриката и причините за това. Тя внесе лична нотка в безличните списъци, които той бе предоставил. Когато заговори за Фийби, бе дълбоко развълнувана. А страстта, която влагаше в думите си, въздействаше най-силно. Джеймс знаеше всичко, което тя се канеше да изрече, но усети, че е увлечен от патоса ѝ. Обичаше тази нейна страст. Не се съмняваше, че тя се вълнува от съдбата на хората в града, нито че

високо цени семейството си. Ани разказа за организацията на бизнес дамите, изреди датите на срещите им в клуба преди пожара и описа последвалото влошаване на здравето на всяка от жените. Показа дневника на майка си, прочете откъса, в който се говореше за присъствието на Фийби на онази съдбовна сбирка, разказа им за абортите на сестра си и за страданията ѝ в последно време. Когато най-сетне приключи с разказ за тестовите в Ню Йорк, за първата процедура от лечението ѝ и за последните лабораторни резултати, в залата се възцари тишина.

По това време тълпата отвън бе набъбнала значително. Джеймс не знаеше дали това е добър или лош знак.

Баща му сякаш не забелязваше събраните хора. Бе прекалено погълнат от собственото си самодоволство.

— Е, сега със сигурност знаем защо книгите ѝ се продават. Умее да разказва приказки.

Джеймс скочи на крака.

— Това не са приказки! — развълнувано заяви той. — Това е истината, която ни довежда до началната точка. — Посочи с палец към прозореца. — Не можем нищо да сторим за хората от „другата страна“, които ядат риба от реката, след като са предупредени да не го правят, но когато оставяме служителите си да водят децата си в сграда, за която знаем, че стои върху буре с барут, това е неморално. Когато оставяме хората да страдат, без да са получили нужната медицинска помощ, защото не знаят от какво са болни, това е неморално. Част от проблемите не можем да решим. Нищо не можем да направим за сина на Макрийди, който страда от аутизъм. Такова увреждане, получено вследствие на отравяне на плода по време на бременността, остава завинаги. Но можем да помогнем за образованието му и да създадем обезпечителен фонд на негово име.

— Вече го правим! — обади се баща му.

— Можем да кажем на Емили Макрийди, че астмата ѝ се дължи на хронично живачно натравяне и може би, само може би, има лечение за това.

— О, за бога, Джеймс! — извика баща му и вдигна високо ръка в знак на отчаяние. — Какво ще правиш, ще кажеш истината и ще предизвикаш паника тук, надолу по течението на реката и навсякъде, където хората търсят виновник за болестите си ли?

— Ако се наложи, ще го направя — заяви твърдо Джеймс. — Можем или да свършим работата докрай, но тихомълком, или да извадим всичко на показ и да вдигнем голям шум. Изборът е твой.

— *Мой ли?* Забрави за живака! *Истината* може да убие хората. Кажи им истината и това ще бъде краят на фабриката. Не те ли е грижа за това? Не е ли важно за теб? Или ще си доволен да вземеш онова бебе, което и без това няма да си намери мястото тук, и да отпратиш нанякъде?

Джеймс направо пребледня от гняв.

— Онова бебе е моя дъщеря.

— Осиновената ти дъщеря — хладно отбеляза баща му.

— Не — каза Джеймс и откъсна поглед от него, за да се обърне към другите в залата. — Мия е моя дъщеря. С майка ѝ имахме връзка в продължение на шест години.

Сенди го прекъсна.

— Някой *виждал* ли е някога тази жена, с която той е бил шест години? — Вдигна очи към тавана.

— О, тя е идвала тук — продължи Джеймс, все така обърнат към членовете на борда. — Била е тук цели три пъти по различни поводи и всеки път добрият ми баща я караше да се чувства като пълно нищожество, така че тя се закле да не стъпи повече в града. — Погледът му се закова върху Сам Уинчъл. — Аз съм биологичният баща на Миа. Имам пълните родителски права над нея и съм единственият ѝ попечител, защото Ейприл не искаше да живее тук, а аз не можех да напусна града. Това е достатъчно, за да ви докаже какви са чувствата ми към Мидъл Ривър. Така че, давай. Напечатай всичко това в „Таймс“. Омръзна ми да играя по свирката на баща ми. И докато си се захванал с това...

— Джеймс... — предупредително се обади старият.

Но той вече не можеше да спре.

— Докато си на темата, можеш да публикуваш и факта, че майка ми е жива и здрава и е щастливо омъжена за човек много по-добър от онзи, който седи начело на масата. А това пък — продължаваше той, без да обръща внимание на реакцията, която думите му предизвикаха, — ме подсеща за причината тук да присъства моят съквартирант от колежа. Бен е един от най-добрите правни специалисти в страната по отношение на семейния бизнес. В работата му става дума за

психология, както и за правни аспекти. Той ме съветва от известно време за това как да накарам баща си да разбере колко ужасна е цялата ситуация с живака, но той просто отказва да види истината. „Ще стане по моя начин или изобщо няма да го бъде“, заявява ми и всичко щеше да е наред, ако стотици хора в този град не се нуждаеха от помощ. Затова ние ще им помогнем.

— Как ли пък не — обади се Сенди, макар и не толкова властно, както по-рано. Гледаше през прозореца и явно бе объркан от нещо.

Джеймс остана съсредоточен върху членовете на борда.

— Ще прегледаме списъците си и ще се постараям хората, на които може да се помогне, да получат помощ, ще компенсираме останалите и ще се отървем от всички живачни отпадъци.

— Ще последват съдебни дела — предупреди Лоуъл.

— Не и ако направим всичко както трябва — каза Джеймс, — а имаме пари за това и ще ни останат достатъчно за бъдещото развитие на фабриката. Не разбирате ли — обърна се той към останалите, — че това е правилният начин да постъпим. Фабриката има моралното задължение да изчисти името си.

— Само през трупа ми — тросна се Сенди, но гласът му звучеше уморено. Все още гледаше през прозореца.

Сега и Джеймс се обърна да погледне. Сигурно бе реагирал по някакъв начин, защото изведнъж всички се обърнаха, а седналите в далечния край на масата се надигнаха, за да видят какво става на моравата.

Тълпата бе нараснала и изпълваше цялото пространство пред сградата. Но още по-поразителен бе плакатът. Беше само един и беше огромен. С големи букви на него пишеше: „Искаме Мидъл Ривър чист“.

Ани стискаше ръката на Джеймс.

— Виждаш ли кой е там? — попита го тихо, но развълнувано.

Той кимна. Най-отпред стояха Сабина и Фийби. Но до тях бяха семейство Макрийди. Както и Олбънови и Дахил. Джеймс забеляза Иън Бърк, Джон Деву и Кейлъб Кийн. Хора и от двете страни на реката, болни, здрави, работници във фабриката и безработни. Ставаше ясно, че ако нещата опрат дотам, тези хора щяха да се борят срещу фабриката.

Джеймс погледна баща си и видя, че и той го разбира. През тези няколко минути сякаш се бе смалил. Изведнъж Джеймс се натъжи. Със стария не бяха на едно мнение за повечето важни неща, но той все пак му беше баща.

— Не искам това да стане през трупа ти — каза му, сякаш двамата бяха сами в стаята. — Искам едно ясно и разумно предаване на властта, с уважение към нуждите на всички. — Той се протегна и взе папката, която Бен държеше. Отвори я и я сложи на средата на масата. — Според документите ще останеш председател на борда на директорите, но аз ще поема президентския пост и работата на главен изпълнителен директор.

Баща му изглеждаше поразен.

— Исусе... — промълви той. — Така цялата власт минава в твои ръце.

Джеймс не реагира.

Ейдън гледаше баща си и явно очакваше той да каже още нещо. Когато това не стана, се обърна към Джеймс:

— Ами аз?

— Какво за теб?

— Аз щях да наследя онова, което ти вземаш.

— Ти ще останеш на досегашния си пост — обясни брат му. — Добре си вършиш работата като лице на компанията.

— Но ти вземаш каквото ми се полагаше.

Джеймс би могъл да изтъкне, че само си връща онова, което винаги е било негово. Но сега това не бе важно.

— За доброто на фабриката е. Имаме нужда от смяна на ръководството, дори само за да получим доверието на хората. Онези хора навън. Погледни ги. Те са сила и са прави, трябва да почистим кашата, която сме забъркали. Не става дума за теб или мен, Ейдън, нито за татко. Важен е Мидъл Ривър. Каквото стане с фабриката, същото ще стане и с града. Толкова е просто.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сърцето ми беше преизпълнено. Не знам как другояче да опиша чувствата си, когато видях всички онези хора и плаката им. Не само че не бях очаквала да ги видя, но докато седях пред заседателната зала и се чудех дали само случаят с Фийби ще е достатъчно доказателство, си мислех, че Грейс ще се окаже права, хората от малкия град са дребнави и толкова твърдоглави, че настояват да запазят малките си тайни, дори когато не е в техен интерес.

Но ето, те бяха дошли там, на моравата, хора, които нямаха представа какво е намислил Джеймс, но въпреки това рискуваха работата си. При всичкото обикаляне на любими места във Вашингтон в събота и неделя и при срещите ми с любими хора не бях изпитала такава радост, каквато чувствах сега.

Над морето от глави се издигаше онзи плакат — едно колкото буквално, толкова и метафорично предупреждение за Сенди Мийд. На масата бе споразумението. Джеймс настояваше баща му да го подпише. Членовете на борда седяха в удобните си тапицирани столове и изглеждаха съответно притихнали, уплашени и развълнувани, а Сам едва се сдържаше. А на Ейдън определено му идваше да закреши от яд.

Искаше ми се да остана. Искях със собствените си очи да видя как старият Мийд подписва документите. Как Ейдън преглъща горчивия хап, който си бе заслужил. Да прегърна Джеймс (може би дори да го целуна, ако той бе склонен на такава проява на чувства пред другите) и да му кажа колко прекрасно е всичко това.

Не направих нищо такова, защото Джеймс ме помоли да изляза. Направи го много учтиво: „Ани, сега трябва да останем насаме“, и аз го разбрах. Тонът, който щеше да наложи през първите няколко часа, след като застане начело, беше от изключително голямо значение. Нямаше място за външен човек, за някой, който не е член на борда, не е от Мидъл Ривър. Нямаше място за писателка на романи, още по-малко за последователка на Грейс Металиъс.

Това бе лошата новина. Добрата бе, че не се налагаше да чакам пред заседателната зала като добро момиче. Можех да изляза навън.

Именно тогава се случи нещо странно. Пред борда бях спокойна. Нямах никакви илюзии по отношение на мъжете в онази зала. Освен Джеймс и Сам (и Бен, с когото току-що се бях запознала), нямаш приятели там. Нито исках да имам. Можех да представя фактите такива, каквито ги знаех, с вълнението, което изпитвах, и толкова. Беше все едно да се изправя на подиума като известен писател, който говори пред стотици хора на благотворителна вечеря, и можех да запазя спокойствие, защото публиката беше предимно от непознати.

Навън бе различно. Излязох през предната врата на красивата колониална постройка от червени тухли и заобиколих по павираната пътека, за да мина отзад. Но когато хората се появиха пред погледа ми — всъщност, когато аз се появих пред тях — усетих тревога. Победата бе по-скоро тяхна, отколкото моя. Аз бях дошла, само за да разбера причините за болестта и смъртта на майка си.

Спрях, после направих няколко крачки назад. Тогава Сабина ме забеляза. Беше с Фийби — прегръщаше я през талията, за да я подкрепя, тъй като тя още съвсем не беше добре. Двете се отделиха от множеството и тръгнаха към мен. По лицата им бе изписано победоносно изражение, дори някак предизвикателно, но само толкоз. И едва тогава ми хрумна, че те нямат и най-малка представа какво става вътре.

Поех си дълбоко въздух, повдигнах вежди, стиснах здраво устни и кимнах.

Две сестри, две въздишки на облекчение и шумно възклицание на задоволство от Сабина. После те сякаш затичаха, макар да знаех, че Фийби едва ли има сили за такова нещо. В следващия миг трите се прегърнахме, за да споделим общата си победа. Сигурна съм, това се случваше за пръв път през живота ни.

Разбира се, важното тук бе споделянето на радостта. Всяка от нас бе имала своите звездни мигове през живота си — сватбите на сестрите ми, раждането на Сабинините деца, моментът, когато книгите ми бяха станали бестселъри, бяха част от личните ни победи. Но никога досега не бяхме си *поделяли* победата, така че да я почувстваме еднакво силно — всъщност да я почувстваме още по-силно, именно защото бяхме *заедно*.

И досега не сме обсъждали обстойно случилото се тогава. Колкото и близки да станаме през месеците, последвали събитията с фабриката, някои неща си оставаха неизказани. Мисля, че просто искахме да се насладим на близостта си, без да анализираме всичко.

В онзи следобед трите едва се бяхме откъснали от прегръдките си, когато тълпата ни наобиколи, започнаха да разпитват за събранието и да надават радостни викове. В онези кратки мигове получих толкова много прегръдки, повечето от хора, чиито имена не знаех, колкото не бях получавала дори при последното си участие в благотворителен поход в подкрепа на борбата срещу рака на гърдата. Участвали ли сте някога в подобно нещо? Не мога да ви опиша чувството на солидарност, което всички изпитват.

В онзи следобед в Мидъл Ривър всички изпитвахме солидарност. Усещахме топлия въздух, уханието на тревата, влагата на реката, сладостта от листата на дърветата покрай бреговете ѝ. Все още се носеше и миризмата на изгоряло, но тя бе потисната от онези другите, по-силни и божествени аромати.

И най-хубавото бе, че мъжете в заседателната зала не знаеха нищо за това. Знаеха само, че тълпата се е разпръснала. Бяха заети да подписват документите и да се споразумяват за промените. Когато събранието приключи, всички си бяха тръгнали.

С изключение на мен, аз не можех да си тръгна. Останах в колата и седях там, със смъкнат гюрук под слънчевите лъчи, които вече не изгаряха със силата си, а се спускаха косо над върховете на дърветата на запад. Измъкнах фибите от косата си и я разресах с пръсти.

„Ани.“

„Шшш.“

Сложих си слънчевите очила и продължих да чакам и да се чудя кой ще бъде първият, който ще излезе, и какво ще бъде настроението му.

Беше Бен. Бързаше да хване самолета си, но когато ме забеляза, се върна тичешком и ме целуна по бузата. Беше доволен от изхода на събранието. В това нямаше никакво съмнение.

„Ани.“

„Не сега“ — настоях аз.

Сам беше следващият. Едва прекрачил прага, и запали пурата си. Предполагам, че тя му донесе също толкова голямо облекчение,

колкото и случилото се вътре. Качи се в колата си и даде назад, за да излезе от паркинга, когато ме забеляза. Дойде и спря врата до врата с моята кола.

— Това беше нещо голямо — каза той, с пура в уста.

— Беше хубаво, не мислиш ли? — попитах го.

— Мисля, че е за хубаво. — Погледна ме с обич. — Ако майка ти можеше да те види днес, щеше много да се гордее с теб.

Гърлото ми се сви. Не можех да отговоря. С насълзени очи му се усмихнах с благодарност. Думите му значеха за мен повече, отколкото можеше да си представи.

— Трябва да подготвя новия брой на вестника — смени темата той. — Искаш ли да ми помогнеш?

Поклатих глава.

— Така си и мислех — каза той. Намигна ми, превключи на скорост и натисна газта.

Да, мама би се гордяла с мен. Трябваше ми малко време, за да се съвзема от осъзнаването на този факт. Ейдън и баща му бяха следващите, които излязоха от сградата и отвякоха мислите ми от Грейс. Младият крачеше гневно, тръшна шумно вратата на черния си джип и потегли със свистене на гуми. Беше детинско, но съвсем очаквано от негова страна. Беше свикнал да получава каквото иска. Може би за пръв път през живота му не бе станало така.

Баща му бе по-сдържан, но разочарованието му бе също толкова явно. Раменете му бяха отпуснати, крачките му забавени, а в движенията му, когато посегна да отвори вратата на колата, като се сви, за да се намести на седалката, и наведе глава, личеше умора. Знаех, че ако нещата се бяха развили съвсем малко по-различно, сега той щеше да е вътре. И все така решен да държи жителите на Мидъл Ривър в неведение за онова, което трови живота им.

Никога не бих могла да съчувствам на този човек, както му съчувстваше Джеймс. Но знаех, че съм свидетел на отминаването на една епоха.

Старият Мийд потегли. Приковала поглед във вратата, продължих да чакам.

„Ани.“

Опитах се да не ѝ обръщам внимание.

„Защо не ми даваш да говоря? Ние сме приятелки.“

„Ти си моето минало, вероятно и част от настоящето ми, но това тук е свързано с бъдещето ми.“

„Исках само да знаеш... просто исках да знаеш...“

Вниманието ми бе отвлечено от излизането на Сайръс и Хари. Угрижени, двамата размениха няколко думи, преди всеки да се качи в колата си и да си тръгне. Изминаха още пет минути, преди да си тръгне и Брад, а после и още пет, преди да се появи Лоуъл. Скоро след това Маршал Грийнуд се появи откъм задната страна на сградата. Потънал в собствените си мисли, той се качи в патрулната кола и потегли, без изобщо да ме забележи.

А аз продължих да чакам — чаках и се питах какво става — докато най-сетне се появи Джеймс.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Никол си бе взела болничен и не бе отишла на работа. Все още се опитваше да осмисли случилото се между нея и Ейдън, да реши как се чувства и какво означава това за работата ѝ. Той ѝ бе звънял цяла сутрин, ту ядосан, ту разкаян, но тя нямаше желание да го вижда. Но на обяд отиде при приятелка и след като се разбра, че не е на работа, телефонът ѝ не спря да звъни. Така че тя знаеше точно какво ще става в „Нортууд“. Дори при това положение обаче нямаше никакво намерение да се доближава до завода.

Но продължи да гледа часовника си цял следобед и когато наближи четири, се качи в колата си и потегли. Не бе решила съзнателно да вземе участие в протеста. Сякаш някаква сила я увлече и я задържа там.

Едва след като моравата се изпълни с хора и издигнаха онзи плакат, едва след мълчаливото бдение, загледани нагоре в прозорците, зад които се решаваше съдбата на Мидъл Ривър, едва след като иззад ъгъла на сградата се появи Ани Барнс и бе заобиколена първо от сестрите си, а после и от всички останали, едва тогава Никол осъзна какво я бе накарало да дойде и да остане тук. И то нямаше нищо общо с живака.

Беше дъщеря ѝ, която вероятно дори не знаеше, че тя е там, но изглеждаше толкова уверена и толкова на мястото си сред групичката, заобиколила Ани. Дъщеря ѝ изглеждаше толкова *красива* сред тези хора, съвсем очевидно приемана от тях и щастлива. Нейната дъщеря. *Нейната*. Това наистина ли беше Кейтлин? Пораснала... Независима...

Не можеше да откъсне поглед. Неизбежно, Кейтлин погледна към майка си, обърна се за миг и отново я погледна, а после остана вторачена в нея.

Никол се опита да ѝ се усмихне в отговор, но не се получи. Беше прекалено объркана.

Кейтлин сигурно го бе усетила някак, защото, когато всички започнаха да се разотиват по колите си, тя остана на мястото си. Изглеждаше толкова смутена, колкото и майка ѝ.

Накрая Никол се приближи към нея.

— Знаех, че ще си тук.

Дори и в смущението ѝ имаше нотка на предизвикателство.

— Затворихме магазина по-рано. Мислех, че си болна.

Би могла да ѝ каже, че ѝ е било зле сутринта, но вече се чувства по-добре, само че не бе вярно, а и изведнъж се почувства уморена от вечните оправдания.

— Искях да се махна за малко. Когато разбрах за събитията тук, просто ми се стори редно да дойда.

— Той знае ли, че си тук?

Беше наясно, че дъщеря ѝ има предвид Ейдън. Замисли се над възможностите — да му се е обадил пазачът, да я е видял през прозореца... или да разбере после от хорските приказки. Дали знаеше в момента?

Тя сви рамене. Нямаше представа.

— Ами работата ти? — попита Кейтлин. — Уволнил е Сабина, само защото се е осмелила да спомене думата „живак“ пред някого. А ти си тук и участваш в протеста. Ще те уволни, ако разбере.

— Щом трябва, да го направи.

Кейтлин беше шокирана.

— Не мога да повярвам, че го казваш толкова спокойно. Работата ти значи всичко за теб.

— Така беше. Но може би вече не е. Просто не знам.

Момичето изведнъж се притесни. Изражението му мигновено се промени.

— Да не би да се е случило нещо? Ти и татко...

Никол поклати глава. Усмихна се тъжно.

— Не. Всичко е постарому. Дори не съм сигурна дали баща ти знае за всичко това. — Наистина бе много жалко. Антон не играеше никаква роля в живота ѝ. Разминаваха се из къщата като лодки в морето. Не беше особено приятно. Дали нещата можеха да се поправят? Не знаеше. Но Кейтлин чакаше отговора ѝ. — Значи ти харесва работата в магазина?

— Да.

— Приятелки ли сте със сестрите Барнс?

— Те ме харесват. — Кейтлин отново се настрои предизвикателно.

— Аз също — изтъкна Никол. — Ти си ми *дъщеря*, за бога.

— Но ме смяташ за загубенячка. А те — не.

— *Никога* не съм казвала такова нещо.

— Няма нужда да го казваш, за да го разбере, мамо. — Брадичката ѝ се вдигна предизвикателно. — Имам си приятел. И това не знаеше, нали?

Не. Не го знаеше. Приятел? Какво означаваше това?

— Казва се Кевин Старк — продължи бързо момичето — и е от „другата страна“. И преди да се разгорещиш и да ме заплашиш, че Ейдън ще уволни баща му, трябва да знаеш, че аз *знам* какво правя. Нямам намерение да се омъжвам за него. Той ми е приятел. Само толкова. Искам да ида в колеж, за да се измъкна от Мидъл Ривър. Ще се омъжа, след като направя кариера, така че да е без значение дали съм грозна или дебела, защото хората ще ме виждат такава, каквато съм. — Тя се тупна в гърдите. — Ще виждат първо *мен*.

Никол не знаеше откъде да започне. Искаше да научи всичко за приятеля ѝ, но това бе нова територия за нея. Затова, когато заговори, прозвуча плахо:

— Не си грозна, нито дебела.

— Важното е, че за Кевин няма значение. А приятелките ми в училище смятат, че е страхотно, че си имам някого.

— *Имаш* ли си? Какво значи това?

— *Имам* си някого. Знаеш какво е, мамо.

— Спиш ли с него? — настръхна Никол.

Кейтлин дори не мигна.

— Ти спиш ли с Ейдън?

— Чакай малко. Аз съм възрастен човек. Мога да се грижа за себе си. Ти си *дете*.

— Не съм! — извика Кейтлин. Тялото ѝ се бе сковало, но в очите ѝ напиреха сълзи. — Това е проблемът между нас двете. Аз не съм дете. Защо не можеш да го разбереш? Вече съм достатъчно голяма, за да *имам* дете, което се случва с *три* от съученичките ми, но ти вероятно не го знаеш, защото виждаш само дрехите, които носят, и си мислиш, че са дебели. Знам как да се пазя, мамо. И знам какво искам.

Кевин се отнася към мен с уважение. Същото е и с жените в „Ателието на мис Лиси“. Искам да бъда с хора, които ме уважават като личност.

Тя спря рязко. Сякаш бе стигнала до сърцевината на проблема и нямаше какво повече да каже.

Майка ѝ не знаеше как да реагира. Затова се опита да прочисти ума си и да се дистанцира от емоционалната каша, в която двете винаги се забъркваха. Опита се да измисли какво би казала, ако Кейтлин бе дъщеря на нейна приятелка.

— И аз бих искала да те уважавам като личност — каза тихо.

— Тогава го *направи* — помоли Кейтлин.

Никол наистина го искаше.

— Но не мога да направя нищо, ако не знам какво мислиш и чувстваш. Може би гледам на теб като на дете, защото не споделяш мислите и чувствата си.

— Моя ли е вината? — възкликна смаяно момичето.

Майка ѝ побърза да се поправи.

— Не. Моя е. Не съм те питала. Може би ще се променя в това отношение.

Този път бе неин ред да замълчи — беше стигнала до сърцевината на проблема.

Кейтлин сигурно също го бе усетила, защото отпусна вирнатата си брадичка и внезапно на лицето ѝ се изписа такъв силен копнеж, че Никол се трогна дълбоко. Без да каже и дума, тя прекоси разстоянието, което ги разделяше, и прегърна дъщеря си. Почувства се прекрасно, наистина прекрасно. Не знаеше какво да прави със съпруга си, нямаше никаква представа какво ще прави с Ейдън. Но с Кейтлин бе различно — имаше какво да спасява.

Сабина се чувстваше прекрасно след удържаната победа в „Нортууд“. Гордееше се, че е Барнс и сестра на Ани; гордееше се, че е гражданин на Мидъл Ривър и приятелка на всички онези, които бяха дошли във фабриката. Изпитваше и някакво смирение от факта, че е майка на Лиса и Тими, които бяха видели прекрасните качества на Ани, преди тя да ги открие.

Победа. Гордост. Смирение. Над всичко обаче витаеше някаква празнота. Чувството нямаше име и лице, докато не спря пред

бледосинята къща в колониален стил на Рандолф Роуд и не видя възпъщението му от плът и кръв — облегнат на колата, с кръстосани ръце и глезени, явно очакващ появяването ѝ.

Рон.

Не изглеждаше точно ядосан. Не можеше да определи съвсем настроението му.

Сабина паркира и тръгна към него, като спря на една ръка разстояние.

— Здравей — поздрави го предпазливо.

— Здравсти — отвърна той по същия начин, а после добави: — Предполагам, че е било голямо шоу.

Тя кимна.

— Чу ли за Джеймс?

— Да. Слуховете стигнаха до отдела за нула време. Хората са доволни.

— А ти?

Той кимна.

— Промяната ще се отрази добре на фабриката. Сенди Мийд заслужава почивка, а колкото до Ейдън, може би Джеймс ще успее да го вкара в правия път. — Бавно поклати глава, явно не знаеше какво повече да каже.

Сабина обаче знаеше и със сигурност знаеше какво иска да чуе от него. Но това, с което той продължи, съвсем не бе очакваното:

— Мислиш ли, че ще си върнеш работата?

— Нямам представа! — Тя избухна: — Целта на протеста не бе в това. Хората, които днес дойдоха във фабриката, знаеха, че рискуват да си навлекат откъщението на Мийд, но бяха там въпреки това. Ставаше дума за нещо по-важно от моята или твоята работа, Рон. За това — кое е справедливо и кое не. За света, който ще оставим на децата си.

— Знам. — Гласът му прозвуча разкаяно.

— Не съжалявам за нищо от онова, което сторих, Рон. Определено не съжалявам, че говорих с Тони; дори тя наистина да е отишла при Ейдън. Онова, което се случи днес, щеше да стане, независимо от моята намеса, защото един човек в града вярваше в тази кауза. Ани притежава повече кураж от всички ни, взети заедно!

— Знам.

— Аз не оправдах доверието ѝ. И се срамувам.

— А аз не оправдах твоето доверие. Съжалявам за това.

Когато чу думите му, изведнъж разбра, че онова, което бе изписано на лицето му преди малко, бе разкаяние. Не го беше разпознала, защото бе нещо ново. Рон никога досега не бе имал причина да се разкайва за нещо. Това бе първият истински скандал помежду им. Наистина бе забележително.

Той протегна дългите си ръце, улови китките ѝ и я придърпа към себе си.

— В цялата тази история ти се оказа по-добър човек от мен. Ще можеш ли да живееш с мен, като знаеш това?

Празнотата у Сабина се стопи и изчезна. Тя се усмихна.

— Мисля, че ще мога.

Джеймс не смееше да си поеме спокойно дъх, докато не си тръгна и последният от членовете на борда. Това бе Лоуъл. Адвокат на баща му, дългогодишен приятел и довереник, той можеше да окаже огромно влияние върху Сенди, за да приеме по-леко поражението си.

— Не е поражение — каза му Джеймс. — Не можем ли да го наречем подготовка за пенсионирането му?

Но Лоуъл познаваше добре стария си приятел.

— Той ще го нарече поражение. Ти определено го победи, Джеймс.

— Целта ми не беше такава. Ако се бе съгласил да прочисти всичко, щях да си стоя мирно.

— Всичко е наред. Време беше. Документите са надлежно подписани пред свидетели. Утре сутрин ще добавя към тях и оставката си.

— Не, Лоуъл. Няма нужда.

— Аз съм от старата школа. Ти ще искаш свой собствен екип.

— Но сегашният екип е добър. Може би с някои незначителни промени. Искам да останеш. Ще имам нужда от помощта ти. Нека не изхвърляме и бебето с мръсната вода.

— Като стана дума за бебета...

Джеймс вдигна ръка.

— За Миа ще говорим друг път.

Той протегна ръка за довиждане. Лоуъл я пое, взе куфарчето си и си тръгна. Джеймс отиде до прозореца и въздъхна дълбоко, с облекчение. Тържествуване, задоволство и удовлетворение бяха сред емоциите, които го разкъсваха. И възбуда. Но преди всичко изпитваше облекчение. Бе се борил с баща си толкова време. Най-сетне всичко бе свършило.

Нещо мръдна край дърветата и привлече погледа му. Маршал Грийнуд стоеше там, в тъмносинята си памучна риза, джинси и кафяви ботуши и гледаше към него.

Джеймс му направи знак да се качи, като му посочи задния вход. Очакваше го на върха на стълбите, когато полицейският шеф най-сетне се качи с мъка до горе.

— Вероятно чакаш мен — предположи Джеймс.

Застанал на предпоследното стъпало, Маршал се опря на парапета. Дишаше задъхано и гласът му бе дрезгав:

— Знам, че баща ти вече си е отишъл. Питам се дали същото важи и за мен.

— Не, освен ако сам не го искаш.

— Няма значение какво искам аз. Сега ти си шефът.

— Само на фабриката. Няма да контролирам градския съвет, както го правеше баща ми. И без това си имам достатъчно работа.

Маршал явно се колебаеше.

— Значи няма да ме уволниш само защото... защото...

— Защото тормозеше госпожица Барнс ли? Но ти престана, с това е приключено. Онова, с което трябва да се заемеш сега, е да направиш така, че да не се опасяваш, че може да бъдеш разкрит.

Маршал го зяпна.

— Какво имаш предвид?

Джеймс не каза нищо. Само го изгледа също толкова втренчено.

Шефът на полицията пръв отклони поглед.

— И какво предлагаш да направя?

Джеймс отиде до масата, взе листче от купчинката и написа името на един рехабилитационен център. Подаде го на Маршал.

— Намира се в Масачузетс. Дватамата с Една можете да заминете на „почивка“. Никой няма да разбере, че си бил там.

— Това задължително ли е, ако искам да си запазя работата?

Джеймс поклати глава отрицателно.

— Просто предложение от загрижен приятел.

Маршал продължи да го гледа още няколко мига, после се обърна и заслиза тежко по стълбите. Джеймс нямаше представа дали ще приеме съвета му, но поне му го бе дал. Не можеше да стори повече.

Вече нямаше търпение да си тръгне. Върна се в заседателната зала, за да си събере нещата. Не знаеше къде е отишла Ани, но трябваше да я намери. Двамата трябваше да си поговорят.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Веднага го забелязах, когато се появи, и трябва да кажа, че изглеждаше забележително. В деловия си костюм бе също толкова достолепен, колкото и всеки от знаменитите държавници, които бях виждала във Вашингтон. Стройната му фигура, изразителните черти и прошарената коса само допълваха очарованието му. Загледан в джипа си на паркинга, той крачеше напред, когато отмести очи встрани и забеляза колата ми.

Лицето му се озари. О, господи, как ме развълнува това. Притиснах ръка до сърцето си, за да не ме предаде и да изскочи от гърдите ми.

Докато идваше към мен, той разхлаби вратовръзката си и свали сакото. Когато стигна до колата ми, се усмихваше широко. Остави сакото на предния капак, отвори вратата и се пъкна вътре. Седеше настрани, за да е с лице към мен, а после праметна ръка на облегалката на седалката ми.

Забелязах тържеството, изписано на лицето му, и съвсем естествено очаквах да отбележи каква огромна победа е била извоювана току-що за фабриката и за града, когато той каза:

— Ти беше великолепа.

Мисля, че се изчервих. Всъщност само подозирам, но не съм сигурна, понеже като тийнейджърка нямах особени основания да го правя, а когато пораснах, изчервяването вече не беше на мода.

— Просто говорех това, което знам.

Усмивката му се стопи.

— Съжалявам, че бях толкова потаен преди това, но от известно време обмислях да го направя. Когато се появи тази възможност, знаех, че ще имам само един шанс. Ако нещо се объркаше, щеше да е краят. Затова се боях от всичко. Опасявах се, че ще ни открият и ще провалят всичките ни усилия. Баща ми много го бива в това. Парите говорят най-силно. Страхувах се.

— Разбирам.

— Но не бях прав. Една сериозна връзка означава преди всичко доверие между партньорите.

Сериозна връзка? Изведнъж ме обзеха еднакво силно желание и страх. Желанието идваше изцяло от сърцето ми, страхът — от разумната част на съществото ми, а то трябваше да е с предимство, нали така? Страхът ми бе свързан с практичността. С реалния свят. С фактите.

Свих рамене. Опитах се да си придам спокоен вид.

— Връзката ни е толкова нова. Едва се познаваме.

Очите на Джеймс бяха тъмни като нощ и напрегнати.

— Значи, ако те помоля да останеш тук и да заживееш с мен, няма да се съгласиш?

Дотук със спокойствието. За миг останах съвсем без дъх. Ръката ми отново се спря върху сърцето.

— Джеймс — възразих аз, — не *казвай* такива неща.

— Говоря напълно сериозно.

— Но ние наистина едва се познаваме. Нямах никаква представа какво се случва с един писател, когато е в разгара на писането на поредната книга.

— Прилича ли на това да си в разгара на страстта? — попита ме с абсолютно сериозно лице.

— Не — отвърнах му. — Категорично не. Все едно да живееш с някой, който не е на себе си.

— Грег го е понасял.

— Грег не е... той не... просто е *различно*, Джеймс. Но има един основен фактор. Аз живея във Вашингтон. Притежавам собствено жилище и имам свой живот. Освен това съм Барнс, а ти си Мийд. Барнс и Мийд не... не съжителстват заедно. И трето, имаш Миа. Ако се пренеса при теб, а после установим, че не можем да се понасяме, и аз си тръгна, Миа ще бъде наранена.

— Не мисля, че ще се случи.

— Какво, че Миа ще страда ли?

— Че ти ще си тръгнеш. Мисля, че това между нас е сериозно, Ани. Не съм изпитвал такива чувства към друга. Никога.

— Но аз съм *Ани Барнс*! — извиках с раздразнението на тийнейджърка.

— Да, ти си Ани Барнс — повтори той, но вместо раздразнение, в думите му звучеше възхищение.

Възхищение? Сериозно? Коя жена не искаше да ѝ се възхищават? Коя жена не си мечтае за възхищението на мъжете? Но мечтите не се превръщат в реалност.

— Ами Ейприл? — попитах го, улавяйки се за сламка. — Бил си с нея шест години, преди да разбереш, че няма да се получи.

Джеймс клатеше глава още преди да довърша изречението си.

— Останах с Ейприл толкова дълго, защото знаех, че няма да се получи. Поне дълбоко в себе си го осъзнавах. Никога не съм я молил да се омъжи за мен.

Вдигнах и двете си ръце.

— Не казвай това. Точно сега ме ужасява. — Преди да сваля ръце, махнах да прогоня мухата, която бръмчеше около главата ми. — Наистина, Джеймс — започнах сериозно. — Виж само какво ти предстои. Както и да го погледнеш, току-що си навлече сериозни проблеми на главата. Сега трябва да оглавиш цялата фабрика, а не само отдела за разработване на нови продукти, а освен това трябва да се издирят всички засегнати от изтичането на живака, за да се положат грижи за тях. Сега не е най-удачното време да правиш сериозна промяна в личния си живот.

— Не съм съгласен. Това е най-подходящият момент — заяви той. — Искam да има при кого да се прибирам у дома.

— Миа.

Погледът му казваше, че не е едно и също.

— Добре — казах, — но трите предишни аргумента са все така валидни. Ние сме възрастни хора. Трябва да се държим разумно. — Мухата се въртеше около неговата глава. Той замахна да я изгони. — Между другото, мисля, че това е Грейс.

Джеймс изсумтя.

— Жива досада.

— Грейс Металиъс. Тя се появява в различни форми. Като мъркаща котка. Или бръмчаща муха.

Той изглеждаше едновременно заинтригуван и развеселен.

— Грейс Металиъс е мъртва от години.

Погледнах го право в очите.

— Понякога разговарям с нея.

— Наистина ли? — попита отстъпчиво.

Кимнах, предизвиквайки го да ми се присмее.

— Започнахме да си говорим, когато бях малка.

Изведнъж той стана сериозен като мен.

— Ако се опитваш да ме изплашиш, като намекваш, че си побъркана, няма да стане. Ти си писателка. Богатото въображение е част от това, което правиш. Освен това бих казал, че когато си била малка, си имала нужда от приятел. Не мисля, че ти е било лесно да растеш в този град. Така че разкажи ми какво казва тя.

Бе схванал всичко толкова ясно, че не можех да не му отговоря.

— Казва, че съм добра писателка и един ден ще стана известна. Беше ми като по-голяма сестра.

— Въображаема приятелка.

— Насърчаваше ме.

— А сега?

Трябваше да помисля. Отговорът не бе толкова прост.

— Сега спорим често — казах аз. — Сякаш ме притиска да правя разни неща поради грешни мотиви. Иска да съм ядосана на всичко.

— Ядосана?

— За всяка дреболия, която не е наред в Мидъл Ривър. Според Оми, Грейс ме използва като средство за изпълнение на собствените й стремления, но това означава отмъщение, а аз *не мога* да го направя. Във *всеки* град има нередности, ако човек се разрови достатъчно надълбоко. А има и друго — да си ядосан, е много *изтощително*. Не искам да съм гневна през следващите двайсет години. Няма идеални неща. Няма идеални *мъже*. — Сепнах се, защото усетих, че споря с Грейс. — Между другото, тя смята, че си великолепен. Каза ми го още в онзи първи ден, когато те видях да тичаш.

— Така ли? — възкликна Джеймс, доволен чисто по мъжки. — Какво още ти каза за мен?

— Питаше разни неща — къде живееш, дали си женен, от този сорт. Все ме караше да тичам по-бързо, за да те настигна.

— Чудесен съвет.

— Освен това те нарече враг номер едно. Харесваше й драматизмът на ситуацията. Все още мисли, че трябва да напиша книга за случилото се тук. Най-вече за това спорим.

Джеймс замълча и леко смръщи чело за миг. Накрая каза:

— Ще излезе чудесна книга.

— Казах ти, че няма да го направя — избухнах яростно. — И на нея казах, че няма. Както и на сестрите си.

— Но ти си спечели правото...

— Не *искам* да пиша книга за това, Джеймс. *Изживях* го. Защо ще искам да го преживея отново?

— Нали така правят писателите?

— Някои. Но не и аз. И категорично не в този случай. Освен това историята не е приключила. Предстои да видим какво ще стане с фабриката, след като мълвата за това се разнесе.

— Знам — каза Джеймс и отново стана съвсем сериозен. — Но това ни връща към началото. Каквото и да се случи, искам да бъдеш до мен.

Отчаяно махнах с ръка.

— Как можеш да си сигурен?

— Мога. Знам го. Ти си различна от всяка друга жена, която съм познавал.

— Хм. Различна, странна, свадлива — о, и какво каза баща ти? — неуравновесена.

— Той не разбира.

— Но откъде знаеш? — попитах, внезапно разсеяна. Бе започнал да разкопчава светлосинята си риза. — Какво правиш?

— Искam да усетиш нещо.

— Джеймс — прошепнах и се озърнах наоколо. Денят наистина клонеше към края си, но имаше още доста време до смрачаване. — Тук ли?

Той хвана ръката ми и я пхна под ризата си.

— Усещаш ли го?

Усещах го. О, господи. Усещах го. Грубите косъмчета по гърдите му върху топлата стегната кожа, но не за това говореше той. А за сърцето, което биеше силно под дланта ми.

— Така става, когато съм с теб. Сякаш съм по-жив, отколкото преди.

Искаше ми се да изкрещя: „Да! Така е!“. Но се страхувах. Много неща се случиха прекалено бързо. Дори да не се брояха трите много логични причини, които вече бях изтъкнала, оставаше въпросът за любовта.

Любов — уф! Не бях дошла в Мидъл Ривър да търся любов. Нещо повече — ако в нощта, когато пристигнах, бях разбрала, че ще срещна любовта тук, щях да завия обратно и да се върна във Вашингтон.

Дали обичах Джеймс... Как бих могла да знам? Не го бях виждала в житейските ситуации, с които се сблъсква всяка двойка.

Моите родители се обичаха. Искях да имам онова, което имаха те. И да, исках да срещна идеалния Адам, както го бе търсила Грейс. Може би това бе Джеймс. Но можех ли да преценя сега, когато във вените ни течеше адреналин след победата над баща му и брат му? Всички познаваме хора, които са се събрали при извънредни обстоятелства и са смятали, че са лудо влюбени, само за да разберат, че не си подходжат, след като заживеят заедно в ежедневието.

А и Джеймс не бе изрекъл думичката „любов“, нали. Не ви питам. *Казвам го*. Това е факт.

Оставих ръката си върху сърцето му, погалих лицето му с другата, вложих цялата си душа в гласа си и помолих:

— Имам нужда от време, Джеймс. Можеш ли да ми го дадеш?

Трябвах ми четири месеца, през които се люшках между чувствата си към Джеймс и борбата с тях. Беше ме страх. И преди бях харесвала мъже. Дори бях обичала някои. Но нищо не можеше да се сравни с чувствата ми към Джеймс. Те бяха част от всичко в живота ми: от тичането до храненето, четенето, спането, работата и срещите с приятели. И секса. Не мога да пропусна това. Той ставаше все по-добър. Можете ли да повярвате?

О, откривахме различия помежду ни. Аз харесвах силно кафе, а той слабо. Аз обичах да го пия от голяма порцеланова чаша, а той от картонена. Аз харесвах кафето на „Макдоналдс“, а той — на „Дънкин Донътс“. И това само по отношение на кафето. Имаше и други различия — той например предпочиташе желе вместо шоколад — но те бяха съвсем дребни в сравнение с цялостната картина.

Най-напред Миа. С настъпването на есента тя проходи. Нямахте нищо по-хубаво от това да се върна в Мидъл Ривър след седмица или две във Вашингтон и тя да тръгне право към мен с дребните си стъпчици и ръчички, протегнати за прегръдка. Подозирам, че двете се

сближихме заради Джеймс, но наистина станахме много близки — и ако си мислите, че за Джеймс е било много удобно да има на кого да разчита, когато закъснява на работа вечер или е прекалено зает, или уморен, не беше така. Аз се грижех за нея с огромно удоволствие, защото я обичах, но той рядко пропускаше да прекара времето си с нея. Наистина му доставяше удоволствие да я храни, да играе с нея, да я къпе. А когато имаше някоя особено миризлива пеленка — имам предвид воняща наистина ужасно — никога не ме молеше да я сменя аз, правеше го сам. И аз го оставях. Все пак не съм мазохистка. Но това, което исках да изтъкна, е, че си поделяхме домашните задължения. Никога не съм се почувствала използвана.

Второ, работата. И досега съм силно впечатлена от начина, по който Джеймс подходи към проблема с живака. Той успя — наистина го постигна! Използва печалбите на фабриката, за да осигури пострадалите хора, и го направи така, че да предотврати всякакви съдебни дела. Беше безкрайно щедър. Естествено, нито брат му, нито баща му бяха доволни. Обвиниха го, че краде цялата печалба на компанията, но Джеймс остана верен на обещанията си. Доведе експерти, които да се заемат с правните и икономическите аспекти и те свършиха прекрасна работа.

Колкото до моята работа, нямаше значение къде живея. Всъщност направих последната редакция на книгата си в кабинета на Джеймс в къщата му, защото дори и с Миа и бавачката наоколо там бе по-тихо, отколкото в градския ми апартамент.

Трето, семейството. Семейството на Джеймс беше ужасно, наистина бяха като трън в петата му, защото баща му и брат му не приемаха леко поражението. След като се посъвзеха от загубата на властта, те се заеха да заговорничат и да кроят планове, привлякоха на своя страна Сайръс и Хари и правеха всичко по силите си да саботират плановите на Джеймс. Чисто теоретично, биха могли да успеят. При осем членове на борда гласовете за и против бяха винаги равни. Никога не бе имало подобна ситуация. Джеймс надхитри баща си, като избра представител на Мидъл Ривър за девети член на борда и го огласи на първа страница на „Мидъл Ривър Таймс“. След като това стана факт, вече бе прекалено късно — градът щеше да вдигне вярва до бога, ако Сенди Мийд би поискал да отмени решението.

Колкото до моето семейство — Сабина си върна работата, Фийби бавно се възстанови, макар процесът да продължава и в момента. Двете приеха лесно Джеймс като мой партньор. Май изобщо не се изненадаха. Сякаш новата светлина, в която ме виждаха, бе напълно съвместима с образа на Джеймс в очите им. Вероятно им хареса идеята един Мийд да се присъедини към семейството ни.

Това ме изненада най-много. Бях предполагала, че усещат антипатията между Мийд и Барнс като мен. Смятах, че целият град го знае. Но бях само аз, беше само в моята глава. Само моят гняв. Когато се отървах от него, можех да видя ясно *истина номер десет: Какво всъщност означава едно име? Не много. Името не е важно. А личността.*

Като стана дума за личности, сестра ми Сабина предприе неочакван ход: убедила Джеймс да ѝ остави Миа за уикенда (беше средата на октомври), за да може той да ме изненада във Вашингтон. И как само ме изненада! По това време той бе затънал в работа покрай споразуменията за компенсации на засегнатите от живака и би могъл да използва уикенда, в който ме нямаше, за да се наспи. Но ето че стоеше на прага на жилището ми, с топлите си кафяви очи и плик шоколадови пенита. Каза, че искал да се запознае с Грег. А също и с Бери, Джослин и Аманда. Искал да види къде спя, когато не съм с него, какво обичам толкова във Вашингтон.

Естествено, всичко във Вашингтон бе още по-хубаво заедно с Джеймс.

Искам да ви разкажа и за това, но първо нека добавя още нещо за Сабина. Близостта, която се бе появила помежду ни в онези дни между уволнението ѝ и преврата на Джеймс, продължи да расте. Всъщност тя стана една от най-добрите ми приятелки, което много ме улесни да направя голямата крачка.

И така, Вашингтон.

Обичам Вашингтон. Винаги ще е така. Но дори и тогава, през август, когато се бях върнала заради Грег и счупения му крак, нещо се бе променило. Обикалях из целия град, както през онзи уикенд и после през есента, опитвах се да си припомня всичко, което харесвах, и да убедя себе си, че няма друго място на света, където бих искала да живея, но не се получаваеше. Вярно, имах приятели във Вашингтон. Но и те като мен ползваха намаление на самолетните билети, защото

пътуваха много често, а Ню Хемпшир беше гостоприемнен щат. След като се запозна с Джеймс (и вероятно разбра накъде ме тегли сърцето), Грег ми дойде на гости. Бери също. А всяка седмица, която прекарвах в Мидъл Ривър, се сприятелявах с нови хора.

Сега имам не един дом, а два. Може би трябва да нарека това истина номер единайсет.

Защо не? Защото и в това отношение бях сбъркала. Когато Джеймс ме бе помолил да заживея с него, аз си представях, че това ще означава да загърбя живота си във Вашингтон. Истината е, че с телефоните, факса, експресните куриерски услуги, дигиталните фотоапарати и интернет, географията вече не е толкова важна. Привържениците на изолацията могат да си приказват до посиняване за злините, до които води глобализмът, но светът е станал значително по-малък. Моят вашингтонски живот продължава, макар да продадох дела си от жилището на Грег и да се преместих на север.

Мидъл Ривър е прекрасен град. Но едва ли сте изненадани, че го казвам, нали? Ще бъда откровена. Бях влюбена в един от лидерите на града и знаех, че дори и никога повече да не издам книга, няма да имам никакви финансови затруднения. Хората от „другата страна“ може и да не са толкова ентусиазирани защитници на градчето ни, колкото мен, но и те ще се съгласят с едно: Мидъл Ривър е домът ни.

Това казах и на Грейс. Беше един снежен декемврийски ден. Бях у дома за празниците (да, у дома — думите сякаш галят слуха ми) и много мислех за Грейс. Не бяхме разговаряли от онзи ден през август, когато я бях накарала да млъкне. Чувствах се виновна за това, сякаш помежду ни имаше недовършен разговор. Тъй като тя не идваше при мен, аз отидох при нея.

Грейс Металиъс е погребана в Джилмънтън, малкото градче, където е живяла най-дълго през различни периоди от живота си. Намира се южно от Езерния регион и е доста далеч от Мидъл Ривър. Джеймс знаеше, че планирам това пътуване. Бях говорила за него, бях разпечатала карта на маршрута от интернет и бях отбелязала с кръстче датата на календара. Времето в този ден обаче се оказа не особено благоприятно за пътуване и той настоя да ме закара.

Беше мрачен и студен зимен ден. Дърветата бяха голи, някога пъстрите им листа лежаха сухи покрай дънерите, покрити със снежна пелена. Минахме под желязната арка на входа на гробищния парк и

лесно намерихме надгробната ѝ плоча. Стоеше самотна на една открита поляна. Но наблизко растяха вечнозелени храсти и малко хълмче бе обрасло с дървета, които отново щяха да се раззеленят напролет, а отвъд тях бяха спокойните води на езерото, сега почти замръзнало и неподвижно.

Гледката заслужаваше перото на Грейс.

Джеймс паркира. Остана в колата, докато аз вдигнах качулката на якето си и тръгнах по тънката снежна покривка. Носех гербери; от всички цветя в магазина на Макрийди те ми се сториха най-подходящи. Бяха крещящо ярки — червени, оранжеви, жълти и розови, но съвсем обикновени на вид. Противоречие? Също като Грейс.

Положих цветята върху снега до големия гранитен блок. Името „Металиъс“ бе изписано с печатни букви високо горе на камъка, а под фамилията стоеше „Грейс“. Отдолу бяха само годините на раждането и смъртта ѝ, нищо друго.

— Съжалявам — казах тихо. — Държах се грубо с теб последния път, когато разговаряхме, прекъснах те. Ти заслужаваш нещо повече. Беше ми добра приятелка, когато се нуждаех от това.

Замълчах. Някъде сред дърветата изписука катеричка. Тихо сипещият се сняг приглушаваше горските звуци, но се долавяше скърцането на клоните, разлюлени от вятреца. Зимното ми яке също изшумоля, когато се загърнах по-плътено в него. Не чух никакъв звук от Грейс.

— Научих толкова много — продължих все така тихо. — Най-вече за самата себе си и за това колко глупаво упорита съм била за някои неща. Добра съм в писането на книги. Ти също. Но не се справяме добре в личните си взаимоотношения.

Отново замълчах. Грейс все така не отговаряше.

— Помниш ли последния ни сериозен спор? Беше след пожара, когато прекарах нощта у Джеймс. Ти каза, че го обичам, аз отрекох. После ти продължи да ме притискаш и да се опитваш да ме накараш да кажа какво искам от живота, а аз просто не знаех. Сега знам. Много от нещата, които искам, са като онези, които ти си имала. Искам книги, деца и Джеймс. Но има и още нещо, което искам и което ти може би никога не си имала. Ти си написала за „Пейтън плейс“, а аз съм живяла в такъв град. Двете непрекъснато се връщаме към него, макар да се

кълнем, че го мразим. С какво толкова ни привлича? С това, че е домът ни, Грейс, *домът* ни.

Вятърът хвърли няколко снежинки в лицето ми и за миг се зачудих дали това не е Грейс, която ми казва да взема дълбокомислените си прозрения и да се махам. Но след студеното докосване у мен остана някакво усещане за спокойствие. Сякаш бях пречистена.

— Опитваше се да ми кажеш нещо през онзи ден. Тогава, когато говорихме за последен път, след събранието във фабриката. Седях в колата си и чаках да се появи Джеймс, а ти все повтаряше: „Просто искам да знаеш... просто искам да знаеш...“. Какво искаше да знам?

Зачаках, но тя не отговори. Затова прошепнах:

— Чуваш ли ме, Грейс?

След още минута се усмихнах тъжно и издишах шумно. Грейс беше мъртва.

Останах загледана в надгробната ѝ плоча, макар студът да се просмукваше през дрехите ми и бях започнала да треперя. След известно време погледнах дърветата, после езерото и отново надгробната плоча. Този път очите ми се спряха на герберите, които бях донесла. Радвах се, че съм избрала точно тях. Бяха толкова ярки, сякаш грееха на снега.

Отново въздъхнах, обърнах се и погледнах назад. Там, в края на следата от стъпките ми в снега, като пътечка към дома, беше големият, топъл джип с Джеймс вътре.

— Искam само да знаеш... — прошепнах за последен път, защото краката ми все още не искаха да помръднат, — просто искам да знаеш...

Замълчах. Какво да кажа? Че ще ми липсва? Че завинаги ще бъде част от мен? Че нямаше да съм това, което бях, без нея и че я обичах за това?

Не казах нищо на глас. Нямаше нужда. Ако духът на Грейс беше някъде наблизо, щеше да го знае.

Когато осъзнах това, краката ми сякаш се отлепиха от земята и тръгнах обратно към колата. Сега ми беше много по-лесно да стъпвам, защото от раменете ми се бе смъкнал товар. Имах нужда да дойда тук. Сега можех да продължа напред.

С леко сърце и все по-нетърпелива с всяка крачка, вече бях изминала половината разстояние до Джеймс, когато разбрах. *Той е мъжът.* Това се бе опитвала да ми каже Грейс. Сега я чувах. *Той е идеалният.*

Не знам дали беше идеален. Все пак обичаше да пие кафе от картонени чаши дори и в уюта на собствената си кухня. Но можех да му го простя.

Усмигнах се при мисълта за това и изтичах през снега. Когато вратата се отвори, бързо се пхнах вътре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.